

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

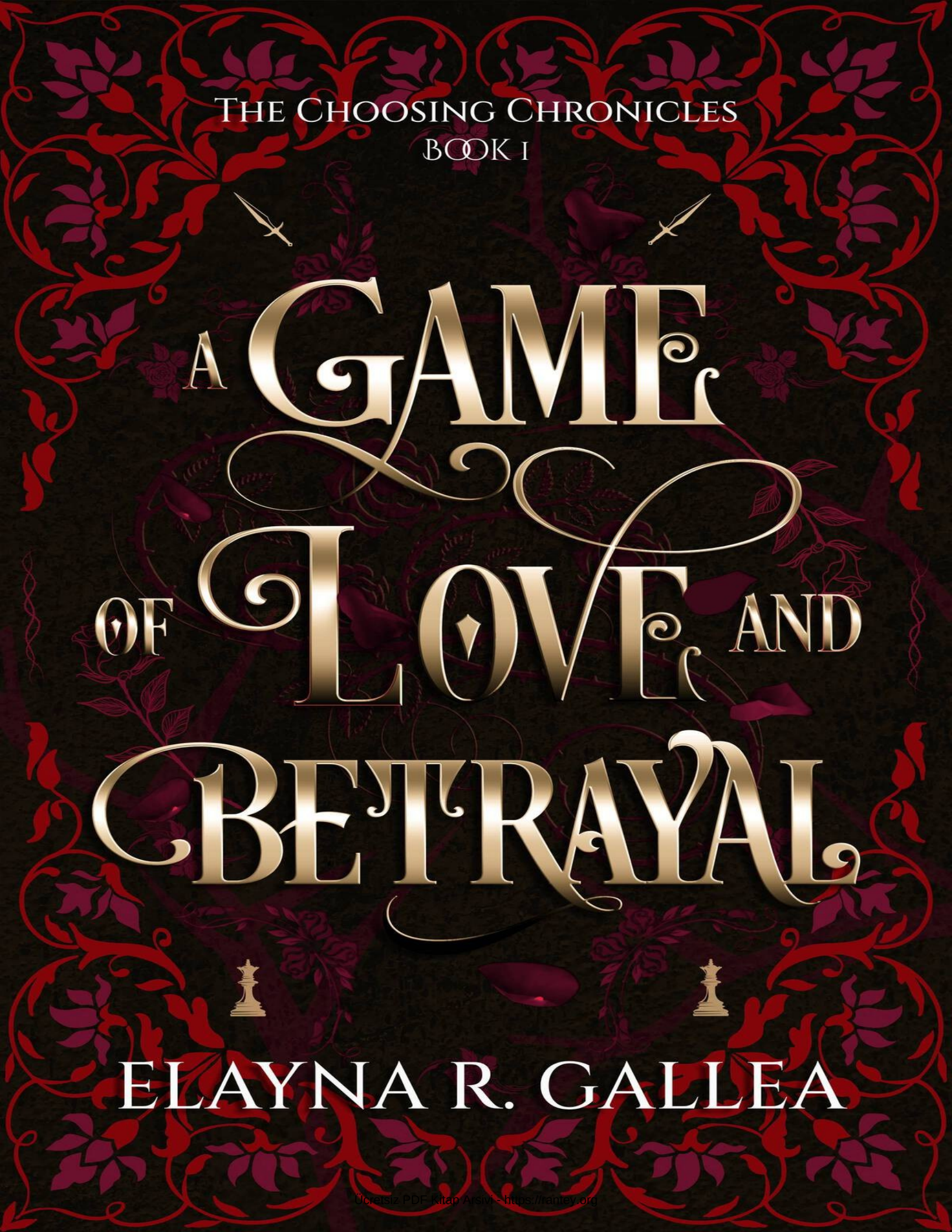
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CHOOSING CHRONICLES
BOOK I

A GAME
OF LOVE AND
BETRAYAL

ELAYNA R. GALLEA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bir Aşk ve İhanet Oyunu

SEÇME KRONİKLERİ

BİRİNCİ KİTAP

ELAYNA R. GALLEA

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024 yazar Elayna R. Gallea

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres: hello@elaynargallea.com

Kapak ve harita tasarımı Elayna R. Gallea tarafından

✿ yapılmıştır [Vellum ile oluşturulmuştur](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İlk kitabımdan bu yana benimle birlikte olan okurlarıma.

Burada kaldığınız için teşekkürler.

OceanofPDF.com

Contents

[Yazarın notu](#)

[Önsöz](#)

1. [Dişler mi, bıçak mı?](#)
2. [Seni Hayal Kırıklığına Uğratmayacağım](#)
3. [Tanrılar Seçiminizi Kutsasın](#)
4. [Hayvanlar Gibi Davranmanız İyi Olur](#)
5. [Bir Lanet ve Bir Lütuf](#)
6. [Bugün Her Şey Değişecek](#)
7. [Unutulmayacak Bir Toplantı](#)
8. [Kelebekler ve Sessizlik](#)
9. [Pazarlık Ettiğinden Daha Fazlası](#)
10. [Oyun Başlıyor](#)
11. [Programım Bunu Tartışmama İzin Vermiyor](#)
12. [Beklenmedik Komplikasyonlar Ortaya Çıkıyor](#)
13. [Bir Daha Olmayacak](#)
14. [Kuralları İhlal Etmek ve Suçlu Vicdanlar](#)
15. [Genç Aşk](#)
16. [Mektup Arkadaşları ve Takma Adlar](#)
17. [Sekiz Numaralı Kural](#)
18. [Evrenler Çarpışıyor](#)
19. [Kaybetmek Bir Seçenek Değildi](#)
20. [İntikam Onun Olacak](#)
21. [Çağlar Boyu Bir Buluşma](#)
22. [Ölüm Tek Alternatiftir](#)
23. [Koruyucu Önlemler ve Mükemmel Kontrol](#)
24. [Fiziksel Tepkiden Başka Bir Şey Değil](#)
25. [Evinize Hoş Geldiniz](#)
26. [Şüphe Tandrilleri](#)
27. [Ben Seçimimi Yaptım](#)
28. [Komplikasyonlar Çoktur](#)
29. [Hatalar Yapıldı](#)
30. [Obsidyen Sarayına Bir Ziyaret](#)
31. [Artık Kural Yok](#)
32. [Düğün Çanları ve Kutsamalar](#)
33. [Çikolatalı Pasta, Mutluluk ve Şüpheler](#)

34. [Onlar Bir Çiftti](#)
35. [Yeni Oyun, Yeni Kurallar](#)
36. [Sessizliğin Bedeli](#)
37. [Sorular ve Yanıtlar](#)

[Arzu ve Aldatmacanın Kalbi Teşekkür](#)
[Ayrıca Elayna R. Gallea Yazar](#)
[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Author's note

Aşk ve İhanet Oyunu, ikincil bir dünya ortamında geçen yeni yetişkin fantastik bir aşk romanıdır.

İçeriğimin hiçbir okuyucuma zarar vermesini asla istemem. Bu distopik bir dünya ve tetikleyici olabilecek bazı durumlar var.

İçin a Tam Liste . İçerik Notlar, Lütfen ziyaret edin: <https://www.elaynargallea.com/contentnotes>.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

Prologue

L Yüzyıllar önce bu kıtada bir İmparatoriçe hüküm sürüyordu. Gül İmparatorluğu geniş, müreffeh ve genel olarak yaşamak için iyi bir yerdi. Ta ki öyle olmayana kadar.

İç savaşlar Gül İmparatorluğu'nu parçaladı. Elfler ejderhalarla savaştı, deniz halkı Çivit Okyanusu'nda hak iddia etti, kurt adam sürüleri kıtanın dört bir yanına yerleşti ve vampirler soğuk ve donmuş kuzeye taşındı. Eski imparatorluğun vatandaşları krallıklar kurdu.

Tam olarak dört tane.

Dört Krallık'ta da refah hüküm sürdü... bir süreliğine. Ancak çok geçmeden, güç ve paranın cazibesi bazılarının dayanamayacağı kadar güçlü hale geldi.

Diren. Bir kez daha tansiyon yükseldi. Savaşlar yapıldı. Güç azaldı ve çoğaldı.
Zaman ilerledi.

Elfler Olgunlaştı ve Soldu. Vampirler Yapıldı ve öldü. Kurtadamlar ayın gücü altında yaşadılar ve yüzyıllar boyunca sürülerini büyüttüler.

Peki ya insanlar?

Onlar sadece... vardı.

Hayat devam etti. Denge bozuldu ve sonra yeniden kuruldu. Bir süre için kıtada barış hüküm sürdü.

Birkaç bin yıl sonra, Dört Krallık yeniden evrimleşti ve ortak bir sancak altında birleşti. Fae'ler Büyük Göç'te İndigo Okyanusu'nu geçerek etkileyici büyülerini de beraberlerinde getirdiler. Bu yeni zamanda teknoloji yükseldi ve tüm türler Denge Cumhuriyeti'nde bir arada yaşadı.

Hikâyemiz bu süre zarfında gerçekleşti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1

Dişler mi, bıçak mı?

"I Bu akşam kendimi yardımsever hissediyorum, bu yüzden nasıl ölmek istediğinize karar vermenize izin vereceğim." Brynleigh de la Point *sümüklü*, yarı giyinik adama "*Bu son seçeneğin*" dediğini umduğu bir bakış fırlattı.

hiç yapamayacağın bir şey. Yüksek sesle ekledi, "Dişler mi, bıçak mı?"

Adam yataktaki pozisyonundan gözlerini kırıştırtarak kalktı, halsiz çamur kahverengi gözleri loş ışıklı, derme çatma stüdyo dairede vampirin hareketlerini takip etmeye çalışıyordu. Birkaç kat aşağıdaki sokak lambalarının zayıf parıltısı, başının üzerindeki tek pencerenin kirli camından süzülerek mekâna sarı bir renk katıyordu.

Odaklanamaması yarı ölümlü kanından, Brynleigh'in büyüünü engellemek için daha önce içkisine bolca serptiği prohiberisten ya da akşam boyunca tükettiği litrelerce alkolün yan etkisinden kaynaklanıyor olabilirdi. Üzerinden yayılan kokuya bakılırsa, muhtemelen üçünün bir karışımıydı.

Adamın kollarını ve bacaklarını bağlayan gölgeler de duruma yardımcı olmuyordu. Brynleigh'in emriyle çalışıyorlardı ve karanlık bağları koparmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Eğer adam durumunun ne kadar vahim olduğunu henüz anlamamış olsaydı, kısa süre içinde anlayacaktı.

Brynleigh çizmeli ayağını kirli zemine vurarak durduğu yerden birkaç santim ötedeki şüpheli lekeden kaçındı. Bu daireden ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyiydi. "Seçiminiz nedir?"

Sesi acınacak kadar zayıftı, "Ben... şey... ikisi de mi?" diye geveledi.

Brynleigh bir iç çekişi zar zor bastırdı. Kendine hiç saygısı yok muydu? Yaklaşan ölüm karşısında yapabileceği en az şey güçlü olmak ve sahip olduğu her şeyle savaşmaktı.

"Bu bir seçenek değil." Brynleigh kalçasına kınına soktuğu keskin, ince hançeri çıkardı. Bu gece dışarı çıkmadan önce vücudunun her sakladığı pek çok silahtan biriydi. "Seç, yoksa senin yerine ben seçerim."

Bir cevap vermek en akıllıca seçenek olurdu.

Bunun yerine, bu adam sadece kendine saygısı olmadığını değil, aynı zamanda zeki olmadığını da kanıtladı. Şehvet dolu bakışları Brynleigh'in başından başlayıp siyah atletini geçerek lacivert kot pantolonuna kadar indi. Muhtemelen onun kıyafet seçiminin kendisi gibi bir pisliği öldürmeye değil, şehirde bir gece geçirmeye hazır olduğu anlamına geldiğini düşünerek sırttı.

Elleri bağlı adam bir an sonra onun şüphelerinde haklı olduğunu kanıtladı. "Beni öldürmeyeceksin."

Eğer cevabı bu kadar tahmin edilebilir olmasaydı, Brynleigh muhtemelen hayal kırıklığına uğrardı. Bir erkeğin onun altın sarısı saçlarına ve kıvrımlı vücuduna şöyle bir bakıp, öyle görünmediği için katil olamayacağına karar vermesi tam da bir erkeğe göreydi. Bu hatalı gözlemi yapan ilk kişi o değildi ve Brynleigh'in dehşetine bakılırsa, son kişi de olmayacağından oldukça emindi.

"İşte burada yanılıyorsun." Brynleigh gölgelerinin sıkılaşmasını istedi, daraltıcı kucaklamaları onun ölümcül noktasını kanıtlıyordu. "O kapıdan sadece birimiz canlı çıkacak ve o da ben olacağım."

Gözlerini devirerek alay etti. "Hadi ama bebeğim. Sadece biraz eğlenmek istedim."

Evet, onun eğlence tarzıyla ilgilenmiyordu. Özellikle de böyle bir yerde. Adamın iki pompalayıp bitiren türden biri olduğunu tahmin ediyordu. Aradığı şey bu değildi. Ayrıca, bu küçük mekânın atmosferi arzulanan her şeyi bırakıyordu. Sararmış duvar kâğıtları duvarlardan öbek öbek sarkıyor, yontulmuş fayanslar mutfakı kirli oturma alanından ayırıyor ve yatağın üzerindeki çarşaf lar çamaşır makinesinin içini hiç görmemiş gibi görünüyordu.

Gürültüden bahsetmiyorum bile. Komşular çok gürültülüydü. Üst kattaki yatak odasından belli belirsiz gümbürtüler geliyordu. Yandaki televizyon bangır bangır çalıyor ve duvarların arasından süzülen fazla neşeli bir ses

yeni, daha önce hiç görülmemiş bir güzellik serumu. Satıcı kadının söylediğine göre, en kırışık insanı bile yeniden gençleştirmek için tasarlanmıştı.

Brynleigh gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. O sözde mucize tedavi muhtemelen vampir kanıyla yapılmıştı. İnsanların hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmalarıyla bir sorunu olduğundan değil - açıkçası, şu anki çıkmazını göz önünde bulundurarak - ama yaş işaretlerini gizleme hayranı değildi.

Yaşlanmak, yataktaki buçukluk da dahil olmak üzere, Denge Cumhuriyeti'nin pek çok vatandaşına tanınmayan bir ayrıcalıktı.

Adam hâlâ karar vermemişti ve Brynleigh'nin sabrı tükenmişti. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanabilmesi bir mucizeydi. "Çok geç. Bıçak o zaman."

Hançeri havada döndürdü ve adama doğru adım atmadan önce silahı oymalı kabzasından yakaladı. Adamın gözleri büyüdü ve kahverengi gözbebeklerinde panik parladı.

"Hayır." Burun delikleri alevlendi ve dairenin küf kokusuna bir parça korku karıştı. "Lütfen, bunu yapma."

Brynleigh'in ağzından dökülen iç çekiş muhtemelen dünyanın her yerinden duyulabilirdi. Elbette bu buçukluk piç yalvaracaktı. Onun da onlardan biri olduğunu bilmeliydi.

Brynleigh'in idarecisi Zanri, onun için bu işareti seçtiğinde muhtemelen gülmüştü. Onun mız mızlardan ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Her gün karşılık veren biriyle uğraşmayı tercih ederdi. Karşılık verdiklerinde daha iyi hissediyordu. Bir şekilde öldürücü darbeyi vurmak daha kolaydı. Onu durdurmaya çalışmaları hoşuna gidiyordu, özellikle de ne yaptıklarını bildiği zaman.

Yine de Brynleigh emin olmak zorundaydı. Masumların öldürülmesine inanmıyordu.

Kollarını kavuşturdu ve yapmak istediği son şey olmasına rağmen kirli tezgâha yaslandı. Yataktaki adama bakarken hançeri parmaklarının arasından sallanıyordu. "Adın Geralt Warsh, doğru mu?"

Ona baktı.

Güzel. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Brynleigh bileğinin bir hareketiyle sessizce gölgelerin sıkışmasını emretti. "Buçukluk Ölüm Elfi, aslen Cumhuriyet'in Kuzey Bölgesi'nden mi?"

Adam yutkundu, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Korku kokusu, Brynleigh'in alabildiği tek koku acı ve tiksindirici olana kadar güçlendi.

Böyle anlarda, vampirlerin bu kadar güçlü duyuları olmamasını diliyordu.

"Hayır, yanılıyorsun." Başını salladı. Isvana'nın hatırı için. Bu iş iyice saçma bir hal almaya başlamıştı.

"Bana yalan söyleme, hiç yakışık almıyor." Brynleigh kollarını kavuşturdu ve odanın içinde hızla ilerledi. Bir vampirden başka kimsenin göremeyeceği kadar hızlı bir hareketle hançerini buçukluğun saçlarına sapladı.

Sihhi olamayacak kadar koyu kahverenginin üç tonu olan şiltenin üzerine düşen uzun, bakır bir bukle, sivri uçlu, delikli bir kulağı ortaya çıkarıyordu. Geralt'ın boynunun yan tarafında kırmızı, kıvrımlı bir dövme vardı. Bu onun olgunlaşmasının bir işaretiydi ve kimliğini doğrulamaya yarıyordu. Kulağından sarkan üç küpe de aradığı adamın o olduğunun bir başka kanıtıydı.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Brynleigh, onun oyunlarından bıkmıştı. Şehvet dolu bakışlar, yalanlar ve sızlanmalar arasında gitmek istiyordu. Cildini buranın iğrenç hissinden kurtarmak için bir düzine duş alması gerekecekti. "*Neysen* osun."

Yarı Ölüm Elfi, yarı insan olan Geralt Warsh iyi bir adam değildi. Brynleigh'in nadiren karşılaştığı türden, azılı bir suçluydu. Zanri ona Geralt'ın dosyasını gösterdiğinde, dişleri öfkeyle yanmıştı. Buçukluk, reşit olmayanlara karşı işlediği birkaç suçtan hüküm giymiş ve bu yüzden otuz yılı aşkın bir süre Cumhuriyet'in Batı Bölgesi'ndeki Kara Hapishane'de kalmıştı. Bu baharın başlarında Geralt serbest bırakılmıştı. Görünüşe göre, hapishanede geçirdiği zaman ona hiçbir ders vermemişti. Eski yöntemlerine geri dönmüştü.

Brynleigh'in gördüğü fotoğraflar, kendisi de dahil olmak üzere herkesin midesini bulandırmaya yetmişti. Bir vampir olabilirdi ama ay tanrıçası aşkına, hâlâ duyguları vardı.

Peki ya Geralt? Yakalanmayacağı konusunda o kadar ukalaydı ki izlerini bile gizlemiyordu. Bu öğleden sonra onu bulmak neredeyse hiç çaba gerektirmemişti. Brynleigh evrakları inceledikten sonra buçukluğu yerel bir bar olan Falling Star'da bulmuştu. Bol miktarda içki içiyor ve herkese hapisten yeni çıktığını söylemekten mutluluk duyuyordu.

Sanki bu bir övünme noktasıymış gibi.

Hapse atılması yakalanması anlamına geliyordu ki bu da tanımı gereği övünülecek şey değildi. Öte yandan Brynleigh, daha önce hiç

Yakalandı. Buna hiç yaklaşmamıştı bile. Bu gece buradan çıkanın kendisi olacağından emin olmasının birçok nedeninden biri de buydu.

Falling Star'a vardığında, Brynleigh'nin köhne daireye davet edilmek için yapması gereken tek şey buçukluğun yanına kaymak ve biraz flört etmekte. Dürüst olmak gerekirse, çocuk oynacağıydı.

Vampir gölgelerini serbest bırakıp onu yatağa bağladığında suçlu kot pantolonunu çıkarmak üzereydi -ki hayır, teşekkürler, Brynleigh pedofillerle seks yapmazdı-.

Bu da onları günümüze geri getirdi.

Geralt Brynleigh'i inceledi. İlk başta gözleri, yatağındaki lekeler gibi donuk ve kahverengiydi. Feryat ediyor ve onu bağlayan gölgelere karşı mücadele ediyordu, hatta banliyöde kendisini beklediğini iddia ettiği bir eş ve iki çocuk hakkında bir hikâye uyduracak kadar ileri gitmişti.

Hepsi bir yalandı.

Brynleigh onun dosyasını ezberlemişti. Onun gibi, buçukluğun da kimsesi yoktu. Kendisinden daha güçsüz olanları avlayan aşağılık bir suçluydu.

Sonunda Geralt ağlayarak bir yere varamayacağını anlamış gibiydi. Buçukluk içinde bir şalter atmış gibiydi. Bir an, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan, sümüklü bir karmaşaydı. Sonra, gözyaşları sanki hiç orada olmamış gibi kurudu. Sırtı dikleşti, çenesi yükseldi ve gözlerine şeytani bir parıltı girdi. Zayıf, kafası karışık buçukluğun yüzü gecenin içindeki bir hırsız gibi kayboldu.

Brynleigh'in ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. *İşte orada*, diye düşündü, neredeyse neşeyle. *Nihayet*.

Şimdi, bu adamın gerçekte kim olduğunu görecekti.

Geralt'ın gözleri kısıldı ve ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Seni lanet olası vampir fahişe. Bunu bana yapabileceğini mi sanıyorsun?" Sanki kurtulabilecekmiş gibi bağlarını çekiştirdi. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

Brynleigh kaşlarını kaldırdı ve sakince, "Kim olduğumu çok iyi biliyorum," dedi.

Kadının yanıtı onu daha da öfkelendirmiş gibiydi. Gölgelerine karşı kıpırdandı ve çırpındı.

İşe yaramayacaktı. Brynleigh iki kat kutsanmış bir vampirdi. Brynleigh'in doğduğu gece, ay tanrıçası Isvana yeni vampire hem kanatlar hem de gölgeler hediye etmişti. Çoğu vampirde ya biri ya da diğeri vardı. Birkaçında ise hiç yoktu. Brynleigh gibi bazılarında ise ikisi de vardı. Şu anda bile karanlık, damarlarında güven verici bir melodiyle dolaşıyordu.

"Senin Yaratıcın kim?" Geralt tersledi, yüzü kıpkırmızı kesildi. "Senin pörsümüş kara kalbine bir kazık saplayacağım ve sonra-"

Tehdidinin sonu hiç gelmedi.

Buçukluğun maskaralıklarından bıkan Brynleigh, gümüş kılıcını boğazında bir kulaktan diğerine kesti. Arteriyel sprey onu ve duvarları boyadı. Normal bir insanı öldürmek için yeterli olabilirdi ama Geralt Warsh olgun bir buçukluktu.

Elfler, fae, merfolk, kurtadamlar, şekil değiştirenler ve cadıların hepsi yirmi beş yaş civarında olgunlaşır. Olgunlaşma yaşam sürelerini uzatır ve güçlerine daha fazla erişim sağlar. Ayrıca öldürölmelerini de zorlaştırdı.

Brynleigh iç çekti. İşinin bu kısmından mızızlanmaktan bile daha çok nefret ediyordu.

Belki de sivri dişleri seçmeliydi. Daha temiz olurdu ama Geralt'ın boynunu koparmanın hoş bir deneyim olmayacağından da emindi. Muhtemelen iğrenç, lağım aromalı bir kanı vardı.

artık çok geçti. O seçimini yapmıştı.

Hançeri elinde döndüren Brynleigh, kanlı silahı Geralt'ın göğsüne sapladı. Bir bıçağı bir kalbe temiz bir şekilde saplamak ciddi bir güç gerektirirdi ama Isvana'nın kutsamaları sayesinde Brynleigh'in bolca gücü vardı.

Buçukluğun, olgun bir varlık için bile geri dönüşü olmayan türden bir ölü olduğundan emin olduğunda, lavaboya gitti ve dirseğıyle musluğu açtı. Ellerini iyice yıkadı ve arka cebinden telefonunu çıkarmadan önce kot pantolonunun üzerinde kuruladı. Kilidini açtı ve bir fotoğraf çekmeden önce kameraya gitti.

Parmağıyla birkaç kez dokunarak kanlı görüntüyü Zanri'ye gönderdi.

tekiydi. Bana borçlusun.

İki onay işareti belirdi ve bunu hızla üç nokta takip etti. Bir an sonra telefonu çaldı.

. Benimle her zamanki yerde buluş.

Başka bir talimata gerek yoktu. Brynleigh'in işi bitmişti. Şimdilik.

"TEMİZ BİR ÖLÜM MÜYDÜ?"

Brynleigh Boşluk'tan -kendisi gibi bazı vampirlerin bir noktadan diğerine seyahat etmek için kullanabildiği karanlık, boş alan, daha önce ikinci konumda bulundukları sürece- henüz adımını atmıştı ki Zanri'nin derin tenoru kulaklarına ulaştı.

Söz konusu adam gölgelerin arasından çıktı. Kızıl saçları beline kadar dökülüyor, lamba saçlarının arasından geçen kahverengi çizgileri aydınlatıyordu. Z, çoğu olgun varlığın olduğu gibi yakışıklıydı. Yüzü yontulmuştu, burnu sivriydi ve mavi gözleri kızın üzerinde geziniyordu.

Zanri bir tür şekil değiştirendi ama Brynleigh onun hayvan formunu hiç görmemişti. Muhtemelen gündüzleri güneşe çıkzamanlarda şekil değiştirdiğini varsayıyordu. Tahmin etmesi gerekse, onun bir kedi şekil değiştiren olduğunu düşünürdü. Gözlerinde yırtıcı bir kedi parıltısı vardı. Bu gece, giymesi ve çıkarması muhtemelen baş belası dar siyah deri pantolon giymişti. Pantolon, kaslı vücuduna boyanmış gibi duran siyah bir tişörtle eşleştirilmişti.

Brynleigh gözlerini kırıştırdı ve görüşü netleşirken omuzlarını yuvarladı. Gölgelemler onu güvenli evlerine getirmişti, binayı çevreleyen koğuşlar onun kanını tanımış ve sorunsuzca içeri girmesine izin vermişti. Doğruca oturma odasına gitti. Gecenin geri kalanı için planı basitti. Duş alacak, buzdolabından bir şişe kan şarabı alacak ve birkaç saat televizyonun karşısında dinlenecekti.

Saçlarını hızlıca at kuyruğu yaparken "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Telefonunu çıkardı, ekrana dokundu ve ona gönderdiği çizdi. Odaanın diğer ucundan Geralt'ın dairesini kaplayan kıpkırmızı rengi görebiliyordu. Artık kimse o alanı tamamen temizleyemezdi.

Şekil değiştirenden karanlık bir kıkırdama yükseldi. "Sanırım hak ettiğini buldu."

"Bu konuda hemfikiriz. İğrenç biriydi." Brynleigh idarecisine baktı ve geldiğinden beri ilk kez kızıl saçlarının karışmış görüntüsünü ve kızarmış yanaklarını fark etti. Bilinçli bir şekilde "Owen nasıl?" diye sordu.

"O iyi biri." Zanri'nin kızarması derinleşti ve ağzının köşesi yukarı doğru eğilerek bilmesi gereken her şeyi doğruladı.

Owen Farnish, Güney Bölgesi'ndeki ıssız bir şehirde yaşıyordu ancak sık sık Brynleigh'in Yapımcısı Jelissete ile birlikte çalışıyordu. O ve Zanri'nin bir dargın bir barışık

tekrar tekrar durum. Owen ne zaman şehre gelse saatlerce ortadan kaybolurlardı.

"Ona selamımı söyle." Brynleigh Owen'ı severdi. Jelissete'in muhatap olduğu en nazik insanlardan biriydi ve Brynleigh'le konuşmak için her zaman zaman ayırırdı.

"Yapacağım." Zanri bir an için gülümsedi, sonra ağzı düzleşti. "Mesajını alır almaz oradan ayrıldım. Jelissete bilgi almak isteyecektir ve benim de güvenlik kayıtlarını silmem gerekiyor."

Brynleigh'in değersiz reality TV karşısında uzanma planları suya düştü. Jelissete genellikle sabaha kadar dışarıda olurdu ama görünüşe göre bu gece öyle değildi. "Gelmesine ne kadar var?"

"Bir saatten az." Brynleigh'in idarecisi olmasının yanı sıra, Zanri küçük operasyonlarının teknoloji ve iletişiminden de sorumluydu. Elektronik olan her şeye karşı bir yeteneği vardı ve yaptıkları her şeyin radarın altında kalmasını sağlıyordu. "Gurur duyacak, B."

Brynleigh'nin midesinin derinliklerinde bir şeyler kıvılcımlandı. Yaratıcısından tam olarak hoşlanmasa da -bir vampir için bile soğuk ve buz gibiydi- Brynleigh'in kaderinde onu memnun etmek vardı. Yaratıcı bağlarının doğası buydu. Her vampir, kendilerine ölümsüzlük armağan eden efendilerine karşı böyle hissedirdi.

Ayrıca, Yaratıcı bağları var olan en güçlü bağlardan bazılarıydı. Çiftleşme bağından bile daha güçlü olan Yaratıcı ve yavru arasındaki bağ inanılmaz derecede güçlüydü. Yaratıcı bağını başarıyla koparan sadece bir kişi olmuştu ve bu da binlerce yıl önce gerçekleşmişti.

Brynleigh her şeyini Jelissete'e borçluydu. Yaşlı vampir onu hayatının en kötü gecesinden sonra bulmuş ve kanatları altına almıştı. Önceleri Brynleigh vasat bir insandan başka bir şey değildi ama şimdi birden fazla konuda yetenekliydi.

Küçük bir gülümsemenin oluşmasına izin verdi. "Güzel."

Zanri saçlarını topuz yaptı ve odanın karşısına geçti. Onu nazikçe banyoya doğru itti. "Git duş al. Cildine kan sıçramış. Temizlenmelisin. İyi görünmek konusunda nasıl hissettiğini biliyorsun."

Başka biri Brynleigh'e bu şekilde dokunmaya cüret ederse, onu ısırırdı ya da daha kötüsünü yapardı. Ama Z ile aralarında bir çeşit anlayış vardı. Onlar gerçekten

arkadaşlardı - artık arkadaşlık yapmıyordu - ama birbirlerini umursamayan iş arkadaşlarıydılar.

"Biliyorum." Sesinin perdesini yükselterek Jelissete'in melodik, lirik sesini taklit etti. "Üç numaralı kural: vampirler silahtır. Her zaman en iyi halimizle görünmeli ve Tanrı vergisi tüm yeteneklerimizi kendi yararımıza kullanmaya hazır olmalıyız."

Brynleigh'in Maker'ının *bir sürü* kuralı vardı.

Şekil değiştirenin ağzı seğirdi ve kahkahasını tutuyormuş gibi görünüyordu. "İşte bu. Şimdi git."

Onunla tartışmazdı. Bir duş kulağa cazip geliyordu. Özellikle de Brynleigh, Geralt'ın dairesindeki kir ve pislik tabakasını hatırladıktan sonra.

Brynleigh aceleyle banyoya girdi, duşu açarken silahlarını çıkardı, soyundu ve kıyafetlerini sepete attı. Suyun altına girdiğinde buhar bir bulut gibi etrafını sarmıştı. Hava sıcaktı ve teni hızla kızardı, tam da hoşuna gittiği gibi.

Yirmi dakika sonra Brynleigh kendini yeni bir vampir gibi hissetti. Sıcak su ve sabunla ilgili, hayatını tamamen değiştiren bir şey vardı. Jelissete'in büyüğü güvenli eve yayılırken Brynleigh havluyla temizlendi, yeni bir çift siyah tayt ve beyaz bir bluz giydi. Saniyeler sonra leylak kokusu ona ulaştı.

Brynleigh gerildi ve kalbi daha hızlı atmaya başladı. Yarattıcısı ona yaklaştığında bu hep olurdu. Jelissete'in onu kurtardığı o ilk geceden bir kalıntıydı bu. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyor ve kafasından daha uzun dalgaların anıları Brynleigh'in zihninden istenmeyen bir fırtına gibi geçip onları kovuyordu. Hayatının en kötü gecesini hatırlamanın sırası değildi.

Yumruklarını kıvrarak kendini yavaş ve derin nefesler almaya zorladı. Nefes al. Nefes ver. Tekrarla.

Brynleigh, kalp atış hızı normal, ölçülü ritmine dönene kadar uygulamaya tekrar tekrar devam etti.

O ölümcül bir vampirdi. Bir ölüm getiricisi. toparlaması gerekiyordu. Duygularını kontrol edemeyen bir çocuk değildi. Yirmi üç yaşındaydı.

Evet. .

Altı yıl önce yirmi üç yaşına girmişti ve sonra Made olmuştu. İçinde hâlâ yirmi üç yaşında hissediyordu. Bunun ne zaman olacağından tam olarak emin değildi.

Değişim. Birkaç on yıl sonra mı? Bir yüzyıl mı? İki yüzyıl mı? Sekiz, Jelissete'in gördüğü gibi?

Brynleigh şu anda bu kadar uzun süre yaşamayı hayal bile edemiyordu. Ölümlü hayatının acıları onu rahatsız etmeye devam ediyordu ve hâlâ insani duygular yaşıyordu. Belki de bunlar zamanla körelecek ve etkisini yitirecekti. Belki de yüzyıllarca yaşamamanın anahtarı buydu: Jelissete gibi soğumasına izin vermek. Brynleigh, Yaratıcısının gülmek bir yana, gözyaşı döktüğünü bile görmemişti.

Yine de bu tür düşüncelerin zamanı değildi. Jelissete geç kalmayı pek hoş karşılamazdı.

Gölgeler içinde yaşam alanına geri dönen Brynleigh, ellerini arkasında kavuştururken geniş bir duruş sergiledi. Zanrı rahatça duvara yaslanmış, güvenli evin demirbaşı olan satranç tahtasını inceliyordu.

Saniyeler sonra, girişin yakınındaki maun parke zeminde gölgeler toplandı. Brynleigh'in derisi karıncalandı. Kendi karanlığı, mekâna giren güçlü büyüünün farkına vararak dalgalandı.

Birkaç dakika sonra Jelissete'in kıvrak bedeni gölgelerin arasından çıktı. Uzun boylu bedeninin üzerine parıldayan kıpkırmızı, yere kadar uzanan bir balo elbisesi örtülmüştü. Elbise kolsuzdu ve göğüslerinin ve göbeğini açıkta bırakacak kadar düşük bir V kesimi vardı. Uzun eldivenleri dirseklerine kadar uzanıyordu. Kestane rengi saçları özenle topuz yapılmıştı ve tek süsü ağır siyah elmas bir kolyeydi.

"Oh, güzel." Güçlü vampirin gece yarısı bakışları Brynleigh'in üzerinde gezindi. "Buradasın."

Brynleigh omuzlarını dik tutarak başını salladı. "Evet, hanımefendi. İş bitirdim."

"Aferin kızıma." Jelissete manikürlü kaşlarını kaldırdı. "Bu bir süre için sonuncusu olacak."

Sonuncusu mu? Zanrı'nin Brynleigh için genellikle çok iş olurdu. Denge Cumhuriyeti tüm kıtayı kapsayan geniş bir bölgeydi. Eskiden dört krallıktı ve uzun zaman önce tek bir hükümet altında birleşmişti. Kendilerine özgü ölümcül ilgiye ihtiyaç duyan kötü insanların sayısı hiç de az değildi.

Yaratıcısına cevap vermek hiçbir zaman iyi bir fikir olmasa da Brynleigh, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Jelissete'in yüzünde gülümsemeye benzer bir şey belirdi. "Ben . Seni yakaladım içeri."

Brynleigh, Yaratıcısının sözlerini anlamaya çalışırken kaşları çatıldı. Sonra nefesi kesildi. "Yani..."

Jelisette odayı geçti ve Brynleigh'in omzunu kavradı. Keskin tırnakları genç vampirin etine battı ama Brynleigh'in umurunda değildi. Eğer bu düşündüğü anlama geliyorsa, umurunda değildi.

"Evet," diye tısladı Jelissete ve siyah gözleri parladı. "Tanrılar konuştu ve yıldızlar aynı hizaya geldi. Yarın, İki Yüzüncü Seçim başlıyor."

Brynleigh'in yavaş atan kalbi göğsünde vahşi bir aygır gibi dört nala koşuyordu. Ağzı kurudu. Azı dişleri ağrıyordu. Çok sığ bir nefes çekti, bir yudum yerine bir yudum hava aldı. "Ve ben de varım?"

Bu gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu. Onaylandığını duymaya ihtiyacı vardı.

"Evet, hayatım." Jelissete elini çekti ve Brynleigh'in yüzünde keskin bir tırnak izi bıraktı. Bu jest neredeyse anaçtı. Neredeyse. "İşte beklediğin an geldi."

Brynleigh'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Altı yıldır bunun için çalışıyor, sonunda intikamını anı bekliyordu.

Brynleigh kalbinin durmasını isteyerek satranç tahtasına doğru yürüdü. Zanri, Brynleigh'in siyah şahı almasını sessizce izledi. Tahta oymayı yumruğuna sıkıştırmadan önce elinde yuvarladı.

Bu planın o kadar çok hareketli parçası ve bu oyunun o kadar çok kuralı vardı ki Brynleigh bunu gerçekten başarabileceklerinden emin olamamıştı. Şimdiye kadar bu günün ne anlama geleceğini çok fazla düşünmeye cesaret edememişti, çünkü düşünürse kalbinin etrafına ördüğü bariyerlerin yıkılacağından korkuyordu.

Brynleigh ailesinin katilini ve onun yaşadığı özgür hayatı uzun süre düşünseydi, kıta boyunca ölümcül, kanlı bir saldırıya geçecek ve kana susayacaktı.

O zaman ailesinin intikamını kim alacaktı?

Bunun yerine, Brynleigh bir bölümlere ayırma ustası olmuştu. Bir katil olmak için eğitim alırken tüm duygularını ruhunun derinliklerindeki bir kutuya tıktı.

Bu artık sona erecek.

Yumruğu, bir çatırtı odada yankılanana kadar sıkıldı. Brynleigh parmaklarını teker açtı, ta ki artık kırılmış olan kral yerde yatana kadar.

solgun avucunun ortasına yerleştirdi. Önce Jelissete'e sonra da Zanri'ye bakarak kırık taşı tahtanın üzerine yerleştirdi.

"Seçim Salonu'na gireceğim, Cumhuriyet Ordusu'ndaki Fae Bölümü'nün başı Yüzbaşı Ryker Waterborn'u kendime aşık edeceğim ve sonra da düğün gecemizde onu öldüreceğim," diye ilan etti.

Altı yıl önce, kaptan halkın gözünden kaybolmuştu. Daha önce pek görünür değıldi ama o zamandan beri kimse onu görmemişti. Sessiz bir hayat yaşamak Temsilciler ve aileleri için anormal bir durum değıldi. şansölye Rose gibi bazıları o kadar ketumdu ki, çocuklarının büyülü yetenekleri bile bilinmiyordu.

Kaptan öylesine ortadan kaybolmuştu ki, bu teknolojik çağda bile onu bulmak imkansızdı. Jelissete kaptanın hâlâ hayatta olduğunu doğrulayabilmişti ama işteyken bile asla yalnız değıldi.

Brynleigh yıllarca onun peşinde koşmuş, kaptanı öldürecek kadar yaklaşmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı.

şimdiye kadar.

Seçime katılanların gizli tutulması gerekiyordu, ancak Jelissete'in gizli kalması gereken şeyleri ortaya çıkarma gibi bir huyu vardı. Etkinliğe katılacak on iki kişiden biri olacaktı.

Brynleigh sakince, "İntikam benim olacak," dedi.

Kelimeleri yüksek sesle duymak onları daha önce hiç olmadıkları bir şekilde gerçek kıldı. Gölgele damarlarında dolaştı ve kara büyüsü bu düşünceyle titreşti.

Zanri'nin yüzü onu incelerken ciddiye ama Jelissete'in siyah gözleri parıldıyordu. "Evet. Ne olursa olsun, kaptan yıl bitmeden ölecek."

Jelissete'in Brynleigh'in intikamını almasına yardım etme konusundaki kararlılığı çok tatlıydı. Brynleigh'nin Yaratıcısı onun soyunu önemsiyordu. Jelissete bu yüzden Brynleigh'nin ailesinin intikamını almasına yardım etmeye istekliydi.

Bu, Brynleigh'in yaratıldığı geceden beri kaderi olmuştu. Sadece tek bir sonuç kabul edilebilirdi.

İşlediği suçlar yüzünden Ryker Waterborn ölecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Seni Hayal Kırıklığına Uğratmayacağım

T Ertesi gün, gün batımından önce, Brynleigh yatağının kenarına tünedi. Üzerinde siyah bir bornoz vardı, saçları öğleden sonra aldığı duştan yeni çıkmıştı.

Jelisette gömme dolabın içinde, üzerinde yaz sıcağıyla uyumsuz görünen bir kazakla duruyordu. Ellerini kalçalarına dayayarak ayağını yere vurdu. "Kırmızı mı siyah mı?"

Bu bir soru olarak sorulmuş olabilirdi ama Brynleigh, Jelissete'in cevap istemediğini biliyordu.

Yedi numaralı kural: Yaratıcınız her zaman en iyisini bilir.

Brynleigh bunun yerine kan şarabını yudumladı ve yutmadan önce ağzında evirip çevirdiği kuru tadın tadını çıkardı. Dudaklarından anlaşılmaz bir mırıltı döküldü ve kolyesini serbest elinin parmakları arasında çevirdi.

"Hmm. Haklısın." Jelissete mekanın içinde dolaşırken gölgeler köpekler gibi onu takip ediyor, o da birkaç elbiseye dokunuyordu.

Brynleigh resmi kıyafetler giymekten pek hoşlanmazdı, ancak sık sık Maker'ıyla birlikte etkinliklere katılması gerektiğinden birkaç şık parçası vardı. Şahsen Brynleigh taytlarla yaşamayı tercih ederdi. Rahat ve kullanışlıydılar ve onların içinde kendini her zaman güzel hissediyordu.

Jelissete parmaklarının arasına kırmızı bir sundress sıkıştırdı. "Özel bir şey istiyorsun. 'Seni dişlerimin tek bir ısırığıyla öldürebilirim ama yapmayacağım çünkü ben iyi bir kızım' demeli." Zalimce güldü ve elbiseyi yere bıraktı. "Gerçi ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Bir uğultu daha. Yaratıcısı haklıydı. Brynleigh iyi bir kız değildi. Yaratılmadan önce bile hiç öyle olmamıştı. Çocukken, bir şey ya da başka bir şey yüzünden başının belaya girmediği bir hafta bile olmamıştı. Peki ya şimdi? Vampir olarak yeniden doğduğundan beri Brynleigh artık "iyi" ve "kötü" gibi önemsiz, ölümlü meseleleri umursamıyordu. İntikam onun hayatındaki itici güç, varlık nedeni, uyandığında ilk düşüncesi ve rüyalarının yakıtıydı.

Brynleigh'i yataktan iten şey, intikamla ilgili o tatlı düşüncelerdi. Çıplak ayakları pelüş krem rengi halıya bastı. Kan şarabını yudumladı ve dolaba girerek Yaratıcısının yanında durdu. Arkaya doğru sıkışmış, diğer giysilerin arasında yarı gömülü duran ışıltılı payetli bir giysiyi işaret etti. "Buna ne dersin?"

Jelisette başını eğdi, kahverengi saçları omzuna dökülürken dudaklarını büzdü. Elbiseyi çıkardı ve akşam yemeğini değerlendiren bir canavar gibi inceledi.

"Hmm, iyi seçim." Giysiyi çevirerek her açıdan inceledi. "Evet, işte bu. Diğerlerinden farklı olacak. Kimse sana bu şekilde karşı koyamaz." Kaşları kalktı. "Halkın düşüncesi önemli, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Brynleigh.

Seçim televizyonda yayınlanır ve tüm Cumhuriyete duyurulurdu. On yılda bir düzenlenen bu etkinliğe katılan çiftler, etkinlik sona erdiğinde genellikle yarı ünlü olarak kabul edilirdi. Bu gece Seçim Salonu'na girmekten çok daha fazlasıydı. Bu Brynleigh'in basın üzerinde bir etki yaratmak için ilk şansıydı.

Jelisette elbiseyi yavrusuna uzattı. Yüzlerce siyah pul sanki bütün bir galaksi kumaşa gömülmüş gibi parılıyordu. "Giyin; bir saat içinde gidiyorsun."

Jelisette'in ne sesinde ne de yüzünde sıcaklık vardı ve değerlendirici siyah bakışları Brynleigh'in üzerinde gezinirken de aynı derecede soğuktu. Bu iyiydi.

Brynleigh'in sıcaklığa ya da rahatlığa ihtiyacı yoktu. Vampirler insanlar gibi duygularına güvenmezlerdi. Bu onun ilk derslerinden biriydi.

Jelisette kapıdan süzülerek çıktı, ölümsüz zarafeti sayesinde sessiz bir şekilde geri çekildi ve Brynleigh yalnız kalır kalmaz bornozunu çıkardı. Seçtiği elbise, kıvrımlarını sımsıkı saracak dar bir oniks numarasıydı.

tüm doğru yerlerde. Daha önce hiç giymemişti ve bu gece mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu.

Brynleigh elbiseyi başının üzerinden kaydırarak kumaşın yere düşmesine izin verdi. Uzun kollar parmaklarında sivriliyordu. Etek ucu yere kadar uzanıyordu. Stratejik olarak yerleştirilmiş üç kesik, karnını ve göğüslerinin vurguluyordu. Sırt kısmı alçaktı, neredeyse hiç yoktu ve kumaş kalçasının kıvrımının hemen üzerinden başlıyordu.

Brynleigh bir gece yarattığı olmasaydı, muhtemelen böyle bir elbisenin içinde üşürdü. Yaz ortası geceleri, Orta Bölge'de bile soğuk olurdu. Bu giysi tam olarak sıcak tutmak için yapılmamıştı. Neyse ki Brynleigh için ayın çocuğu olmak, kar fırtınasının ortasında dışarıda yürüyebileceği ve sıcaklıktan etkilenmeyeceği anlamına geliyordu.

Şarabını son bir yudumla bitiren Brynleigh, boş bardağı masasına bıraktı ve fırçasını aldı. Saçlarını sol omzunun üzerinden sarkan uzun dalgalar halinde şekillendirdi. Mücevher olarak kolyesini taktı. Başka hiçbir şeye gerek yoktu.

İki numaralı kural: Çifte kutsanmış vampirler mücevherlerin ya da makyajın arkasına saklanmazlar. Tanrı vergisi yeteneklerinin kendileri için konuşmasına izin verirler.

Bu Brynleigh'in uymaktan mutluluk duyduğu bir kuraldı. Genel olarak, vampirler doğal olmayan, gerçek olamayacak kadar güzel niteliğe sahipti ve Brynleigh de farklı değildi. Dönüşmeden önceki haliyle aynıydı... ama değildi. Cildi daha pürüzsüzdü, tüm lekelerden arınmıştı; gözleri daha keskindi; burnu biraz daha narindi; ve saçları daha parlaktı.

Brynleigh derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Damarlarında dans eden gölgeleri çekerek kendi içine ulaştı. Gölgele onun çağrısına hevesle karşılık vererek uzanmış ellerinden dışarı taşıtı. Sırada kanatları vardı. O karanlık, yarasa benzeri uzantılar ortaya çıktı ve açıkta kalan sırtına asıldı.

Ayaklarını üç inçlik siyah stilettoların içine sokmadan önce kanatlarının verdiği ek ağırlığın tadını çıkararak omuzlarını yuvarladı. Ona uygun bir debriyaj alarak şifonyerine doğru yürüdü. Aradığı şeyi bulması uzun sürmedi. Ne de olsa, kişisel hatıralarından çok azı, Made olduğu gecenin olaylarından sağ kurtulabilmişti.

Aradığı sararmış kâğıt parçasını yavaşça eline aldı ve kırışik çizgiler üzerinde katlamadan önce uzun bir süre inceledi. Yırtılmasını istemediği için dikkatle çalıştı, sonra da telefonunun yanındaki çantaya koydu

ve şarj aleti. Dolu spor çantası ön kapının yanında yerde duruyordu. Seçim Salonu'na gönderilecek ve ondan birkaç saat sonra ulaşacaktı.

Brynleigh odasından son kez çıkarken ne bir damla gözyaşı döktü ne de geride bıraktıkları için endişelendi. Duygusallık zayıflar içindi ve bu onun intikam yolunda sadece bir duraktı.

Brynleigh oturma odasına girdiğinde Jelissete ve Zanri satranç tahtasının başında oturuyorlardı. Jelissete üzerini değiştirmiş, uzun siyah bir kazak ve dökümlü bir etek giymişti. Çenesini kavradığında kolunun kolu kaymış ve bileğindeki kalın siyah bir iz ortaya çıkmıştı.

Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve tişörtü olan Zanri başını kaldırdı. Gözleri Brynleigh'in üzerinde gezinirken karardı ve ılık çaldı.

"Vay canına, B," dedi takdirle. "Eğer diğer takım için vuruş yapmasaydım, senin için her şeyi yapardım. Kimse sana bu şekilde karşı koyamaz."

Brynleigh güldü ve Zanri'nin yorumu içindeki gerginliğin bir kısmını dağıttığı için omuzları gevşedi. "Mesele de tam olarak bu zaten."

Seçimin kör bir aşk yarışması olması, Brynleigh'in kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu rakiplerine hissettiremeyeceği anlamına gelmiyordu. Genç ve güzeldi, vücuduna güveniyordu ve bunu kimin bildiği umurunda değildi.

Jelissete yukarı bakmadan önce atı hareket ettirdi. "Her şeyi aldınız mı?"

"Evet." Brynleigh'in sesi tıpkı Yaratıcısı'nınki gibi soğuk ve duygusuzdu. "Peki planı hatırlıyor musun?"

Bir baş sallama daha. "Tabii ki."

Yüzlerce kez üstünden geçmişlerdi. Brynleigh ne yaptığını biliyordu. Kaptan Waterborn'u bulacak ve onu kendine aşık edecekti.

Zanri filini hareket ettirdi ve ellerini kavuşturdu. "Senin sıran."

Kalesini eline alan Jelissete, yırtıcı bir rahatlıkla tahtada yavaşça ilerledi. "Çok iyi. Ve unutmayın, yapamazsınız."

"Kimseye güvenme." Brynleigh kanatlarını sırtına doğru sıkıca kapattı ve çenesini kaldırdı. "Evet, hanımefendi. Bir numaralı kural. Biliyorum."

Kuralları ezberlemişti ve her çok iyi biliyordu. Bu onun kaybedeceği bir oyundu.

Jelissete kaleyi serbest bırakarak Zanri'nin atını tahtadan kaldırdı. Şekil değiştiren, oyunu incelerken kaşlarını çattı ve nefesinin altından sessizce küfretti.

Zanrı kaybedecekti.

Jelisette'in zaferine giden üç yol vardı ve hepsi de beş hamle içinde elde edilebilirdi.

"O halde hazırsınız." Brynleigh'in Yaratıcısı ayağa kalktı ve cebinden altın bir zarf çıkardı. Zarfı yavrusuna uzatarak Brynleigh onun bakışlarıyla karşılaşana kadar bekledi. "Biletiniz içeri."

Kalın kâğıda dokunmak soğuktu, kabartmalı metalik telkari Brynleigh'in parmaklarına baskı yapıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Brynleigh'in gölgeleri ayaklarının dibinde birikti ve o da gitmeye hazırlandı.

Duyduğu son şey Jelissete'in melodik mırıltısı oldu: "Görmüyor musun?"

BRYNLEIGH, Maker'ının temin ettiği limuzinin arka koltuğunda oturmuş, parmaklarını kalçalarının üzerine koyarak camdan dışarı bakıyordu. Şoför pek konuşkan değildi, bu da onun için sorun değildi. Tamamen görevine odaklanmıştı ve Golden City'nin ışıltılı silüetinin geçişini izlemekten mutluydu.

Şehrin üzerinde yükselen, aynı adı taşıyan üçlü kemerler yıldızsız gökyüzünde parılıyordu. Yıldızlı ışıltıları gecenin karanlığında yanan diğer tüm ışıklardan daha parlaktı.

Altın Şehir, Denge Cumhuriyeti'nin en büyük kentsel alanıydı. Başkentti ve tüm Cumhuriyetin refahını gözeten yönetim organına ev sahipliği yapıyordu. Temsilciler Konseyi burada toplanır ve milyonlarca vatandaş bu geniş kentsel alanı kendi evleri olarak görürdü. Kıtadaki en müreffeh bölgelerden biriydi ve altın kemerler zenginliğini sembolize ediyordu.

Bazı insanlar buranın Orta Bölge'deki en güzel şehir olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise Cumhuriyet'in hiçbir yerinde böyle bir yer olmadığını, güzelliğinin eşsiz olduğunu iddia ediyordu. Bir keresinde, Altın Şehir'in ihtişamıyla antik Zümrüt Saray'a rakip olduğunu söyleyen birini bile duymuştu.

Brynleigh güzelliği göremedi. Altın kemerlerin çekiciliğini ya da her köşede bulunan paranın ışıltısını görmedi.

Tek gördüğü, kan dökme ve aldatmacayla beslenen bir şehirdi.

Hiçbir altın miktarı bu dünyanın kırık yönlerini gizleyemezdi. Hiçbir para, yıldızlı kaplamadaki çatlakların görünmesini engelleyemezdi. Bu dünyanın

Altın Şehir'in güzel illüzyonu hüküm süren eşitsizliği gizliyordu. Ölüm, daha az şanslı olanları sık sık ziyaret ediyordu.

Brynleigh çocukken Denge Cumhuriyeti'nin kuruluşunu öğrenmişti. Dört Krallığın Birleşmesi'ni öğrenmek için bir yıl harcamışlardı. Denge Savaşı'ndan yüzyıllar sonra, Cumhuriyet'in kurucuları herkesin eşit olduğu ve tek bir sancak altında yaşadığı bir ülke hayal etmişlerdi.

Hepsi lanet bir şakaydı.

Limuzin bir köşeyi döndü ve beyaz mermerden bir hükümet binasının önünden geçti. Aynı malzemeden yapılmış iki heykel binanın dışında duruyordu. Kadim elfler, bir zamanlar dengeyi yeniden kurmaktan sorumlu olan Yüce Hanımlar'dı. Biri yeşil kıvrımlar ve girdaplarla kaplıyken, diğerinin dövmeleleri kırmızıydı. Cumhuriyet'teki herkes bu ikisini ve onların ve arkadaşlarının uzun zaman önce dengeyi yeniden kurmak için ne kadar uğraştıklarını biliyordu.

Cumhuriyet'in bayrağı başlarının üzerinde dalgalanıyor, güneş ışıklarıyla aydınlatılıyordu. Neredeyse bir araba büyüklüğündeki beyaz bayrağın üzerinde bir teraziyi çevreleyen dört gül vardı.

Brynleigh kaşlarını çatı. Denge Cumhuriyeti vatandaşları tek bir hükümet altında yaşıyordu, ancak Kurucuların arzuladığı eşitlik hiçbir yerde görülüyordu.

Temsilciler ve aileleri orantısız miktarda servet ve güce sahipti. Hükümet, kanun ve ordu onlardı. Yetki onlardaydı ve onların görkemli saflarının dışında doğma talihsizliğine sahip olanlar - ki bunlar Cumhuriyet vatandaşlarının çoğunluğunu oluşturuyordu - büyük acılar çektiler.

Brynleigh'in parmakları yaldızlı davetiyenin etrafında kıvrıldı ve damarlarında öfke dolaştı.

Yine de bu duygunun onu yönetmesine izin vermedi. Öfkeyi yakalayarak içine attı ve derinlere itti.

Limuzin bir başka köşeyi dönerken yavaşladı ve şoför aralarındaki bariyeri indirdi.

Adamın ela gözleri aynada Brynleigh'in gözleriyle buluştu. "Dördüncü sıradayız, Bayan de la Point," dedi, çakıllı sesi Brynleigh'i düşüncelerinden kopardı.

"Anlaşıldı." Parmaklarını açarak davetiyeyi düzeltti.

"Artık uzun sürmez. Hazırlanmana izin vereceğim." Bölmeyi tekrar yukarı kaldırdı.

Brynleigh dilini dişlerinin ucunda gezdirerek hafif bir acı hissinin onu yere sermesine izin verdi.

Seçime girmek üzereydi. Tüm bu olay hakkında soğukkanlı kalmak için elinden geleni yapmasına rağmen midesinde bir heyecan fırtınası koptu. On yılın en büyük etkinliği olduğu için biraz heyecanlanmasının normal olduğunu düşündü. Her katılımcı Seçim Salonu'na bir limuzinle gelecekti. Araçlarından indikten sonra, kendilerini diğer katılımcılardan gizlemek için tasarlanmış bir gölge kemerinden geçeceklerdi. Ne de olsa bu bir kör aşk yarışmasıydı.

Teklif gecesindeki resmi Maske Açma töreninden önce kadın ve erkekleri ayrı tutmak için çaba gösterilirdi. Maskeli Balo, katılımcıların nihayet Seçilmiş eşlerini ilk kez yüz yüze gördükleri Seçme sırasındaki en önemli anlardan biriydi.

Ancak bu, o zamana kadar görünmez olacakları anlamına gelmiyordu. Basın etkinlikleri Seçimin gerçek bir parçasıydı. Ne de olsa Temsilciler çocuklarının ilgi odağı olmasını istiyorlardı.

Cumhuriyet, Fae'lerin Çivit Okyanusu'ndan göç etmesinden bu yana meydana gelen teknolojik ilerlemelerle övünse de, Seçimin kendisi modası geçmiş bir süreçti. Geçmiş zamanların bir kalıntısı, herkesin kendini bir bütün olarak hissetmesini sağlamaya yönelik çabaların bir kalıntısıydı. İnsanların aşık olmasını izlemek Cumhuriyet'in birbirine bağlanmasına ve ortak bir zemin bulmasına yardımcı olmalıydı. Artık böyle bir şey söz konusu değildi. Artık üst sınıf, Seçimi dünyanın geri kalanı üzerindeki üstünlüklerini korumanın bir başka yolu olarak kullanıyordu.

Brynleigh her ne kadar Altın Şehir'deki zenginlik gösterisinden tiksinti duysa da, buna ayak uydurmaktan başka çaresi yoktu. Ryker'a yaklaşması gerekiyordu. Bu onun tek şansıydı. Faeyi her yerde aramıştı ama altı yıl önce yeraltına çekildikten sonra onu bulmak imkânsız olmuştu. Onun bir resmini bile görmemişti. Birileri Kaptan'la ilgili tüm kanıtları kamuya açık bilgi kaynaklarından silmek için büyük çaba sarf etmişti.

Limuzin yaklaştı ve kalın, siyah sis camların üzerine çöktü. Brynleigh'in vampir gözleri bile opak sisin arkasını göremiyordu. Eğer ölümlü olsaydı, korkardı. Bu tür şeylerden hiç hoşlanmamıştı.

İnsan olduğu zamanlar karanlıktı. Ama artık ölümlü değildi ve bu tür şeyler artık onu rahatsız etmiyordu.

Gecenin bir yaratığı olarak yeniden doğmuştu ve karanlık onun eviydi. Onun güvenli yeri. Onu çağırıyordu.

Elbisesini düzelitti ve kırısklıkları düzelitti. Basına tam olarak kim olduğunu göstermek için kanatlarını açık tuttu.

Motorun kapanması uzun sürmedi. Yüzlerce kalp atışı şehrin senfonisine melodik bir fon oluşturunuyordu. Çoğu insanların ve elflerin hızlı, sabit kalp atışlarıydı ama birkaç yavaş, ritmik kalp atışı ona yakınlarda başka vampirler olduğunu söylüyordu.

Şoför etraflarında dolaştı ve Brynleigh'in kapısını açtı. Karanlık üzerlerinde yükseldi, dönen bir gece kemeri. Gölgelemin içinde, onu bir an olsun görebilmek için kameralarıyla bekleyen düzinelerce insan vardı.

Elbisesine takılmamaya dikkat ederek açık kapıya doğru ilerledi. Brynleigh'in topuklu ayağı kaldırıma değdiği anda kameralar parladı. Basın mensuplarının ışıkları geceyi bir bahar fırtınasındaki şimşek patlamaları gibi aydınlattı. Brynleigh bir eliyle debriyajını tutuyordu. Diğer elinde ise davetiyesini tutuyordu. Omuzları gerideydi ve yüzünü tertemiz bir gülümseme süslüyordu.

Özenle hazırlanmış, uzun, kırmızı bir halı, Seçim Salonu'nun devasa basamaklarını tırmanıyordu. Gitmesini istedikleri yol belliydi ama Brynleigh belli bir vampir değildi.

Kırmızı halıda birkaç adım attı, gülümsedi ve el salladı.

Eğer bir gösteri istiyorlarsa, onlara bir tane verirdi. Brynleigh kanatlarını açarak tam uzunluklarına kadar gerilmelerine izin verdi. Ağırldılar, ağırlığını taşıyabiliyorlardı ve vampir olmanın en sevdiği yanıydılar.

Kalabalıktan yükselen birkaç mırıltı, herkesin dikkatini çektiğine dair ona güvence verdi.

Ancak o zaman, izlediklerinden emin olduktan sonra gölgelerini serbest bıraktı. Karanlık zerrecikler ayaklarının dibinde toplanmış, onun emirlerini yerine getirmek için can atıyorlardı.

Muhabirlerden biri, "İki kat kutsanmış bir vampir," diye mırıldandı. Birkaç kamera daha parladı.

"Gecenin yaratığı," başka bir yorumdu. "Çok güzel."

Brynleigh kanatlarını çırparken yorumlar etrafında dönüyordu. Havada yükseldi, siyah kemerin içinde kaldı ve rüzgârın onu bir sevgili gibi okşamasının tadını çıkardı.

Bir başkası da "Bu favori olacak" demiş.

Brynleigh basamakları tamamen atlayarak Seçim Salonu'nun korumalı girişine doğru uçarken genişleyen sırtışını gizlemedi. Buraya şöhret, servet ya da diğer avantajlar için gelmemişti.

İntikam için buradaydı ve sonunda onun olacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Tanrılar Seçiminizi Kutsasın

Brynleigh en üst basamaklara indi, başına el salladı ve kanatlarını geri çekerken sırttı. Gücünü hatırlatması için bileğine bir bilezik gibi sarılmış bir tutam gölgeyi saklıyordu.

"İyi akşamlar, Bayan de la Point." Bir muhafız başını eğdi. "Bu taraftan lütfen. Kadınlar Crimson Salonu'nda toplanıyor."

Brynleigh davetiyesini ve el çantasını adama uzattı. Omzunun üzerinden bakarak kameralara son bir kez el salladı. Korumaya teşekkür ederek ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. Nazik olacaktı ama çok nazik olmayacaktı. Burada olduğu için mutluydu ama coşkulu değildi. Var olacaktı ama aşırı konuşkan olmayacaktı. Brynleigh'in hatırlaması gereken pek çok şey vardı. Planı doğruluk ve yalandan oluşan ince bir çizgide yürümeye, sahteliği en az gerçeklikle karıştırmaya bağlıydı.

Muhafız Seçim Salonu'na girdi ve Brynleigh de onu takip etti. Başını eğerek etrafını dikkatlice inceledi. Vazoların içinden ve kapıların üstünden yanıp sönen birkaç kırmızı ışık ona göz kırpıyor, muhtemelen salondaki geçişini Cumhuriyet üyelerine gösteren kameraları gizliyordu.

Brynleigh bu ana hazırlanmak için saatlerini Seçim Salonu'nun planlarını inceleyerek geçirmişti. Bina neredeyse saray gibiydi ve sadece Seçime katılanları barındırmakla kalmıyor, aynı zamanda geniş bir balo salonuna, birkaç kamaraya, iki muazzam kütüphaneye ve binayı çalışır halde tutmak için gereken herkesi beslemek üzere donatılmış endüstriyel bir mutfağa sahipti. Seçim Salonu'nun yerleşim alanı, bir bölümü erkekler, bir bölümü de kadınlar için olmak üzere ayrıydı.

Muhafız Brynleigh'i Kızıl Salon'a doğru götürürken kapalı kapıların altından sessiz fısıltılar süzülüyordu. Çoğu insan onların ne dediğini anlayamazdı ama Ay Tanrıçası vampirleri Cumhuriyet'teki herkes arasında en iyi duyan kişiler olarak kutsamıştı. Ejderha değiştirenler bile geniş duyularıyla gecenin çocukları kadar iyi duyamazlardı.

Brynleigh topuklarının mermer çıkardığı tıkırtıları duymazdan gelerek konuşmalardan parçalar yakaladı.

"Annem Choosing'i çok sever..."

"... Dün gece Doğu Bölgesi'nde bir isyan daha çıktı..."

"Birkaç elf var..."

"... gördün mü..." "O

çok yakışıklı..."

"... Güney'de huzursuzluk..."

Brynleigh'in kulakları son yorumda dikildi. Ayaklanma ve genel huzursuzluk haberleri onun için pek de yeni sayılmazdı. Denge

Cumhuriyeti'nde üst ve alt sınıflar arasındaki eşitsizliği fark etmemek kör olmak gerekirdi. Elbette hükümet "eşitlikten" yana olduğunu söylüyordu ama

bu sadece lafta kalıyordu. Eylemleri, alt sınıflara ne kadar değer vermediklerini gösterdi. İçinde ve gerçek dünya- bir örtülü

arkasında a altın parlaklık-

Temsilciler ve aileleri seçkinlerdi ve nüfusun geri kalanı daha aşağı görülüyordu. Üst sınıf rütbelerinin arkasına saklanır ve isimlerinin gücünü kıtanın geri kalanını yöneten kanunlara karşı kalkan olarak kullanırlardı.

Yüzbaşı Ryker Waterborn bunun mükemmel bir örneğiydi. Eğer annesinin unvanının arkasına saklanmasaydı, tutuklanır ve sebep olduğu sayısız ölümden dolayı yargılanırdı.

Ama bu hiç olmadı.

Brynleigh'in ailesi ve tüm insan köyü öldü ve hiç kimse hayatlarının bedelini ödemedi.

Bir gün, mutlu bir şekilde yaşıyorlardı. Sonra, gittiler. Ölü, sanki hiç var olmamışlar gibi.

Brynleigh sonunda meseleyi kendi ellerine alıyordu. Cumhuriyet'in arkaik yasaları ilk kez onun lehine işliyordu. Kaptan Waterborn Seçime katılmakla yükümlüydü ve bu gece bir ara o da aynı binaya girecekti. Pek çok şeyden münzevi olabilirdi; kendisiyle ilgili her türlü izi silebilirdi ama onun bile

Temsilcilerin çocuklarının Seçime katılmasını gerektiren yasalara uymak.

"İşte geldik." Muhafız altın bir kapının önünde durdu. Eğildi. "İyi şanslar ve tanrılar seçiminizi kutsasın."

"BENİM ADIM YVETTE VIDENTIS," diye haykırdı Brynleigh'in önünde duran kızıl saçlı Ölüm Elfi. Sesi oldukça yüksekti ve vampir irkildi.

Yvette'in saçları gevşek, çilek rengi bir şelale gibi sırtından aşağı dökülüyordu ve yakut rengi bir kadehten içiyordu. Brynleigh'in elbisesi uzun ve üzerine eldiven gibi otururken, Yvette'in elbisesi kısa ve askısızdı. Yvette'in göğüs dekoltesini desteklemek için çok az şey yapıyordu ve kumaş uyluğunun ortasında duruyordu. Beyazdı, çoğu insanın Seçme'de giydiği geleneksel renk.

Bu gelenek, İmparatoriçelerin Evlilik Oyunları'nın açılış töreni sırasında müstakbel eşleriyle tanıştıkları gün beyaz giydikleri Gül İmparatorluğu dönemine kadar uzanıyordu.

Görgü kurallarını hatırlayan Brynleigh kendini gülümsemeye zorladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Brynleigh birkaç dakika önce Crimson Salonu'na ilk girdiğinde tüm bu kırmızı renk onu şaşırtmıştı. Bütün oda kırmızıya . Kanepeler, halılar ve hatta tablolar bile aynı rengin . Kırmızı, kıpkırmızı, bordo ve turuncular tüm mekâna yayılmıştı.

Temaları muhtemelen aşktı ama Brynleigh bunu kan olarak yorumlamayı tercih ederdi. Her seçimin kendi teması vardı. Bir keresinde orman olmuştu. Başka bir sefer, ateş ve buz olmuştu.

Bu iyiydi. Aslında mükemmeldi. Renk Brynleigh'e ölümcül amacını hatırlattı.

Yvette nazıkçe gülümsedi. "Adın ne senin?"

Brynleigh hayat hikâyesini Ölüm Elfiyle paylaşmak istemiyordu ama burada sadece ikisi vardı. Bir süre sonra, "Brynleigh de la Point" dedi.

Parmakları boynuna gitti ve içinden bir acı geçerken kolyesini büktü. *Bu* duyguyu derinlere itti.

Bir zamanlar başka bir ismi vardı. Gecenin bir yarısı bir su dalgası tarafından çalındı. Boğuldu, o isim sonsuza dek yok oldu. Ailesinin elinden alındığı gece o isimden de vazgeçmişti. Şimdi, vampir geleneğine uyarak, Yaratıcısının adını kullanıyordu.

Yvette'in sesindeki sıcaklık samimiydi, "Tanıştığımıza memnun oldum. Kolyenizi beğendim."

Brynleigh'in eli düştü ve yüzünü buruşturdu. "Teşekkür . Bu bir aile yadigârı." Bu konuya daha fazla girmek istemiyordu.

"Sen bir vampirsin, değil mi?" Yvette tatlı tatlı sordu, bakışları Brynleigh'in üzerinde geziniyordu. "İçeri ilk girdiğinde siyah gözlerini fark ettim."

Obsidyen gözler, keskin dişler, gümüş ve tahta kazıklara karşı duyulan nefret Denge Cumhuriyeti'ndeki tüm vampirlerin ortak özellikleriydi.

"Evet." Brynleigh soruların bir an bitmesini umarak başını salladı.

Tanrılara şükür, kapıda yankılanan bir gong sesi onu daha fazla sorgulanmaktan kurtardı. Coşkulu Yvette yeni geleni karşılamaya gitti ve nefes verip omuzlarını silkeledikten sonra Brynleigh de onu takip etti.

Kızıl tenli ve ipeksi gece yarısı saçları karmaşık bir örgü halinde bükülmüş güzel bir elf salona girdi. Sivri kulaklarından altın küpeler sarkıyordu. Omuzlarından sarkan ipeksi beyaz kumaş katmanları, yere dökülmeden önce vücudunun önemli kısımlarını ustalıkla örtüyordu. Canlanmış bir tanrıça gibi görünüyordu.

Elfin bakışları kıpkırmızı odayı taradıktan sonra çiftin üzerine düştü. Gülümsedi. "Merhaba, benim adım Esmeralda Larousse, ama çoğu insan bana Esme der. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Yvette Esme'ye aynı renkte şarapla dolu yakut bir kadeh uzattı. Esme'yi koltuklara doğru götürürken doğal bir ev sahibesi gibi görünüyordu. Brynleigh, hızlı olmamasının onu daha fazla soruya hedef olmaktan kurtaracağını umarak arkasından gitti.

Neyse ki Yvette, Esme hakkında bir şeyler öğrenmekten memnun görünüyordu. "Ne tür bir elfsin sen?"

Esme şarabını yudumladı. "Bir Hafif Elf, ama anne tarafımdan büyükbabam bir ejderha değiştirici."

Yvette soluk soluğa kaldı ve daha da yaklaştı, yüzünde bir merak ifadesi vardı. "Carinoc ejderhalarının soyundan mı geliyorsun?"

"Mhmm." Esme bir yudum daha alarak başını salladı.

Yvette etkilenmiş görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse Brynleigh de aynı şekilde hissediyordu. Çocukken Carinoc ejderhalarının hikâyesini sık sık dinlemişti. Mucizevi bir şekilde hayatta kalmaları ve ardından Denge Savaşı'na katkıları efsanelere konu olmuştu.

"Yer değiştirebilir misin?" Brynleigh kendini tutamayarak sordu. Daha önce hiç bir ejderhayla tanışmamıştı.

Esme kanepenin arkasından baktı ve başını salladı. "Ne yazık ki hayır. Benim elf tarafım çok daha güçlü ama kardeşim yapabilir."

"Gerçekten mi?" Yvette'in gözleri parladı.

"Evet." Esme şarabından coşkuyla bir yudum aldı. "Ejderhası zümrüt renginde. Göz kamaştırıcı."

"Büyüleyici!" diye haykırdı Ölüm Elfi. Esme'ye bir dizi soru sordu ve Brynleigh artık Yvette'in sorgulamasının hedefi olmadığı için sonsuza dek şükretti.

Esme sorulara hiç aldırıyor gibiydi. Onlara nerede büyüdüğünü (Batı Bölgesi'nin düzlükleri), en sevdiği yemeği (çikolatalı kek ve dürüst olmak gerekirse? Brynleigh'in de yaratılmadan önce en sevdiği yemek buydu), ne iş yaptığını (şaşırtıcı olmayan bir şekilde, babası bir Elf Temsilcisiydi ve o emekli olduğunda onun yerini almak için eğitim alıyordu).

Tanrılara şükür, kadınlardan hiçbiri Brynleigh'in sessizliğini fark etmemiş gibiydi. Vampir, siyah saçlı ve nazik gözlü sessiz bir insan olan barmenden bir kadeh kan şarabı aldı.

Yvette'in soruları bittiğinde, başka kadınlar da onlara katılmıştı.

İçeceği ve daha fazla soruya cevap vermeme isteğiyle donanmış olan Brynleigh arka duvara yaslandı. Katılımcılar içeri süzülürken onları inceledi ve içkisinden yavaş yudumlar aldı. Peri Şarabı dışındaki tüm alkoller gibi kan şarabı da vampirleri pek etkilemiyordu ama Brynleigh tetikte olmaktan başka bir risk almak istemiyordu.

Çok geçmeden oda tıklım tıklım doldu. Bazı kadınlar onun kadar uzunken, diğerleri daha kısaydı. Parlayan turuncu gözleri olan bir kurt adam içeri girdi, ardından dört elf, iki fae ve bir tür şekil değiştiren daha geldi. Şimdiye kadar Brynleigh tek vampirdi. On bir kadın vardı ve sadece bir tanesi eksikti.

Kadınlar etrafta dolanıp kendilerini tanıtırken heyecan havayı doldurdu. Kimse Brynleigh'in tek başına durduğunu fark etmemiş gibiydi ki bu tam da onun hoşuna gidiyordu.

Uzun gümüş rengi saçları özenle düğümlenmiş bir elf Yvette'e doğru yürüdü.

"Peki, sence sonuncusu kim?" Saçının bir tutamını parmaklarının arasından geçirdi. "Bir Temsilcinin çocuğu mu yoksa halktan biri mi?"

Birkaç adım ötede duran Brynleigh kaşlarını çattı. Elf, üst ve alt sınıflar arasında bu kadar bariz bir çizgi çekmeye nasıl cüret ederdi?

Yvette omuz silkmeden önce bir an bile duraksamadı. "Bilmiyorum ama ne olursa olsun, muhtemelen harika bir insan olacaklar. Başkalarını yargılamak için bu kadar aceleci olmamalısın."

Yvette, Brynleigh'in gözünde daha da yükseldi.

Elf alay etti. "Doğruysa yargılamak değil. Annem hep der ki-" Gong son bir kez daha çaldı ve sınıfçı elfin sözünü kesti. Yine de kapı hemen açılmadı ve bir şeyler farklı hissettirdi. Brynleigh gözlerini kısarak arka duvarı itti ve Yvette'in yanında durdu. Vampirin gölgeleri damarlarında dolaşüyor ve onu dikkat etmeye zorluyordu. Bazı insanlar içgüdülerinin sesini dinler ama

Brynleigh karanlığının çağrısına uymuştu.

Henüz onu yanlış yönlendirmemişti.

Kapıdan içeri girecek bir sonraki yarışmacı tehlikeli olabilirdi. Brynleigh, bu unvanı kendisi talep etmiş biri olarak, bu unvanı bir başkasına atarken kendinden emin hissediyordu.

Beş numaralı kural: her zaman içgüdülerinize güvenin.

Kapı nihayet açıldığında, uzun boylu bir güzel sanki sahibiymiş gibi içeri girdi. Her gözeneğinden tehlike fişkırıyordu. Mavi-siyah saçları kafasına dökülmüştü ve sivri, delikli kulaklarını vurguluyordu. Keskin elmacık kemikleri ve uzun burnu odaya tepeden bakıyordu. Parlak, yakut kırmızısı dudaklar birbirine bastırılmıştı. Menekşe rengi gözleri şiddet vaadiyle parlıyordu. Diğer kadınların çoğunun aksine, bu kadın kırmızı bir elbise giymişti. Işık vurduğunda, içine binlerce yakut dikilmiş gibi parlıyordu.

Brynleigh'in yanındaki Yvette'in nefesi kesildi. "Şansölye'nin kızı." Odada bir şok dalgası yayıldı.

Fae'lerden biri mırıldandı, "Seçime katıldığından haberim yoktu."

Brynleigh'in genellikle bir kaplumbağayı taklit eden kalbi . Şimdi, *bu* ilginçti.

Tehlikeli ama ilginç.

Denge Cumhuriyeti'nde Valentina Rose'u tanımayan tek bir kişi bile yoktu. Ne de olsa annesi Şansölye Ignatia'ydı.

Rose, tüm hükümetin başı. Fae, kızını onlarca yıl boyunca saklamış ve korumuş, sadece Temsilcilerle birlikte seçkin görevler için dışarı çıkarmıştı. O kadar iyi gizlenmişti ki, kimse sihrinin hangi elementi desteklediğini bilmiyordu.

Ama şimdi Valentina insan içine çıkmıştı. Burada. Choosing'de.

Brynleigh fae'yi inceledi. Diğer kadınla ilgili bir şey onu gergin hissettiriyordu.

Valentina'nın keskin bakışları odanın içinde dolaştı. Menekşe rengi gözleri Brynleigh'in siyah gözlerine kilitlenene kadar her katılımcıyı sessizce değerlendirdi.

O kırmızı dudaklar çirkin bir küçümsemeye dönüştü. "Bunun klas bir yarışma olduğunu sanıyordum. Kan emiciyi kim içeri aldı?"

Sertçe nefes alan Brynleigh şarap kadehini daha sıkı kavradı. Bu hakareti ilk kez duymuyordu, hatta yüzüncü kez de duymuyordu ama yine de nefret ediyordu.

Denge Cumhuriyeti'ndeki çoğu insan vampir türüne karşı pek sevgi beslemezdi. Bir insan olarak büyüyen Brynleigh, gecenin çocuklarına yöneltilen yan bakışların bazılarını görmüştü. Eğlenmek için başkalarının boğazını kesen vampirlerin hikâyelerini duymuştu. Hoarfrost Hollow'a gömülmeden önce önceki Eleyta Krallığı'nda terör estiren İlkler'i, kötü Kraliçe Marguerite ve onun Favorileri'ni ve Eleyta'yı yöneten Son Kral ve Kraliçe'yi öğrenmişti.

Bu bilgilerden hiçbirisi Brynleigh'i Yapım'dan beri karşılaştığı nefrete hazırlayamazdı.

Kimse vampirleri sevmiyor gibiydi, muhtemelen doğdukları değil, yaratıldıkları için. Yüzyıllarca yaşadktan sonra solan diğer türlerin aksine, Isvana'nın çocukları gerçekten ölümsüzdü.

Menekşe rengi gözleri Brynleigh'e dikilmiş, sanki cevap vermesini bekliyordu. Her geçen saniye vampirin öfkesi daha da artıyordu. Valentina onu bilerek mi yemliyordu? Onun saldırmasını mı istiyordu?

Brynleigh'in omurgası dikleşti ve damarlarından birkaç koyu renkli iplikçik çıktı. Avuçlarının etrafında toplandılar ve şarap kadehini yavaşça en yakın yüzeye koydu.

Diğer on kadın Brynleigh ve Valentina arasında bakıştıktan sonra topluca bir adım geri çekildi. Saniyeler geçtikçe odadaki gerilim de artıyordu.

Valentina manikürlü kaşlarını kaldırdı ve homurdandı. "Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu, sülük? Kendini savunmanın bir yolu yok mu? Ne kadar da *tipik*."

Brynleigh hırladı ve ağzını kapattı. Ağzından keskin bir patlama sesi geldi ve dili dişlerine çok yaklaştığı için kan tadı aldı.

Kendine gel, diye azarladı. Artık bir Fledgling değilsin.

Gerçi teknik olarak bu tam olarak doğru değildi. Jelissete, Brynleigh'in yeni bir vampir olmanın getirdiği ilk dürtülerin üstesinden gelmesine yardımcı olmak için onunla yakından çalışmıştı ama Brynleigh hâlâ on yaşından küçüktü. Yavru kuşların tehlikesi, yeni yapıldıkları için diğer yaşlı vampirlere göre daha az kontrol sahibi olmalarıydı.

Tarihte yüzlerce Yavru vampir kana susamışlığa yenik düşmüş ve kalplerine saplanan kazıklarla son bulan ölümcül saldırılara girişmişti.

Brynleigh'in istediği sonuç kesinlikle bu değildi.

Zanri ve Jelissete'in yardımı ve önemli miktarda meditasyon sayesinde Brynleigh ölümcül dürtülerini kontrol altında tutmayı başarmıştı. Z'nin onun idarecisi olarak ana görevlerinden biri buydu: *sadece* doğru zamanda doğru insanları öldürmesini sağlamak.

Şu anda burada olmaması çok kötü. Şu anda Brynleigh'nin dişlerini Valentina'nın solgun boynuna geçirip fae'ye saygı hakkında bir ders vermekten daha çok isteyeceği bir şey yoktu. Ne yazık ki, bunun beklemesi gerekecekti. Brynleigh'nin aklında kötü kız hisleri olan bir fae'den daha büyük bir cinayet vardı.

Yine de Brynleigh'in gözü Valentina'nın üzerinde olacaktı. Bir gün, bir aşk yarışının ortasında olmadıkları bir zamanda, onu yok edecekti.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Brynleigh sonunda sessizliğini bozdu.

Annesi, tanrılar ruhuyla olsun, Brynleigh ve kız kardeşine her zaman söyleyecek iyi bir şeyleri yoksa sessiz kalmanın en iyi hareket tarzı olduğunu öğretmişti. Bu hiçbir zaman şu anda olduğundan daha zor olmamıştı.

Valentina kaşlarını çattı. "Her neyse. Sana göz kulak olacağım, sürtük."

Brynleigh kendini hareketsiz kalmaya zorlarken tırnakları avuçlarına battı ve eti kesti.

Isvana'ya şükürler olsun ki kapının üstündeki gong bir kez daha çaldı. Bu sefer içeri yaşlı bir kadın girdi. Gümüşü saçları vardı, yüzü yaşlılıktan yıpranmıştı ve seraz rengi pantolon takımı odanın kırmızı temasıyla uyumluydu. Bu görünüm başka birine çok cafcıflı gelebilirdi ama bu kadın her nasılsa bunu normal gösteriyordu.

Odanın ortasına doğru yürüdü, çatırdayan gerilimin ya farkında değildi ya da bundan bihaberdi.

"İki Yüzüncü Seçime hoş geldiniz." Bir insan olan kadın sırayla her katılımcıya gülümsedi. "Ben Lilith, başrahibenizim."

Brynleigh diğerleriyle birlikte bir selam mırıldandı.

"Görüyorum ki tanrılar bu yılki seçim için iyi bir seçim yapmışlar," dedi Lilith. "Kimi seçerlerse seçsinler, insanlar kutsanacak."

Yvette şarap kadehine doğru kıkırdadı, içkinin etkisinde olduğu belliydi.

Başrahibe devam etmeden önce Ölüm Elfine nazikçe gülümsedi, "Artık hepiniz burada olduğunuza göre, bu gecenin programı basit. Yiyin, için ve birbirinizi tanıyın." Alnına beyaz bir kaş yükseldi. "Hepiniz yetişkinsiniz, bu yüzden sokağa çıkma yasağı uygulamayacağım. Uslu durabileceğinize inanıyorum."

Valentina yumuşak bir sesle, "Kesinlikle ," diye cevap verdi.

Fae'nin sesinde daha önceki zalimlikten eser yoktu ama Brynleigh o kadar kolay kanmazdı. Gözü Valentina'nın üzerinde olacaktı. Brynleigh'in deneyimlerine göre, en kötü insan tipleri gölgelerde saldırmak için mükemmel anı bekleyenlerdi.

"Harika." Başrahibe Lilith bara doğru yürüdü ve sahipsiz kalan son köpüklü şarap kadehini aldı. "Bu gece cep telefonlarınızı teslim etmeniz beklenecek ve kıyafetleriniz yarın kahvaltıya kadar teslim edilecek."

"Hiç kimseyle iletişim kuramayacak mıyız?" diye sordu kurt adam koltuktaki pozisyonundan. Turuncu gözleri parlıyordu.

"Hayır." Lilith başını salladı. "Seçime dışarıdan müdahale kesinlikle yasaktır. Anlaşıldı mı hanımlar?"

Brynleigh grubun geri kalanıyla birlikte, "Evet ," dedi.

"Güzel. Yarın, on ikiniz dörderli üç gruba ayrılacaksınız. Seçkin basın mensuplarıyla bir dizi röportaja katılacaksınız." Gülümsedi. "Bu, ertesi günkü Açılış Töreni'nden önce alışmanıza yardımcı olacak."

Kadınlar Açılış Töreni sırasında nelerle karşılaşabileceklerine dair spekülasyonlar yaparken heyecanlı fısıltılar odada dolaşıyordu. Her seferinde değişiyordu ama bir şey değişmiyordu: erkekler ve kadınlar karşılaşmayacaktı.

Brynleigh sohbete katılmadı. Şarabını yudumlarken aklı şimdiden kaptanla ne zaman buluşacağına takılmıştı.

Başhemşire Brynleigh'in sessizliğini fark ettiyse de bir şey söylemedi. "Hâlâ yapabiliyorken dinlenmeniz akıllıca olacaktır."

Fısıltılar kesildi.

"Önümüzdeki günlerde buna ihtiyacınız olacağını sadece tanrılar biliyor." Lilith kadehini kaldırdı ve diğer kadınların da aynı şekilde davranmasını bekledi. "Seçildiğiniz için tebrikler ve Tanrılar seçiminizi kutsasın."

Kısa bir süre sonra Başhemşire ayrıldı. Brynleigh duvarın karşısındaki pozisyonunu korudu. Avını gözleyen bir avcı gibi, kadınların her birini değerlendirdi.

Ne de olsa onlar Ryker'la evlenmek için onun rakibiydi. Burada bulunma nedenini asla unutmuyacaktı.

Ertesi gün mülakatlar sorunsuz geçti. En azından Brynleigh için öyle oldu. Diğerlerinin durumu o kadar iyi değildi.

Kahvaltıdan sonra kadınlara talimatlar verildi ve gruplara ayrıldılar. Her biri, kırmızı kadehler ve yakut koltuklara kadar Crimson Lounge'un minyatür versiyonları olan röportaj odalarında altı muhabirle buluşacaktı. İlk basın mensubu vardıklarında onları bekliyordu.

Sorular başladıktan sonra saatlerce devam etti.

Brynleigh kendisine yöneltilen her bir soru için iyi hazırlanmıştı. Cevapları dilinden pürüzsüzce dökülüyor, kulağa pratik yapılmış ama aşırı prova edilmemiş gibi geliyordu. Kendisine yöneltilen soruların çoğu Yaratıcısı ile ilgiliydi. Jelissete de la Point Denge Cumhuriyeti'nde iyi tanınan bir vampirdi ve basın doğal olarak onun en yeni soyunu merak ediyordu.

Brynleigh'in ekibinin diğer bazı üyeleri o kadar iyi değildi. Elflerden biri olan Hallie verdiği cevapların çoğunda tökezledi. Brynleigh gibi o da Temsilcilerden hiçbiriyle akraba değildi ve bunun yerine Seçime katılması için genel nüfus arasından seçilmişti. Bu, Temsilciler arasındaki kan bağının taze kalmasını sağlarken ana nüfusu mutlu etmenin bir yoluydu.

Hallie konuşurken parlayan zümrüt gözleri olan solgun, beyaz saçlı bir Servet Elfiydi. Nazik biriydi ve Brynleigh'i selamladığı anda

oturmuşlardı. Diğer kadınlardan çok daha nazikti ve Brynleigh'in uzun zamandır görmediği bir yumuşaklık vardı onda.

Muhabirler akbabaydı. Hallie'nin diğerleri kadar hazırlıklı olmadığını fark ettiklerinde acımasızca üzerine gittiler. Doğu Bölgesi'nden bir cadı olan son muhabir kapıyı arkasından kapattığında, Hallie yeşil gözlerindeki yaşları siliyordu. Neredeyse yarı saydam olan beyaz kanatları arkasında çırpınarak sinirlerini ele veriyordu. İlk muhabir saatler önce onlara soru sormaya başladığından beri bunu yapıyorlardı.

"Beni neden itip durduklarını anlamıyorum," diye fısıldadı Hallie, parmaklarının arasından bir mendil geçirirken. "Neden beni yalnız bırakmadılar?"

Brynleigh Servet Elfine yeni bir mendil uzattı. "Çünkü onlar yırtıcı." Tıpkı onun gibi. "Sinirlerini gördüler ve onlardan beslendiler."

Muhabirlerin Hallie'yi yerden yere vurmasını izlemek korkunçtu. Bu durum Brynleigh'in Cumhuriyet'teki diğer her şey gibi Seçim'in de Temsilciler lehine haksız bir şekilde çarpıtıldığına dair inancını pekiştirmişti.

Esme, Hallie'nin diğer tarafında oturduğu yerden iç çekti. "Onları görmezden gelmelisin." Servet Elf'inin yanağındaki bir tutam beyaz saç fırçaladı. "Bizi merak ediyorlar. Seçim sadece on yılda bir yapılıyor ve insanlar katılımcılar hakkında bilgi edinmek istiyor."

"Senin için daha kolay." Hallie burnunu sümkürdü. "Katılacağını ne zamandır biliyordun?"

"Seçimin ne olduğunu anlayacak yaşa geldiğimden beri," diye itiraf etti Esme. "Bu benim doğuştan hakkım."

Brynleigh gibi Esme'nin cevapları da pratik ve mükemmeldi.

Dörtlülerinin dördüncü üyesi kurt adam Trinity'ydi. Yumuşak konuşuyordu. Büyük amcası Kuzey Kurtadamları'nın yeni Alfa'sıydı. Son derece kaba bir muhabir Trinity'nin geçen yıl ölen ablası Malika'yı sormaya cüret etmişti. Malika başlangıçta Seçim'e'nin kaderinde olan kişiydi.

Trinity gözyaşlarına boğulmadan önce cevaplarını ancak tamamlayabilmişti. O da bir mendile sarıldı.

Trinity umutla, "Belki yarın daha iyi olur," dedi. Hallie burnunu çekti. "Belki."

Muhtemelen değillerdi. Temsilciler, eşitliği önemsiyor görüntüsünün altında, sadece kendilerini düşünen soğuk ve sert insanlardı. Onları bu kadar tehlikeli yapan da buydu ve neden içlerine sızmak

rütbeler çok zordu. Güçlüydüler, zengindiler ve tüm dünyaya hükmediyorlardı.

Hallie ve Trinity şanslıysa, diğerleri onları paramparça etmeden önce kendi içlerinde güç bulacaklardı.

takdirde, Brynleigh intikamını aldığı insanların giderek büyüyen listesine onların isimlerini de ekleyecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Hayvanlar Gibi Davranmanız İyi Olur

C Ordu'nun Fae Bölümü Başkanı Yüzbaşı Ryker Elias Waterborn siyah ipek kravatını boynuna, düzinelerce şatafatlı partiye katılmış birinin pürüzsüz hassasiyetiyle doladı. Yavrular görülmeli ama duyulmamalıydı.

Kızıla çalan açık kahverengi saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi. Uçları sivri kulaklarını gıdıklıyordu. Odasındaki tek sandalyenin arkasına asılı siyah takım elbise ceketini giymeden önce bir elini saçlarının arasında gezdirerek istedikleri yere yerleşmelerine izin verdi. Burası kendi dairesinden çok daha küçüktü ama Choosing'e gelirken buranın lüks bir yer olmasını beklemiyordu.

Masaya doğru ilerleyerek bu sabah teslim edilen kırmızı gülü aldı ve yakasına ilaştirdi. Bugün Açılış Töreni'nde kadınları görmeyecek olsalar da en iyi şekilde görünmeleri gerekiyordu. Ne de olsa kameralar her zaman onları izliyordu.

Bu garip . Aalışması zor.

Ryker'ın ebeveynleri de dahil olmak üzere pek çok Temsilci ailelerini halkın gözünden uzak tutardı. Kendisi özel olarak yetiştirilmişti ve altı yıl önceki Olay'dan sonra, aynı özelliğın kendisini bir kefen gibi sarmasına ve dünyadan saklamasına izin vermişti. Şimdi, izolasyondan çıkıyor ve dünyanın onun bir gelin bulmasını izlemesine izin veriyordu.

Hepsi bir söz yüzünden.

Gülün yerleştirilmesinden memnun kaldığında, ayaklarını ipek gömleğiyle uyumlu siyah ayakkabıların içine kaydırdı. Bağcıklarını titizlikle bağladı, hassas çalışmaya özen gösterdi.

Diğer çocuklar elim sende oynayıp parklarda birbirlerini kovalarken Ryker kravat bağlamayı, ata binmeyi ve kendisine doğrudan hitap etmeyen bir yetişkinle asla konuşmamayı öğreniyordu. Onuncu yaş gününe geldiğinde, doğuştan sahip olduğu su büyüü üzerinde yeterli miktarda kontrolü vardı. On birinci yaşına geldiğinde, Altın Şehir'deki Temsilcilerin aylık toplantılarında annesine eşlik ediyordu. Elbette her zaman koruma altında ve basından gizlenerek. On beş yaşına geldiğinde orduya katılmak için eğitim almaya başlamıştı bile.

Olgunlaşıp tam fae gücüne ulaştığında, Ryker ordunun gördüğü en genç yüzbaşıydı. Dünyada düzenin var olmasının sebebinin kanunlar olduğunu doğuştan anlamadan rütbelerde onun hızlı yükselemezdi. Kurallar ve düzenlemeler onun hayatının belkemiği idi.

Tüm bunlar olurken Ryker bir gün bu etkinliğe katılacağını hep biliyordu.

İki bin yıl önce, Denge Cumhuriyeti'nin Kurucuları Seçim'i ilk kurduklarında, her Temsilcinin en yaşlı uygun çocuğunun reşit olduğunda Seçim'e katılmasına karar verdiler. Bu, Cumhuriyeti çok sayıda insan arasında barışı korumanın bir yoluydu.

Yine de tamamen seçimsiz bir süreç değildi. On yılda bir yapılan bu etkinliğe ne zaman katılacaklarına Temsilcilerin çocukları karar veriyordu. Ryker bir eş aramadan önce yirmi ya da otuz yıl daha beklemeyi, bir süre daha bekar yaşamaktan memnun olmayı planlamıştı ama babası hastalanınca...

Cyrus Waterborn, Ryker'a hemen Seçime girmesi ve bir eş bulması için yalvarmıştı. Çok geç olmadan oğlunun evlendiğini görmek istiyordu. Ryker'ın babası pek çok şey yapardı, bunlara bir de geçim sağlayıcı olmak dahildi ve çocuklarını çok severdi. Oğlunun evlendiğini bilmeden Solmayı reddediyordu. Bu eski moda bir fikirdi ama Ryker'ın babasıyla kavga edecek hali yoktu. Olan onca şeyden sonra olmazdı.

Ryker isteksizce de olsa kabul etmişti. Bunun saklandığı yerden çıkması gerektiği anlamına gelmesinden nefret ediyordu ama ailesi için her şeyi yapardı, buna bu da dahildi.

Ryker bu düşünceyle ayağa kalktı ve aynada kendine bir kez daha baktı. Dışarı çıkmadan önce son bir kez takım elbisesinin ceketini düzeltti.

Ruby Salonu'ndaki diğer on bir adama katılmak için kapıya yöneldi.

Grupları iyi bir karışımды ya da o öyle düşünüyordu. Denge Cumhuriyeti'ni evleri olarak gören vatandaşların mevcut mozağini simgeliyordu. Seçime katılmayanlar sadece deniz halkıydı. Onlar denizde kalmayı ve her zaman olduğu gibi kendilerini yönetmeyi tercih ediyorlardı.

Ryker Ruby Salonu'na en son giren kişiydi. Erkekler ikişerli ve üçerli kümeler halinde durmuş, kapıya bakarken kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Başhemşirenin bugünün nasıl geçeceğine dair talimatlarla gelmesini beklerken gergin bir enerji havayı kaplamıştı.

Ryker bara gitti, burada saçları dikenli bir Hafif Elf içki servisi yapıyordu. "Kahve, efendim?"

"Evet, teşekkür ederim." Kafein Ryker'ın günlük rutininin bir parçasıydı. Çalışmak için buna ihtiyacı vardı. Küçük kız kardeşi River içkiye olan bağımlılığı konusunda onunla dalga geçiyordu ama henüz yirmi bir yaşındaydı ve buna ne kadar ihtiyacı olduğunu henüz anlamamıştı. Bir gün anlayacaktı.

Hafif Elf, Ryker'a dumanı tüten kahverengi sıvıyla dolu kırmızı bir kupa uzattı. Ryker'ın burnu taze çekilmiş fasulyenin çökmekte olan kokusuyla seğirdi ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Teşekkür ederim." Ryker, sarışın bir şekil değiştiren ona yaklaşıp aynı içkiden isteyince bardaki yerini bıraktı.

Ryker Seçim Salonu'na ilk geldiğinde, şekil değiştiren kendini Therian Firebreath olarak tanıtmıştı. Eğer ismi yeterince açıklayıcı değilse, cüssesi de derisinin altında yaşayan ejderhanın kanıtıydı. Therian bu haliyle bile Ryker'ı zayıf gösteriyordu.

Elinde kahve, şekil değiştiren döndü. "Günaydın,

Kaptan." "Günaydın." Ryker Therian'ın elini sıktı.

Her iki adam da ordudaydı ama farklı birimlerde çalışıyorlardı. Ryker Therian'ın adını daha önce duymuştu ama onunla hiç tanışmamıştı. Şekil değiştiren, siyah ejderhasının büyüklüğüyle tanınan yetenekli bir dövüşçüydü. Therian kavgaları asla başlatmamasıyla ama her zaman bitirmesiyle ünlüydü. İyi bir dost ya da zorlu bir düşman olabilirdi.

Ryker'ın bir kuralı vardı; gelecekte kendisine sorun çıkarabilecek kişilerle arkadaş olmak her zaman daha iyiydi. En iyi iki arkadaşı olan Atlas ve Nikhail'i de bu şekilde edinmişti.

"Dünkü görüşmeler bambaşkaydı, değil mi?" Bir Toprak Elfi olan Philippe onlara katılmak için yanlarına geldiğinde Therian sordu.

"Uzunlardı," diye onayladı Ryker.

Philippe, "Dörtlün nasıldı?" diye sordu.

"Güzel. Sorular sıradan sorulardı," dedi Ryker.

Tüm cevapları biliyordu. Ryker her zaman cevapları bilirdi. Bu onun işiydi. Söylenecek doğru şeyleri uzun zamandır ezberlemişti, dil sürçmesi kadar basit bir şeyin kendisini ve ailesini tehlikeye atabileceğini biliyordu. Ne olursa olsun, Ryker onlara bir şey olmasına asla izin vermezdi.

Özellikle River.

Fae'lerin bu kadar yakın yaşta çocukları olması nadir görülen bir durumdu. Ryker kız kardeşinden sadece on yedi yaş büyüktü. Bu nedenle, River ile aralarında pek çok fae'de olmayan sevgi dolu bir kardeşlik ilişkisi vardı. Küçük kız kardeşinin doğduğu gün Ryker onu korumak için her şeyi yapacağına yemin etmişti.

Bu sözünü hiç tutmamıştı.

Kahvesini yudumlayan Ryker odayı hızlıca gözden geçirdi. Therian ve Philippe'in yanı sıra başka bir fae, iki kurtadam, üç elf, bir cadı ve bir vampir çifti daha vardı. Bütün erkekler Ryker gibi siyah takım elbise giymiş ve yakalarına kırmızı güller takmıştı.

Saat çaldı ve kapı açıldı. Başhemşire Cassandra, kırmızı balo elbisesi etrafında salınarak içeri girdi. Beyaz saçları özenle yüzünden uzakta örülmüştü ve otoriter bir duruşu vardı. Her Seçimde, Matronlar katılımcılara Seçimde yol göstermeleri için yardımcı olmak üzere halk arasından seçilirdi. Cumhuriyete böyle bir şekilde hizmet etmek bir onurdu.

Cassandra sıcak bir şekilde gülümseyerek Ryker'a büyükannesi Fannie'yi hatırlattı. Fannie, Ryker altı yaşındayken ölmüştü ama ondan önce de onu her zaman sevgi yağmuruna tutmuştu.

"Günaydın beyler. Açılış Töreni zamanı geldi." Kaşlarını kaldırdı ve sırayla her birinin bakışlarıyla buluştu. "Unutmayın, müstakbel eşiniz de katılacak. Kadınları göremeyecek olsanız da, hayvan gibi davranmamanız sizin yararınıza olacaktır."

BÜYÜK SALONUN KARŞISINA BAKAN Ryker, kendisi ve diğer adamların törenin başlamasını beklediği yükseltilmiş locanın korkuluklarına tutundu.

Balo salonunun her iki yanında birer tane olmak üzere opera tarzı iki yükseltilmiş loca bulunuyordu. Erkekler birinde, kadınlar ise diğerindeydi. Bir vampir tarafından yaratılmış olması gereken doğal olmayan bir gölge duvarı balo salonu boyunca uzanıyordu. Ryker yüksek duyularıyla bile bu duvarın arkasını göremiyordu.

Denedi. Bunun için kimse onu suçlayamazdı. Ne de olsa, karanlığa bürünmüş kadınlardan biri onun gelini olacaktı. Ryker Seçme'de bir eş bulacaktı. Başka hiçbir sonucu kabul etmezdi.

Kalabalık koltukları doldururken aşağıdaki kattan ayak sesleri geliyordu. Gölge formlarına bakılırsa en az yüz kişi vardı. Altlarındaki kalabalıktan sessiz mırıltılar ve sessiz konuşmalar yükseliyordu Birkaç parlak ışık sahneyi aydınlattı ve kamera ekipleri Şansölye'nin yerini almasını bekledi.

Dakikalar geçiyor ve beklenti havayı yoğunlaştırıyordu. Ryker'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve büyü damarlarında dolaştı. Bu alışılmadık bir durumdu ve alışılmadık şeyler asla iyi değildir.

"Sence bir sorun mu var?" Therian iri elleriyle korkulukları kavrayarak Ryker'in yanına doğru ilerledi. "Şimdiye kadar başlamış olmalıydı."

Ryker dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi.

Genellikle telefonunu koyduğu arka cebine uzandı, ancak iki gün önce geldiğinde telefonuna el konulduğunu hatırladı. Lanet olsun.

"Bu çok garip." Ejderha şekil değiştiren kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı.

Ryker da aynı fikirdeydi. Tüm askeri eğitimi ona tam olarak planlandığı gibi gitmeyen her şeyden şüphelenmeyi öğretmişti. Bu konuda içinde kötü bir his vardı ve midesi düğüm düğümdü. En son böyle hissettiğinde, altı yıl önce bir aile kriziyle uğraşmak zorunda kalmıştı.

Bakışlarını boş platformdan ayıran Ryker, metodik olarak bir sorun olup olmadığını araştırdı. Yanlış bir şey göremese de, içindeki huzursuzluk hissi devam ediyordu.

Bir on dakika daha geçti.

Ryker'in yumrukları iki yanında kıvrılmıştı. Dudağının içini kemirdi. Bu halka açık bir etkinlikti ve geç kalmak hiç de yakışık almıyordu. Seçim'in pek çok yönü gibi bu da Cumhuriyet vatandaşlarına duyurulmuştu. Kıtanın dört bir yanındaki insanlar canlı yayının başlamasını bekliyor olacaktı.

Sonunda daha fazla bekleyemedi. Korkulukları serbest bıraktı. "Yetkili birini bulacağım ve bazı cevaplar talep edeceğim."

"Pekâlâ," diye homurdandı Therian parmaklıktaki pozisyonundan.

Ryker tam kapıya yaklaşmıştı ki, aşağıdan topukların tahta üzerinde çıkardığı *tık tık tık sesleri* geldi. Parmaklıktaki pozisyonuna dönerken omuzları giderek gevşedi.

Şansölye Ignatia Rose adım adım ilerliyordu. Mavi-siyah saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı, sivri uçlu fae kulaklarından gümüş küpeler sarkıyordu ve binlerce dolara mal olmuş gibi görünen özel dikim beyaz bir pantolon giymişti. Yakasına küçük bir mikrofon tutturulmuştu ve doğrudan kameralara bakarak kendine güven aşıliyordu.

Ryker'ın dikkatini çeken Şansölye'nin kendisi değil, onun arkasında sıralanmış, tepeden tırnağa siyah giyinmiş dört askerdı. Göğüslerinde dört kırmızı gülle çevrili bir terazi olan Cumhuriyet'in mührü vardı ve her muhafızın elinde kocaman siyah bir silah vardı. Katılımcılara soğukkanlılıkla bakarken sert ifadeleri hiçbir şey ele vermiyordu.

Gerginlik arttı ve hava adeta çatırdadı. Daha önceki konuşmalar kesilmişti ve kimse konuşmaya cesaret edemiyordu.

Arkalarındaki kapı tıklandı ve iki muhafız erkekler locasına girdi. Ryker kaşları çatılmış bir halde onlara doğru yürüdü. "Neler oluyor?"

Muhafızlar Ryker'ın zihninde uyarı zillerini çaldıran bir bakış alışverişinde bulundu. Uzun boylu olan, "Bir şey yok efendim. Bu standart protokoldür."

Standart protokolmüş. Ryker bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Cevapları araştırmak için beklemek gerekecekti çünkü Şansölye boğazını temizledi. Mikrofon cızırdadı. Ryker irkildi.

"Cumhuriyet'in bayanları ve bayları, gecikme için özür dilerim." Şansölye'nin yumuşak, melodik sesi uzayda cınladı. Ryker gibi Ignatia Rose da bir fae'ydi ama elementi ateşti. "Ufak bir olay oldu."

Bu korumaları açıkla.

"Neyse ki, durum halledildi ve artık başlayabiliriz." Şansölye gülümsedi ama ateş fae'sinden buzdan başka bir şey gelmedi.

Ryker Şansölye'ye inanmadı. Madem her şey çözülmüştü, neden bu kadar çok muhafız vardı? Sorun, her neyse, hâlâ varlığını sürdürüyordu. Buna bahse girerdi.

Ignatia konuşmaya devam ederken uyanık kaldı. Gelenek olduğu üzere, katılımcılara Seçim'in tarihi ve Kurucuların Seçim'in herkese güç getirmesi ve kıtayı birleştirmesi yönündeki arzuları hakkında bilgi verdi. Şansölye onlara Seçim'in sadece insanlar için olmadığını hatırlattı.

Temsilciler ve aileleri. Yarışmaya katılmak üzere genel nüfus arasından altı katılımcı seçildi. Bu onların statülerini yükseltecek ve Denge Cumhuriyeti'ndeki yüksek sosyete kademelerine yükselmelerini sağlayacak bir onurdu.

Şansölye önümüzdeki üç ayın zaman çizelgesini açıklamak üzereydi ki, balo salonunun arka tarafından aniden bir çığlık yükseldi. O kadar ani, o kadar beklenmedikti ki, bir an için kimse kıpırdamadı.

Sonra Ryker'ın içindeki o dehşet duygusu patladı. Korkulukları bıraktı ve kıyamet koparken etrafında döndü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Bir Lanet ve Bir Lütuf

Brynleigh, bu yorucu törenden kaçmak için Boşluğa girmesinin ne kadar kötü görüneceğine dair bir iç tartışmanın ortasındaydı ki tiz bir çığlık Şansölye'nin

monoton konuşma. Bir an için mutlu olması kötü müydü, çünkü bu, Seçim'in tarihinden başka bir şeye odaklanabileceği anlamına geliyordu?

Tören başlar başlamaz Brynleigh törenin bitmesini dört gözle beklemeye başladı. Konuşmanın gülünç derecede sıkıcı olmasının yanı sıra, tüm kadınlar yere kadar uzanan siyah straplez elbiseler ve dört inçlik ince topuklu ayakkabılar giymişti. Ayakkabılar, giyen kişinin ayaklarına acı çektirmek için tasarlanmış gibiydi ve Brynleigh onları bir an önce çıkarmak istiyordu.

İlkinden saniyeler sonra bir çığlık daha geldi.

Brynleigh'in kafası geriye gitti, çığlığın kaynağını ararken gözleri kısıldı. Gölgelele içinde titreşti ve parmakları yumruk şeklinde kıvrılırken birkaçının kaymasına izin verdi. Balo salonunun ortasını kaplayan, adamları görmelerini engellemek için tasarlanmış lanet olası gölgeler, herhangi bir şeyi görmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Şurada.

Balo salonunun arka tarafında, çıkışın yanında bir konuk yerde yatıyordu. Brynleigh gölgelerin arasından bile onların yüzüstü yatan hallerini seçebiliyordu.

Burun delikleri alevlendi ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kan.

Kokuyu nerede olsa tanırdı. Ne de olsa bu onun hayatıydı. Ölümsüzlüğünün kaynağı. Her şeyinin.

Yükseltilmiş kutunun içinden bir hırıltı yükseldi ve Brynleigh'in sesin göğsünden geldiğini fark etmesi bir an aldı. Kendisiyle savaşıyor yere baktı.

Yarısı -ölümün kendisi için yaratılmış korkunç, ölümcül, vahşi yaratık-parmaklıkların üzerinden atlamak istiyordu. Kanatlarını toplayacak ve tek parça halinde yere inecekti. Diğer yarısı -akılcı, mantıklı olan- orada beslenmek için bulunmadığını hatırladı. Aptalca bir şey yapıp tüm görevini tehlikeye atmadan önce gitmesi için onu teşvik etti.

Diğer kadınlar bağırıyordu ve Brynleigh birinin ağladığına yemin edebilirdi ama sesleri boğuk çıkıyordu.

Brynleigh içindeki düello arzularıyla savaşı. Tüm vampirler gibi, kan onun hem zayıflığı hem de gücüydü. Bir lanet ve bir lütuftu. Hayatını veren ve damarlarında nabız gibi atan, hiç bitmeyen bir ihtiyaç.

Aşağıdaki zeminde giderek büyüyen kırmızı havuza bakarken dişleri dilini kesti. O kadar da uzak değildi. İki, belki üç kat. Bir anda aşağıya inebilirdi. O beslenirken gölgeleri onu koruyacaktı. O-

"Hanımlar!" diye bağırdı bir muhafız, emredici sesi Brynleigh'i düşüncelerinden kopardı.

Dikkatini cesetten ayırıp askerle yüzleşmek için döndü. "Beni takip edin," diye emretti. "Seni Crimson'a geri götürmek için emir aldım. Hemen bekleme salonuna."

Gardi yana doğru ilerlerken Brynleigh'in dudaklarından rahat bir iç çekiş süzüldü. Her adım onu baştan çıkarıcı kıpkırmızı havuzdan biraz daha uzaklaştırıyordu.

Koridorda üç muhafız daha bekliyordu. İkisi önden, diğer ikisi de arkadan onları kuşattı.

Brynleigh'nin içindeki yırtıcı hayvan kan kokusuyla uyanmıştı; şimdi ise tetikteydi. İçinde sinsice dolaşıyor, damarlarındaki gölgeler gibi kıvranıyordu.

Koluna bir şey dokununca sıçradı.

" oluyor?" Hallie kollarını kendine sararken sesi titriyordu. Soluk kanatları arkasında seğiriyordu.

Brynleigh'in midesi Servet Elfinin sesiyle bulandı. Hallie'nin sesi çok benziyordu.

Hayır.

Brynleigh bunu düşünmeyi reddetti. Bu anıların onu ele geçirmesine izin veremezdi. Şu anda olmazdı. Tetikte ve hazır olması gerekiyordu.

Yine de Hallie'ye acıyabilir ve onu korumaya çalışabilirdi. Servet Elfi bu dünya için fazla zayıf görünüyordu, sanki etraflarını saran tüm eşitsizlik ve şiddet onu kıracaktı gibi.

Brynleigh eğildi. "Emin değilim," diye fısıldadı. "Sanırım biri vuruldu."

Kan miktarı için en makul açıklama buydu. Koku kaybolacak kadar uzaklaşmış olsalar da Brynleigh'in dişleri hâlâ yanıyordu. Beslenmesi gerekiyordu, hem de hemen.

Eleyta Krallığı'nın vampirler tarafından yönetildiği eski günlerde, Isvana'nın çocuklarının Kaynakları vardı. İstedikleri zaman damardan içebiliyorlardı. Şimdi ise bu tür davranışlar hoş karşılanmıyor. Kan bankaları, vampirler ile hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları hayati sıvı arasında aracılık yapıyordu.

Ücret karşılığında tabii ki.

Kan için para ödemek ısırmaktan daha "insancıl" kabul edilirdi. Aslında Brynleigh daha önce hiç kimseyi ısırmanın ve beslenmemiştir. Kan bankalarının Temsilciler için vampirleri kontrol altında tutmanın bir başka yolu olduğundan oldukça emindi.

Ayın yaratıkları doğrudan damardan gelmeyen kan içtiklerinde, güçleri önemli ölçüde azalıyordu. Kanat ve gölge kutsamalarına dokunulmamıştı ama Jelisette'in soyuna sık sık söylediği gibi, vampirlerin geçmişte başka yetenekleri de vardı. Kan atalarından biri zihinleri bile okuyabiliyordu. Brynleigh Estrella de la Point'le hiç tanışmamıştı ama etkileyici yeteneklerini duymuştu.

Estrella, Dört Krallık'ta yaşamış pek çok vampirle birlikte, Cumhuriyet kurulduğunda gönüllü olarak derin bir uykuya dalmıştı. Yaşamdan yorulan ve dinlenmeye ihtiyaç duyan yaşlı vampirlerle ilgili hikâyeler anlatılırdı. Bulundukları yer, sadece birkaç kişi tarafından bilinen, iyi saklanmış bir sırdı.

Hallie'nin nefesi kesildi ve diğer kadınlardan birkaçı ona doğru baktı. "Vuruldun mu?" Servet Elfinin gözlerinde panik parladı ve tökezledi.

Brynleigh Hallie'nin kolunu yakaladı ve elfi düşmeden önce düzeltti. "Dikkat çekme," diye uyardı.

Brynleigh, radarın altında uçmanın hayatı atlatmanın en iyi yolu olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Kimsenin ona çok yakından bakmasına ihtiyacı yoktu.

"Aman Tanrım," diye inledi Servet Elfi. "Buranın güvenli bir yer olması gerekiyordu." Hallie ellerini önünde kavuşturdu ve sesine endişe sızdı. "Birinin vurulacağı hiç aklıma gelmezdi!"

Sesini alçaltmak buraya kadarmış. Hallie son sözleri söylediğinde bağırmaya başlamıştı.

Valentina birdenbire ortaya çıktı. "Sen bir Servet Elfi değil misin?" diye alay etti. "Bunun olacağını görmeliydin."

Hallie kendi içine doğru büzülmüş gibiydi. "Bu... bu işe yaramaz..." Kanatları çırpıldı ve bir kâğıt gibi bembeyaz oldu. "Yapamam... geleceğin yolları kendilerini bu şekilde göstermez."

"Onu bırakın," diye tersledi Brynleigh. "O şokta."

Herkes Brynleigh gibi ölüme alışkın değildi. Hallie belli ki hayatın ne kadar korkunç olabileceğini bilmiyordu, bu da bir bakıma bir nimetti.

Brynleigh'in masumiyeti ailesiyle birlikte boğulmuştu.

Huysuz fae burnunu kırıştırdı. "Oh, nasıl olduğunu anlıyorum. Servet Elfi sivri dişli bir koruma edinmiş. Birbirinde teselli bulan iki uyumsuz. Kan emici ve halktan biri."

Brynleigh uzanıp Hallie'yi kendine doğru çekerken, "Siktir git," diye hırladı. Elf, derin nefesler çekerken titriyordu. "Git taciz edecek başka birini bul."

Valentina'nın menekşe rengi gözleri büyüdü ve uzun köpek dişlerini gösterdi. "Seni aşağılık kan içici kaltak. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Brynleigh kaşlarını kaldırdı ve kibirli bir şekilde, "Bana akşam yemeği gibi görünüyorsun," diye cevap verdi.

Kanı muhtemelen kokuşmuş çöp tadında olan çok iğrenç bir akşam yemeği. Ama Brynleigh'in umurunda değildi. Valentina'nın ne tür bir fae olduğunu, annesinin elemental yeteneklerini mi yoksa babasınınkini mi aldığını bilmiyordu, her kimse, ama şu anda umurunda değildi. Kontrolü zaten pamuk ipliğine bağlıydı.

Valentina zaten kan kokusuyla yanıp tutuşan bir vampirle kavga etmekten daha iyisini bilmeliydi.

Brynleigh Hallie'yi serbest bıraktı. Vampirden bir hırıltı yükselirken Servet Elfi geriye doğru sendeledi. Brynleigh kendi dışında bir yerlerde, diğer kadınların geri adım attığını fark etti.

Muhafızlar ortalıkta görünmüyordu.

Şansölye'nin kızı kıpırdamadı. Sanki kimsenin bilmediği bir sırrı biliyormuş gibi sırttı. "Kim olduğum hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Valentina'nın gözleri şiddetle parlıyordu ve Brynleigh bu konuyu kapatması gerektiğini biliyordu ama "Bir sürtükten başka mı?" demekten kendini alamadı. Brynleigh hırladı ve etrafına gölgeler çizdi. "Hayır."

Valentina avucunu açtı. Elinin üzerinde bir alev titredi.

Brynleigh içgüdüsel olarak geri çekildi.

Elbette, Valentina lanet bir ateş fae'siydi. Neden olmasın ki? Bu olabilecek en kötü senaryoydu. Brynleigh bir kez olsun işlerin kendi istediği gibi gitmesini istiyordu. Onu bir bilek hareketiyle öldürebilecek biriyle Seçim'de olmak hastalıklı, çarpık bir şakaydı.

Vampirler esasen ölümsüzdü ama üç şey onlara ciddi zarar verebilir ve hatta öldürebilirdi: gümüş, tahta kazıklar ve alevler. Uzun zaman önce, elektrikten önce, vampirler ateşten tamamen kaçınmak için evlerini Işık Elfi büyüleriyle aydınlatırlardı.

Güçlü kalma arzusuna rağmen Brynleigh küçük sarı alevi görünce titredi. Bu manzara karşısında midesinin kendi içine kıvrılmasından nefret ediyor ve damarlarında dolaşan buz gibi korkudan tiksiniyordu.

O bir vampirdi, asla Solmayacak gerçek bir ölümsüzdü, ama *bu* içine korku saldı.

Ya Valentina? Korkunç, alaycı bir kahkaha dudaklarından ayrılırken korkunç, kırmızı ağzı büküldü. Ses, kara tahtaya çakılan çiviler gibiydi.

İşte tam o anda, ateş perisi Brynleigh'in "öldürülecekler" listesinin en üst sıralarında yerini aldı.

"Artık o kadar cesur , değil mi?" Valentina alay etti ve Brynleigh'e doğru bir adım attı.

Ölümcül alev şimdi bir ayak boyundaydı.

Brynleigh sendeleyerek geri çekildi ve bir duvara çarptı. Gözlerini ateşten ayırmadı. Parmakları büküldü ve daha da fazla gölge saldı.

Savaşmaya hazırlandı.

İş o noktaya gelirse, Brynleigh hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapardı, buna Şansölye'nin kızını öldürmek de dahildi. Bunun de hoş karşılanmayacağını farkındaydı -ölümsüz hayatının geri kalanını prohiberis kaplı bir hapishanede geçirirse şanslı sayılırdı- ama tehdit ediliyordu. Mantıklı düşüncenin burada yeri yoktu.

"Hanımlar!" Başrahibe Lilith çığlık atarak Brynleigh'in görüş alanının bir köşesinde belirdi. "Yeter!"

Valentina sırtımdan önce uzun bir an geçti. Ateşi söndürdü ve omuzlarını sıvazladı. "Merak etmeyin Başhemşire," dedi hastalıklı ve tatlı bir sesle. "Ben sadece yeni arkadaşşıma neler yapabileceğimi gösteriyordum."

Brynleigh'in damarlarında dolaşan buzun yerini kaynayan lav aldı. "Biz arkadaş değiliz," diye hırladı. "Asla senin arkadaşın olmayacağım."

Ateş perisi sadece omuz silkti ve sanki birkaç dakika önce Brynleigh'i öldürmekle tehdit etmemiş gibi salona doğru yürüdü.

Başrahibe Lilith Brynleigh'e baktı ve başını salladı. Kaşlarını çatı. "Seni kızdırmasına izin vermemelisin canım. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir."

Brynleigh cevap vermesi gerektiğini biliyordu - özellikle de büyükleriyle muhatap olurken görgü kurallarının önemini şekilde yetiştirilmişti - ama kontrolü hızla bozuluyordu. Başını eğerek Valentina'yı Crimson Salonu'na kadar takip etti.

Diğer kadınlar vurulma olayını tartışıyordu ama Brynleigh onları görmezden geldi ve doğruca bara yöneldi.

Tezgâhı silen Ölüm Elfi, Brynleigh yaklaşırken başını kaldırıp baktı. "Hanımefendi?"

Brynleigh yakut tezgâhı kavrayarak, "Kan, lütfen," diye homurdandı.

Isvana sağ olsun, elf onun yüzüne bir kez baktı ve yutkundu. Barın altına eğilip iki kırmızı torba çıkardı. "Sıcak mı soğuk mu?"

O anda Brynleigh'in kanın ısınmasını bekleyecek zamanı yoktu. "Soğuk," diye cevap verdi. "Lütfen acele edin."

Barmen başıyla onayladı ve bir bıçağı torbaların üstünde gezdirdi. Kıp kırmızı sıvıyı bir kadehe boşalttı ve uzattı. "Buyurun, bayan."

Brynleigh bardağı kaptı ve uzun bir yudum aldı. Kan midesine yerleşti ve açlığının en kırılgan sınırını ortadan kaldırdı. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

Brynleigh bardağındakileri boşaltırken barmen başıyla onayladı. Kanı yudumlarken öfkesi yatışmıştı. Dişlerindeki yanma yatıştı ve hâlâ Valentina'ya bir ders vermek istese de, düşüncelerine yeniden mantığı hükmetti.

"Biraz daha alabilir miyim?" diye sordu.

Elf başını salladı ve kapı açılırken bir çanta daha aldı. Brynleigh omzunun üzerinden Matron Lilith'in iki muhafızla birlikte içeri girişini izledi. Her iki uzun boylu muhafız da geniş omuzlu, kaslıydı ve kalçalarında korkutucu görünümlü silahlar vardı. Birbirine benzeyen kahverengi gözleri odayı taradı ve Brynleigh kardeş olduklarına dair iyi bir paraya bahse girebilirdi.

"Buyurun." Barmen kadehi Brynleigh'e uzattı.

Başrahibe Lilith kıpkırmızı koltuklardan birine oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. "Eminim hepiniz farkındasınızdır, Açılış Töreni tam olarak planlandığı gibi gitmedi."

" canım," diye verdi biri alaycı bir tavırla. Brynleigh kim olduğunu göremedi.

"Ne oldu?" Bu soru, kolunu Hallie'ye dolamış olan Esme'den geldi.

Başhemşire içini çekti ve muhafızlardan birine öne çıkmasını işaret etti.

"Harper açıklayacak."

Asker boğazını temizledi. "Bu sabah, Şansölye'nin hayatına yönelik bir tehdit olabileceğine dair bir ihbar aldık."

Odada dehşete kapılmış soluk soluğa bir telaş yaşandı.

"Ne?" diye haykırdı biri.

"Kim böyle bir şey yapar ki?"

Valentina'nın rengi soldu ve Brynleigh bir an için onun adına üzüldü. Birinin annenizin ölmesini istediğini duymanın hoş bir şey olmadığını hayal etti. Sonra ateş fae'sinin onu nasıl öldürmekle tehdit ettiğini hatırladı ve acıma duygusu bir sabah sisi gibi dağıldı.

Eğer Şansölye Rose kızının yarısı kadar bir kaltaksa, birinin onun hayatını tehdit etmesinin bu kadar uzun sürmesi şaşırtıcıydı. Brynleigh Denge Cumhuriyeti'nde güvenli bir yer olmadığını herkesten iyi biliyordu. Pek sayılmazdı.

"Korkmak için bir neden yok." Harper'ın sesi gerçekçiydi.

"Korkmak için bir neden yok mu?" Hallie sorguladı. "Biri vuruldu!"

Brynleigh, Hallie'nin birkaç dakika önce bayılmak üzere olduğu düşünüldüğünde, Servet Elfinin sesindeki güce şaşırmişti. Yine de yeni arkadaşının mücadele ettiğini görmek onu mutlu etmişti. Belki de Hallie'nin bu soğuk ve sert dünyada hayatta kalmak için yeterli cesareti vardı.

Harper, "Sizi temin ederim ki her türlü tehditle başa çıkabilecek donanıma sahibiz," diye cevap verdi. "Vurulan kadın bir isyancıydı. Artık bir sorun teşkil etmeyecek."

Sözlerinin altında yatan anlam belliydi: asi ölmüştü ve ölü kadınlar sorun yaratamazdı.

Soğukkanlı. Noktasına kadar. Jelissete bunu onaylardı.

"Olağandışı koşullar nedeniyle Açılış Töreni sona ermiştir." Başrahibe Lilith muhafızlara eliyle işaret etti. "Şu andan itibaren, Seçim Salonu'nun etrafında daha fazla güvenlik olacak."

Harper, "Endişelenmeye gerek yok," diye ekledi. "Bu sadece bir tedbir, başka bir şey değil."

Köşede bir el kalktı.

"Evet, Calliope?" Başrahibe Lilith başını salladı.

"Peki ya Seçme?" Calliope kırmızı bir kanepenin kenarına tünemiş, parmaklarının arasından yeşil büyü ipliklerini geçiriyordu. Toprak Elfi'nin siyah saçları salona doğru aceleyle yürürken topuzundan kaymış ve birkaç tutamı yüzüne doğru sarkmıştı.

Brynleigh kaskatı kesildi. Böyle bir şiddet eyleminin Şansölye'nin Seçimi durdurmasına neden olabileceğini düşünmemişti bile. Henüz Ryker'la tanışmamıştı bile. Ailesinin intikamını almak için bir on yıl daha bekleyemezdi.

Bazı vampirler için on yıl uzun bir süre sayılmazdı ama Brynleigh zamanın onun için hâlâ bir anlam ifade ettiği kadar gençti. On yıl bir ömür de olabilirdi. Eğer Seçim şimdi sona ererse, kaptan saklanmaya geri dönecekti ve o zaman Brynleigh ne yapacaktı?

Kolyesini parmaklarının arasında döndüren Brynleigh kendini nefes almaya zorladı. Oksijen için değil, çünkü vampirler yaşamak için tam olarak havaya ihtiyaç duymazlardı, ama normallik için.

Seçim erken bitemezdi. Bitemezdi işte.

Brynleigh'in zihninde bir anı titreşti. Kalbi hızla çarptı. Midesi düğümlendi. Çok ani çakan şimşekler ve yağmur tufanı, onları sakladığı kompartımandan dışarı çıkmaya zorladı. Onları tekrar aşağı itti.

Saatler gibi gelen ama muhtemelen birkaç saniye süren bir sürenin ardından Lilith gülümsedi. "Seçim planlandığı gibi devam edecek. Şansölye Rose bunu durdurmanın isyancılara istediklerini vereceğine inanıyor."

Brynleigh'in bacakları rahatlayarak titredi. "Ve güvende miyiz?" Hallie sordu.

"Son derece," diye yanıtladı Başhemşire. "Seçme tarihinde tek bir katılımcı bile yaralanmamış ya da ölmemiştir. Bu da farklı olmayacak."

Calliope devam eden bir soru sordu ama Brynleigh onu duymadı. Rahatlama vampirin uzuvlarını sıvılaştırdı ve Esme'nin yanındaki kanepedeki boş koltuğa zar zor uzandı.

Hafif Elf ona baktı, manikürlü kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı ama Brynleigh başını salladı. "Ben iyiyim," diye mırıldandı.

Ve olacaktı da. Asilere lanet olsun, Brynleigh de la Point parmağında bir yüzük olmadan Seçim Salonu'ndan ayrılmayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Bugün Her Şey Değişecek

Ryker'in alarmı çaldı, iğrenç sesi onu uykusundan uyandırdı. Yuvarlandı, gözleri karanlığa alışırken gözlerini kırptırdı. Kalbi gümbürdedi ve gözlerini tavana dikti.

Beklediği gün gelmişti.

Bugün on iki kadınla tanışacaktı. İçlerinden biri gelini olacaktı.

Genelde kaya gibi sağlam olan midesi çalkalanıyordu. Bunun ne olduğunu anlaması bir anını aldı; sinirler. Bu garipti. Ryker en son ne zaman gergin olduğunu hatırlayamıyordu. Tanrı aşkına, o madalyalı bir askerdı. Korkudan eser kalmadan koca ordularla yüzleşmişti.

Yine de endişeliydi. Büyüsü bile damarlarında dolaşıyordu. İçinin derinliklerinde, bugünün her şeyi değiştireceğini biliyordu.

Bu düşünce Ryker'ın yataktan kalkmasına, hızla duş almasına ve kot pantolon ile siyah bir tişört giymesine neden oldu. Bir elini saçlarında gezdirdi ve Ruby Lounge'a doğru yola koyuldu.

Görünüşe göre tek gergin olan o değildi. Erkekler tanışacakları kadınlar hakkında spekülasyonlar yaparken kahvaltı hızlı ve gürültülü bir olaydı. Başhemşire birkaç dakika sonra içeri girdiğinde Ryker krem peynirli bir simidi bitirmek üzereydi.

Başhemşire Cassandra'nın gözleri parladı. "Günaydın beyler. Bugün için hazır mısınız?"

Odada bir "evet" korusu çınladı. Ryker da onlara katıldı. Kahvaltı sinirlerini yatıştırmıştı ve şimdi heyecan yeşeriyordu. O artık

Bugünün başlaması için sabırsızlanıyorum.

Başhemşire gülümseyerek, hazır olduklarında balo salonuna gitmelerini söyledi. Orada, Seçim için gerekli bir bileşen olan kulaklıklarını almak için Lacey adında bir kadınla görüşeceklerdi. Kimsenin sorusu olmadığını teyit ettikten sonra ayrıldı.

Başhemşire ayrıldıktan bir dakika sonra ilk adam da onu takip etti. Ryker da ayağa kalktı ve Seçim Salonu'na doğru ilerlerken grubun ortasında yer aldı.

Balo salonuna yürümek bir ömür ve birkaç saniye sürdü. Belki de Ryker hâlâ gergindi. Balo salonunun girişinde silahlı bir muhafız duruyordu, yüz ifadesi asıktı. Ryker adamın üzerinde en az üç silah saydı.

Parmakları kendi silahını, hatta bir bıçağı kaşıyordu ama o burada bir kaptan değildi. Seçime katılanlardan biriydi. Silahsızdı. Doğuştan hakkı olan su büyü dışında savunmasızdı.

Askere başıyla selam verdi. "Günaydın."

"Günaydın, efendim." Muhafız kapıyı açtı. "İyi şanslar ve tanrılar seçiminizi kutsasın."

"Teşekkür ederim." Ryker bu kutsamayı birçok kez duymuştu ama ilk kez daha fazlasını ifade ediyordu. Adımlarında bir sıçramayla içeri girdi, otomatik olarak loş odayı tehditlere karşı taradı. Çıkışları işaretledi ve bu bilgiyi zihninde sakladı.

Gizli hoparlörlerden klasik yaylı müziğin hafif tınısı, mekânı dolduran sessiz sohbet uğultusuna fon oluşturunuyordu.

Ryker'ın Lacey olduğunu tahmin ettiği bir kadın yakınlardaki bir masada duruyordu. yüzeye yarım düzine beyaz kulaklık yayılmıştı ve Therian ile konuşurken elinde bir pano tutuyordu.

Lacey'nin arkasında iki muhafız duruyordu ve diğer bir düzine muhafız da odanın içine dağılmıştı. Sırtlarını duvara dayamışlar ve dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Bu neredeyse imkânsız bir görevdi. Askerler siyah giyinmişlerdi ve bellerinde büyük silahlar vardı. Etraflarını saran yakut temasıyla tam bir tezat oluşturunuyordular.

İsyancı tehdidi Şansölye Rose'un söylediğinden daha önemli olmalıydı. Ryker Cumhuriyet'te alttan alta bir huzursuzluk olduğunun farkındaydı. Geçmişte, isyanları bastırmanın bir parçası bile olmuştu. Ancak ilk kez olayların diğer ucunda yer alıyordu. Bundan hoşlanmamıştı.

Therian ve Lacey hâlâ konuşuyorlardı, bu yüzden Ryker etrafı etti.

Balo salonu tam bir dönüşüm geçirmişti. Sahne ve mikrofonlar gitmiş, yerlerine yerden tavana kadar uzanan dev bir duvar gelmişti. Bu duvar balo salonunun ortasından aşağıya doğru uzanıyor ve salonu ikiye bölüyordu.

Bir ofiste bulunabilecek tipik bir bölme yerine, bu bölmede gece vakti bir bahçede yavaşça ilerleyen bir yürüyüş yer alıyordu. Ağaçlardan sarmaşıklar sarkıyordu. Gece açan güller karanlık çalılarının arasında çiçek açıyordu. Meyve ağaçları bahçeyi süslüyordu. Ay her şeyin üzerinde parlıyordu.

Tek değişiklik görsel duvar değildi. Birkaç kişi balo salonunu olabildiğince konforlu hale getirmek için büyük çaba sarf etmişti. Yakut rengi kanepeler ve kıpkırmızı koltuklar geniş odaya yayılmıştı. Arka duvar boyunca uzun siyah bir bar uzanıyordu. Hatta bir çift şefin lezzetli kokan atıştırmalıklar hazırlamakla meşgul olduğu geçici bir mutfak bile kurulmuştu. Loş ışıklar balo salonunu süslüyor, karanlık ortam Ryker'a kız kardeşinin ziyaret etmeyi çok sevdiği Batı Bölgesi'ndeki lüks restoranları hatırlatıyordu. O bu aydınlatmaya romantik derdi.

Kız kardeşini düşününce Ryker'ın içinden bir özlem sızısı geçti. Kendini bildi bileli, saklanırken bile, River'ı haftada birkaç kez görürdü. Eğitim için ve annelerinin ısrarla düzenlediği haftalık aile yemeği için buluşurlardı.

Bu ayrılık Ryker'ın ailesini görmeden geçirdiği en uzun süre olacaktı. Seçime katılmanın onlarla konuşamayacağı anlamına geldiğini biliyordu ama şimdi bunun tam ortasında olduğu için durum farklıydı. Ryker, Atlas ve Nikhail'e kendisi yokken kız kardeşine göz kulak olmaları talimatını vermişti ama orada bizzat olmayı tercih ederdi. Babasının hastalığı ve altı yıl önceki Olay yüzünden Ryker'ın aile sorumlulukları her zamankinden daha ağırdı.

Yumruklarını sıkarak ölümcül fırtınalarla ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırdı.

Şu anda buna odaklanamazdı.

Tanrılara şükür, masaya yaklaşma sırası ondaydı. "İsim?"

Lacey bir pano aldı.

Boğazını temizledi. "Kaptan Ryker Waterborn."

eğdi ve etiketli bir kulaklık almadan önce önündeki kâğıtta bir şeyi işaretledi.

"Buyurun efendim." Kulaklığı, kırmızı bir defter ve kalemle birlikte ona uzattı. "Bunlar gürültü önleyicidir ve ilk partnerinizin sesiyle eşleştirilir. Sistem sizi otomatik olarak

beş dakika içinde randevunuz. Bu gerçekleşmeden önce bir içki alıp rahatlamanızı öneririz."

"Teşekkür ederim, öyle yapacağım." Bara doğru ilerleyen Ryker, kulaklıkları sivri kulaklarına taktı ve özel setin kulaklarının etrafına nasıl mükemmel bir şekilde oturduğunu takdir etti.

Kulaklıklar takılır takılmaz içlerinden bir zil sesi geldi.

"Selamlar ve saygılar, Kaptan Waterborn," dedi bedensiz, robotik bir kadın sesi. "Sizi İki Yüzüncü Seçim'de ağırlamak benim için bir zevk."

Ryker ve olduğu yerde durdu. "Uh... teşekkür ?" "Rica ederim, efendim."

Gözlerini kırıştırdı. "Kiminle konuşuyorum ben?"

"Ben Bilgisayar Mühendisliği Logaritmik Destek Teknolojisi Uzmanıyım. Bana Celeste diyebilirsin. Seçim sürecinde sana yardımcı olmak için buradayım."

Bir yapay zekâ. Hareketli görsel bölme gibi bu da ordunun bir teknolojiydi ama Ryker bunun siviller tarafından kullanıldığını hiç görmemişti. Bunun kurulumu küçük bir servete mal olmuş olmalıydı, özellikle de çeşitli yüzeylere gömülü çok sayıda yanıp sönen ışık fark ettiğine göre. Gizli kameralar küçüktü ama Seçimi kaydedip dünyaya yayınladıkları için kesinlikle güçlüydü.

Ryker Seçim Salonu'na geldiğinden beri ilk kez bu etkinliğe ne kadar para akıtıldığını merak etmiyordu. Bir Temsilci'nin oğlu olarak Cumhuriyet'in mali durumunun bir şekilde farkındaydı. En ince ayrıntılara vakıf olmasa da, hükümetin son zamanlarda zor günler geçirdiğini biliyordu.

Fonlar nereden geliyordu?

Celeste, "Kaptan Waterborn, ilk randevunuzdan önce üç dakikanız var," dedi.

"Teşekkür ederim." Bara vardığında bir kahve sipariş etti ve bir tabak aldı. Önüne birkaç farklı hamur işi konmuştu ve onları inceledi.

O bunu yaparken, Celeste kulağına sessizce konuştu. "Bu sizin anınız Kaptan. Unutmayın, Seçme'nin amacı toplumsal baskılar hakkında endişelenmeden bir eş bulmaktır. Siz Seçim Salonu'ndayken başka hiçbir şeyin önemi yok. Önümüzdeki on iki hafta boyunca, mükemmel eşinizi bulana kadar seçeneklerinizi daraltacaksınız."

Tabağına bir limonlu poğaç, iki elmalı cips ve elle tutulan bir böğürtlenli turta ekleyen Ryker, giriş ile üzerinde parlayan bir "ÇIKIŞ" işareti bulunan kapının ortasına yerleştirilmiş bir kanepeye doğru ilerledi. "Ya insanlar aşkı bulamazsa?"

Cevabı bildiğinden oldukça emindi ama yapay zekanın fikrini duymak istiyordu.

Celeste durakladı, sonra iç çekti. Esasen bir robot olan biri için bu tepki garip bir şekilde ölümlüydü. "Seçim, birlik ve sevgi üzerine odaklanmıştır, efendim. Tüm katılımcılar bir eş seçmeye teşvik edilmektedir."

"Anlıyorum. Bunu bana açıkladığınız için teşekkür ederim."

Bu kaçamak cevap aslında onun beklediği şeydi. Bir seçim yapmaya zorlanamazdı ama şiddetle tavsiye edilirdi. Yine de Ryker için tek seçenek evlilikti. Babasını hayal kırıklığına uğratamazdı. Kıpırmızı kanepeye oturdu, önündeki masaya defterini, kahvesini ve atıştırmalıklarını koydu. Kanepenin arkasına bir battaniye asılmıştı ve onu kucağına çekerek rahatladı.

"Elbette efendim. Bu benim tek-" Kulaklığında tiz bir zil sesi duyuldu. "İlk randevunuz yaklaşıyor, Kaptan." Celeste'in sesi daha önceki hastalıklı ve tatlı robotik tonuna geri döndü. "Lütfen beklemede kalın. Yardıma ihtiyacınız olursa adımı söyleyin. Yoksa, sizi yalnız bırakacağım."

Yapay zekânın sesi kapandı ve Ryker bahçe duvarına bakakaldı. Kulaklarında daha önce yüzlerce kez duyduğu yavaş bir pop şarkısı olan bekleme odası müziği çalmaya başladı.

O ve onun düşünceleriydi. Aslında burada, balo salonundaydı ve ilk randevusuyla buluşmak üzereydi. Hayatı boyunca Seçime katılacağını biliyordu ama bir şeyi bilmek ve onu deneyimlemek çok farklı şeylerdi.

Kalemmini daha sıkı tuttu. "Kendine gel Waterborn," diye mırıldandı nefesinin altında. Kafasının içinde beşten geriye doğru saydı. "Sen lanet olası bir . Bu zor olmayacak. Birkaç soru soracaksın, kadınlarla tanışacaksın ve karını bulacaksın."

Başarısızlık bir seçenek değildi, özellikle de sevdikleri söz konusu olduğunda.

Müzik aniden durdu. Sessizlik o kadar yüksekti ki Ryker'ın kalp atışları kulaklarında bir davul gibi çınlıyordu. Sırtını dikleştirdi ve beklerken sanal bahçeye baktı.

Kulaklıklardan keskin bir nefes yankılanmadan önce üç uzun saniye geçti.

"Alo?" diye fısıldadı yumuşak, kadınsı bir ses.

Ryker'ın kendini yeniden genç bir çocuk gibi hissetmesi için tek gereken o tek kelimeydi.

Boynunun arkasını avuçladı. "Merhaba."

Obsidyen Kumları'na göre, bu garip bir yanıttı. Ryker içten içe, daha kibar olamadığı için kendini azarladı. Böyle tek heceli cevaplar veren biri, hayatının dördüncü on yılına yaklaşan olgun bir fae olmadığını düşünebilirdi.

Duvarın diğer tarafındaki kadın kıkırdadı, görünüşe göre Ryker'ın dil becerisinden yoksun olması umurunda değildi. "Bu... garip, değil mi?"

"Bir duvara bakıyorum ve hiç görmediğim bir kadınla konuşuyorum." Öne doğru eğildi ve kahvesini aldı. "Evet, çok garip."

Sessiz bir kahkaha attı ve Ryker anında kendini daha rahat hissetti.

Kendi payına düşen randevulara çıkmıştı ama sonunda Seçime katılacağını bildiği için hiçbir zaman ciddi bir şey aramamıştı.

Partnerinin utangaç olduğunu hissederek, "Adın ne?" diye sordu. Bir süre sonra, "Hallie. Senin adın ne?"

Kızın adını defterine not etti ve altını iki kez çizdi. "Ryker. Sizinle tanışmak bir zevk."

Nefes verdi ve konuşurken neredeyse sinirlerini hissedebiliyordu. "Aynı. Bu... çok fazla, biliyor musun?"

Hallie'nin sesi tatlıydı ve Ryker gülümsedi. Burada olmayı beklemiyor olmalıydı. Ryker bu bilgiyi bir kenara bırakarak bacaklarını önüne uzattı ve rahatça yerleşti. Sağına ve soluna bir göz attığında diğer adamların da aynı şeyi yaptığını gördü.

Therian koltukta oturuyordu, ejderha şekil değiştirenin iri cüssesi mobilyanın tamamını kaplıyordu. Philippe onun yanında, konuşurken parmaklarının arasından dalgın dalgın yeşil büyü iplikleri geçiriyordu. "Evet, öyle," diye onayladı Ryker. Dünkü saldırı hiç de yardımcı , ya da. "Bana kendinden bahset, Hallie. Nerede yaşıyorsun?"

Kulaklıklardan bir hışırtı sesi geldi ve Ryker bu yüzü olmayan kadın her , kendini yeniden düzenlediğini hayal etti. O da kendisi gibi bir kanepede miydi? Ya da Luca gibi duvarın önünde bir ileri bir geri volta mı atıyordu? Kurt adam tedirgin görünmüyordu ama belli ki yerinde duramıyordu. Kırmızı kadehinden bir yudum aldı, sevgilisiyle konuşurken ağzı hareket ediyordu.

Hallie bir dakika sonra, "Güney Bölgesi'nin ucunda, Sandy Flats yakınlarında büyüdüm," diye cevap verdi.

Ryker'ın cevabı "Sıcak olmalı," oldu.

Böyle garip bir tepki verdiği için zihinsel olarak kendini tokatladı. Bundan bir an önce kurtulması gerekiyordu.

Kıkırdadı. "Çok."

"Altın Şehir'in daha ılıman iklimini nasıl buluyorsun?" Yazın neredeyse yarısı bitmişti ve geceler hızla soğuyordu. Orta Bölge'de hava Koln Dağları'nın kuzeyinde olduğu kadar soğuk olmasa da, dört mevsim kendini belli ediyordu. "Çöl sıcağından sonra bir şok olmalı."

Nikhail Güney Bölgesi'ndendi. Fae sık sık Altın Şehir'deki değişen havadan şikâyet eder ve memleketinin uzun süreli kuru sıcağının eksikliğinden yakınırı. Şahsen Ryker çölde yaşama fikrini pek çok açıdan cazip bulmuyordu ama bazı insanların neden çölün sağladığı sıcaklıktan hoşlandığını anlayabiliyordu.

Hallie durakladı. "Fena değil, sanırım. Tüm yıl boyunca burada yaşayabileceğimi sanmıyorum. Ya sen?"

"Burada, Merkez Bölge'de doğdum ve büyüdüm." "Oh."

Ryker gözlerini kırıştırarak duvara baktı. Bütün konuşmalar bu kadar yapmacık mı olacaktı? Bunun sadece ilk buluşma gerginliği olduğunu umuyordu. Aksi takdirde çok uzun bir gün olacaktı.

"Annem bir Fae Temsilcisidir," dedi ona. "Solmadan önce bu görevi annesinden devraldı."

"Ailen Seçim sırasında mı tanıştı?" Hallie sordu.

"Yaptılar." Ryker kahvesini yudumladı. "Yüz Seksen Dokuzuncu Seçim'de yer aldılar."

Fae'ler Olgunlaşmaları sayesinde uzun ömürlüydü ve Cumhuriyet'i oluşturan tüm farklı türler arasında çoğundan daha az çocukları vardı.

Hallie güldü. "Vay canına. Bu garip olmalı, ama bir bakıma rahatlatıcı da olabilir. Annemle babam eski usul flörtler sayesinde tanıştı. Tüm bunlar benim için yeni. Yani, son seçimi izlemiştim ama bu seçimde yer alacağımı hiç düşünmemiştim. Kız kardeşim benim için başvurdu. Seçildiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

"Bu bir şok olmalı."

". Bayıldım ve kız kardeşim bunu fevkalade komik buldu." Kıkırdadı. "Hiç kardeşin var mı?"

"Bir." Ryker gülümsedi. "River benim hayatımın ışığı."

"Bu harika." Hallie ilk gerginliği atlattığı için şimdi daha rahat görünüyordu. "Evde iki kız ve bir erkek kardeşim var. Hepsi de benden küçük."

"Bana onlardan bahseder misin?"

"Çok isterdim. Birincisi, Harlowe var. Benden üç yaş küçük ve Seçme Sınavı'na başvurmanın komik olacağını düşünen de oydu. O..."

Hallie ailesi hakkında konuştukça daha da rahatlıyordu. İkili sohbete daldı ve zaman akıp gitmeye başladı.

Sonunda kulaklığında bir başka zil sesi duyuldu. "Bu sizin bir dakikalık uyarınız, Kaptan Waterborn," dedi Celeste hoş bir sesle. "Lütfen vedalaşın. Bir sonraki randevunuz başlamadan önce beş dakikalık bir molanız olacak."

Başka bir çan sesi.

"Şey, Hallie, seninle tanışmak bir zevkti." Ryker bunda ciddiymiş. Servet Elfi utangaçtı ama nazikti ve onu tanımaktan keyif almıştı.

"Ben de öyle," diye yumuşak bir yanıt verdi. "Umarım günün geri kalanı iyi geçer."

Randevularının geri kalanı hızla geçti.

Berbat bekleme odası müziği geri döndüğünde Ryker ayağa kalktı ve gerindi. Kahvesini yeniden doldurmak niyetiyle bara doğru ilerledi.

Kahverengi saçlı Toprak Elfi Philippe onu orada karşıladı. Kulaklıklarını bir kulağından çekip çıkardı ve kaşlarını kaldırdı. "Nasıl geçti?"

Servis görevlisi bardağını doldururken Ryker tezgâha yaslandı. "Güzel. Biraz utangaçtı ama çok hoş biriydi. Onunla tekrar konuştum."

Toprak Elfi sırttı. "Seninki utangaç mıydı? Benimki öyle değildi. Gürültücüydü ve aklından geçeni söylerdi." Philippe yaklaştı. "O da senin gibi bir fae'ydı. Onunla tekrar konuşmak istiyorum."

Ryker kahvesine biraz krema eklerken o konuşmaya devam etti. "Otuz saniye, Kaptan Waterborn," diye uyardı Celeste.

Ryker kahvesini alıp koltuğuna dönmeden önce Toprak Elfine iyi şanslar diledi.

Müzik tekrar kesildiğinde koltuğuna henüz yerleşmişti. Bu kez ilk konuşan o oldu. "Merhaba, benim adım Ryker. Sizinle tanışmak bir zevk."

Tam, düzgün heceler. Bu randevu şimdiden bir öncekinden daha iyi başlamıştı. Yumuşak bir nefes alış verişin ardından, "Merhaba Ryker, ben Esme."

Sohbet etme fırsatı bulduğumuza sevindim."

Gülümsedi. "Aynı şekilde. Bu arada adın çok güzel."

Kadın bir kahkaha attı ve adam merakla öne doğru eğildi. Buluşmaları Hallie'yle olan randevusundan çok daha hızlı geçmişti. Çok geçmeden Celeste tekrar kulağına gelmiş, zamanlarının dolmak üzere olduğu konusunda onu uyarmıştı.

Esme'den sonra peş peşe birkaç kadınla daha tanıştı. Defteri kısa sürede doldu. Celeste ona öğle yemeği için uzun bir ara vereceklerini söylediğinde, on iki kadının yarısından fazlasıyla tanışmıştı bile.

Onun için uygun olmayacağını bildiği birkaç kişi vardı.

Enerjik Yvette nazikti ama dengeyi tam olarak sağlayamıyorlardı. Buluşmaları romantik bir ilk buluşmadan çok bir sorgulama gibi geçmişti. Kadının ona soracak bir sürü sorusu vardı. Müzik geri döndüğünde çok yorulmuştu.

Isabella adındaki yumuşak sesli şekil değiştirenin kendine güveni yok gibiydi. Bu onun karısı için uygun değildi. Güçlü ve kendi ayakları üzerinde durabilen birine ihtiyacı vardı. Isabella'nın iyi bir ortak olacağından emindi - kibar ve zekiydi- ama bu kişi o olamazdı.

Üçüncüsü, Demetra, başka bir fae idi. Onunla daha önce tanışmamıştı ama adını kulaktan kulağa duymuştu. Annesinin kesinlikle onaylayacağı güçlü bir kadındı, ancak buluşmalarının başlarında Demetra diğer kadınlardan birinin kilosu hakkında el altından bir yorum yaptı.

Tam o anda Ryker not almayı bıraktı. Birlikte çalışmayacaklardı. Başka kadınlar hakkında küçümseyici yorumlar yapan bir ortağa ihtiyacı yoktu. Randevuları bitene kadar kibar davranmıştı ama o kadar.

Şimdiye kadar tanıştığı tüm kadınlar arasında bir tanesi diğerlerinin önüne çıkmıştı. Valentina Rose. Ryker onun kim olduğunu biliyordu elbette. Sanki Cumhuriyet'te bu eşsiz isme sahip yüzlerce uygun fae dolaşıyor değildi. Onu ona çeken şey güçlü konumu değil, konuşurkenki keskinliğiydi. İlk izlenimine göre, değerli bir arkadaş gibi görünüyordu. Akşamları onunla sözlü atışmalar yapmaktan keyif alacaktı. Buluşmaları şu ana kadarki en keyifli buluşmaydı.

Öğle yemeği Ruby Lounge'daydı ve erkekler bir araya gelip buluşmalarıyla ilgili bilgileri paylaşıırken hafif, havadar bir ortam vardı. Çoğu en azından ön bağlantılar kurmuş gibi görünüyordu ve birkaç erkek şimdiden ikinci randevuları ayarlamaktan bahsediyordu.

Bu gece, hangi kadınlarla tekrar konuşmak istediklerine dair listeleri Başrahibelere sunacaklardı.

Ryker konuşmaya pek katkıda bulunmadı. Ruby Salonu'nun girişinde duran iki muhafıza odaklanmıştı. Bir ayaklarından diğerine geçerek sessizce konuşuyorlardı. Çeneleri sert, gözleri çelik gibiydi ve odada bir tehdit olup olmadığını araştırıyorlardı.

Ryker daha iyi duyabilmek için vücudunu askerlere doğru çevirerek dikkatle dinledi.

"... başka bir tehdit," dedi keskin burunlu muhafız.

"Onları yakaladılar mı?"

"Evet, ama... daha fazlası var..." Keskin Burun yüzünü ovuşturdu. "Dün Batı Bölgesi'nde bir protesto vardı, bugün de Kuzey'de başka bir ayaklanma oldu."

"Lanet olsun. Sence iptal ederler mi-"

Kapılar açıldı ve Matron Cassandra içeri girdi. Konuşkan askerler anında dağıldılar ve görev yerlerine dönerken sırtları dikleşti.

Masaya geri dönen Ryker vasat makarnayı kürekle ağzına attı. Tadını bile zor alıyordu, zihni duyduğu bilgileri işlemek için fazla mesai yapıyordu. Cumhuriyet'te her zaman huzursuzluk vardı. Ne de olsa milyonlarca insanı barındıran devasa bir kıtaydı.

Ama dünkü vurulma olayı ve şimdi de bu olay...

Ryker tetikte olmaya devam edecekti.

Kutsal Obsidiyen Kumları'na şükürler olsun ki hâlâ büyüsü vardı. Silahsız bile olsa, hâlâ hesaba katılması gereken bir güçtü. Yemeğini bitiren Ryker tabağını geriye itti ve avucuna bir su küresi çağırdı. Su yarı saydam bir küre şeklinde toplanmış, bir sonraki komutunu bekliyordu.

Sihriyle oynayacak zamanı yoktu. Başhemşire Cassandra öğle yemeğinin bittiğini duyurdu ve öğleden sonraki randevuları için balo salonuna döndüler.

Ryker kulaklıklarını yerine taktı ve girişe yakın kırmızı bir hamağa yöneldi. Müzik kapandığında, sanal duvardaki gece açan gülleri inceliyordu.

Bu süreçten daha önce birkaç kez geçtiği için ne bekleyeceğini biliyordu. Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve gözlerini kapattı. "Merhaba, benim adım Ryker. Senin adın ne?"

Tek tepki keskin bir nefes oldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Unutulmayacak Bir Toplantı

T İşte o an gelmişti. Brynleigh'in ailesinin cinayetinden kimin sorumlu olduğunu öğrendiğinden beri beklediği an. Aradığı adam duvarın diğer tarafındaydı.

Uzun bir gün olmuştu. Yapay zekâ onu Ryker olmayan bir adamla her buluşturduğunda Brynleigh kendini biraz daha sönük hissediyordu. Birilerinin izleme ihtimaline karşı üstünkörü notlar almıştı ama diğer adamlara çok fazla dikkat etmemişti. Ne de olsa buraya onlar için gelmemişti.

Öğle yemeğinde Brynleigh iki porsiyon kan içti -bu sefer ılık olmasını tercih ediyordu- ve diğer kadınların randevuları hakkında paylaştıklarını dinledi. Brynleigh konuşmalara katılmamıştı. Zamanı düşünceli bir sessizlik içinde geçirmiş, sonunda kaptanla tanıştığında nasıl tepki vereceğini merak etmişti.

Brynleigh kafasından onlarca senaryo geçirmişti ama bunu hiç tahmin etmemişti. Onun sesini duyduğu anda donakaldı. Sesi duyunca kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Gölgeleleri kıvrandı. Kalemmini o kadar sıkı kavradı ki elinde kırıldı. Gözlerini kocaman açarak, mürekkep parmaklarını lekelemeden önce kırık yazı aletinin düşmesine izin verdi.

Tüm hazırlıklarına, tüm planlarına, tüm titiz hesaplamalarına rağmen Brynleigh bunu tahmin edememişti.

Ryker'ın sesi kulağa *hoş* geliyordu. Çakıllı, neredeyse dumanlı tonu kadının içinde bir arzu şimşegi çakmasına neden oldu.

Bunun için cehenneme gidecekti. Ne tür bir insan ailesini öldüren bir adamdan etkilenirdi? Dişleri titriyor ve içinde yanıyordu.

diş etleri. Aralarındaki duvarı yıkmak ve fae'ye bakmak için duyduğu tamamen mantıksız bir arzu neredeyse onu ele geçiriyordu.

Çok yakındı ama yine de çok uzaktı.

"Alo?" Ryker tekrar söyledi. "Orada kimse var mı?"

Brynleigh sarsıldı ve bu ilişkiyi kurtarmak istiyorsa hızlı hareket etmesi gerektiğini fark etti. Kafasını toparlayamadığı için tüm bu çabanın başlamadan bitmesi ne kadar gülünç olurdu? Şakaklarını ovuşturdu ve kendini toparlamaya zorladı.

"Merhaba. Kusura bakmayın; sesinizi duydum ve... bir an için kelimeleri nasıl oluşturacağımı unuttum." Aldatma üzerine kurulu bir ilişkide bir tutam gerçek gibisi yoktu, değil mi?

Burada olmasının tek bir nedeni vardı: Düşmanını kendisine aşık etmek ve böylece ona yakınlaşmak. Bunu yapmak için, onun kendisini seçmesini sağlamak için mükemmel olmalıydı. Ne çok sert, ne de çok yumuşak. Arzulanan ve sevmesi kolay, ama çok basit olduğunu hissettirecek kadar kolay bir av da olmamalıydı.

Ryker Waterborn'un bir eşte ihtiyacı olan her neyse, o kişi o olacaktı. Bir duraklama oldu ve Brynleigh bu adamı, bu güçlü fae'yi hayal etti.

-Onun sözlerini dikkate alarak.

Lütfen, inan bana, diye sessizce ona yalvardı.

Beklerken tırnakları avuçlarının etine battı. Isvana ve Ithiar'a her şeyi mahvetmemiş olması için dua etti.

Jelisette, Brynleigh'in yılların planını *cazibe* gibi bilgiçlik taslayan bir şey yüzünden mahvetmesini asla affetmezdi.

Sekiz numaralı kural: Duygular ölümlüler içindir, vampirler için değil.

Yaratıcısının hoşnutsuzluğunu düşününce Brynleigh'in içinden buz gibi bir korku geçti.

Brynleigh Jelissete'in kurallarından birini en son unuttuğunda, doğumunun üzerinden henüz bir yıl geçmişti. Olay o kadar önemsizdi ki Brynleigh ne olduğunu bile hatırlamıyordu.

İşlediği suçu unutmuş olması önemli değildi, çünkü maruz kaldığı cezayı asla unutmayacaktı.

Jelisette Brynleigh'i bir hafta boyunca mahzene kilitlemiş ve Zanri'nin Yavru Kuş'a yardım etmesini kesinlikle yasaklamıştı. Brynleigh doğumundan kısa bir süre sonra kansızlıktan neredeyse delirecekti. Sesi kadar yalvarmıştı. Çılgınlıkları havadan başka bir şey olmayana kadar bağırırdı. Gözyaşı kalmayana kadar . Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin kimse gelmemişti.

Yedi uzun gün. Tek başına. Soğuk. Açlıktan ölmek.

Jelisette soyunu serbest bıraktığında basitçe şöyle demişti: "Unutma Brynleigh, kural kuraldır. Onlara her zaman uymalıyız."

Brynleigh cevap vermemişti. Bunun bir anlamı yoktu. Yaratıcısı onun ne demek istediğini kanıtlamıştı. Kurallara uyarsan kötü bir şey olmazdı. Kuralları çiğnersen... bir dahaki sefere o kadar nazik olmazdı.

Kulaklıktan gelen bariton bir kıkırdama sesi Brynleigh'i düşüncelerinden kopardı.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Ryker. "Komiksin."

Brynleigh rahat bir nefes aldı ve gözleri bir anlığına kapandı. Tanrılara şükürler olsun ki her şeyi tamamen mahvetmemişti. Şimdi tek yapması gereken onun ilgisinin devam etmesini sağlamaktı.

"Dürüst olmak gerekirse, ilk kez biri bana komik dedi," diye itiraf etti Brynleigh, kelimeler durduramadan ağzından döküldü. "Genelde başkalarını güldüren biri değilimdir."

Çılgık mı? Evet. mı? Ayrıca evet. Gülmek? Hayır.

"Büyüleyici. Bence oldukça esprilisin."

Bu yorum karşısında sevinmeli miydi yoksa aşağılanmalı mıydı emin değildi. Onunla birlikte mi gülüyordu yoksa ona mı? Bunun önemli olmadığını düşündü. Sesi ilgisini çekmiş gibiydi, ki bu iyiydi.

"Seni tekrar güldürmek için çaba göstereceğim." Brynleigh'nin kaptanı kendisine aşık etmesi için lanet bir komedyen olması gerekiyorsa, o zaman bunu yapardı. Kaptan neye ihtiyaç duyarsa o olacaktı.

Kıkırdadı. "Söyle bana ey komik kişi, adın ne?"

Ona vermeyi unutmuş muydu? Brynleigh gözlerini kırıştırdı. Isvana ona yardım etti, onun sesinden ilk başta düşündüğünden daha fazla etkilenmiş olmalıydı.

Ellerini omzunun üzerinden sarkan örgüsünün üzerinde gezdirdi. "Brynleigh de la Point."

Adını yavaşça tekrarlardı, sanki her hece bir lezzetti ve her tadın tadını çıkarıyordu.

Vampir bu ses karşısında dişlerini sıktı. Adının onun ağzında bu kadar güzel duyulmaya hakkı yoktu.

"Sizinle tanışmak bir zevk" diye ekledi.

Neden ciddi gibi geliyordu? Ve neden onun sesini bu kadar çok seviyordu? Brynleigh bu yeni ve can sıkıcı gelişmeleri düşünürken hafif, zonklayıcı bir baş ağrısı oluştu.

"Anlaştık." Tekrar yoluna girmeyi ve kontrolünü yeniden kazanmayı uman Brynleigh, öğle yemeğinden sonra aldığı kan şarabından büyük bir yudum aldı. Tayt giymiş bacaklarını çaprazlayarak kanepede arkasına yaslandı. "Ee Ryker, süreç şu ana kadar seninle nasıl gidiyor?"

Randevularından herhangi biri onunki gibi olsaydı, çoktan yüzlerce "seni tanıyalım" sorusuna katlanmış olurdu. Brynleigh öne çıkmak ve hatırlanmak istiyordu. Herkesten farklı bir yaklaşım sergilemekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Brynleigh, ilgi çekici, çekici bir sesi olan bu meçhul adamın sözlerini düşündüğünü hayal etti. Onun gibi bir kanepede mi oturuyordu yoksa Yvette gibi bacaklarını yana sarkıtmış bir sandalyede mi? Ya da belki de balo salonunda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Seçenekler sonsuzdu.

"Beklediğimden çok daha fazlası oldu. Bu sabah gergindim. Ben hiç gergin değilimdir. Bu genelde yaptığım bir şey değil. İşimde kontrolün bende olması gerekir. Ama bu farklı." Ondan boğuk bir ses geldi ve inledi, "Tanrım. Bunu sana neden anlatıyorum ki? Daha yeni tanıştık. Garip ama hissediyorum-"

Kendini durduramadan "Rahat," diye cevap verdi. Sözcük ağzından kaçtı ve konuştuğu için kendine lanet etti.

Aptal, aptal, aptal. Bu fae ile konuşmak doğuştan kolay bir şey olsa da, bunu asla kabul etmemeliydi.

Kesinlikle cehenneme gidiyordu.

"Kesinlikle," dedi nefes verirken.

Sorun şu ki Brynleigh de bunu hissediyordu. Sanki birbirlerini dakikalardır değil de yıllardır tanıyorlardı. Vampir diğer tüm erkeklere karşı farklı derecelerde gariplik hissetmişti. Ryker'ın sesinin ona nasıl konuşacağını unutturduğu ilk an dışında, fae ile böyle bir şey hissetmemişti.

Ama belki de onu tanıdığı içindi. Şahsen değil ama Kaptan Ryker Waterborn'un varlığından yıllardır haberdardı. Onunla şahsen değil ama kullandığı büyü sayesinde tanışmıştı.

Göge yükselen dalgaları, yanan ciğerleri ve yüzen bedenleriyle o korkunç gece sonsuza dek zihnine kazınmıştı. Jelissete onu aynı gece yarı boğulmuş ve sırlıslıklam halde buldu.

Brynleigh Making'den sonra kaptan hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Onu zor bir denklemmiş gibi incelemişti ve

matematikçi bunu çözmeye kararlıydı. Adam sanal bir hayalete dönüştükten sonra bile onu kıtanın dört bir yanında aramıştı. Uyanık olduğu her saati onun hakkında bilgi kırıntıları bulmaya çalışarak geçirdi. Jelissete, Isvana ruhunu kutsasın, Brynleigh'e elinden geldiğince yardım etti.

Brynleigh öldürmeyi planladığı kaptanı tanımaya çalışırken, ortaya çıkardıkları her ayrıntı, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, bir altın külçesi gibiydi.

Brynleigh, Ryker'ın hem bir Temsilci'nin oğlu hem de orduda bir yüzbaşı olması nedeniyle sürekli koruma altında olduğunu ve son derece özel biri olduğunu biliyordu. Kendisinden neredeyse yirmi yaş küçük bir kız kardeşi - River- vardı. Henüz olgunlaşmamıştı bile. Annesi bir Fae Temsilcisiydi ve Şansölye Ignatia Rose ile yakın çalışıyordu. Brynleigh Ryker'ın babasının hasta olduğunu bile biliyordu. On yıldan fazla bir süre önce Dinginlik hastalığına yakalanmış ve o zamandan beri eskisi gibi olmamıştı.

Belki de bu yüzden o konuştuğunda ona doğru çekildiğini hissetti.

Evet. Bu olmalı. Onu bu şekilde hissettirmesinin başka bir nedeni olamazdı. Hem de hiç. Kesinlikle, bunun ne dişlerinin ısırma ihtiyacıyla yanmasıyla ne de içindeki arzu yumağının kıvrılmasıyla bir ilgisi vardı.

Çünkü Brynleigh kaptanın kim olduğunu biliyordu.

O bir katil.

Jelissete'in sesi Brynleigh'in zihninde yankılandı. Evet. Bu, kiminle konuştuğuna dair iyi ve sağlam bir hatırlatmaydı. Brynleigh neden burada olduğunu asla ama asla unutamazdı.

Konuşmayı tekrar rayına oturtmanın zamanı gelmişti.

Kolyesini parmaklarının arasından geçiren Brynleigh, "Seçim'de bir eş aramadığın zamanlarda ne yapıyorsun Ryker?" diye sordu.

"Ben orduda bir yüzbaşayım."

"Oh?" Kadın şaşırmış gibi yaptı. "Bunu uzun zamandır mı yapıyorsun?"

Onun başını salladığını hayal etti. "Olgunlaştığımdan beri. Bu benim çağrım."

Ve işte oradaydı. O bir ölüm getiriciydi. Ailesinin ölmesi onun suçuydu, Made olması onun suçuydu ve yalnız olması da onun suçuydu.

"İşinizi seviyor musunuz?" Brynleigh sordu.

"Yapıyorum" demeden önce duraksamadı bile. İşimde iyiyim ve yaptığım işi seviyorum."

Fae yalan söyleyemezdi. Bunu herkes biliyordu. Brynleigh'de yeşeren sıcaklık, sanki biri bir kova dolusu su dökmüş gibi

üzerine buzlu su döktüm.

"Eminim içinde çok iyisindir," dedi düz bir sesle, sesine bir parça sıcaklık bile katamamıştı.

Ryker'ın yanıtı "Çoğu zaman," oldu.

"Öyle mi? En son ne zaman hata yaptın?"

Bir yanı şu anda bir tane yapıyormuş gibi hissediyordu ama onun ne söyleyeceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Sessiz kalmak yerine ona cevap verirse, ona bir şey *söylerse*, bu onun iyi bir adam olmadığını hatırlatacaktı. Hatalar yaptığını. Bir katil olduğunu.

"Birkaç yıl önce," dedi.

Hay sikeyim. Sesindeki pişmanlık mıydı?

"Ne oldu?" Bilmek istemiyordu ama soru ağzından kaçırıldı. Sanki vücudunun kendi aklı varmış gibiydi.

İç çekti. "İnsanlar... öldü." Yavaşça konuştu ve ses tonunda pişmanlığa çok benzeyen bir şey vardı. "Bugün hâlâ bunu düşünüyorum."

En katı Ölüm Elflerinin bile yüzünü kızartacak bir dizi küfür aklından geçti. Bu sorunun onun için üzülmesine neden olmaması gerekiyordu. Bu duygunun burada işi yoktu. Brynleigh onu yakaladı ve fırlatıp attı.

Tek söyleyebildiği "Oh," oldu.

Ryker vites değiştirdi. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Senin hakkında daha fazla şey bilmek isterim Brynleigh. Soyadının de la Point olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Jelisette ile akraba olma ihtimaliniz var mı?"

Onu göremediğini hatırlamadan önce başını salladı. Bu soruyu tahmin etmişti; kaçınılmaz olarak her zaman soyadını açıkladıktan sonra gelirdi ama şu anda dili damağına yapışmıştı.

Çoğu insan vampirlere karşı önyargılıydı. O da onlardan biri miydi? Bir yanı öyle olmasını umuyordu çünkü ondan nefret etmek daha kolay olacaktı. Ama diğer yanı, insanlığının kalıntısı, birinin onu olduğu gibi değil, olduğu gibi görmesini istiyordu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Evet. O benim Yaratıcım. Vampir geleneğine uyarak, onun soyadını Yaratıcımından sonra aldım."

Aralarında uzun bir an geçti. Brynleigh kolyesini bıraktı ve ellerini birbirine doladı.

Hallie yan koltuktan vampire baktı. Servet Elf'inin kaşları çatıldı ve ondan endişe yayıldı. *İyi misin?* der gibiydi gözleri.

Ben iyiyim, diye mırıldandı Brynleigh.

Yeni arkadaşını endişelendirmenin bir anlamı yoktu, özellikle de Hallie tamamen randevusuna dalmış gibi görüldüğü için.

Neyse ki Ryker, Brynleigh'i uzun süre bekletmedi.

"Bahse girerim çok keskin bir ısırığın vardır," dedi su fae'si, sesinde biraz mizah vardı.

Brynleigh *güldü*. İçindeki neşe o kadar yüksek sesle patladı ki etrafındaki birkaç kadının bakışlarını üzerine çekti. Utangaç bir tavırla, *"Özür dilerim."* diye mırıldandı.

Bunu hiç beklemiyordu. Bırakın gülmeyi, en son ne zaman kıkırdadığını bile hatırlamıyordu. Pek sayılmaz.

Bugünlerde gülecek pek bir şeyi yoktu.

"Vampir olmama aldırıyor musun?" diye onayladı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi hemen. "Ben bir fae'yim. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Bu onu rahatsız etmeliydi. Onunla ilgili başka şeyler de onu rahatsız ediyordu. Ama nedense bu onlardan biri değildi.

Brynleigh birinin ne olduğunu umursamıyordu. İnsan ya da vampir, fae ya da mer, şekil değiştiren ya da elf, cadı ya da kurt adam, fark etmezdi. Gerçek, dünyayı sona erdiren, ruhları parçalayan kötülük herkesin derisinin altında var olabilirdi. Doğru koşullar oluştuğunda karanlık her yerde kendine bir yuva bulabilirdi.

"Hayır." Örgüsünü parmaklarının arasından geçirdi. "Ne tür bir fae'sin sen?"

Belli ki cevabı zaten biliyordu. Ancak Ryker'ın Brynleigh'in tam olarak kim olduğunu asla öğrenmemesi gerektiğinden, görünüşünü korumak zorundaydı.

"Bir su fae'si," dedi.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor? Birkaç damla su çağırabilir misin? Bir serpinti mi?"

Bu kez gülme sırası ondaydı. Sesi kadar derindi ve uzun bir yaz gününden sonra yağın yağmurun ilk damlaları gibi Brynleigh'in üzerine çöktü. Şu anda uyanık olması gerekmeyen yanlarını uyandırdı.

O sesi tekrar tekrar duymayı arzuluyordu.

Ve onun bunu bir daha asla, ama asla kendi huzurunda yapmamasını istiyordu. "Hiç de değil, tatlım. Daha çok fırtına gibi."

Bu lakap Brynleigh'in zihninde yer etti ve gözlerini duvara dikti. Bir yanı buna isyan ediyordu ama diğer yanı da kendini tutamıyordu. Bu hoşuna gitmişti, hem de çok. Bu muhtemelen sorunlu olabilirdi ama tıpkı yanan dişleri ve bükülen çekirdeği meselesinde olduğu gibi, bu duyguyu topladı ve artık hissedemeyene kadar aşağı, aşağı, aşağı itti.

Isvana'ya şükürler olsun ki kulaklıklarından bir zil sesi geldi ve yapay zeka sözlerini kesti. Randevu yakında sona erecekti. Vedalaştılar ve Ryker nazık bir şekilde Brynleigh'e günün geri kalanında iyi vakit geçirmesini diledi.

Korkunçtu.

Brynleigh bağlantı kopar kopmaz kan şarabının kalanını yudumladı. Gözlerini kapadı ve başını kanepenin arkasına yasladı. Bu planlandığı gibi gitmedi.

Öğleden sonrasının geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Ne kadar çok erkekle konuşursa konuşsun, belli bir su perisini ve onun derin sesini aklından çıkaramıyordu.

Brynleigh tüm planlamalarına rağmen Ryker Waterborn'a gerçekten ilgi duyabileceğini hiç tahmin etmemişti. Ondan gerçekten hoşlanabileceğini. Beklediği gibi biri değildi. Sert, acımasız ya da soğuk değildi.

En hafif tabiriyle sinir bozucuydu.

Bunun için bir kural yoktu.

BÖLÜM 8

Kelebekler ve Sessizlik

"W En sevdiğin çocukluk anın nedir?" Ryker hamakta uzanmış Valentina'nın cevap vermesini bekliyordu.

İlk tanışmalarının üzerinden birkaç gün geçmişti ve o Fae'leri severdi. Valentina sadece keskin zekâlı değildi, aynı zamanda içinde bir ateş vardı. Ryker, Valentina'yı eve getirirse annesinin onu seveceğini hissediyordu. Zaten yarım saattir sohbet ediyorlardı ve Ryker sohbetleri sırasında sık sık gülümsüyordu. Bu hoşuna gitmişti.

Valentina kıkırdadı. "Bana inanır mısın bilmiyorum."

Merakla kaşlarını kaldırdı. "Dene bakalım."

Durakladı ve bir an için cevap vereceğinden emin olamadı. Başparmağını bardağının kenarında gezdirdi ve bekledi.

"Altın sırtlı kelebeği tanıyor musun?" diye sordu. Sesi daha önce olduğundan farklıydı. Daha yumuşaktı, sanki sert bir kenar temizlenmiş gibiydi.

Ryker'ın kaşları çatıldı. "Hayır, öyle olduğumu söyleyemem."

Bir iç çekiş. "Nadir bulunurlar." Valentina durakladı. "Gençken daha çok... izole edilmişim."

Ryker bunu anlıyordu. Geçtiğimiz altı yıl boyunca diğerlerinden uzak durmak için büyük çaba sarf etmişti. Ailesini korumanın en iyi yolu buydu. "Bu zor olmuş olmalı."

Bir yetişkin olarak bile, yalnızlık Ryker'a sık sık kur yapmıştı. Köpeği Marlowe, arkadaşları ve kulübesine yaptığı geziler sayesinde uzun süreli izolasyonu sırasında onu uzak tutabilmişti.

"Öyleydi." Valentina dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Her neyse, çok yalnızdım. Annem sık sık işteydi ve ben de okula gitmediğim zamanlarda kütüphanede vakit geçirirdim. Bir gün bir ansiklopedi okuyordum ve bir altın sırtlı kelebek resmi buldum. Çok güzeldi. Kanatları öğleden sonra güneşinde altından yapılmış gibi parlıyordu. Kelebek beni çağırdı."

"Kulağa hoş geliyor."

"Öyleydi. Aylarca konuşabildiğim tek şey goldback'lerdi. Onlara kafayı takmıştım, saatlerce onlardan bahsediyordum. Bir gün annem eve erken geldi. Bunu asla unutmayacağım çünkü resmi iş kıyafetlerini bırakıp kot pantolon ve sarı bir kazak giymişti. Bana 'Sana bir sürprizim var' dedi." Valentina'nın sesi hüzünlü bir ton aldı ve Valentina'nın nefesinin sıkıştığına yemin edebilirdi. "Bu benim ilk ve tek sürprizimdi."

Ryker'ın kalbinden bir hüznün sızısı geçti ve kalemini bıraktı. Annesiyle hiçbir zaman harika bir ilişkisi olmamıştı -Tertia Waterborn sert, bazen de soğuk bir kadındı- ama çocuklarıyla vakit geçirmeye büyük özen gösterirdi. Öyle ki onun tarafından asla görmezden gelindiğini hissetmemişti.

Belli ki Valentina için durum böyle değildi.

"Özür dilerim," diye nefes aldı.

". Çok güzel bir sürprizdi. Benim için bütün bir seyahat ayarladı. Tam yirmi dört saat boyunca onunla baş başa kaldım. Güney Bölgesi'nde altın sırtlı kelebeklerin bol olduğu bir botanik bahçesine gittik. Parıldayan yaldızlı kanatlarıyla bir telaş içinde etrafımızda uçtular, başımıza ve omuzlarımıza kondular. İnanılmazdı."

Ryker öğleden sonra güneşine yakalanmış sarı kanat sürüsünü hayal edebiliyordu. "Kulağa inanılmaz geliyor."

"," dedi Valentina. "I-"

"Bu randevu altmış saniye içinde sona erecek," diye araya girdi Celeste, robotik sesi Ryker'ı içine yerleştiği sakinlikten uzaklaştırdı. "Lütfen vedalaşmaya hazırlanın."

Kulaklıklar tıkladı ve Ryker iç çekti. "Özür dilerim Valentina," dedi. "Ama-"

"Duydum." O sert, cilalı kenar geri gelmişti. "Sorun değil. Seninle konuşmak güzeldi, Ryker."

Birbirlerine iyi dileklerde bulunurlarken o da aynı fikirdeydi. Bu fae'de tahmin ettiğinden çok daha fazlası vardı.

VALENTINA ile randevusundan sonra Ryker'in sonraki birkaç randevusu... o kadar da harika değildi. Bu, diğer kadınlarla konuşmaktan hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu ama aralarında bir bağ yoktu. Akli başka yerlerdeydi. Bir Toprak Elfi olan Calliope ona işinden bahsederken gözleri ağırlaştı ve neredeyse uykuya dalacaktı.

Tanrılar adına, dikkatini vermek zorundaydı. Bir eş bulması gerekiyordu. Babasının fazla zamanı kalmamıştı. Dinginlik...

"İyi günler Ryker," dedi Brynleigh.

Müziğin durduğunu bile fark etmemişti. Yine de Ryker gülümsedi, bugün vampirle vakit geçirmeye hevesliydi. Onun sesini çoktan tanımaya başlamıştı. Her konuşmalarında içinde bir kıvılcım canlanıyordu. Yerine yerleşirken yorgunluğu da yok olmuştu. "Bugün nasılsın Brynleigh?"

"Ben... iyiyim." Ses tonu hiç de öyle olmadığını gösteriyordu.

Ryker'in zihninde bir alarm çaldı. Aklındaki tek şey sorunun ne olduğunu bulmaktı. "Sorun nedir?"

Aralarında uzun, ağır bir sessizlik uzandı. Ryker hamaktan kalktı, ayağa kalkmaya ihtiyacı vardı. Bir şeyler yapmak için. Değer verdiği insanların incinmesine izin verecek biri değildi ve Seçim daha yeni başlamış olmasına rağmen vampire karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı bile.

"Bana anlatabilirsin," diye mırıldandı birkaç dakikalık sessizliğin ardından. "Bu... bugün... zor bir gün," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu.

Duyduğu gözyaşları mıydı? Ryker'in göğsü bu düşünceyle sıkıştı. Yumruklarını iki yanında birleştirdi. Genelde sakın olan su büyüü damarlarında zonkluyordu. Bu duvardan tırmanmasını ve diğer tarafta acı çeken kadını bulmasını istiyordu.

Ama yapamadı. Korumalara, yanıp sönen ışıklara ve sevgilileriyle sessizce sohbet eden diğer katılımcılara bir bakış ona bunu hatırlattı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu onun yerine.

Bir duraklama daha. Her biri bir öncekinden daha uzundu. Daha ağır. Oturuyor muydu? Onun gibi yürüyor muydu? Bir köşede sessizce ağlıyor muydu?

Kumların yanında, keşke bilseydim dedi.

"Birini kaybettim," diye fısıldadı. "Ve bu.. bu..."

Sesi kesilmişti ama yeterince duymuştu. Ryker onun sesindeki kederi, incinmişliğin derinliğini, eski yaraları fark etmişti. İnsanın içinde öylesine derinlere kök salan bir acıya derinden aşınaydı ki, onunla yaşamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Yıldönümü mü?" diye tahmin etti ve yanılmış olmayı diledi. Yanıldığını umuyordu.

Daha fazla sessizlik.

Başını ellerinin arasına alarak hamağına geri döndü. Sonunda,

"Evet" diye iç geçirdi.

Şakaklarını ovuşturdu. "Lanet olsun. Özür dilerim."

Titreyen bir nefes aldı. "Ben de. Çok üzgünüm. Keşke... hala burada olsalardı."

"Bu konuda konuşmak istersen ben buradayım," diye teklif etti.

Bazen, Dinginlik daha da kötüleştiğinde, babası hakkında konuşmak yardımcı oluyordu. Eski anıları yeniden yaşamak ya da basit bir şeyi paylaşmak. Diğer günlerde kelimeler imkansızdı. Keder onları ondan çalmıştı ve konuşmak şöyle dursun, yataktan bile zar zor kalkabiliyordu.

Brynleigh'in ihtiyacı olan her şeyi yapardı.

"Sessiz olabilir miyiz?" demeden önce uzun bir an daha geçti.

İsteği yumuşaktı ve doğrudan kalbine gitti. Onu görebilmeyi diledi. Ona sarılabilmeyi. Kederi geçene kadar onu kucaklamak. Ama yapamadı.

Yine de *bunu* yapabiliirdi. "Elbette."

Buluşmanın geri kalanı düşünceli, ağır bir sessizlik içinde geçti.

O gece Ryker yatağa girdiğinde, o sessizlikte bile daha önce hiç yaşamadığı bir rahatlık olduğunu fark etti. Brynleigh'in acı çekmesinden nefret ediyordu, bütün bir günü kalbinde kederle geçirmiş olmasından nefret ediyordu ama ona açılmıştı. Onunla paylaşmıştı.

Ve bu onu iyi hissettirdi.

BÖLÜM 9

Pazarlık Ettiğinden Daha Fazlası

Red, şiş gözler aynada Brynleigh'e bakıyordu. Dün gece hiç uyumamıştı. Randevularından sonra odasına gidip ağlamak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Bir kez başladıklarında, gözyaşları aktı ve aktı ve aktı.

Daha önce böyle bir günde hiç ağlamamıştı. Tek bir damla gözyaşı bile dökmemişti.

Bu oydu. Kaptan. Onun buradaki varlığı. Ona bir şeyler yapıyordu. Onu büküyordu. Bunu hissedebiliyordu, gölgeleri bile ona tepki veriyordu.

Dün uyandığında kötü bir gün olacağını biliyordu. Kalbi ağırlaşmıştı ve bütün gün yatakta kalıp yas tutmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu.

O meşum yaz ortası fırtınasından bu yana altı yıl geçmişti. Tamamen ve yapayalnız geçen altı yıl. Yetmiş iki ay. Ailesiyle vedalaşmasının üzerinden iki bin yüz doksan gün geçmişti.

Onları ondan çalmıştı.

Ne ona ne de başkasına *asla* açıklamak istemediği bir şeyi açıkladığı buluşmalarından sonra odasına koştu ve ağladı. Bu kadar çok gözyaşı dökmenin mümkün olduğunu, kederin taşınmaz bir duvar gibi üzerine çöküp onu ezebileceğini bilmiyordu.

Akşam yemeğini atlamış, giyinik halde duşunun zemininde oturmak için beslenmeden vazgeçmişti.

Saatler geçmişti ve Brynleigh vampir kanıyla bile kapısı gıcırdayarak açıldığında buz gibi olmuştu. Hallie

Dikkatli bir şekilde kafasını banyoya soktu ve kaşlarını çattı.

"Bunu isteyebileceğini gördüm," diye mırıldandı Servet Elfi, Brynleigh'e doğru bir torba kan uzatarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Brynleigh gözyaşları içinde Talih Elfine teşekkür etmişti. Hallie gider gitmez duşu kapatmış ve sırlıslıkla kıyafetlerini çıkarmıştı. Brynleigh çıplak ve bir türlü geçmeyen bir kederle kemik yorgunu bir halde yatağa tırmanmıştı. Kan torbasını içine çekmiş, yemek içindeki boşluğu hafifletmek için çok az şey yapmıştı.

Gözünü bile kırpmamıştı.

Bugün Brynleigh daha iyisini yapacaktı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Dün keder derin bir umutsuzluk okyanusu olmuştu ama bugün yeni bir gündü. Bundan sonra her şey daha iyiye gidebilirdi.

Brynleigh bu düşünceyle tekrar duş aldı - bu sefer tam da sevdiği gibi, kaynar, sıcak suyla. Ardından siyah taytını ve rahat bir kazağını giydi. Makyaj yapmadan önce saçlarını taradı ve dalgaların etrafına düşmesine izin verdi. Muhtemelen vampirler doğal olmayan bir güzelliğe sahip oldukları için makyaja ihtiyaç duymuyorlardı ama bazen Brynleigh makyajın kendisini nasıl hissettirdiğini seviyordu. Güçlü. Güçlü.

Bugün buna ihtiyacı vardı.

Her bir far fırçası ve her bir ruj darbesi dünyaya karşı bir zırh gibiydi.

Sonunda hazırды.

Kahvaltı hiç aksamadan geçti. Brynleigh, Hallie ve Esme'yle birlikte oturmuş, onların görüştükleri erkekler hakkında anlattıklarını dinliyordu.

Kulaklığını takana ve Celeste onu ilk randevusuna bağlayana kadar her şey yolunda gidiyordu.

"Alo?" Brynleigh kalemiyle oynadı.

"Günaydın, Brynleigh." Ryker'ın endişeli sesi kulaklıktan geliyordu. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

İçinden kopmak üzere olan acı kahkahayı zorlukla bastırdı. Elbette, kaptan onun ilk randevusuydu. Kader onunla bu şekilde oynamıştı.

Daha iyi bir ruh halinde olsaydı endişesi komik olabilirdi. Üzgün olmasının sebebi oydu. Eğer o olmasaydı, ailesi hala burada olacaktı, o bir insan olacaktı ve Seçime asla katılmayacaktı.

Ama ne olabileceğini düşünmenin bir anlamı yoktu. Bugünün dünden daha iyi geçmesine ihtiyacı vardı, bu onu öldürse bile.

Olabilecek bir hayatın kasvetli düşüncelerini bir kenara bırakan Brynleigh, koltuğuna yerleşirken yüzünü gülümsemeye zorladı. "Daha iyiyim, teşekkür ederim."

Bu yalan değildi. Dünden daha iyiydi.

Bariton sesi gürledi, "İyi. Senin için endişeleniyordum."

"Teşekkür ederim." Brynleigh dünün üzerinde durmak istemiyordu. O ezici kederi ve sızlayan kalbi bir kenara bırakmak istiyordu. Ağrısını hafifletmek için yumruğunu göğsünde ovuşturdu. Biraz yardımcı oldu.

Gözlerini kapatıp başını kanepeye yasladıktan sonra aklına gelen ilk soruyu sordu. Sohbeti devam ettirmek ve kendisinden uzaklaştırmak için her şeyi yapardı. "Hayalindeki seyahat noktası neresi?"

Bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu çünkü Seçim'den sonra hiçbir yere gidemeyeceklerdi -bir yere gölge edemeden ya da bir uçağa binmeden çürüyen bir ceset olacaktı- ama sorulacak güvenli bir soru gibi görünüyordu. Böyle bir günde isteyebileceği tek şey iyi ve güvenliydi.

"Denge Cumhuriyeti'nde herhangi bir yerden mi bahsediyoruz?" diye sordu. "Elbette, neden olmasın." Ne isterse. Umarım uzun bir süre konuşur Böylece kendini toparlayabilecekti. Tekrar açılmamak ve istemediği başka bir şeyi paylaşmamak için kendine güvenmiyordu. "Nereye gitmek istersin?"

Adam mırıldandı ve o da duygularını sakladığı kutuyu yeniden inşa etmeye odaklandı. Kutu dün çatlamıştı ve bunun tekrar olmasına izin veremezdi.

"Karadeniz'i ziyaret etmek isterdim," dedi bir dakika sonra. "Mürekkep gibi suları görmek, buzda kaymak, hatta belki de donmuş dağlarda birkaç gece yürüyüş yapmak."

"Yürüyüş yapmayı sever misin?" Bir insan olarak bu aktiviteden hoşlanmıştı ama Yapım'dan beri böyle bir şey yapmamıştı.

"Bayıldım." Ryker'ın sesindeki sırtışı duyabiliyordu. "Dağlarda mümkün olduğunca çok ziyaret ettiğim bir kulübem var. Tüm yıl boyunca güzeldir ama özellikle geceleri. Yatak odam göle bakıyor."

Kendine rağmen gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

"Evet, öyle. Eğer kuzeyde olsaydık, keşfe çıkabilirdik. Kuzey Bölgesi'nde çok güzel kalıntılar var. Mesela Sanguis Kalesi. Bazı eski manastırlar da öyle."

Brynleigh'in içinden sıcaklık aktı. Hepsine lanet olsun. Onun söylediklerini umursamaması gerekiyordu, onun çıktığı yolculuğa çıkmak istememesi gerekiyordu.

tarif etti. Kuzey Bölgesi vampirlerin atalarının evi olmasına rağmen Karadeniz'e hiç gitmemişti. Gezisi kulağa eğlenceli geliyordu ve Brynleigh ona katılmak istemesinden nefret ediyordu.

Basit sorusu için çok fazla.

Bir süre sonra konuşması gerektiğini fark ederek, "Kulağa hoş geliyor," dedi. "Bu kardan hoşlandığın anlamına mı geliyor? Bu bir su fae'si özelliği mi?"

Homurdandı. "Yani, karı ben de herkes kadar severim. Suyumu buza dönüştürebilirim ama soğuğu diğer tüm fae'ler gibi hissederim."

"Hmm. Vampirler üşümez," dedi ona, ses tonunda bir parça kendini beğenmişlik vardı. "Biz kar için yaratılmışız. Sanırım içinde dans edebilirim."

Hiç denememişti. Jelissete bunu onaylamazdı.

"Bunu görmeyi çok isterdim," dedi. "Söylesene Brynleigh, buzlu bir mağarada mahsur kalsaydık beni sıcak tutar mıydın?"

Kendine rağmen yüzünde bir gülümseme belirdi. Oturduğu yerde rahatladı. "Belki. Eğer bana karşı nazik olursan."

Güldü, bas sesi kulaklıktan yankılanıyordu. Fırtınalı bir günün ardından gelen berrak bir kış gecesi gibi güzeldi. Bir kez daha dişleri onun sesine tepki verdi ve diş etlerinde bir ateş yandı. Bu tepki hızla yorucu olmaya başlamıştı.

"Oh, Brynleigh. *Çok* nazik olabilirim."

Lanet olsun, ama o da güldü. İstemiyordu ama sesin içinde fokurdamasına engel olamadı.

Karadeniz hakkında sohbet ettiler ve Celeste randevularının bittiğini söyleyene kadar seyahatlerinde yapacakları çeşitli şeyleri tartıştılar. Müzik çalmaya başladığında Brynleigh arkasına yaslandı ve şakaklarını ovuşturdu.

"Becer beni," diye inledi.

Bu, tahmin ettiğinden çok daha zor olacaktı.

BÖLÜM 10

Oyun Başlıyor

A Birkaç gün sonra Ryker tekrar kızıl hamaktaydı. Bir rutine alışmaya başlamıştı. Kahvaltıdan sonra günün büyük bir kısmını balo salonunda kadınları tanımaya çalışarak geçirirdi. Sonunda, ne zaman Seçimin yarısını geçtikten sonra gerçek randevulara geçeceklerdi ama şimdilik bu bağı kurmaya odaklandılar.

Şaşırtıcı bir şekilde, en azından Ryker için, bu süreçten düşündüğünden çok daha fazla keyif alıyordu. Konuşmanın bu kadar keyifli olabileceğini kim bilebilirdi?

Kollarını başının arkasında kavuşturdu ve gözlerini kapattı. "Bir koca aramadığın zamanlarda ne yaparsın Brynleigh?"

Vampir bugün ilk randevusuydu ve sesi kulaklıktan duyulduğunda yüzünde kocaman bir sırıtış oluşmadığını söylerse yalan söylemiş olur.

Hâlâ onun neye benzediğini bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Birbirlerinin nasıl görüldüğüne dayanmayan bir bağ kuruyorlardı. Kendisini güldüren bu esprili vampir hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Buradaki kadınlar arasında en çok Brynleigh ve Valentina ilgisini çekmişti.

Brynleigh kıkırdadı ve sese karanlığın ve gecenin dokunuşu karıştı. "Yaratıcım için çalışıyorum."

Bu doğal olarak şaşırtıcı değildi. Denge Cumhuriyeti'ndeki vampirlerin çoğu kendileri gibi olanlarla birlikte kalmayı tercih ederdi. Aslında Ryker, Seçilmişler dışında pek fazla vampirle tanışmamıştı. Orduda bir tümenleri vardı ama Gece Kolordusu kendi içine kapanma eğilimindeydi. Muhtemelen

Güneş ışığından nefret etmeleriyle ilgili bir şey... ya da belki de genel mizaçları onları yalnız çalışmaya daha uygun hale getiriyordu.

"Onun için ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Tuhaf işler, çoğunlukla. Biraz ondan, biraz bundan. Benden ne isterse."

Bunu anlıyordu. Orduda hayat düzenliydi ve üstleri ne derse onu yapardı. Askeri hayat böyleydi.

Ryker bahçe duvarına bakarken hamak altında sallanıyordu. "Beğendin mi? İşini?"

Durakladı. "Çoğunlukla."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Keşke başka bir yerde olsaydım dediğim anlar oluyor."

Altı yıl önceki o fırtınalı gece gibi.

Kaşlarını çattı. Bu... düşünmekten hoşlandığı bir şey değildi. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı ve onunla vampire odaklandı.

Brynleigh nefesini içine çekti. "Bu mantıklı. Bazen Jelissete için yaptığım şeyler... Keşke her şey farklı olsaydı. Hepsi bu."

Aralarında rahat bir sessizlik, her birinin diğerini gördüğü ve nereden geldiğini bildiği bir anlayış vardı. Ryker bu kadar kısa bir süre içinde kendisini bu kadar derinden anlayacak biriyle tanışabileceğini hiç düşünmemişti.

"Peki ya sen?" Brynleigh birkaç dakika geçtikten sonra sordu. "Kaptan Ryker kendine bir eş aramadığı zamanlarda ne yapar?"

Ryker'ın dudakları sohbetin konusundaki bariz değişiklik karşısında seğirdi. "Sana oyun oynamaktan hoşlandığımı söylesem bana inanır mıydın?"

Kulaklıklardan hafif, ahenkli bir kahkaha yükseldi. Gece esintisinde çınlayan rüzgâr çanları gibiydi. Vampirin zevk sesi iliklerine kadar işledi ve içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi. Onun kahkahasını bağrına basacak ve yalnız kaldığında bu anıyı defalarca tekrarlayacaktı.

"İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum," dedi kahkahası kesildiğinde.

Kıkırdadı ve ensesini avuçladı. "Hayır mı? Ne diyeceğimi sanıyordun?"

"Dürüst olmak gerekirse, başka her şey." Brynleigh'in sesinde bir gülümseme vardı. "Ben de oyunlardan hoşlanırım. Özellikle de satrançtan."

Ryker'ın gözleri büyüdü ve sırttı. "Bu benim favorim."

Sesindeki coşkuyu gizlemek mümkün değildi.

Çocukluğundan beri bu oyunu oynuyordu. Okula gitmediği zamanlarda stratejiler üzerinde çalışır, hamleleri ezberler ve istekli herhangi bir rakibe karşı oynardı. Şimdi bile uzun bir iş gününün ardından satranç tahtasına yöneliyordu.

Çoğu insan Ryker'a karşı sadece bir kez satranç oynardı. Kötü olduğu için değil, Ryker kazanmak için oynadığı için.

Her biri. Tek. Zaman.

Kazanmaya çalışmadığı sürece oyun oynamanın bir anlamı olmadığına inanırdı. Sadece başkalarıyla değil, kendisiyle de rekabetçiydi. Sürekli olarak her şeyde en iyi olmak için çabalardı. Oyunlardan zevk alır, kuralların yapısını sever ve her zaman rakibini yenmeyi hedeflerdi.

Brynleigh'in yanıtı "Şaka yapıyorsun," oldu.

"Hiç de değil." Ryker doğruldu ve ayaklarını yere düz bir şekilde koydu. Dirseklerini bacaklarına dayayarak görsel duvara baktı. Bugün, mavi ve pembe çiçekler göz uzanıyordu. "Eski Eleytan manastırlarından birkalma bir satranç tahtam var. Denge Savaşı sırasında savaştan Vampir Kraliçe'nin zamanından kalma."

O çağdan kalma pek çok eser zaman içinde kaybolmuş, kadim vampirler uyumayı tercih ettiklerinde yok olmuştu. Ryker'ın babası ona on sekizinci yaş gününde satranç tahtasını hediye etmişti. Ryker onu çok sevdi ve bugüne kadar da evinde sakladı. Antik setle nadiren oynardı ama el oyması siyah ve beyaz mermer taşlara hayranlıkla bakardı.

"Gerçekten mi?" Sesine bir miktar şüphe karıştı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil," diye sırttı Ryker. "Ne olsa Fae'ler yalan söyleyemez." "Hmm. Sanırım bu doğru."

Kıkırdadı. "Öyle. Hayatım buna bağlı olsa bile yapamayacağıma yemin ederim."

Ama kelimeleri çarpıtmakta ustaydı. Tüm fae'ler öyleydi. Bu nesilden nesile aktarılan bir beceriydi, gerçeğin bir versiyonunu söylerken güçlü kalmanın bir yoluydu.

Brynleigh, "Sana hak veriyorum," diye kabul etti.

Ryker kahvesini yudumladı. "Sana tahtayı göstermem gerekecek. Belki seni bir maça davet ederim?"

Şimdiden Seçme'nin dışında planlar yapması küstahlık mıydı? Belki de öyleydi. Ama bağı görmezden gelmek istemiyordu.

Ve bu, onun satranç oynaması, tanrılardan bir işaret gibi geldi. "Evinde mi?"

"Evet."

Nefesini içine çekti, sonra mırıldandı: "Bunu tahmin ettiğinden daha çok isterim."

Ryker'ın gülümsemesi genişledi. O da öyle.

Sohbetleri farklı satranç stratejilerine kaydı ve zil çalana kadar bu konu onları meşgul etti.

"Böldüğüm için özür dilerim Kaptan Waterborn, ama bir sonraki randevunuz beş dakika içinde başlayacak." Celeste'in sesi net ve açıktı. "Bu randevu altmış saniye içinde bitecek."

"Lanet olsun," diye Ryker. Veda etmek istemiyordu. Şimdi değil.

"Zamanımız şimdiden doldu mu?" Brynleigh'in sesi de en az onun kadar şaşkındı. "Sanki daha yeni konuşmaya başladık."

"Öyle değil mi?" Kalemini kapattı. "Bundan gerçekten keyif aldım, Brynleigh. Umarım yakında tekrar konuşuruz."

Bir duraksama ve sonra nefes aldı, "Ben de. Biliyor musun Ryker, hiç de beklediğim gibi biri değilsin. Bu... güzeldi."

"Öyleydi." Bir elini kahverengi saçlarında gezdirdi. "İyi günler dilerim." "Sana da."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Ryker konuşmalarını tekrar tekrar dinlerken vampiri gözünde canlandırmaya çalıştı. Saçları onunki gibi koyu renk miydi yoksa annesinininki gibi açık renk mi? Bütün vampirlerin sahip olduğu siyah gözlere sahip olmalıydı ama yüzü neye benziyordu? Yuvarlak mıydı yoksa kalp şeklinde miydi? Uzun muydu yoksa kısa mı? Kıvrımlı mı, zayıf mı yoksa ikisinin arasında bir yerde miydi?

Olasılıkları düşünürken bile yuvarlandı ve yüzünü yastığa gömdü. Nasıl görüldüğü önemli değildi. Pek bir önemi yoktu.

Önemli olan tek şey, vampirin düşüncelerini giderek daha fazla işgal .

ERTESİ GÜN, öğle yemeğinden sonra Celeste, Ryker'ı Valentina'ya bağladı. "İyi günler Ryker. Tekrar sohbet edebildiğimiz için çok mutluyum."

"Aynı şekilde." Defterini açtı ve fae'ler hakkında notlar tuttuğu sayfaya döndü. "İlginç bulduğum şey var ki

daha önce yollarımız kesişti."

Denge Cumhuriyeti'nde milyonlarca fae yoktu ve daha da azı toplumun üst kademelerinde yer alıyordu. Bu kıtayı evleri olarak gören diğer türlerin aksine, fae'ler burada her zaman var olmamışlardı. Ataları, bir dizi doğal felaketin topraklarının çoğunu yok etmesinin ardından Obsidiyen Sahili'nden Büyük Göç'ü gerçekleştirmişti. Teknolojiyi de beraberlerinde getirmişler ve isteyerek paylaşmışlar. Teknolojik gelişmeleri Cumhuriyet'i bugünkü haline getirmiş ve Fae'lere Temsilciler Meclisi'nde koltuk kazandırmıştı.

Denge Cumhuriyeti beş bölgeye ayrılmıştı. Her birinde her türden bir Temsilci vardı. Bunlar, Şansölye tarafından yönetilen bir konsey oluşturuyordu. Bu pozisyon eskiden seçimle belirlenirdi, ancak birkaç yüzyıldır böyle bir durum söz konusu değildi.

"Garip, değil mi?" Valentina düşünceli bir şekilde mırıldandı. "İtiraf etmeliyim ki, annem yetiştirilme tarzım konusunda biraz... katıydı."

"Bunu anlayabiliyorum." Ryker'ın annesi hiçbir şekilde sıcak biri olarak tanımlanamazdı.

Valentina, "Annemin konumu düşünüldüğünde ironik ama basından hoşlanmıyor," dedi. "Kimsenin benim fotoğrafımı çekmesine izin vermezdi ve gençliğimin çoğunu özel okullarda geçirdim."

Ryker, basından kaçış anıları zihninden geçerken boynunu avuçladı. Fırtınanın serpintileriyle uğraştıktan sonra mahremiyetin değerini öğrenmişti. Köpeği olmasaydı muhtemelen iş yerinde yaşamaya başlardı.

En son isteyeceği şey, Daily Dragon'dan ya da Denge Cumhuriyeti'ndeki herhangi bir haber kuruluşundan sözde gazetecilerden biriyle karşılaşmaktı. Aç köpekbalıkları gibi müstehcen bilgilerle besleniyorlardı. Fırsat verilirse ailesini çamura bulayacaklarından emindi.

İç çekti. "Bunu anlıyorum. Basın-"

"Berbat," diye araya girdi Valentina, Ryker'ın "Korkunç," demesiyle aynı anda.

Ryker basına güvenmiyordu. Her zaman ailesi hakkında sorular soruyor, her zaman bilgi istiyor ve asla "hayır"ı cevap olarak kabul etmiyorlardı. Her zaman mahremiyet örtüsünü delip geçeceklerinden ve özenle inşa ettiği her şeyi yok edeceklerinden endişelenmişti.

Valentina homurdandı. "Evet. Basın... gerekli bir kötülüktür."

Gerekli olduklarından emin değildi ama hayatın bir parçasıydılar. Her Temsilci ve ailesi onlarla uğraşırdı.

Koltuğuna geri yerleşen Ryker kaleminin ucunu çevirdi. "Sonunda tanışma fırsatı bulduğumuza sevindim." Valentina'nın açık sözlülüğü hoşuna gitmişti. "Hangi okula gittin?"

"Annem en iyisinden daha azıyla yetinmezdi. Altı yaşımdayken beni hazırlık okuluna yazdırdı," diye devam eden Valentina, Ryker'a Golden City'de kızlar için ünlü bir hazırlık okulu olan Highmountain's School for Young Fae'ye nasıl gittiğini anlattı.

Şansölye'nin kızı bir Temsilci'nin eşinde olması gereken her şeye sahipti; iyi eğitilmiş, kibar ve iyi bir soydan geliyordu. Ryker eve onun gibi birini getirdiğinde annesinin çok sevineceğini biliyordu.

Ama Valentina'ya odaklanmaya ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışsa da, Ryker'ın aklı sık sık Brynleigh'e gidiyordu. O da vampir hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Seçim başladığından beri İKİ HAFTA GEÇMİŞTİ. Ryker duştan çıktı ve zihinsel olarak önündeki güne hazırlanırken saçlarına bir havlu sürttü.

Randevuların bu kadar yorucu olduğunu kim bilebilirdi? Tanrı aşkına, daha Seçim Salonu'ndan bile ayrılmamışlardı. Ama görünüşe göre, günlerce duygusal ve zihinsel olarak hazır olmak, insanın vücuduna en sıkı askeri eğitimlere benzer bir zarar veriyordu.

Anne ve babası ne zaman seçimlerinden bahsetseler, bu kadar yorgun olduklarından hiç bahsetmezlerdi. Ryker sanki son on dört gününü kadınlarla konuşarak değil de çıplak elleriyle Koln Dağları'na tırmanarak geçirmiş gibi hissediyordu.

Bu deneyimi anormal olarak nitelendirmek hafif kalırdı. Ryker kadınlara dış görünüşleri hakkında soru sormadı -Seçim'in bütünlüğünü korumak istiyordu ve nasıl göründüklerini düşünmeden onları tanımaktan zevk alıyordu- ama bu onların rüyalarını istila etmelerine engel olmadı.

Özellikle de belirli bir vampir.

Brynleigh de la Point günün ve gecenin her saatinde Ryker'ın zihninde sık sık misafir oluyordu. Onu düşünmeden edemiyordu.

Her etkileşime girdiklerinde onun hakkında daha fazla şey öğreniyordu ama bu asla yeterli olmuyordu.

Vampir onu büyüledi ve rahatlattı. Her zaman onunla daha fazla zaman geçirmeyi arzuluyordu. Sohbetleri kolaydı ve buluşmaları her zaman hızlı geçerdi. Birlikte olmadıkları zamanlarda Ryker onu düşünüyordu.

Hem de çok.

Ellerinin altında nasıl hissedeceğini düşündü. Vücudunun onunkinin altında, yatağa bastırılmış halini. Tadının nasıl olacağını. Onu her yönden kendisine ait kılarken çıkaracağı sesleri.

Ryker bir dinleme ustası olmaya başlamıştı. Brynleigh'nin bir şeye şaşırdığında sık sık nefesini içine çektiğini, nadiren güldüğünü, ama güldüğünde güzel bir ses çıkardığını ve sabahları sesinin öğleden sonraları buluştuklarından daha sert olduğunu öğrenmişti.

Yatağında geçirdiği bir gecenin ardından, kendini onun içinde harcarken adını haykırmaktan boğuklaşan o sesi duymak için can atıyordu.

Ryker kot pantolonunu ve lacivert kazağını çekiştirerek aynada kendisiyle yüzleşti.

"Senin durumun kötü," dedi yansımasına.

Ryker henüz resmi olarak bir seçim yapmamıştı ama kararı her geçen gün daha da netleşiyordu. Hangi kadını istediğini öğrenmesi uzun sürmeyecekti.

Görünüşünden memnun olan Ryker balo salonuna yöneldi.

Başhemşire Cassandra onu bekliyordu, Seçim Salonu'nun etrafında sıradan hale gelen muhafızların yanında duruyordu. İsyancılar yine saldırmamıştı ama Ryker askerlerin Cumhuriyet'teki huzursuzluktan bahsettiklerini defalarca duymuştu.

Başhemşire ayaklarının üzerinde zıpladı ve Ryker'a gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. "Hazır," diye fısıldadı Cassandra, başı Ryker'ın göğsünün yarısına kadar ancak geliyordu. "Buna bayılacak."

Dün gece Başhemşire'ye randevularından birine bir hediye gönderip gönderemeyeceğini sormuştu. Belli ki Cassandra romantik biriydi çünkü hevesle kabul etmişti.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ryker bu konuda şaşırtıcı derecede gergindi, ki bu garipti. Hayatı boyunca yüzlerce hediye vermişti ama hiçbirisi bunun kadar anlamlı olmamıştı.

"Kesinlikle." Başhemşire coşkuyla başını salladı. Ryker'ın büyük elini buruşuk ellerinin arasına aldı ve sıktı. "Genç adam, o güzel vampir zaten sana karşı bir şeyler hissetmiyorsa, bu kesinlikle onu doğru yöne itecektir."

Onun haklı olduğunu umuyordu. "Teşekkür ederim, Başhemşire."

Başhemşire Cassandra ona sırtarak Ryker'ın elini bıraktı ve koluna şefkatle vurdu. "Git kızını getir."

Balo salonuna girip kulaklıklarını alırken gülümsemekten kendini alamadı. Rutini haline geldiği üzere, Celeste randevusunun geldiğini haber verirken Ryker bir kahve sipariş etti. Bir kahvaltı *sandviçi* aldı ve hamak haline gelen yere gitti.

Matron Cassandra'dan temin etmesini istediği eşya masanın üzerinde onu bekliyordu. Sırtışı genişledi. Mükemmel bir şeydi.

Hamakta kayarak kahvesini dengelerken rahatlamaya başladı.

Bugün, görsel duvar onları Güney Bölgesi'ndeki bir çöl bahçesinde gezintiye çıkarıyordu. En koyu mavilerden en açık sarılara kadar değişen canlı çiçeklerle doluydu. Her bir tonun bir adı olduğundan emindi ama ne olduklarını bilmiyordu. Yine de bahçe rahatlatıcıydı ve randevusunun başlamasını beklerken Ryker'ın vücudundaki gerilim azaldı.

Klasik müzik kapandığında çiğnemeyi bitirmişti. Öne doğru oturdu, Brynleigh ile konuşmak için acele ederken neredeyse hamaktan düşüyordu. Kendini aşkına not gönderen bir okul çocuğu gibi hissediyordu ama... değildi. Bu ondan çok daha büyük bir şeydi.

Kendisine, duyguları olan bir kadınla konuşmaktan çok daha fazlasını yapabilecek, yetişkin ve olgun bir fae olduğunu hatırlatan Ryker boğazını temizledi. "Günaydın, Brynleigh."

"Günaydın Ryker." Sesindeki gülümseme belirgindi. "Nasıl uyudun?"

"Peki, teşekkür ederim." Kendine olan güveninin nereye gittiğini merak ederek hemen ekledi: "Sana bir hediye gönderdim. Yanınızdaki masanın üzerinde olmalı."

"Gerçekten mi?" Kadın mırıldandı ve adam onu ararken hayal etti. Vücudunun şeklini ya da saçının rengini bilmemesi önemli değildi çünkü *onu* tanımaya başlamıştı.

Bunu gördüğü anda anlamıştı çünkü keskin bir nefes almıştı. "Oh, Ryker. Bir satranç tahtası."

Uzanıp eşini alırken dudakları seğırdi. "Sıradan bir tahta değil. Bir setin parçası. Parçalar holografik, ve ben düşündüm ki..."

"Birlikte oynamak mı?" Cümleyi onun yerine o tamamladı.

Tanrım, şimdiden uyum içinde olmaları nasıl mümkün olabilirdi? Sanki bir ömrü birlikte geçirmişler gibiydi. "Aynen öyle."

"Bilmiyorum Kaptan," diye alay etti. "Kaybettiğinizde ne yapacaksınız?"

Ryker'göğsünün derinliklerinde bir kıkırdama başladı ve içinden gürledi.

"Tatlım, benim hakkımda henüz bunu bilmiyorsun ama ben kaybetmem."

Parmağını tahtanın kenarından aşağı kaydırды ve gizli düğmeye bastı. Düğme yandı

ve ekledi, "Asla."

Siyah ve beyaz parçalar belirip sabitlenmeden önce titrerken homurdandı. "Belki bu eskiden doğruydu ama artık benimle tanıştın. Kaybetmeye alışmalısın, Ryker. İleride bunu çok yapacaksın."

"Çok mu ukalasın?" Sırıtarak tahtayı kucağına yerleştirdi.

"Sadece kazanabileceğimi bildiğim zaman."

Ryker sırtıttı ve Brynleigh ilk hamleyi yaparken tahtayı dikkatle izledi. "Oyun başlıyor."

BÖLÜM 11

Programım Bunu Tartışmama İzin Vermiyor

T İki hafta sonra, Seçim üçte bir sınırındaydı. Ryker koltukta rahatlarak bacaklarını önüne uzattı.

Sabahın geç saatleriydi ve Valentina'yla bir saati aşkın bir süredir sohbet ediyordu. Bu, o hafta dördüncü karşılaşmalarıydı. Bu sürenin çoğunu Golden City'deki üst sınıf bir semt olan Red Plaza'daki favori mağazalarından bahsederek geçirmişti.

Valentina sonunda, "Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," dedi. "İşiniz olmadığı zamanlarda ne yaparsınız Kaptan?"

Tanrılara şükür, modayla işleri bitmişti. Ryker iyi giysileri takdir etmiyor değildi -kadın vücuduna bir sonraki erkek kadar hayrandı ve bazı giysilerin kıvrımları ve güzelliği nasıl vurguladığının farkındaydı- ama modayı umursamıyordu.

Arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. "Duruma göre değişir," dedi bir dakika sonra. "Öyle mi?" Valentina mırıldandı. "Neye göre?"

"Kiminle olduğuma bağlı."

Fae güldü ama seste bir tuhaflık vardı. Brynleigh'inkine hiç benzemiyordu ve ona içinde hiçbir şey hissettirmiyordu.

Valentina, Brynleigh'e hiç benzemiyordu.

Geçtiğimiz ay boyunca Ryker diğer kadınları yavaş yavaş eleyerek en iyi potansiyel eşleri olarak bu ikisine karar verdi.

Eğer akıllı olsaydı, Valentina'yı seçerdi. Bunu biliyordu. Kâğıt üzerinde, onun için doğru eşti. Uygun bir eşte olması gereken her şeye sahipti. İyi eğitilmiş, terbiyeli ve Temsilcilerin yaşam tarzına aşinaydı. Kafasının arkasında, Şansölye'nin kızını seçmesi için onu teşvik eden annesinin sesini duyabiliyordu.

Valentina, Brynleigh'in vampirler üreyemediği için yapamadığı varisler üretecekti. Eğer onu seçerse, Waterborn soyu prestijli Rose soyuyla karışarak devam edecekti. Çocukları güçlü, toplumun önde gelen üyeleri olacaktı.

Teorik olarak, Valentina Rose mükemmeldi.

Ryker ateş fae'siyle her konuştuğunda, onu Brynleigh ile karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Hiçbir ortak noktaları yoktu. Brynleigh, Valentina'nın olmadığı bir şekilde gerçektir. Vampir, Ryker'ın kalbinin daha önce hiç kimsenin dokunmadığı bir parçasına dokunmuştu.

Diğer adamlardan bazıları çoktan favorilerini seçmişti. Therian ve utangaç Hallie uyanık oldukları her dakikayı konuşarak geçiriyordu. Phillipe kurt adam Trinity'ye ilgi duymaya başlamıştı. Diğer birkaçı hâlâ birkaç kadınla çıkarken, bazı erkekler istedikleri bağlantıları kuramıyor gibi görünüyordu.

"İşsiz, güneşin parladığı mükemmel bir günde benimle ne yapardın?" Valentina sordu.

Yalnız olsaydı ideal bir günün nasıl görüneceğini biliyordu. İşteyken günleri dakikasına kadar düzenliydi. Ordu üssüne adım attığı andan kapıların arkasından kapandığı ana kadar her şey hesaplanmıştı. İzinli olduğu zamanlarda yorucu bir şey yapmamayı tercih ederdi. Oyun oynamayı, köpeğiyle dinlenmeyi ve arkadaşlarıyla spor izlemeyi severdi.

Ryker bu noktada Valentina'yı, onun bunu asla kabul etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Eğer onu seçerse, hayatı bitmek bilmeyen partiler, kabarık kredi kartı faturaları, alışveriş, havasız akşam yemekleri ve yüksek sosyete etkinlikleriyle dolu olacaktı. Hiçbir gece izin yapamayacak, satranç oynayamayacak ya da dinlenemeyecekti.

Bunu düşünmekten yorulmuştu.

Likörlü kahvesinden uzun bir nefes alan Ryker şakaklarını ovuşturdu. "Seninle olsaydım, muhtemelen erkenden uyanır ve sana en sevdiğin yiyeceklerden oluşan bir kahvaltı hazırlardım."

"Mhmm, bu kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı Valentina.

Onun yapacağını düşündü. "Ondan sonra seni alışverişe götürür ve ne istersen almana izin verirdim."

Ryker'ın annesi Tertia ve kız kardeşi River'ın pahalı zevkleri vardı ve sık sık birlikte alışverişe giderlerdi. Kavga etmedikleri nadir zamanlardan biriydi bu. Fırtınadan beri onlara katılmamış olsa da Ryker aile yemeklerinde sık sık onların pahalı kaçamaklarını duyardı.

Valentina'nın onlarla iyi geçineceğinden emindi. Güzel konuşan ve hayattaki güzel şeylerden zevk alan, pahalı zevkleri olan bir kadına benziyordu. Ryker Valentina'yı seçerse, annesinin onun yaşamasını istediğı hayata uyacaktı.

Ama istediğı hayat bu muydu?

Bir mutluluk iç çekişi kulaklarını doldurdu. "Ryker, bebeğim, kalbime giden yolu biliyorsun."

O kadar da zor değildi. Ryker fae ile konuştuğça, onun önemsediği iki şeyin sadece kendisi ve para olduğunu daha iyi anladı. İkisinde de özünde yanlış bir şey olduğundan değil, ama belli ki aralarında uyumsuzluklar artıyordu.

Ryker akşam yemeğı planlarını anlatamadan -Valentina'yı şefin masasının olduğu lüks bir restorana götürecekti, orada yemeklerinin yapılışını bizzat izleyebileceklerdi- kulaklığı çaldı.

Celeste, "Randevunuz altmış saniye içinde sona erecek, Kaptan Waterborn," dedi.

Ryker'ın içinden sadece rahatlama olarak tanımlanabilecek bir şey geçti. Bu onu hazırlıksız yakalamıştı. Daha önce Valentina'yla bir randevudan sonra hiç böyle hissetmemişti.

Bir elini saçlarının arasında gezdiren Ryker inledi. Bu süreç beklediğinden çok daha zorlu geçmişti. Seçim'in onu bu kadar karmaşık duygularla baş başa bırakacağını hiç düşünmemişti.

"Ryker?" Valentina'nın sesi keskin bir ton taşıyordu ve Ryker sarsıldı. Onu çağırıyor olmalıydı. Sinirlenerek, "Beni duydun mu?" diye sordu.

Kara Kumlar'a gelene kadar hiç dikkat etmemişti. Bununla birlikte, annesi ve kız kardeşi sayesinde, *bu* özel kusuru kabul etmenin iyi gitmeyeceğini bilecek kadar kadınsı durum hakkında yeterince şey biliyordu.

Onun yerine, "Bu konuşma aydınlatıcıydı Valentina," dedi.

Durakladı, sonra iç geçirdi, "Umarım yakında tekrar konuşabiliriz."

Ryker cevap vermedi. Ona yalan söyleyemez ve konuşmanın güzel geçtiğini söyleyemezdi. Öyle başlamıştı ama şimdi midesi düğümleniyordu. Valentina onun için iyi bir ortak olabilir miydi? Bazı ciddi şüpheleri vardı. Eğer

Onu seçerse, her zaman bir şeyler yapıyor olacaktı. Her zaman göz önünde olacaktı. Valentina'nın karısı olmasıyla Ryker'ın mahremiyet ve sessizlik umudu kalmayacaktı.

Bununla yaşayabileceğinden emin değildi.

Kulaklıkların arasından onun kaşlarını çatıldığını duyabiliyordu. "Ryker-"

Keman müziğinin telleri sözlerinin geri kalanını yuttu ve onu bu konuşmanın geri kalanıyla uğraşmaktan kurtardı.

Ryker mükemmel zamanlamaları için tüm tanrılara şükrederek koltuktan kalktı ve bara doğru yürüdü. Oraya giderken muhafızların sayısını saydı. Randevusu sırasında iki katına çıkmışlardı. Sadece bu da değil, yüzleri endişeyle asılmıştı.

Ryker bir kahve daha sipariş etti ve kaşlarını çatarak odayı taradı.

Bir şeyler ters gidiyordu. İçgüdülerinde hissedebiliyordu.

İçkisini alarak kırmızı hamağa doğru ilerledi. "Celeste?"

Yapay zekayı çağırdı.

"Evet, Kaptan?"

"Burada normalden daha fazla muhafız var." Kahveyi kırmızı bir bardak altlığına koydu.

Yapay zeka, "Siz öyle diyorsanız efendim," dedi.

"Sayabiliyorum, yani evet, çift olduklarını biliyorum. Neden burada daha fazla muhafız var?"

Kulaklıklardan garip bir tıklama sesi geldi ama yanıt gelmedi. Ryker'ın dudakları aşağı doğru eğildi. Onu yanlış mı duymuştu?

Soruyu tekrarladı.

Bir süre sonra Celeste, "Seçime katılanlarla dış dünya hakkında konuşmaya yetkim yok," diye cevap verdi.

"Farkındayım." Parmakları kıpırdadı ve telefonunu diledi. Seçim katılımcılarına dayatılan teknolojik karartmaya lanet olsun. "Yine de bana ayaklanmalar hakkında bilgi verebilir misiniz?"

Bu sabah, birkaç gardiyanın süregelen huzursuzluk hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştu.

"Programım bunu tartışmama izin vermiyor," dedi Celeste sert bir şekilde.

Yüzünü ovaladı. "Peki ya bölgedeki huzursuzluk?"

"Programım bunu tartışmama izin vermiyor."

Ryker inledi. Kulaklıkları çıkarıp duvara fırlatma isteğiyle savaştı. "Alt sınıflara neler oluyor?"

"Programım bunu tartışmama izin vermiyor."

Tekrar ve tekrar, sorularını nasıl ifade ederse etsin, kadın ona aynı yanıt veriyordu. Bu sinir bozucuydu. Yapay zekadan hiçbir şey öğrenemiyordu. İçindeki düğüm gittikçe daha sıkı bükülüyor, içinden keskin sancılar gönderiyordu.

Bu duvarların dışında neler oluyordu? Ailesinin güvende olduğunu biliyordu.

-Tüm Temsilciler ve sevdikleri gibi onlar da iyi korunuyorlardı.

-Peki ya Cumhuriyet'in geri kalanı?

Celeste'in sorularına cevap vermeyeceği belli olunca Ryker bu hareket tarzından vazgeçti. Bu soru sorma yöntemi onu hiçbir yere götürmüyordu ve aynı cevabı duymaya tahammülü hızla tükenmişti.

Celeste'in fazla neşeli sesi Ryker'a randevusunun yaklaştığını haber verdiğinde bir plan yapmıştı. Bundan sonra muhafızlardan biriyle konuşacak ve ordudaki konumunu kullanarak bilgi edinmeye çalışacaktı. Plan sağlamdı ve kendine güveniyordu.

Müzik sustu ve Ryker'ın içini anında bir huzur kapladı. Gözlerini kapadı ve hamağa yerleşti. Randevusunun bir gizem olduğu ilk günlerin aksine, Brynleigh'nin kulaklığının diğer ucunda onu beklediğini biliyordu.

Onu selamladı, sesi Valentina ile konuşması sırasında olmayan bir mutlulukla doluydu.

"Hey," diye nefes aldı. "Seni özledim."

Ryker'ın Celeste'in yanıt vermemesinden dolayı hissettiği gerginlik eriyip gitmişti. Brynleigh ile her zaman böyleydi. Aralarında her şey akıp gidiyordu. Birkaç satranç oyunu oynamışlar ve üçer galibiyetle berabere kalmışlardı. Ryker her karşılaştıklarında vampir hakkında daha çok şey öğreniyordu. Brynleigh sadece komik değil, aynı zamanda düşünceli, stratejik ve şaşırtıcı derecede sertti.

"Ben de öyle," diye mırıldandı. "Günün nasıl geçti?"

İç çekti ama cevap vermedi. Bu ona göre değildi. Kıvrak zekâlıydı ve onu sık sık güldürürdü. Ama bugün bir şeyler farklıydı.

"Brynleigh?" Gözlerini açtı ve onları ayıran kış bahçesine baktı.

"Ben... dün gece iyi uyuyamadım," diye itiraf etti bir süre sonra.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve yumruklarını sıktı. "Ne oldu? Biri sana bir şey mi söyledi?"

Eğer ona zarar verirlerse, onları bulacak ve bedelini ödetecekti. Bir kez daha durakladı.

Ryker şu anda Brynleigh'i görememekten nefret ediyordu. Gözlerinde kararsızlık ya da korku var mıydı? Ya da daha kötüsü, incinmiş miydi? Kanepede top gibi kıvrılmış mıydı, yoksa volta mı atıyordu?

Beyni onun yüz­süz ve şekilsiz bir görüntüsünü oluşturmıştı ve boşlukları doldurmak istiyordu. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu.

Her şeyi bilmek istiyordu.

Büyük ya da küçük, Brynleigh'in paylaştığı her şeye değer veriyordu. Her bilgi kırıntısı, sonsuza dek değer vereceği bir mücevherdi. Birlikte ne kadar zaman geçirirlerse geçirsinler, bu onun için asla yeterli değildi. Her zaman daha fazlasını isterdi.

O anda Ryker Valentina'yı bir daha göremeyeceğini anladı. Brynleigh'e olan hisleri, Fae'ye karşı hissettiklerinden çok daha güçlüydü.

"Kimse bana zarar vermedi," diye güvence verdi Brynleigh. "Bir kâbus gördüm. Bu... Bu tür kâbusları çok görürüm."

Bu vampirin gecenin bir yarısı çığlık atarak uyandığına dair hayaller kafasından geçerken göğsü sıkıştı.

Hem işi hem de babasının hastalığı nedeniyle kabuslardan payına düşeni almıştı. Çarşaf­lara dolanmış bir halde yalnız uyanmak korkunçtu.

"Özür dilerim." Sesi sertti ve kolları ona sarılma arzusuyla ağrıyordu. "Bana onlardan bahsetmek ister misin?"

Kulaklıktan acı bir kahkaha geldi. "Neden benim kötü rüyalarımı duymak istiyorsun?"

Kaşları çatıldı ve öne doğru eğildi. "Çünkü seni rahatsız ettiler tatlım ve ben seni çok önemsiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, kendisini Brynleigh'den hoşlanmaktan daha fazlası olarak görebiliyordu. Ona değer vermesini kolaylaştırıyordu.

Vampire karşı bir şeyler hissettiğini ilk kez yüksek sesle itiraf ediyordu. Böyle bir şeyi söylemenin onu korkutacağını düşünmüştü, özellikle de dış dünyaya katılmadan bunca yıl geçirdikten sonra, ama korkutmadı.

Onun cevabını beklerken kalbi hızlandı.

Maçları alışılmışın dışındaydı. Ryker, fae ve vampirlerin geleneksel olarak iyi geçinemediğini kabul eden ilk kişiydi. Ama Brynleigh ile ilgili bir şey

Sanki sık sık uyduğu kurallar konusunda rahatlayabilirmiş ve dünya etrafında parçalanmazmış gibi hissetmesini sağladı.

Nefesini tuttu ve konuştuğunda sesi öncekinden daha kısıktı. "Ryker-"

"Ben söylediysem doğrudur, biliyorsun." Nefes aldı. "I-"

Altındaki zemin titredi. Büyük bir *gümbürtü yankılandı*. Duvarlar sarsıldı. Biri çığlık attı, gürültü önleyici kulaklıklara rağmen ses duyulabiliyordu.

Hamaktan atlayan Ryker, yumuşak bir şekilde dövüş pozisyonuna geçti. "Brynleigh?" diye seslendi.

Duyduğu tek şey sert, ani parazitti.

Balo salonundaki hava değişirken zaman yavaşlıyor gibiydi. Daha önceki neşeli hava gitmiş, yerine gergin bir bekleyiş ve endişe gelmişti.

Bir sarsıntı daha yeri salladı. Bu öncekinden daha kötüydü. Önündeki zeminde bir çatlak belirdi.

"Deprem!" diye bağırdı biri.

Ryker tekrar Brynleigh'e seslendi ama yanıt alamadı. Sonra Celeste'i denedi ama hiçbir şey olmadı.

"Siktir." Yumruklarını sıktı.

Bu çok kötüydü.

Toprak Elfi Philippe birkaç metre ötede yere düştü. Kulaklıklarını çıkardı. Ellerinden zümrüt büyüü şeritleri kaydı ve avuçlarını mermerin üzerine düz bir şekilde koydu. Şeritler yere battı ve kayboldu.

Bir dakika geçmeden Philippe parlayan yeşil gözlerini kaldırdı ve başını salladı. "Hayır, bu bir deprem değil. Toprağın bununla hiçbir ilgisi yok."

Üçüncü bir sarsıntı binayı yerle bir etti. Bu ilk ikisinden farklıydı. Daha yakındı. Uzadıkça uzadı.

Ryker askeri eğitimine geri dönerken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Aceleyle muhafızlara doğru koştu. Askerler birbirlerine emir yağdırmaya başlamıştı bile. Therian barın yanında kırılan cam parçalarını topluyordu.

Kulakları tırmalayan bir siren sesi .

Bölme duvarındaki görüntü, yanıp sönen kırmızı bir ekrana dönüşmeden önce pikselleşerek kapandı.

"Turuncu Kod, Turuncu Kod." Celeste'in güçlendirilmiş sesi bir düzine gizli hoparlörden geldi. "Seçim Salonu'na on mil mesafedeki herkes derhal siper almalıdır."

Ryker'ın damarlarındaki kan buz gibiydi. Bu şifreleri çok önceden ezberlemişti ve her şeyi çok iyi biliyordu. Altın Şehir saldırı altındaydı.

Parmakları kıpırdadı ve büyüü damarlarında dolaştı. Dışarıda savaşıması gerekiyordu, büyük bir balo salonunda durması değil.

Ryker en yakındaki muhafıza doğru koştu. "Ben Fae Bölümü'nden Yüzbaşı Waterborn." Kimlik numarasını sıraladı. "Neler oluyor?"

Muhafızın yaka kartında Orion yazıyordu. "Kim olduğunuzu biliyorum Kaptan." Orion'un sesi de gözleri kadar sert ve acımasızdı. Sonuna kadar askerdi. "Saldırı geçene kadar tüm katılımcıların sığınaklara taşınması konusunda kesin emir aldık."

Hayal kırıklığı Ryker'ın içinde çalkalanan bir fırtınaydı. Ondan bir sivil gibi oturup beklemesini istiyorlardı. Bu onun inandığı her şeye aykırıydı. "Hayır. Savaşabilirim."

"Ben de," diye hırladı Therian, Ryker'ın arkasından yaklaşarak. Şekil değiştirenin derisinde siyah pullar dalgalandı ve gözleri parladı. Ejderhası yüzeye çok yakındı. "Çıkarın beni; şekil değiştirebilirim."

Orion, "Hayır, bugün siz Seçme işleminden geçen insanlardan başka bir şey değilsiniz," dedi.

Therian yemin etti. "Bunu yapamazsın."

"Yapabiliriz," dedi Orion yumuşak bir sesle. "İçeri girdiğinizde bunu kabul ettiniz."

Ryker sıkılmış dişlerinin arasından, "Bunların hafifletici nedenler olduğu açık," dedi.

Muhafızın yüzü taş gibi sertti. "Bana verilen emirler var."

Belli ki Orion yerinden kıpırdamayacaktı. Ryker bir yandan buna saygı duyuyordu. Diğer yandan, içinden endişe akıyordu. Kulaklıktan hâlâ statik sesler geliyordu.

Elinde siyah kumaş şeritlerle başka bir muhafız geldi. "Bende efendim," dedi Orion'a.

"Ne oluyor be?" Therian homurdanarak Ryker'la bakıştı. "Neler oluyor?"

Künyesinde Johnson yazan yeni gardiyan, "Sizi güvenli bir yere götürmeliyiz," dedi.

"Biz-" Ryker söze başladı ama Orion onun sözünü kesti. "Yardım edemezsiniz," dedi muhafız, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Olayın ayrıntıları

saldırıları sizin bilmeniz için değildir. Bu duvarların dışında ordu olabilirsiniz ama burada korumamız gereken yirmi dört kişiden birisiniz."

Ryker hırladı. Su büyüü ve savaşmasını istedi. Duvarın diğer tarafında bir kadın çığlık attı.

Bir diğeri "Onu giymeyeceğim" diye bağırdı.

"Evet, ," diye cevap verdi bir asker sert bir sesle.

Sözlerinin geri kalanı mesafeden dolayı boğuklaştı, ancak balo salonunda başka bir çığlık yankılandı.

Ryker bağırmanın Brynleigh olduğunu düşünmüyordu. O böyle bir şey yapmazdı. Kendisine izinsiz dokunan birini muhtemelen ısırırdı. Ve bu düşünce hoşuna gitmediyse ne olayım.

Zamanı değil.

Siren çalmaya devam etti.

"Gitmemiz gerekiyor." Orion etrafında toplanan katılımcılara döndü. "Kadınları göremezsiniz. Seçimin bütünlüğü korunmalıdır."

Birden, siyah kumaş şeritleri ve kadının çığlıkları anlam kazandı.

"Gözlerimizi bağlıyorsun," dedi Ryker.

Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Öyleyiz," diye onayladı Orion. Bir sarsıntı daha yeri salladı.

"Daha fazla konuşmak yok. Gitmemiz gerek." Johnson çenesini sıktı. "Bizimle dövüşen olursa sizi sakinleştiririz. Gevezelik için zamanımız yok."

Birinin gözlerini bağlamasına ve onu bir sığınağa götürmesine izin vermek Ryker'ın varlığının her bir zerresine aykırıydı. Kontrol onun kim olduğunun bir parçasıydı. İşinde bu kadar iyi olmasının nedeni buydu ve bundan vazgeçmek kolay değildi.

Ama başka bir kadın çığlık atınca öne çıktı.

"Önce beni yap." Kulaklıklarını çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Seninle dövüşmeyeceğim."

Siyah bezi kaldırıp Ryker'ın yüzüne sararken Orion'un gözlerinde rahatlama parladı. Kalın malzeme özellikle üretilmişti, böylece fae, vampir ve şekil değiştirenler gibi güçlü duyulara sahip varlıklar bile bunun dışını göremiyordu.

Ryker'ın gözleri bağlandıktan sonra diğerleri de hızla onu takip etti.
Bodrum katına girdiklerinde siren sesleri ve hafif çığlıklar gruba eşlik etti.
Seçim Salonu'nun altına indiklerinde bir sarsıntı daha oldu.
Bugün havada ölüm vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Beklenmedik Komplikasyonlar Ortaya Çıkıyor

T Sığınak buz gibiydi. Brynleigh'in kanı soğuk aksa ve düşen sıcaklık onu öldürmeyecek olsa da, rahatsızdı.

Diğerleri için durumun ne kadar kötü olduğunu ancak tahmin edebilirdi. İnce mor bir tişört ve egzersiz taytı giymişti, günü yeraltında geçirmek için giyinmemiştir.

Küf kokusu her soluduğunda burun deliklerini gıdıklıyordu ve yakınlardan şüpheli bir damlama sesi geliyordu. En azından farelerin ya da diğer kemirgenlerin koşuşturmaları yoktu.

Muhafızlar gözlerini bağladıktan sonra -bu işlem sırasında kadınların çoğu ağlamış ve çılglık onları birkaç kat merdivenden aşağı indirmişlerdi. Brynleigh'in sınırlı bilgilerinden anladığı kadarıyla, yerin derinliklerinde çimento bir odadaydılar. Herhangi bir ışık varsa bile, gözlerini zorla kapattıkları malzemeden onları seçemiyordu.

Seçim Salonu'nun göbeğine indiklerinden beri saatler geçmişti. İlk başta birkaç kadın ağlamıştı. Esme gibi bazıları ise metanetini koruyordu. Ateş perisi, Valentina'nın ne kadar korkunç biri olduğunu kanıtlarcasına muhafızları sözlü olarak azarlamış ve tehdit sahteyse annesinden haber alacaklarını söylemişti.

Hallie şoktan neredeyse bayılacaktı. Servet Elfi şimdi başını Brynleigh'in omzuna yaslamıştı. Küçük kadının içinden ara sıra ürpertici bir hıçkırık geçiyordu ama gözyaşları tükenmiş gibiydi.

Adamlar da buralarda bir yerdeydi. Brynleigh daha fazla muhafızla birlikte onların da varlığını hissedebiliyordu.

Başka bir vampir askerlerle birlikte çalışıyor olmalıydı. Gölge büyülerini Brynleigh'in teninde gezindi ve Brynleigh onların karanlığının varlığını hissetti. Sığınağı gölgelerle doldurmuş olmalılar, katılımcıların birbirlerini görmelerini engellemek için bir güvenlik katmanı daha eklemişlerdi.

Muhafızlar protein barları ve su şişeleri dağıtmışlardı ama Brynleigh için hiçbir şey yoktu. Kana ihtiyacı vardı, hem de hemen. Midesi sızlıyor, açlığın çok uzakta olmadığı konusunda uyarıyordu.

Elinden bir şey gelmediği için beslenme ihtiyacına odaklanmak yerine Hallie'ye döndü. Başka kimsenin duymaması için sesini alçak tutan Brynleigh, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Bunu görmedim," diye fısıldadı Talihli Elf kısık sesle. "Annem, kazara müstakbel kocamı görme ihtimalime karşı, buradayken önüme fazla bakmamamı söylemişti. Onu dinlememeliydim. Gümüş düzlemlerde daha sık yürümeliydim. Eğer bilseydim-"

Brynleigh kırpmadan uzandı ve elini Hallie'nin dizi sandığı şeyin üzerine koydu. "Hiçbir şeyi değiştiremezsin. Muhafızları duydun. Asiler Altın Şehir'e saldırdı."

Brynleigh bir Seçime saldırımlarının bu kadar uzun sürmesine şaşırmişti. İsyancıların saldırıları ile Denge Cumhuriyeti'ndeki sınıfsal eşitsizliği ilişkilendirmek için dahi olmaya gerek yoktu. Cumhuriyet'in çoğunluğunun Konsey'in yönetimi altında nasıl acı çektiği göz önüne alındığında, sorunların ortaya çıkması kaçınılmazdı.

Brynleigh şu anda bile kendisinin ve diğer "halktan kişilerin" sadece Cumhuriyet vatandaşlarını yatıştırmak için Seçime katılmayı seçtiklerini biliyordu. Valentina ve diğerleri arkalarından fısıldaşıyor, kendilerinden aşağı gördükleri kadınlar hakkında ne hissettiklerini saklamaya pek özen göstermiyorlardı.

Yine de Brynleigh'in seçimi sırasında isyancıların sorun çıkarması sinir bozucuydu. Yıllarını planını titizlikle hazırlamak için harcamıştı ve şimdi her şey dağılıyordu. Bu, uğraşmak istemediği beklenmedik bir komplikasyondur... ve ortaya çıkan tek komplikasyon da değildi.

Brynleigh ve Ryker arasında bir bağ kuruluyordu ki bu onun planıydı. Brynleigh'in tahmin edemediği şey ise onu düşünmeden duramamasıydı. Günün her dakikası onun peşini bırakmıyordu. Uyurken bile onu düşünüyordu.

Fae'nin sesinin derin ve sözlerinin kenarındaki dumanlı kalite ilgisini çekmişti. Onlar konuşurken kalbi hızlanıyordu, nasıl olursa olsun

Durdurmak çok uğraştı. Her gün kan emmesine rağmen, dişlerinin ağrımını durduramıyordu.

Vücudunun Ryker'a verdiği tepki bir sorundu ve bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Onu istemesi gerekiyordu, tam değil.

Altı numaralı kural: Hiçbir şeyin sizi hedefinizden uzaklaştırmasına izin vermeyin.

Bugün Brynleigh neredeyse ağzından kaçırarak ve ona kâbuslarından bahsedecekti. Kelimeler dilinin ucuna kadar gelmişti. Uyuduğunda rüyasında ölümcül dalgalar ve yanan ciğerler gördüğünü itiraf etmesine saniyeler kalmıştı.

İsyancı saldırısı onu tam zamanında durdurdu.

Ryker'ın kim olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Ne yaptığını. Geçtiğimiz ay boyunca nazik ve şefkatli bir adam olduğunu göstermişti ama yüzeyin altında saklanan Fae'nin soğukkanlı bir katil olduğunu biliyordu. Tüm kasabası onun yüzünden ölmüştü.

Brynleigh, Ryker'dan tam olarak neden nefret ettiğini hatırlamaya o kadar dalmıştı ki, muhafızların hareket ettiğini ilk başta duymadı.

"Dikkatinizi bana verebilir misiniz?" diye buyurgan bir ses odanın önünden geldi.

Sessizlik çöktü. Sığınak o kadar sessizdi ki, bir iğne düşse gök gürültüsü kadar ses çıkarırdı.

Brynleigh başını sese doğru çevirdi. Hallie'nin parmakları onunkileri dürttü ve Brynleigh Servet Elfinin parmaklarını birbirine geçirmesine izin verdi. Normalde Brynleigh kimsenin kendisine bu şekilde dokunmasına izin vermezdi ama arkadaşının yumuşak tavrı ve az önceki gözyaşları arasında, soğuk kalbinde elfi reddetme gücünü bulamadı.

Ses devam etti, "Durum kontrol altına alındı ve Seçim Salonu'na yeniden girmek güvenli. Önce kadınlar girecek. Konut sektörlerine ulaştığınızda, doğrudan Salonlarınıza gidin. Başrahibeler kısa süre içinde talimatları iletmek üzere yanınızda olacaklar."

Hallie Brynleigh'e doğru sarktı, rahatladığı her halinden belliydi.

"Kydon'a teşekkürler." Brynleigh ana tanrıçanın isyancıları ya da Hallie'yi umursadığından emin değildi.

Seçmek, ama bunu söylemedi. Eğer Kydon'a Hallie'ye huzur getirdiyse, önemli olan tek şey buydu.

Askerler kadınların ayağa kalkmasına yardım etmeden önce birkaç talimat daha verdi. Sığınaktan dışarı çıkarıldılar.

Arkalarından bir kapı tıklandı ve aynı muhafız "Göz bağlarınızı çıkarabilirsiniz" dedi.

Brynleigh kendininkini çıkardı, görüşü tavanı kaplayan ışıklardan gelen soluk floresan parıltısına çabucak alıştı. Pencere yoktu ama beton, gri koridorda birkaç kapı sıralanmıştı.

Askerler ikiye ayrıldı; yarısı grubun önünde, diğer yarısı da kadınları yukarı çıkarırken arkada seyahat ediyordu. Beş kat tırmanırken kimse konuşmadı. Brynleigh'in her yerinde sıkışmış dudaklar, çatılmış kaşlar ve yorgun gözler vardı.

"Unutmayın, doğruca Kızıl Salon'a," diye hatırlattı öndeki görevli, eli Seçim Salonu'nun ana katına açılan kapının üzerindeydi.

Herkes kabul ettikten sonra muhafız düğmeyi çevirdi.

Sonra olan oldu.

Bir an Brynleigh iyiydi. Sonra,

dünyası değişti.

Bakırımsı bir koku ona çarptı.

Tökezledi ve beton duvara çarptı.

Kanın lezzetli aroması onu çağırıyordu. Onu ele geçirdi, mantıklı düşünceyi sanki hiç var olmamış gibi bir kenara itti.

Havaya kan yayılmıştı. Bu bir kağıt kesiği ya da küçük bir yara değildi.

Hayır, değildi.

Yakınlarda çok sayıda insan kan kaybından ölmüştü. Kilometrelerce uzakta, bilinmeyen bir yerde değil, binanın hemen dışında. Ölüm burayı sonsuza dek işaretleyecekti.

Brynleigh'in dişleri yandı. Ateş gibiydiler.

İçinden hayvani, yırtıcı bir hırıltı yükseldi ve merdiven boşluğunda yankılandı.

Çimento duvarı tırmalarken midesine keskin bıçaklar saplanıyormuş gibi hissetti.

Brynleigh aç değildi. *Açlıktan ölüyordu.* Bu noktaya gelmeden önce beslenmeye ihtiyaç duyma hissini hiç tatmış mıydı, gerçekten tatmış mıydı? Hiç sanmıyordu.

Bu yeni ihtiyaç, bu derinlerde yatan beslenme arzusu o kadar güçlüydü ki Brynleigh kan içmezse öleceğinden emindi. Doğru ya. Lanet olsun. Şimdi.

Bir şekilde ayakları hareket etmeye başladı. Gölgeler içinden taşıtı. Kalbi hızlandı. Hırladı. Görüşünü kırmızıya boyadı.

Nöbetçilerin yanından hızla geçti ve nereye gittiğini anlamadan önce ana koridorun yarısına kadar geldi.

Demir bir pençe kolunu kavradı ve bükte.

"Biri bu vampire biraz kan getirsin!" diye bağırdı onu tutan muhafız.

Brynleigh hırlayarak ondan kurtulmaya çalıştı. Öfkesinin sesi yabancı ve acımasızdı, tıpkı sahip olduğu değerli şeyi bırakmak istemeyen bir köpek gibiydi.

İçinde derinlerde bir yerde, Brynleigh'in insanlığının kalıntıları, içinde yaşayan kana susamış canavar tarafından sürüklenip götürülüyordu. Kan ihtiyacı ona o kadar içten bağlıydı ki, varlığının o kadar önemli bir parçasıydı ki, kana susamışlığın nerede bitip nerede başladığını bilmiyordu.

Baştan aşağı bir gece yaratığına dönüşüyordu.

Brynleigh kontrolünün ince tellerine tutunmak için mücadele etti. Kendisiyle savaş halindeyken etrafına neredeyse hiç dikkat etmiyordu.

Birisi ona bir torba kan itti. Gardiyan içebilmesi için elini gevşetti. Bu yeterli değildi.

Açlığı dik bir uçurumdu ve o da uçurumun kenarında sallanıyordu. Akıl sağlığı ile içindeki canavara kendini sonsuza dek kaptırmak arasında dans ederken nefes nefese kalmış ve hırlamıştı.

O koku kaldı.

Ona doğru bir kırmızı torba daha fırlatıldı.

Onu da içti.

Yine de yeterli değildi.

Gittikçe yaklaştı, çıkıntıya doğru dans etti.

"Kendine gel lan!" diye bağırdı biri suratına.

Belki onları ısırabilirdi? Kızgın görünüyorlardı. Onları öldürmezdi. Sadece biraz kana ihtiyacı vardı.

Brynleigh onlara doğru hamle yaptı ama demir pençe bu kez beline dolanarak geri döndü.

"O çok genç," dedi onu tutan muhafız. "Bir yavrudan biraz daha fazlası."

Brynleigh başını sallayarak dişlerindeki ateşi temizlemeye çalıştı. Bu ihtiyacı bir kenara itebilirse, onlara her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirdi. Burada olmasının bir sebebi vardı. Kontrolünü kaybedemezdi. Henüz kaybedemezdi.

Ama kayıyordu, kayıyordu, kayıyordu.

Valentina, "Bu kan emicinin sorun yaratacağını onunla tanıştığım ilk günden beri biliyordum," diye hırladı.

Kana susamış olmasına rağmen Brynleigh korkunç fae'nin sesini tanıdı.

Brynleigh'in burun delikleri alevlendi. Döndü, hırladı ve ateş perisine dişlerini . "Seni öldüreceğim, kaltak."

O da bu konuda pişmanlık duymazdı.

Valentina'nın elinde bir alev belirdi. "Denediğini görmek isterim." Bir hırıltı.

Birisi Brynleigh'in bacaklarının arkasına tekme attı. Yere düştü. Bir diz sırtına bastırarak onu yere düşmeye zorladı.

Kalp atışları.

Tanrı'nın lanetlediği bir sürü kalp atışı. Brynleigh'in kulaklarında acı veren davul seslerine dönüşene kadar gittikçe daha yüksek sesle atmaya başladılar.

Bu insanların hepsinde kan vardı. Dışarıdaki ölmekte olanları unut. İhtiyacı olanı buradan alabilirdi. Kendisine kötü niyetle bakandan başlayarak hepsini öldürecekti.

Brynleigh içten içe bunun son derece kötü bir fikir olduğunun farkındaydı ama nedenini hatırlayamıyordu.

Yem.

Bu kelime zihninde yankılandı. Vücudunda. Ruhunda.

Besle, besle, besle.

İnsanlar konuşmaya devam ediyordu ama sesleri, etrafını saran hayat veren organların vuruşları altında zor duyuluyordu.

"Yapabilirim... Kapı çalacak..."

"Yap ." Emir muhafızdan geldi ve Brynleigh'i yerde kalmaya zorladı.

Valentina bağırdı, "Bırakın onu..."

Keskin bir şey Brynleigh'in derisini deldi.

Vampirin dudaklarından acı dolu bir çığlık koptu.

Yaralandığı noktadan alevler akarak onu içten dışa doğru yaktı.

Biri bağırdı. Daha yumuşak, dostça bir ses haykırdı. Brynleigh'in zihni kontrol için savaşıırken dalgalandı.

Sonra da kutsanmış karanlığın içine yuvarlandı.

Brynleigh'in altında yumuşak ve yastık gibi bir şey vardı. Esneyerek kollarını uzattı ve sırtını dikleştirdi. Yumuşaklık onu çevreliyordu ve karar verdi

bir şiltenin üzerindeydi. Bulut gibi bir şilte, ipek çarşaf ve yastıklarla kaplı bir şilte. Bu çok garipti. Nerede olduğunu merak etti ama düşünmeye çalıştığı anda zihninin arkasında hafif bir zonklama başladı.

Bu iyiye işaret değildi.

Bilmediği bir yerde olmasına rağmen Brynleigh kendini gergin hissetmiyordu. Aksine, kendini huzurlu hissediyordu. Bu garipti. Ailesinin ölümünden beri bir an bile huzur bulamamıştı.

Nerede olduğu sorununu bir an için bir kenara bırakan Brynleigh gözlerini araladı ve etrafına bakındı. Şüphelendiği gibi bir yatağın üzerindeydi. Genişti ve birkaç kişiyi rahatça barındırabilirdi. Dört duvarın ikisi boyunca uzanan devasa pencereler, güneşin tehlikeli ışınlarını engelleyen siyah bir renk tonuna sahipti.

Kahretsin, güneşi ve onun ısıtıcı kucağını özlemişti. Sararmış parmaklarının yüzüne dokunuşunu. Etrafındaki dünyaya yaydığı ışığı. Sadece altı yıldır vampirdi ama bir daha asla göremeyeceği doğal ışığı şimdiden özlemle hatırlıyordu.

Çünkü ay yaratıklarının güneşte işi yoktu.

Pencerelerden dönerek mekânın geri kalanını inceledi. Yüksek tavanlar, özenle yapılmış kartonpiyerler ve altın rengi resim çerçeveleri alışık olmadığı bir ihtişam seviyesinden bahsediyordu.

Belki de nerede olduğu konusunda endişelenmeliydi çünkü burası onun evi ya da daha önce bulunduğu herhangi bir yer değildi.

Brynleigh'in zihninin arkasında acil bir şey bastırıyor, hatırlaması için ona yalvarıyordu. O anıyı ortaya çıkarmaya çalıştı ama ulaşamayacağı bir yerde kaldı.

Sonra kapı kolu döndü.

Brynleigh anında alarma geçti. Kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Gölgeler ondan dökülürken karanlık bir çarşaf gibiydi. Yatağın üzerine diz çöktü ve kanatları sırtında zahmetsizce şekillendi. Dudaklarını geriye doğru sıyrarak dişlerini ortaya çıkardı.

Ona gizlice yaklaşmaya kim cüret etti?

Kalçasında bir şey kaydı ve gözleri büyüyerek aşağıya baktı. Neden ince siyah bir slip giyiyordu? Bu, her zamanki gece kıyafeti olan atlet ve şorttan çok farklıydı.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Dikkati tekrar toparlandı.

"Brynleigh, uyanık mısın?" diye sordu derin dumanlı bir ses.

O ses. Brynleigh'in en derin kısımlarıyla konuşuyor ve ruhunda yankılanıyordu. Çekirdeği büküldü ve odaya giren gölgeli figüre baktı. Adam karanlığa gömülmüştü ve ne kadar uğraşsa da yüz hatlarını seçemiyordu.

Nedense bu onu rahatsız etmedi.

Kız cevap vermeyince, "Tatlım?" dedi. Güvenli.

Adam konuştuğunda hissettiği ilk şey buydu. Bu adam, her kimse, bir sığınaktı. Ona zarar vermezdi. Bu sonuca nasıl vardığından emin değildi ama bunu iliklerine kadar biliyordu.

"Ben buradayım," diye nefes aldı. Kanatlarını geri çekti ve gölgelerini geri çağırdı. Onlar her zaman oradaydı, her zaman hazırды ama burada onlara ihtiyacı yoktu.

Etrafına huzur yayılıyordu.

Ama bir şeyi unutuyordu. Zihninden kayıp giden bu parça önemliydi. Derin, dumanlı sesli bu adamda ve ikisinde bir şeyler vardı...

Aradı, aradı, zihnini bulandıran garip sisi aşmaya çalıştı ama ona neden güvenmemesi gerektiğini hatırlayamadı. Zihnine karşı savaştı ve kayıp anıları aradı, ancak ulaşamayacağı bir yerde kaldılar.

Eli kadının sırtında gezindi. "Neyin var?"

Adam onun arkasında diz çökerken yatak eğildi. Karartılmış pencerelerdeki yansımalarını görebiliyordu ama adamın yüzünü seçemiyordu. Adam ondan daha iriydi, neredeyse bir baş kadar daha uzun ve hantaldı. Kulakları sivriydi ama yüz hatlarına odaklanamıyordu.

"Ben... Bilmiyorum," diye sessizce itiraf etti. "Bir şeyleri kaçırıyorum ve beynim ağrıyor."

Düşük bir zonklama olarak başlayan şey şimdi ritmik bir ağrıya dönüşmüştü. Dişleri onu rahatsız ediyordu ve içinde tanımlamakta zorlandığı bir ihtiyaç vardı.

"Size yardım etmeme izin verin," diye mırıldandı

gizemli adam. Ama gizemli miydi? Pek sayılmazdı.

Sesi... onun sesini tanıyordu. Rüyalarına girmişti. Tonlamaları, mırıldanma şekli, kişisel bir şeyden bahsederken nefesindeki kesiklik.

Onu tanıyordu. Bundan emindi.

Onlar... birlikte miydiler? Bu sis sağlam bir duvar oluşturarak, ilişkilerine dair pek bir şey hatırlayamadan anılarının üzerine çöktü.

Brynleigh sonuçlarını düşünmeye fırsat bulamadan başını salladı. "Pekâlâ. Bana yardım edebilirsin."

Kelimeler dudaklarından çıktığı anda etrafındaki dünya dönmeye başladı. Gözünü kırptı ve her şey değişmişti. Büyük oda gitmiş, yerine ay ışığının aydınlatığı bir koya bakan tavandan tabana pencereler gelmişti. Çam ağaçları körfezi kucaklıyor, yeşil dalları gece esintisinde sallanıyordu. Yıldızlar ısıltılı parlıyordu, gündüz aniden yerini geceye bırakmıştı ve dolunay gümüş ışıltısını suyun üzerine yayıyordu.

Yaldızlı oda gitmiş, yerine sıcacık bir kulübe gelmişti. Yatak sağlamdı, zemini yemyeşil bir halı kaplıyordu ve açık bir kapıdan banyodaki pençe ayaklı küvete baktı.

"Ne?" Kaşları çatıldı. "Bu nasıl oluyor?"

Bu gerçek değildi... değil mi? Gerçek olamazdı. Ama yine de... Gerçek gibiydi.

Daha önce hiç bundan daha gerçek bir şey hissetmemişti.

Aynı el kadının omurgasında geziniyor, parmaklarını ince ipek elbisesinin üzerinde gezdirirken her dokunuşta ateşli bir yol açıyordu.

"Bana ihtiyacın vardı, ben de geldim," dedi sanki bu kadar basitmiş gibi. Sanki onun kim olduğunu tam olarak biliyormuş ve derin bir şey varmış gibi. "Senin için her zaman geleceğim, tatlım."

Brynleigh'in ona ihtiyacı var mıydı?

Nadiren birine ihtiyaç duyardı ama eğer ihtiyacı olduğunu söylediyse, belki de haklıydı. Belki de onu tanıyordu ve ona neyi kaçırdığını söyleyebilirdi. Aralarında bir şeyler varmış gibi görünüyordu.

Ve parmaklarının onun sırtını okşayışı.

Dokunuşu yabancı olsa da rahattı. Koruyucuydu. Sanki onu önemsiyor gibiydi.

Ona doğru eğildi, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Hoşuna gitti mi?" Nefesi kulağını ısıttı ve omurgasında karıncalanmalara yol açtı.

Kadın onaylarcasına mırıldandı ve adamın dudakları çıplak omzunun üzerinde gezindi. "Kahretsin, tadın harika," diye mırıldandı, sesinin kenarında bariton bir törpü vardı.

"Gece, gölgeler ve hayatımda özlediğim her şey gibi." Onun diğer omzunu öptü.

Onun dokunuşu altında titredi.

"Bunun hayalini kuruyordum," diye fısıldadı. "Hissettiklerini, kokunu, tadını. Hepsini."

Titrek bir nefes verdi ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Parmakları çarşafı kavradı. "Peki şimdi ne düşünüyorsun?"

Dudakları kadının sırtında gezindi ve kürek kemiklerinin birleştiği noktaya yerleşti. "Sanırım rüyalarım sana haksızlık etti."

eli kadının kalçasına indi, onu yere bastırdı ve ağzı kadının sırtında gezinirken onu sabit tuttu. Dokunduğu her yer gibi hissediyordu. Brynleigh' daha önce de pek çok cinsel partneri olmuştu ama hiçbiri ona böyle hissettirmemişti. Alevler içini yalıyor, her zaman soğuk olan damarlarını ısıtıyordu. Dişleri zonkluyordu. Yasaklanmamış, derin bir ihtiyaç yükseldi onun içinde. Isırmak için. Beslenmek için. Acı vermek için değil, zevki paylaşmak için.

Kahretsin, daha fazlasını istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

İnleyen Brynleigh'nin başı adamın omzuna düştü ve gözleri kapandı.

"İşte böyle tatlım," dedi cesaretle, kulağını ısırarak. "Bırak seninle ben ilgileneyim."

Brynleigh muhtemelen onunla daha fazla mücadele etmeliydi. Sisi aşmaya ve onun adını hatırlamaya çalışmalıydı. Belki de sesini bildiği halde neye benzediğini neden bilmediğini merak etseydi, bunun kötü bir fikir olduğunu fark ederdi.

Ama umurunda değildi. Eğer bu adam, her , kendisini güvende hissetmesini sağladıysa, bu his sürdüğü müddetçe tadını çıkaracaktı.

Brynleigh başını salladı. Gözlerini kapalı tutarak derin derin içine çekti. Fırtına ve bergamot kokuyordu ve bu koku dişlerinin daha da acımasına neden oldu.

Onu ısırmak ve onun kendisini tattığı gibi tatmak istiyordu ama bir şey ona bunu yapmanın her şeyi aniden sona erdireceğini söylüyordu.

Bunu gerçekten yapmak istemedi.

Eli kızın kalçasında sıkılaştı, sıkıca kavradı ama morartmadı. Diğer eli kızın yan tarafına kayarken kulağını hafifçe öptü. Dokunuşu nazik ama sertti; slipinin etek ucuna ulaştı ve yavaşça yukarı çekti. Kıcının kabarıklığını ortaya çıkardı ve parmak uçlarını kıcının üzerinde gezdirdi.

Titredi, bu hareketin soğukla hiçbir ilgisi yoktu.

Dondu kaldı, "Bu iyi mi?" diye nefes alırken sesi hırıltılı bir okşayışa dönüştü. "Evet," diye yarı yalvardı, yarı inledi. "Lütfen dokun bana."

Çoktan başlamışlardı. Neden şimdi dursunlar ki?

Eli kadının altından kayarak göbeğine doğru uzanırken tanıdık bir kıkırdama duyuldu. Parmakları iç çamaşırının dantellerini okşayarak kalçalarını sıyırdı.

Onunla dalga geçerken dokunuşu çok kısıydı.

Parmakları onun mahrem bedenine çok yakın dans ediyordu ama tam olarak orada değildi. İç çamaşırının kenarlarında gezinerek, sanki onun her parçasının haritasını çıkarıyormuş gibi yavaşça onu inceledi.

Ona sürtünerek en çok ihtiyaç duyduğu yere ulaşmaya çalıştı. Eğer onun adını bilseydi, dudaklarında olurdu.

"Daha fazla," diye fısıldadı, bu meçhul adama her şey için yalvarmak üzere olduğunu umursamadan.

Dudakları kadının boğazını buldu ve onu ısırdı. Kızın içinden sıcaklık aktı ve kız inledi.

"Daha ne? Söylediğini duymam gerek, tatlım."

Isvana ona merhamet etti, ama kalbi onun talebi karşısında hızla çarptı. Onun kontrolü ele geçirme şeklini seviyordu.

Yutkunarak zihnini odaklanmaya zorladı. "Dokun bana," diye rica etti. "Ellerini üzerimde hissetmeye ihtiyacım var. İçimde."

"Şükürler olsun," diye inledi.

Onu bekletmedi. Danteli kenara iterek, ona dokunduğunda hırıltılı bir şekilde nefes verdi. "Tanrım, çok ıslaksın. Bu benim için mi?"

"Evet." Bu sonuca nasıl vardığını bilmiyordu. Adamın adı da yüzü de gizemliydi ama varlığı sığınağı olduğu kadar yüreğindeki sızı da onun içindi.

Nihayet başparmağı onun hassas etini buldu. Klitorisine ilk dokunuşunda Brynleigh nefes nefese kaldı.

Daha sert bastırdı.

Kız inledi.

Bu ses onu teşvik etti ve bir parmağını kızın ıslak sıcaklığına soktu. Ona doğru hareket etti, adam onu yerinde tutarken eli kalçasında sıkıydı.

Arkasında sertleşmişti, etkileyici uzunluğu sırtının alt kısmına baskı yapıyordu ve parmağını yavaşça onun içine ve dışına pompaladı.

"O kadar mükemmelsin ki," diye .

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sanki bunu hissetmiş gibi, bir parmak daha ekledi. İçine girdiler, ona daha fazlasını verdiler. Ona karşı kıvrandı.

Zevk artmıştı. Zihnindeki sis dağılmamıştı ama artık umurunda değildi.

Sadece bu an vardı, o ve sesi onu güvende hissettiren adam, başka hiçbir şey yoktu.

Çok yakındı. Çok sarmal. Çok hazırды.

Biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve bu adama daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığı kadar ihtiyacı vardı.

"Evet, işte bu," dedi cesaretle. Dudaklarının köşesini, çenesini ve boynunu öptü. "Bırak, tatlım."

Üçüncü bir parmak ekledi, hareketleri onu gerdi.

İnleyerek, parmakları çarşafın içinde kıvrıldı ve serbest kalmasının peşine düştü. Çok yakındı.

Ona dokunurken konuşmaya devam etti. Bunu ne kadar hayal ettiğini anlatıyordu. Bunu ne kadar istediğini. Ona karşı ne kadar iyi hissettiğini. Bir sonraki sefer onu nasıl alacağını, altına nasıl yatıracağını ve tüm ağırlığını ona nasıl hissettireceğini anlattı. Onunla ilgilenecek, ona ihtiyacı olan her şeyi verecekti.

Sesinde bir güçlölük, Brynleigh'in genellikle partnerlerinden hoşlanmadığı bir baskınlık vardı.

Ama burada? Şimdi mi?

Ona ne isterse yapmasına izin verecekti.

Başparmağı klitorisini bir kez daha buldu ve kadın çığlık attı. "Çok yaklaştım," diye inledi.

Adam kalçasını serbest bıraktı. Onun dokunuşunun eksikliğini yasını tutmaya vakti olmadı çünkü adam elbisesinin askılarını çekiştirerek göğüslerini gece havasına maruz bıraktı.

"Çok güzel," diye nefes aldı.

Parmakları sertleşmiş meme uçlarını sıyırdı. Her dokunuş, yetenekli parmaklarının çakıllı etine her dokunuşu, onu o uçuruma daha da yaklaştırıyordu. Başını adamın omzuna yasladı, gözleri kapalıydı ve ağzı sessiz bir çığlık atacak şekilde açıktı.

Dudakları onunkileri sıyırdı. Tüy kadar hafifti, ağzına değen bir kış esintisiydi, öpücük değildi. Havadardı ve daha fazlasını istiyordu.

"Bırak, Brynleigh," diye mırıldandı. "Seni tuttum."

Ve o da bıraktı.

Sonunda o uçurumdan aşağı kayarken, şehvetli dokunuşunu hiç durdurmadan onu tuttu. Kollarında gevşeyene kadar zevk dalgaları içinden akıp gitti.

Onu öptü ve yatağa yatırdı. "Uyu, tatlım. Yanındayım."

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.
Anında uykuya , rüyalar ülkesi onu kollarını açarak karşıladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Bir Daha Olmayacak

Brynleigh'in beyni kafatasının sınırlarına çarparak kaçmak için cesur bir çaba gösterdi. İnledi ve gözleri açıldı. Bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. Gözlerini açtığı anda beyninin çarpıntısı artmıştı.

Çevresinde. Kaşları birbirine çatıldı.

Başının üzerinde ahşap kirişler uzanıyordu ve yatak kesinlikle eskisinden daha az bulut gibiydi. Üzerini örten cızırtılı çamur kahverengisi battaniye de pek hoş değildi. Ayak parmaklarını oynattı, kumaş çıplak ayaklarını kaşındırıyordu. Beyaz dolaplar bir duvar boyunca uzanıyordu ve hava buz gibiydi. Birkaç parlak tıbbi alet sergileniyordu ve yakındaki bir rafta bir doktor önlüğü duruyordu.

Bir revirdeydi. Buraya nasıl gelmişti? Ve belki de daha önemlisi, neden buradaydı?

"Alo?" Ağzı kelimeleri oluşturmakta zorlandı, dili zımpara kâğıdı yemiş gibi ağırlaşmıştı.

Soluk pembe önlüklü, kuzguni saçlı bir kadın Brynleigh'in görüş alanında belirdi. Tıpkı Brynleigh'in Made olmadan önceki haline benzeyen nazik mavi gözleri, geniş çerçeveli gözlüklerinin ardından vampire bakıyordu.

"Oh, güzel. Uyanmışsın." Kadın Brynleigh'in çenesini tuttu ve kendi kendine başını sallamadan önce her bir gözüne ince, parlak bir ışık tuttu. "Hayati değerlerin güçlü."

"Özür dilerim ama siz kimsiniz?" Brynleigh normalde daha kibar davranırdı ama baş ağrısı ve yabancı çevre arasında bilgi toplamak görgü kurallarından daha önemli görünüyordu.

Kadın gülümserken aldırıyor gibi görünüyordu. "Bana Carin diyebilirsin canım. Ben seninle ilgilenen doktorum."

Doktor Carin odayı geçerek Brynleigh'in daha önce fark etmediği bir masaya gitti. Onlarca yıl öncesine aitmiş gibi görünen siyah bir telefon aldı ve hızla aradı.

Diğer hattaki her kimse hemen cevap vermiş olmalıydı. "Uyandı," diye mırıldandı doktor. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Brynleigh gözlerini kısarak telefon hattından gelen sese odaklanmaya çalıştı. Çok zayıftı ama birkaç kelime seçebildi.

"... devam edin... geçene kadar... Şansölye diyor ki..."

Carin başını eğdi. "Anlaşıldı. Onu tekrar bayıltmamı ister misin?"

Brynleigh'in kalbi sıkışmıştı. Doktora karşı gelmek anlamına gelse bile bunun olmasına izin vermeyecekti. Tetikte kalması ve neler olduğunu anlaması gerekiyordu.

Doktor Brynleigh'e baktı. "Hayır, normal görünüyor. Solgun, ama hepsi öyle."

Brynleigh'in parmakları çarşafı boğuşurken son tutarlı anısını bulmaya çalışıyordu. Doktorun sözleri onu zaten bir kez bayılmış olduklarını ima ediyordu.

Bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Şu anda kollarını örten siyah kazağı giydiğini bile hatırlamıyordu.

Kayıp anılarını ararken zihni dönüp duruyordu. Belli ki Seçim Salonu'nda değildi. Bu oda, Altın Şehir'in ortasındaki devasa binanın bir parçası olamayacak kadar küçük ve şirin bir yerdi.

Brynleigh hedefiyle bir randevudayken- "Kahretsin," diye inledi.

Her şey bir anda aklına geldi. İsyancılar. Sığınak. Ve sonra... kan.

Gözlerini sıkarak kapatan Brynleigh çılgın atma isteğiyle savaştı. Kan tutkusuna kapılıp her şeyi mahvetmeye çok yaklaşmıştı. Ve sonra...

Rüya.

İçini bir sıcaklık kapladı.

Kötü.

Bu muazzam derecede kötüydü. Hatta korkunç. Brynleigh bunun ne kadar korkunç olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Sıkıntısında teselli bulmak için öldürmeyi planladığı adamı aramıştı. Ve onun kendisine dokunmasına ve onu muazzam bir zevke getirmesine izin verirdi.

Hayır, korkunç bunun için çok basit bir kelimeydi. Felaket. Bu daha uygundu. Onun sesine verdiği tepkinin sorunlu olduğunu mu düşünmüştü? Bunun yanında o hiçbir şeydi.

Brynleigh ona ne dediğini hatırladı: güvenli . Tanrılar her şeyi kahretsın.

Kafasını duvara vurmak istedi ama doktorun bu hareketi muhtemelen iyi karşılamayacağına karar verdi. Bunun yerine şakaklarını ovuşturdu ve kendi kendine konuşmaya çalıştı.

Kaptan onun güvenli yeri değildi. O, hayatındaki karanlık ve tehlikeli her şeyin zirvesiydi.

Brynleigh'in kafasını kontrol ettirmesi gerekiyordu çünkü aklı başında insanlar ailelerini öldüren adamı çekici bulmazlar, hele hele onun kendilerini orgazma ulaştırdığını hayal etmezlerdi.

Doktor telefonu kapattı ve Brynleigh'in bakışlarıyla karşılaştı. "Oldukça hareketli birkaç gün geçirdiniz." Carin'in sesi yumuşaktı ve gözlerinde nezaketin izleri vardı. "Seni Altın Şehir'de sakinleştirdiler ve buraya naklettiler."

Brynleigh'in kalbi sıkıştı ve alnında soğuk bir ter belirdi. "Ben..." Dudaklarını yaladı. "Hâlâ seçimde miyim?"

"Öylesiniz." Doktorun dudaklarında, muhtemelen hastalarının kendilerini rahat hissetmelerini sağlamaya yönelik nazik ve pratik bir gülümseme dans etti. Pek işe yaramadı ama Brynleigh çabayı takdir etti.

"Neredeyiz biz?"

"Güvenli bir yerdeyiz canım. Başhemşireniz daha iyi olduğunuzda size daha fazla açıklama yapacaktır. Koruma altındaki bir yerleşkedeyiz ve burada kimse bize ulaşamaz."

Brynleigh gözlerini kırıştırdı, zihni bu yeni bilgiye ayak uydurmaya çalışırken dönüp duruyordu.

"Dinlenmelisiniz," diye devam etti doktor. "Artık uyandığınıza ve hayati değerlerinizi kontrol ettiğime göre, ilgilenmem gereken birkaç şey var."

Carin gitmek üzereydi ama Brynleigh uzanıp onun elini tuttu. "Benim şeylerim." Çaresizlik vampirin sözlerini kapladı o olarak katlanmış resmini hatırladı. Onu Seçim Salonu'nda bırakmıştı. "Gittiler mi?"

Neredeyse cevabı duymak istemiyordu. Eğer resmi kaybederse...

Keder solunum yollarını kesti ve nefesini çaldı. Hayır. Hayır.
Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı.
Panik içinde yükseldi ve yükseldi. Böyle bir şey olamazdı.
Kolyesini aldı ama işe yaramadı. Resim... ona ihtiyacı vardı. Çok önemliydi.

Aman Tanrım.
Kalbi hızla çarpıyordu.
Sıcak bir el Brynleigh'ninkini kaplayarak vampiri toprakladı.
"Endişelenme." Sıktı. "Her şey paketlenildi ve seninle birlikte getirildi."
Buradaydı. Kaybolmamıştı.
Yavaşça, çok yavaşça, Brynleigh'in kalbi . Gözleri kapandı ve nefes verdi.
"Teşekkür ederim."

"Elbette." Carin buzdolabına doğru ilerledi ve birkaç torba kan çıkardı.
"Biliyorsun, Seçimi izliyordum. Ne olursa olsun, seni ve Kaptan Waterborn'u destekliyorum. İkiniz yakışıklı bir çift oldunuz."

Doktor göz kırparak Brynleigh'e kanı verdi ve üzerine bir palto geçirdi.
"Birazdan döneceğim. Uyumanız gerekiyor. Sana verdikleri sakinleştirici hâlâ vücudunda. Dinlenmek yardımcı olacaktır."

Kapı Carin'in arkasından çarparak kapanırken Brynleigh kıpırdamadı.
Kapı Brynleigh'in bir adamın vücudunun karanlık hatları dışında bir şey göremeyeceği kadar hızlı kapandı. Bir muhafız olduğunu tahmin etti.

Brynleigh kaşlarını çattı. Bakışları kan ve doktorun masasındaki telefon arasında gidip geldi. Dişlerindeki ağrıya ve midesindeki çukurluğa bakılırsa beslenmeye ihtiyacı vardı ama doktorun ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu haftalardır gördüğü ilk telefonda ve gördüğü rüyadan sonra...

Yapması gereken bir arama vardı. Dudakları büzüştü ve zihninde bir düzine senaryoyu hızla gözden geçirdi. Sonunda karar vermesi zor olmadı. Fazla zamanı yoktu ve hemen harekete geçmesi gerekiyordu.

Kararını vermişti, bacaklarını cızırtılı battaniyenin altından çıkardı. Çıplak ayak parmakları soğuk ahşap zemine bastığında kıvrıldı ve ayakkabılarının nereye gittiğini merak etti. Bu düşünceyi aklından kovdu. Önünde daha büyük sorunlar vardı.

Seçime katılanların teknik olarak dış dünyayla temas kurmalarına izin verilmiyordu, ancak bu onun çiğnemeye istekli olduğu bir kuraldı. Eğer

Biri içeri girdiğinde bir bahane bulurdu.

Brynleigh masanın kenarına tünedi ve telefonu yuvasından kaldırırken gözünü ön kapıdan ayırmadı. Her zaman kullandığı şık, dikdörtgen cep telefonuna hiç benzemiyordu. Bu elindekinden daha büyüktü ve masanın kenarından sarkan uzun, sarmal siyah bir kablosu vardı. Ona çocukken mutfak duvarında asılı olanı hatırlattı.

Ailesinin evini hatırlayınca, Brynleigh'in içinden sert bir öfke dalgası geçti. Papatyalı parlak gün ışığı sarısı duvar kâğıtları ve açık mavi dolaplarıyla o mutfak artık yoktu.

Yok edildi.

Onun

tarafından.

Rüyalarında kendisine dokunması için davet ettiği adam.

Brynleigh'in boğazının arkasındaki acı yandı ve telefonu sıkıca kavradı. Aptalca davranmıştı ama aynı hatayı bir daha yapmayacaktı.

Bu sefer kurallara harfiyen uyacaktı.

Rüyanın tek iyi yanı gerçek olmamasıydı. Karar vermedeki aşırı hatasının tek tanığı oydu. Başka hiç kimse onun kuralları çiğnediğini görmemişti.

Bir daha asla, Brynleigh yemin etti.

Bu Ryker'ın ona rüyada ya da gerçekte ilk ve son dokunuşuydu. Onun yanında gardını asla düşürmeyecekti.

Onun düşmanıydı.

Yıllar önce ezberlediği numarayı çeviren Brynleigh, telefonu kulağına götürdü ve bağlanmasını bekledi.

Biri açmadan önce iki kez çaldı. "Alo?"

Jelisette'in sesi kızgın geliyordu.

Kahretsin. Kızgın bir vampirden daha tehlikeli çok az şey vardı, özellikle de Brynleigh'in Yaratıcısı kadar güçlü ve yaşlı bir vampir.

Brynleigh masanın üzerinde kaydı. Belki de bu kötü bir fikirdi. Belki de Yaratıcısı kontrol etmesini istemiyordu.

artık çok geçti. Çoktan aramıştı.

Bakışlarını kapıya kilitledi ve "Benim," diye fısıldadı.

Jelisette nefesini içine çekti. "Brynleigh?" Sesi biraz daha az zehirliydi ama buz gibi tonu devam ediyordu. "Neredesin sen?"

"Bilmiyorum." Brynleigh, Maker'ının onu göremediğini fark etmeden önce başını salladı. "Bir saldırı oldu ve-"

"Bunu biliyorum. Bütün haberlerde var," diye tersledi yaşlı vampir. "İsyancılar Şansölye'nin konutuna saldırdı ve Altın Şehir'de ayaklanmaları tetikledi. Hâlâ kontrol altına alınmaya çalışılıyor. Zanri ve ben Batı Bölgesi'ne tahliye edildik."

Brynleigh'in gözleri büyüdü. Bu hayal ettiğinden de kötüydü. "Çok insan öldü mü?"

"Henüz kayıp sayılarını bildirmiyorlar. Size ne oldu? İlk bomba patladığında Choosing'e giden yayınlar karardı ve henüz tekrar çevrimiçi olmadılar."

Brynleigh anlık bir kararla Jelissete'e neredeyse kan tutkusuna kapıldığını söylememeye karar verdi. Yaratıcısına daha önce hiç yalan söylememiştir ama daha dikkatli olması konusunda bir ders almak da istemiyordu. Ayrıca suçluluk duygusu zaten vicdanına saplanan bir bıçaktı. Jelissete'in ona bunun da yanlış olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu.

Brynleigh dışarıdaki nöbetçinin farkında olarak, "Bizi taşıdılar," diye fısıldadı. "Bir kulübedeyim ve hava daha soğuk. Tahmin etmem gerekirse, Kuzey Bölgesi'nde olduğumuzu söyleyebilirim."

"Bul," diye emretti Jelissete, Brynleigh'in daha önce defalarca duyduğu bir ses tonuyla.

"Bekle."

Telefonu kulağına götüren Brynleigh masanın üzerinden atladı. En yakın pencere onun arkasındaydı. Brynleigh kalın, siyah perdeye uzanırken telefon kablosu gerildi. Kumaşı geriye doğru itti. Gündüz olsaydı, tenine değecek en ufak bir güneş ışığı canlı canlı yanmasına neden olacaktı.

Neyse ki ay gece gökyüzünde parlıyordu.

Brynleigh nefes verdi ve pencereden dışarı baktı. Her taraf karla kaplı çam ağaçlarıyla kaplıydı ve yıldızlı gökyüzünden taze kar yağıyordu.

"Evet, görünüşe göre kuzeydeyiz," diye onayladı.

Daha önce Eleyta Krallığı olarak bilinen Kuzey Bölgesi, Denge Cumhuriyeti'ndeki vampirlerin atalarının eviydi. Bu Brynleigh'e tuhaf gelmişti. Şaşırtıcı güzellikteki bir toprak nasıl olur da vampirler gibi ölümcül ve soğuk varlıklara ev sahipliği yapabilirdi?

Ağaçların arasından daha fazla binanın silik hatları gümüş rengi ay ışığında beliriyordu. Brynleigh, Yaratıcısı tatmin olana kadar onları elinden geldiğince tarif etti.

"İlişkiniz nasıl gidiyor?" diye sordu yaşlı vampir.

Brynleigh'nin midesi burkuldu ve daha önce verdiği yemine rağmen, içinden saf bir arzu nabızı geçti. Buna engel olamıyordu. Ryker'ın becerikli parmaklarının anısı çok tazeydi.

"İyi ilerliyor." Kelimeleri kuru bir ağızdan zorla çıkardı. "Aferin kızıma," dedi Yaratıcısı. "Kuralları hatırlıyor musun?"

Brynleigh'in yok ettikleri mi? Evet. Onları çok iyi hatırlıyordu. Hatta onları unutulmemeyle diledi. Gördüğü rüya hakkında daha iyi hissedebilmek için her şeyi yapardı.

Bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl bu kadar kötü olabilirdi?

"Brynleigh, cevap ver bana!" Jelissete'in sesinin kenarında soğuk çelik vardı. "Kuralları hatırlıyor musun, kanımın kızı?"

Brynleigh otomatik olarak, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi. "Bağlanmayacağım ve düğün gecemizde yalnız kaldığımız anda onu öldüreceğim."

Kaptanın iyi bir fae'ye benzemesi, Brynleigh'e karşı nazik olması ya da onun kendini güvende hissetmesini sağlaması önemli değildi.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü tüm ailesini soğukkanlılıkla öldürmüştü.

Brynleigh bunu hatırlasa iyi olur. Kaptanın dış görünüşü iyiydi ama içi hâlâ kötü bir adamdı. Sadece... onun bu yönüyle henüz tanışmamıştı. Yine de orada olduğundan emindi. Orada olmak zorundaydı. Başka ne açıklaması olabilirdi ki?

Dışarıda bir dal kırıldı ve Brynleigh sarsıldı.

"Gitmem gerek," diye tısladı.

Brynleigh cevap beklemeden telefonu kapattı. Gölgelerine bürünerek hızla odanın karşısına geçti ve yatağa tırmandı. İlk kan torbasını yırtarak açtı ve kıpkırmızı sıvıyı kana kana içti. Kapı açıldığında neredeyse torbanın dibine gelmişti.

Bu kez kapı, Brynleigh'in etrafına iyice bakmasına yetecek kadar uzun süre aralık kaldı.

Siyahlar giymiş bir çift muhafız kulübenin önünde duruyordu. Duruşları genişti ve silahları bellerinde asılıydı. Kış ormanına doğru dümdüz ileriye bakarken ciddi görünüyorlardı. Her neredeseler, çok kuzeyde olmalıydılar. Altın Şehir'e kar ancak Kış Gündönümü'nden hemen önce, yani birkaç ay sonra yağacaktı.

Doktor Carin içeri girdi ve kapıyı kapatmadan önce botlarındaki karı tekmeledi. Cep telefonuyla sessizce konuştu, masadan bir kâğıt alırken Brynleigh'e zar zor baktı. Doktor kağıdı yere bıraktı.

sesli bir iç çekişle ofis koltuğuna oturdu ve sırtı Brynleigh'e dönük olacak şekilde döndü.

Yorgunluk Brynleigh'in üzerine çökerken doktorun mırıltıları kabini doldurdu. Ani ve her şeyi tüketen bir yorgunluktu. Gözlerini açık tutmak bir mücadeleleydi. Kan torbasını bitirecek kadar uyanık kalabilmek için mücadele etti ve sonra başını topaklı yastığa bıraktı.

Uyumak. İhtiyacı olan şey buydu. Sessiz, huzurlu, kurallara uyan bir uyku. Bu sefer sorunlu, tehlikeli kaptanların rüyaları olmayacaktı. Brynleigh buna izin vermezdi.

Bir gün, uykunun geçmişinin bir parçası olması için yeterince yaşlanacaktı. Bazı vampirler o kadar yaşlıydı ki hiçbir ağrı ve acı hissetmiyorlardı ve artık ölümlüler gibi dinlenmeye ihtiyaç duymuyorlardı. Birkaç bin yıl yaşamış birkaç vampir artık kana ihtiyaç duymuyordu.

Brynleigh şu anda kendini o kadar ölümlü hissediyordu ki, o kadar uzun süre yaşamayı hayal bile edemiyordu. Her seferinde bir gün yaşayacaktı.

Bu kez, ölümcül fırtınaların ve sulu çığlıkların kabusları tüm gece boyunca onu rahatsız etti.

BÖLÜM 14

Kuralları İhlal Etmek ve Suçlu Vicdanlar

"W Burada. Öyle mi? O mu?" Ryker kelimeleri ısırarak söyledi ve kollarını kavuşturdu. Annesini kanalizasyon ederek kapıdaki askere sert bir bakış fırlattı ve bunun adamın dilini çözeceğini umdu.

Gardiyan başını salladı. "Size söyledim Kaptan, bu bilgiyi sizinle paylaşamam. O güvende; söyleyebileceğim tek şey bu."

Güvende, ama burada kütüphanede diğerleriyle birlikte değil.

Ryker boğazında yükselen hırıltıyı güçlükle bastırdı. Son birkaç gün, birkaç yıldır görmediği türden tam bir bok gösterisi olmuştu.

İsyancıların saldırısından sonra Başrahibe Cassandra adamları bilgilendirdi. Verdiği bilgi en iyi ihtimalle çok azdı. Bir saldırı olmuştu. Hayır, kayıp olup olmadığını bilmiyordu. Evet, güvendeydiler. Hayır, onlara başka bir şey söyleyemezdi.

Sinir bozucu.

Toplantıdan sonra, eşyalarını toplamaları için otuz dakika süre verildi. Bir düzine koruma onları karartılmış devasa bir otobüse bindirdi. Kadınlar başka bir araçla taşındı ve maiyetlerinin geri kalanını silahlı korumalar oluşturdu. Gece boyunca yol almışlar, Orta Bölge'den Kuzey'e geçmişlerdi.

Şoför taş kapılardan geçip uzun, dairesel bir araba yoluna girdiğinde gökyüzü kırmızıya boyanmıştı. Saraydan farksız, üç katlı tuğla bir evin önünde durmuşlardı. Malikâne

büyüktü ve çamların arasından zorlukla görülebilen en az bir bina daha ana binanın arkasına sıkışmıştı.

Otobüs durduğunda, Başrahibe Cassandra güvenlik nedeniyle Seçimin bu daha تنها yerde devam edeceğini açıklamıştı. Kurtadam Alfalardan biri olan Temsilci Therald, Seçimin geri kalanı için sürünün evini bağışlama nezaketinde bulunmuştu. Bir ekip birkaç saat önce uçmuş ve evi onlar için hazırlamıştı. Seçim'in geri kalanını dünyaya aktarmak için gerekli teknolojiyi kurmuşlar ve gruplarındaki vampirlere uyum sağlamak için tüm pencereleri karartma perdeleriyle kapatmışlardı.

"Şansölye Rose Seçimlerin devam etmesi konusunda kararlı," demişti Cassandra. "Ne de olsa Cumhuriyet'e birleşik bir ülke olduğumuzu hatırlatmak her zamankinden daha önemli."

Başhemşire'nin konuşması bittikten sonra Ryker diğerleriyle birlikte otobüsten indi. Odasını bulmuş, duş almış ve sonra yatağa yığılmıştı. Son derece uzun bir gece olmuştu. Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiş, çarşaflarının rahatlığına dönmeden önce yemek yiyecek kadar uzun bir süre uyanık kalmıştı.

Gerçi o dündü.

Bu sabah, Brynleigh ile konuşmak için güçlü bir istekle uyanmıştı. Onun iyi olduğundan emin olmalıydı.

Başhemşire'nin talimatlarını izleyerek, aceleyle inşa edilmiş bir duvarın odayı ikiye böldüğü iki katlı kütüphaneyi buldu.

Kulaklıklarını takana kadar her şey beklendiği gibi gidiyordu. O andan itibaren sabah hızla kötüleşti.

Önce Celeste onu Valentina'ya bağlamıştı. Konuşmalarından keyif almış olmasına rağmen başka bir seçeneğin peşinden gideceğini kesin bir dille açıklamıştı.

Bunu pek iyi
karşılamamıştı. At.
Hepsi.

Ryker bir saat boyunca Valentina'nın gazabına katlandı. Hayatının en uzun altmış dakikasıydı. Kadın bağırdı ve Ryker onunla sakince konuştu. Kadın onu azarlıyor, bundan pişman olacağı konusunda ısrar ediyordu. Adam onun yanıldığını biliyordu. Kadın küfretti. Adam iç çekti.

En azından doğru kararı verdiğini doğruladı.

Celeste ona toplantının bittiğini haber verdiğinde, damarlarında rahatlama hissi dolaşmaya başlamıştı. Brynleigh ile konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Valentina'dan ayrıldığını söyledi.

Ancak Celeste onu Valentina'dan ayırdıktan sonra yapay zeka Brynleigh'in müsait olmadığını bildirdi. Başka biriyle konuşmuyordu.

Kullanılamıyor.

Bu kelime Ryker'ın zihninde yankılanmış, duyularına bir koçbaşı gibi . Brynleigh orada değilse, neredeydi?

Endişe içini kemirmiş, bu da onu girişteki nöbetçiyle yaptığı gergin konuşmaya götürmüştü.

"Neden onunla konuşamıyorum?" Elindeki beyaz kulaklığı adama doğru salladı. "Ona ne oldu? Hâlâ Altın Şehir'de mi?"

Muhafız kaçamak bir ifadeyle, "Daha önce de belirttiğim gibi, Seçime katılan herkes bu yeni yere yolculuk etti," dedi.

Ryker'ın endişesi gittikçe artıyordu. Muhafız ona ne söylemiyordu? Brynleigh güçlüydü ama vampirler bile yanılmaz değildi. Muhafızın kendisinden bir şey sakladığı fikrinden kurtulamıyordu.

Diğer adamların konuşmaları Ryker'ın çarpan kalbine sessiz bir fon oluştuyordu.

"Onu görmek zorundayım," diye ısrar etti.

Ryker'ın kasları kaskatı kesilmişti ve çenesi uzun süre sıkılı kaldığı için gergindi. Bazıları aşırı tepki verdiğini söyleyebilirdi ama son birkaç günde yaşananlardan sonra, biraz aşırı tepki tamamen yersiz olmayabilirdi.

Muhafızın çenesinde bir damar tüylendi ve gözleri parladı. "Efendim, kadınları göremezsiniz. Bu, Seçme'nin yapısına aykırı. Buna izin veremeyeceğimizi bilmelisiniz."

Ryker'ın yumrukları kıvrıldı. Bu askeri yumruğuyla tanıştırma dürtüsü ezici olmaya yakındı.

Onu durduran tek şey, muhafızın başının arkasındaki kitaplığın üzerindeki kırmızı ışıktı. Kaydediliyorlardı ve Ryker'ın işe yaramaz askere yumruk attığı takdirde yaptıklarının sonuçlarıyla uğraşmaya hiç niyeti yoktu.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve Ryker askerin omzunun üzerinden baktı. Başrahibe Cassandra tepeden tırnağa beyazlar içinde kütüphaneye yaklaşıyordu. Muhafızın koluna dokundu ve kulağına fısıldadı.

Ayrıldıklarında muhafız Ryker'a döndü. "Şansınız varmış. Bayan de la Point rahatsız, ama ona bir mesaj göndermek isterseniz Başhemşire Cassandra size bir not iletacaktır."

"Bu da ne demek oluyor?" Ryker .

"Kendisi rahatsız," diye tekrarladı muhafız yardımcı olmadan.

Ryker homurdandı. Aklında öncekinden daha fazla soru vardı. Yine de dersini almıştı. Bu askerden bilgi almak mümkün olmayacaktı.

Bunun yerine Ryker kıpırdandı ve Başhemşire'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Notu bizzat siz mi teslim edeceksiniz?"

Cassandra cebinden siyah bir kalem ve küçük bir not defteri çıkardı. "Çıkaracağım."

Ryker onları aldı, zihninde bir plan şekillenirken kalemi parmaklarının arasında yuvarladı. Riskliydi ama oturup birilerinin ona neler olup bittiğini haber vermeye karar vermesini bekleyemezdi. Meseleyi kendi ellerine alması gerekiyordu.

"Pekâlâ. Bir tane yazacağım ve sonra dinlenmek istiyorum." Yalan değil. Dinlenmek istiyordu. Sadece bunu şu anda yapmayı planlamıyordu. "Brynleigh burada değilse, başka kimseyle konuşmak istemiyorum."

Gerçek.

Başhemşire kaşlarını çattı. "Başka kimse yok mu? Bu son derece düzensiz-" "Hayır." Sesi sertti. "O benim."

Brynleigh henüz bilmesede, bu doğrudu.

Hem Başhemşire hem de gardiyan sanki bu sözler onları hazırlıksız yakalamış gibi gözlerini açtılar. Yine de Ryker'ı şaşırtmamışlardı. Kendi adı gibi kolayca dilinden dökülürmüşlerdi. Artık Valentina'yla yollarını ayırdığına göre, vampiriyle ilişkisini resmileştirmeye hazırды.

Başhemşire'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözleri parladı. "Anlıyorum. Elbette, Yüzbaşı. Odanıza dönebilirsiniz."

"Teşekkür ." Böyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu ama bunu kendine sakladı.

Bunun yerine kendisine uzatılan kâğıt ve kalemi gülümseyerek aldı. Tüm ağırlığını verdiğinde gıcırdayan ahşap bir sandalyeye kaydı. Seçimin yakut temasının ipuçları kütüphanenin her yerine serpiştirilmişti -kupalar, yastıklar ve birkaç kırmızı koltuk- ama oda ahşap işçiliğinde bir çalışmaydı.

Kitap raflarından yüksek tavana ve yerdeki cilalı tahtalara kadar her şey ahşaptan yapılmıştı. Ona Golden City'nin dışında tuttuğu av kulübesini hatırlatıyordu. Burayı on yıl önce satın almıştı ve altı yıl önceki Olay'dan sonra burası onun için bir sığınak haline gelmişti. Kulübede neredeyse şehirdeki evinde geçirdiği kadar zaman geçiriyordu.

Brynleigh'nin de en az kendisi kadar keyif alacağını umuyordu.

Ryker notu, cevaplar için yanıp tutuşan bir adamın hızıyla kaleme aldı. Küçük bir çocuk değildi ve bir şeyi mektupla yazmanın onun gizli kalacağını garanti etmediğinin farkındaydı. Mesajını kasıtlı olarak belirsiz tuttu. Mektubu ikiye katladı ve başhemşireye vermeden önce ön yüzüne vampirinin adını karaladı.

Cassandra, "Burada işim biter bitmez bunu teslim edeceğim," diye söz verdi. "Teşekkür ." Ryker başını eğdi ve ayrılıyormuş gibi yaptı. Nöbetçiye başını sallayan Ryker ellerini ceplerine soktu ve boş koridorda kayıtsızca yürümeye başladı.

Odasına dönmek yerine ilk kapıdan içeri girdi ve kütüphane girişini izledi.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Başhemşire birkaç dakika sonra çıktı ve Ryker'dan uzaklaşırken bir melodi mırıldandı. Elindeki notayı tuttu, koridorun sonuna doğru ilerleyip sola dönerken kalçaları sallanıyordu.

Ryker mesafesini koruyarak onu takip etti. Bu zor değildi. O bir insandı ve Ryker da eğitilmiş bir fae. Görünmeden onun hareketlerini takip etmek minimum enerji gerektiriyordu. Evin her yerinde konuşlanmış muhafızların yanından geçtiler ve hiçbiri onu fark etmedi. Bunu onlara karşı kullanamayacağını düşündü. Dış tehditleri arıyorlardı, iç tehditleri değil.

Yine de, eğer bunlar Ryker'ın adamlarıysa, onlarla birkaç kelime konuşacaktı. Belli ki bu "güvenli" yerin birkaç güvenlik sorunundan fazlası vardı. Ancak, yetersiz korumaları şu anda Ryker'ın lehine işliyordu.

Evin içinde Başhemşire'ye ayak uydurdu. Mutfakta durdu ve iki kat merdiven inmeden önce bir armutlu tart aldı. Sade, küçük bir koridordan geçti ve duvardaki kancadan örme bir şal aldı. Şalı kendi etrafına sardı ve arkasına bile bakmadan kapıdan çıktı.

Bu beklenmedik bir şeydi. Ryker, Başhemşire'nin notunu bu evin içinde bir yere teslim edeceğini düşünmüştü.

"Bu da ne?" diye mırıldandı, gözleri kısılmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

Sorular biriktikçe ve cevapların eksikliği daha da göze batar hale geldikçe, Ryker merdivenleri üçer üçer çıktı. Kapıyı tarayarak bir alarm aradı ama hiçbir şey göremedi.

Bu noktada, kendisi açısından tüm makul inkar edilebilirlik ortadan kalkmıştı. Yakalanırsa, sürü evinde neden gizlice dolaştığına dair ciddi bir açıklama yapması gerekecekti.

Yakalanamazdı. Bu kadar basitti.

Ryker herhangi bir silahı olmadan dışarı çıkmak istemiyordu. Kapının diğer tarafında onu neyin beklediğini bilmiyordu. Avucunu açarak kendi içine uzandı ve büyüünü çağırdı. Su her zaman oradaydı ve onu bekliyordu. Hevesle geldi ve damarlarından çekerek buzdan bir hançer oluşturdu.

Silahlanmış ve gitmeye hazır bir halde, kapı koluna hafifçe dokundu. Soğuktu. Elini orada tuttu, bir alarm olup olmadığını görmek için bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Kapıyı açtı ve etrafın temiz olduğundan emin olduktan sonra dışarı çıktı.

Acı, buz gibi bir fırtına tuğladan bir duvar gibi üzerine çarptı. Güneş, görünürdeki her şeyi kaplayan beyaz bir örtünün üzerinde parlıyordu. Kar, içeriden bakıldığında güzeldi ama dışarıdan bakıldığında en iyi ihtimalle nahoştı.

Kollarını ovuşturarak küfretti. Siyah tişörtü, kot pantolonu ve spor ayakkabıları hava koşullarına uygun değildi. Elindeki buz hançeri onun bir parçasıydı ve ondan yayılan soğuk onu rahatsız etmiyordu. Bu onun büyüsydü ve ona şarkı söylüyordu. Ancak hançerini eli acımadan saatlerce tutabilse de hava koşullarına karşı dayanıklı değildi.

Yine de bekleyecek zamanı yoktu. Soğuğa katlanmak zorunda kalacaktı. Evin yanından bir taş alarak kilidin içine sıkıştırdı. Umarım Başhemşire ondan önce dönerse kapının tam kapanmadığını fark etmezdi.

Başhemşire ağaçların arasından aceleyle geçerken şalı dalgalanıyor, bir bayrak gibi onu doğru yöne götürüyordu. Kollarındaki tüylerin diken diken olmasına aldırmadan onu takip ederken bir gölgeye dönüştü.

Ryker'ın kafasının içindeki bir ses, ağaçların arasında sinsice dolaşırken kuralları çiğnediği için onu azarladı. Bu tür davranışlar hiç ona göre değildi. En son ne zaman bir kuralı hiçe saydığını hatırlayamıyordu.

Ama bu onun için değildi. Brynleigh içindi. Vampiri sadece bir aydır tanıyor olması ya da onu hiç görmemiş olması önemli değildi. Ryker onu önemsiyordu ve onu güvende tutmak için her şeyi yapardı; buna gitmemesi gereken yerlere gitmek de dahildi. Teknik olarak, onlar asla *söylememişlerdi*

Seçime katılanların malikânenin sınırları içinde kalması gerekiyordu, ancak bu söylenmemiş bir kural gibi hissediliyordu.

Kuşlar cıvıladı ve bir sincap dallar arasında zıpladı ama o gözlerini önündeki insandan ayırmadı.

Ağaçların arasından küçük bir kulübe görünene kadar birkaç dakika geçti. Çok büyük değildi ve gece yarısı perdeleri çekilmişti. Malikânenin yan kapısının aksine bu küçük bina korunuyordu. Ahşap kaplı verandada iki silahlı asker duruyordu. Göğüslerinde Cumhuriyet'in amblemi vardı ve her ikisi de ormanı tehditlere karşı tararken büyük silahlar tutuyordu.

Ryker küfrederek bir ağacın arkasına saklandı ve avuçlarını sert ağaç kabuğuna bastırdı. Elbette burada işlerini yapıyor gibi görünen muhafızlar vardı. Brynleigh yüzünden mi buradaydılar? Belki de daha önemlisi, onu güvende mi tutuyorlardı yoksa iradesi dışında mı tutuyorlardı?

Emin değildi ama öğrenecekti.

Sabırlı olmak zorundaydı. Yıllar süren askerlik hizmeti ona hoşgörünün faydalarını öğretmişti. Brynleigh'e ne olduğunu öğrenecekti ama bu konuda akıllı davranması gerekiyordu.

Ryker buz gibi rüzgârın çıplak kollarındaki deriyi yakmasına aldırmadan kulübeyi inceledi. Silahlı olmalarına ve dikkat ediyor gibi görünmelerine rağmen, muhafızların rahat havası Ryker için iyiye işaretti.

Ağaçları siper olarak kullanarak, sessiz ve eğitimli adımlarla binanın etrafında yavaşça döndü. Altı pencere ve biri önde, diğeri arkada olmak üzere iki kapı vardı.

İkincisi korumasızdı. İçinde bir umut kıvılcımı canlandı. Kulübenin etrafında iki kez daha döndü ve analitik gözlerle tüm detayları inceledi.

Buz hançerini kavrayışını ayarlayarak arka kapıya doğru gizlice ilerledi. Kapı soğuktu ve kıpırdattığında yerinden oynamadı. Kilitlendi.

Ofladı ve burun delikleri . Bu çok kolay olurdu.

Muhafızların çevreyi kolağan etme alışkanlığı olması ihtimaline karşı Ryker aceleyle ağaçlara geri döndü ve nöbet tutmak için ön tarafa doğru süründü.

Birkaç dakika sonra Matron Cassandra yeniden ortaya çıktı. Dışarı çıktı ve malikâneye dönmeden önce muhafızlara başıyla selam verdi. Elleri boştu ve notu hiçbir yerde görünmüyordu.

Vampirinin binanın içinde olduğundan emin olan Ryker nefes verdi ve hızla bir plan hazırladı. Riskliydi ama gözleri içeri sokmanın en iyi yoluydu.

Şimdi beklemek zorundaydı. Bir ağaca yaslanarak, doğru fırsat ortaya çıkana kadar ormanın kendisini gizlemesine izin verdi.

Dakikalar geçti.

Sıcaklık düştü. Isısını korumak için kollarını ovuşturdu ama bu hareket pek işe yaramadı. Dişleri takırdadı ve derisi karıncalandı.

Sıcaklığın onu rahatsız etmesine izin vermedi. Daha sonra ısınabilirdi. Soğuk gibi önemsiz bir şey onu görev yerini terk etmeye zorlayamazdı. Ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyecekti.

Nihayet, bir saat sonra, Ryker şansını gördü.

"Bir sigara içip telefon etmemin sakıncası var mı?" Kısa boylu gardiyan kollarını başının üzerinde gerdi ve sırtını kırdı. "Marie'yi kontrol etmeliyim. Hamile kadınların bizden haber alamadıklarında nasıl olduklarını bilirsin."

Diğer adam homurdandı. "Evet, kız kardeşimin hamileliğini hatırlıyorum. Tanrılara şükürler olsun ki Justinianus ve benim bu konuda endişelenmemize gerek yok."

"Sağ ol dostum. Yakında döneceğim." İlk muhafız verandadan atladı ve Ryker'dan uzaklaşarak ormana doğru ilerledi.

Arkadaşı gider gitmez ikinci muhafız rahatladı ve duvara yaslandı.

Bu Ryker'ın zamanıydı. Aceleyle kulübenin arka tarafına gitti ve hançerini yanındaki yere koydu. Evdekilerden çok daha dikkatli olsalar da, muhafızlar onun burada olduğu süre boyunca arka kapıyı kontrol etme zahmetine girmemişlerdi.

Avuçlarından bir su akıntısı daha çeken Ryker, onu dondurarak bir kazma haline getirdi ve kilide doğru eğdi. Eğer bu normal bir buz sarkıtı olsaydı, üzerine baskı uyguladığı anda kırılırdı. Tanrılara şükür; Ryker tüm Denge Cumhuriyeti'ndeki en güçlü su fae'lerinden biriydi. Güçlü büyü şekillendirilebilirdi ve bu görevde ona iyi hizmet edecekti.

Güçlendirici büyüü doğaçlama aletine aktaran Ryker, kazmayı kilidin içinde oynattı. Askeri akademide bu tür numaraları öğretmiyorlardı ama Atlas'la takılırken birkaç şey öğrenmişti.

Toprak fae'si sokaklarda büyümüştü ve pek de itibarlı olmayan ama yararlı birkaç becerisi vardı. Ryker, Seçim sona erdiğinde kendisine kilit açmayı öğrettiği için Atlas'a teşekkür etmeyi aklına not etti.

Sivri kulağını soğuk kapıya dayayan Ryker, kilitlerin yuvarlanma sesi kulaklarını doldurana kadar *kazmasını* yavaşça hareket ettirdi. "Sana bir borcum var.

bira, Atlas," diye mırıldandı.

Rahat bir nefes vererek, kazmanın tekrar eriyerek sıvı hale gelmesine izin verdi. Ayağa kalktı, diğer tarafta kendisini bir şeyin beklemesi ihtimaline karşı avucunda küçük bir su küresi tutuyordu.

Ryker kapıyı kaydırarak
açtı. Bu...

Bir erzak dolabı.

"Lanet olsun." Kapının yanına gelişigüzel yerleştirilmiş süpürge ve paspası itip kakmamaya dikkat ederek içeri süzüldü. Kapalı alan, kapı ile zemin arasındaki boşluk boyunca uzanan floresan ışığının yapay sarı parıltısı dışında karanlıktı.

Ryker dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini dikkatlice duvarlarda gezdirdi. Sonra hissetti. Kapının sol tarafında, kabinin içinden hava geçmesini sağlayan, kabaca kafası büyüklüğünde bir ızgara vardı. Kenarlara doğru ilerledi ve parmaklarıyla açıkta kalan vidalar üzerinde çalıştı.

Tanrılara şükür, ızgarayı her kim taktıysa bunu dikkatsiz bir şekilde yapmıştı. Vidalar çoktan gevşemişti ve dördünü birden sökmek sadece birkaç dakika sürdü. Ryker ızgarayı duvardan söküp yanına yerleştirirken nefesini tuttu.

Omuzlarını çekerek, ki bu küçük alanda bunu başarmak zordu, kendini bükte ve açıklıktan içeri baktı.

Nefesi kesildi. Çok uzağında olmayan bir karyolada bir kadın yatıyordu. Yüzü kapıya dönüktü, sırtı ona dönüktü. Uzun, dalgalı sarı saçları güneş ışığı kırıkları gibi yastığının üzerine dökülüyordu. Çenesinin altına kahverengi bir battaniye sıkıştırılmıştı. Uyuyor muydu yoksa ön kapıya mı bakıyordu emin değildi ama kadın hareket etmiyordu.

Odanın diğer tarafında bir masa vardı. Tıbbi önlük ve pembe önlük giymiş bir kadın dizüstü bilgisayarda yazı yazıyor, parmakları tuşların üzerinde uçuşuyordu. Ryker onu kısa bir süre inceledikten sonra acil bir tehdit olmadığına karar verdi.

Ryker'ın bakışları karyolaya döndü. Bu kadınla ilgili bir şey onu pervane gibi ateşe çekmişti. İçinde beklenmedik, zonklayan bir ihtiyaç yanıyordu. Ona gitmek, onu kollarının arasına almak ve asla bırakmamak istiyordu.

Şüpheye yer bırakmayacak şekilde, Ryker onun o
olduğunu biliyordu. Brynleigh de la Point.

Onun vampiri.

Birbirlerini sadece bir aydır tanıyorlardı ama bir ömür gibi gelmişti. Her şey ve hiçbir şey hakkında konuşarak saatler geçirmişlerdi, ama bu

İlk kez onun sesine bir beden katıyordu.

Tanrım, ne vücuttu ama. Ryker ilk buluşmalarından beri Brynleigh'i sık sık hayal etmediğini söylese yalan söylemiş olurdu. Onunla yalnız kalmanın hayalini . Onu nasıl kendine ait kılacağını düşünmüştü. Onun ağzının tadına bakacak, sonra da paramparça olana kadar her hassas parçasını yalayıp emerken onun altında kıvranmasını sağlayacaktı. Sonra da ona sahip olacaktı.

Önceden bunlar hayalden başka bir şey değildi. Ama şimdi... Şimdi *biliyordu*.

Ryker gökyüzünün mavi, çimlerin yeşil ve sihrinin güçlü olduğunu bildiği gibi, onun da kendisi için yaratıldığını biliyordu. Her yönden ortak olacaktı. Sadece evlilikte değil, hayatta da. Onu tamamlayacak olan diğer yarısıydı.

Ruhu onunkini tanıdı.

Bunun olduğunu duymuştu -fae'lerle vampirler arasında değil, fae'lerle diğer fae'ler arasında. İki varlık arasında kurulan kopmaz bağlar tanrılar tarafından kutsanırdı ve son derece nadir görülürdü. Ryker bunun kendi başına geldiğini düşünmüyordu -bir fae'nin bir vampirle çiftleşme bağı kurup kuramayacağını bilmiyordu- ama kızın onun olması gerektiğinden emindi. Bağlamak, ızgaradan uzanıp onu kendine doğru çekmek, onu kucağına alıp sonsuza dek bağına basmak istiyordu.

Ama burada olmaması gerekiyordu.

Ryker'ın midesi bulandı. Ne halt ediyordu bu? Seçime katılanların Maskeli Balo'ya kadar birbirlerini görmemeleri gerekiyordu. Brynleigh onun burada olduğunu bilseydi, kuralları çiğnediği için onu rapor eder miydi? Gider miydi?

Nefesi kesildi, midesi bu düşünceyle kendi içinde burkuldu. Lanet olsun. Bunun olmasına izin veremezdi. Bunu riske atamazdı.

Brynleigh sırt üstü yuvarlandı ve doktor onun göğsünün sürekli inip kalktığını görebiliyordu. Sadece bu da değil, doktor vampirin sağlığıyla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Belki de güneş batana kadar onu burada tutuyorlardı ve diğerlerine katılması güvenli olacaktı?

Durumun böyle olmasını umuyordu. Yarın dönmezse, Ryker geri dönecekti. Bu kadını tekrar görmek için kıyameti koparacaktı. Şimdilik malikâneye çekilecek ve her şey normalmiş gibi davranacaktı.

İzgarayı geriye kaydırıp ve vidaları yerine taktı. Avucunu duvara bastırarak derin bir nefes aldı. Klinik, çamaşır suyu benzeri

Havada gecenin izleri, gölgeler ve... tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey vardı. Her ne ise, daha fazlasını istiyordu.

Yakında, kendine söz verdi.

Ryker kulübeden çıktı ve gizlice ana eve döndü. Bu sefer soğuğu hiç fark etmemişti. Odasına döndü ve duşu olabildiğince sıcak tuttu. Sıcak su yağarken, o ipeksi sarı saçları ve kollarında nasıl hissedeceğini hayal etti.

Onu bir daha görmeyeceğine dair kendine söz verdi. Buna izin vermeyecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

Genç Aşk

Thunderstorms ve bergamot.

İlk başta, koku zayıftı. Zar zor. Brynleigh, Matron'un teslim ettiği nottaki eşsiz kokunun kokusunu almıştı onu. Ondan sonra, kağıdı göğsüne bastırarak uykuya daldı.

Peki ya uyandığında?

Koku her yerdeydi. Havaya sızmış, parçacıkların içine işlemişti.

Bu oydu.

Ryker buradaydı. Kokusu şu anda bile varlığını sürdürüyor, gittikçe azalıyor ama hâlâ mevcuttu. İçinde yıkanmak istiyordu. Şimdiye kadar kokladığı en güzel şeydi.

Etrafta onu aradı ama hiçbir şey yerinde değildi. O gitmişti.

Burada ne işi vardı? Bir şekilde onun sırrını öğrenmiş ve onu da öldürmeye mi gelmişti?

Brynleigh parmaklarını kolyesinin üzerinde gezdirerek kimliğinin ortaya çıkmış olma ihtimalini düşündü. Onun kim olduğunu bilmesi pek olası değildi. Ne de olsa fırtınadan sonra Jelisette'in soyadını almıştı. Sadece bu da değil, Chavin'in yıkımı tüm haberlerde yer almamıştı.

Brynleigh'in ailesinin ölümüyle ilgili diğer her şey gibi, zamansız sel ve bunun sonucunda meydana gelen ölümler de Waterborn'un siyasi etkisi tarafından örtbas edilmişti. Doğanın bir cilvesi, bunu haber yapan birkaç kişi

söyledi. Diğerleri bunun deniz tanrıçası Nontia'nın bir eylemi olduğunu düşünüyordu. Kimsenin umurunda değildi. Kimsenin umurunda değildi.

Selden bir hafta sonra başka bir olay dikkatleri üzerine çekti ve medya Chavin'i unuttu.

Brynleigh değil ama.

O geceden sağ kurtulan tek kişiydi. Gerçi teknik olarak o da hayatta kalmamıştı. Vampirler, kelimenin tam anlamıyla, ölümsüz benliklerine kavuşmak için ölmek zorundaydılar. Eğer Made olmasaydı, burada olmayacaktı.

Hayır, bilmesine imkân yoktu. Eğer bilseydi, onu öldürürdü. Neden gelmişti ki?

Notu açtı ve tekrar okudu. Basit ve açıktı.

*Bugün seninle konuşmayı özledim, tatlım.
Umarım yarın sohbet edebiliriz.*

Ryker'ın yazısı berbattı, bir çocuğunki gibiydi. Ama... ona bir not yazmıştı. Bu bir aşk ilanı ya da evlenme teklifi olmasa da, ilerleme kaydettiği anlamına geliyor olmalıydı. Değil mi?

Evet.

Not, onu görmek için kuralları çiğnediği gerçeğiyle birleşince iyiye işarettti. Aslında harika bir işarettti.

Brynleigh'in yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı. Kaptanın kurallara ne kadar önem verdiğini sayısız konuşmalarından biliyordu. Konuşma ve kendini taşıma şeklinden belliydi bu. Onun için bunları bir kenara atması her şey demekti. Bu, çabalarının boşa gitmediğine dair ihtiyaç duyduğu onaydı.

Gerçek dünyada bir ay o kadar uzun değildi, ama Choosing'de her gün bir hafta gibiydi.

Bunu düşündükçe Brynleigh onun haklı olduğuna daha fazla ikna oluyordu. Bu iyi bir şeydi. Hatta iyiden de iyiydi. İsyancılar ona bir iyilik yapmıştı çünkü artık hedefinin sevgisine dair somut bir kanıtı vardı. O buradaydı. Uzun zamandır, münzevi kaptanın peşindeydi. Şimdi, *o da onu* arıyordu.

Her şey yolundaydı.

Karşılaştığı tüm zorluklara rağmen görevini hâlâ başarabilirdi. Kafasının içinde, birlikteliklerini dünyaya ilan eden düğün çanları çalıyordu. İntikamını aldıktan sonra Ryker'ın cenazesinde çalacağını hayal ettiği müziğe çok benziyorlardı.

Yaklaşan ölümünün aracına kur yaptığından haberi yoktu. Belki de bunun için kendini kötü hissetmeliydi ama . İnsanlar Chavin, üzerlerine ölümcül bir kasırga gönderip onları uyurken boğduğunda hiçbir uyarıda bulunmamıştı.

Brynleigh sessiz bir suikastçı olacaktı. Yüzbaşının gözlerinden hayat akıp gidene kadar sevecen gelin rolünü oynayacaktı. Her şeyin maskaralık olduğunu, güvenebileceğini düşündüğü tek kişi tarafından ihanete uğradığını anladığında yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

İntikam gerçekten çok tatlı olurdu.

İntikama odaklanmıştı, başka bir şeye değil. Kurallar böyleydi; bu onun oyunuydu ve kazanan o olacaktı.

Saatler geçti.

Brynleigh yatakta tek arkadaşı olan düşünceleriyle kaldı. Onlardan çok vardı. Hepsi de ölümcül türdendi... ya da en azından kendine böyle söylüyordu.

Dudaklarına bir gülümseme geldiğinde, bunun Ryker'ın burnunu gıdıklayan kokusundan değil, ailesinin intikamını alma düşüncesinden heyecanlandığı için olduğuna kendini ikna etti.

Zihni rüyaya daldığında ve kalbi sıkıştığında, bu duyguları derinlere itti. Sadece Ryker yakında öleceği için mutluydu, ona dokunduğu ve onu rahatlattığı için değil.

Ve dişlerini Ryker'ın boynuna geçirip kanını tatmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğinde, bu sadece onu öldürmek içindi, başka... hoş aktiviteler için değil.

Evet, tek düşündüğü intikamdı. Başka bir şey düşünmüyordu.

Saat yedi civarında Doktor Carin'in telefonu çaldı. Keskin ses sessizliği . Brynleigh sarsıldı.

Carin telefonu açtı. "Alo?"

Hattın diğer ucundaki ses Brynleigh'in duyamayacağı kadar sessizdi.

"Evet, çok daha iyi görünüyor." Carin'in gözleri vampirin üzerinde gezindi. "Mhmm." Durdu, dinledi. "Anlaşıldı."

Bir dakika sonra doktor telefonu kapattı ve Brynleigh ile yüzleşti. "Seçime yeniden katılmaya hazır mısınız?"

Brynleigh'in içinden bir zevk dalgası geçti ve keskin dişlerini göstererek sırıttı. "Kesinlikle."

Doktor kıkırdayarak masasının arkasına uzandı ve yedek bir çift bot ve temiz çorap çıkardı. Onları gülümseyerek Brynleigh'e uzattı. "Kaptanınızla konuşmak için sabırsızlanıyor musunuz?" diye sorarken Carin'in gözlerinde kendine özgü bir pırıltı vardı.

"Ah, evet." Brynleigh doğruldu, bacaklarını karyoladan sarkıtıp çoraplarını ve ayakkabılarını giydi. "Kesinlikle öyleyim."

Son birkaç günde yaşananlar Brynleigh'in konsantre olması gerektiğini doğruluyordu. Rüya bunun mükemmel bir örneğiydi. Bir an için hedeflerini gözden kaçırmış ve basit bir zevk yoluna sapmıştı.

Bu bir daha olmaz.

Kaptanı düğün gecelerinde öldürmek şiirsel bir adalet olacak ve ailesine en büyük acıyı yaşatacaktı.

Uygundu.

Ryker öldüğünde, Brynleigh Gül Okyanusu'na kaçacak ve her şeyin nasıl geliştiğini uzaktan izleyecekti.

Jelisette görevini tamamlar tamamlamaz Brynleigh'i güvenli bir yere götüreceğine söz verdi. Yaşlı vampir yavrusunu kanunun uzun kollarından koruyacaktı.

Kapı açıldı ve Matron Lilith içeri girdi. Botlarını yere vurdu ve karı silkeledi. Soğuktan şikâyet ederek eldivenlerini birbirine vururken kaşlarını çattı ve Brynleigh'e döndü. "Hazır mısınız?"

Brynleigh belki de biraz fazla hevesli bir şekilde, "Evet," diye haykırdı. "Yani... öyleyim." Ayağa kalkarken sesindeki heyecanı bastırmaya çalıştı. "Bugün Ryker'la konuşmayı özledim."

Hepsi bu, değil mi? Sadece onunla konuşup kendisine aşık olacağından emin olmak istiyordu, böylece onu öldürebilecekti. Başka bir nedeni yoktu.

Başrahibe Lilith, Brynleigh'i kapıdan çıkarırken, "Ah, genç aşk," diye kıkırdadı. "Bu çok güzel bir şey."

Brynleigh yaşlı kadını düzeltmeye zahmet etmedi ama Başhemşire'nin biliyordu. Ryker'ı sevmiyordu. Ondan her zerresiyle nefret ediyordu.

onun varlığının.

Değil mi?

Doktora teşekkür eden Brynleigh muhafızlara başıyla selam verdi ve dışarı çıktı.

Kar taneleri gece gökyüzünden yavaşça düştü.

Başrahibe Lilith, Brynleigh'i ağaçların arasından karla kaplı güzel bir malikâneye doğru götürdü. Yürürlerken Lilith, isyancıların saldırısı nedeniyle Seçim'in geri kalanının Maskeli Balo'ya kadar burada yapılacağını açıkladı.

Brynleigh anlayışla başını salladı. Yerlerini değiştirmek mantıklıydı. Kuzeydeki izole konumları da öyle.

Basamakları tırmanıp eski bir kaleye aitmiş gibi görünen büyük çift kapıdan içeri girdiklerinde Başhemşire'nin sözleri vampiri şoke etti.

"Zaman çizelgesi daraltıldı."

"Yoğunlaştırılmış mı?" Brynleigh yankılandı. Zihni hızla çalıştı. Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Bu onun planlarını nasıl etkileyecekti?

Başrahibe Lilith elini Brynleigh'in elinin üzerine koydu ve sıktı. "Maskeli Balo bugünden iki hafta sonra gerçekleşecek."

İki hafta.

Çok uzun sürmedi. Hiç de uzun değildi. Hay sikeyim.

Daha önceki tüm o güven kaçtı.

Brynleigh'in Ryker'ı aşık edip evlenme teklif etmesi için iki ayı daha olması gerekiyordu. İki hafta mı?

Bu... inanılmaz derecede kısaydı.

Kalbi göğsünde gümbürdedi ve bir baş ağrısı oluşmaya başladı.

Isvana ona merhamet et. Brynleigh bir türlü edemiyordu.

Önce isyancı saldırısı, sonra rüyası ve şimdi de bu mu?

Başhemşire Lilith şefkatle, "Hızlı görüldüğünü biliyorum," diye ekledi. "Ama güven bana, iyi olacaksın."

İyi mi? Brynleigh durumun böyle olduğundan emin değildi. Dudağını dişledi. "I-"

"Dün biri senin için çok endişelendi." Başhemşire kaşlarını imalı bir şekilde salladı. "Daha fazlasını söyleyemem ama şu kadarını söyleyeyim, büyük bir meblağa bahse girerim ki, bir yüzbaşı iki hafta içinde mutlu bir şekilde dizlerinin üzerinde olacak."

Brynleigh, Lilith'in haklı olduğunu umuyordu. Ryker'in teklifini kabul ettiğinden emin olmak için daha da zorlayıcı olmalıydı.

Ryker'in ona tamamen, geri dönülmez, akıl almaz bir şekilde aşık olması için on dört gün.

Ve sonra onu yok edecekti.

LILITH Brynleigh'e malikâneyi gezdirdi, uyuyacağı odayı gösterdikten sonra onu birinci kattaki ev sinemasına götürdü. Diğer kadınlar film izlemek için toplanmışlardı.

Başhemşire, "Sizi burada bırakıyorum," dedi. "Siz hanımlar gecenizin tadını çıkarın."

"Teşekkür ederim, Başhemşire." Brynleigh kapıları iterek açtı ve karanlık odaya adım attı. Bir duvar boyunca beyaz bir perde uzanıyordu ve perdenin önünde üç sıra rahat koltuk vardı. Malikânenin sahibi ölçülemeyecek kadar zengin olmalıydı çünkü Brynleigh daha önce hiç özel sinema görmemişti.

"Brynleigh!"

Adını duyunca vampir başını kaldırdı. Hallie ona doğru hızla geliyordu, yarı saydam kanatları çırpınıyordu.

"Kydon'a'ya şükürler olsun, iyisin!" diye haykırdı Servet Elfi Brynleigh'e sıkıca sarılırken. "Bize nerede olduğunu söylemediler ve seni görmek için gümüş düzlemlerde yürüdüğümde geleceğini bulamadım."

Bu korkunç tahmin karşısında Brynleigh'in midesinde bir çukur oluştu. Bu ne anlama geliyordu? Muhtemelen iyi bir şey değildi. Ancak Brynleigh'nin zihninin daha mantıklı bir kısmı ona Fal Elflerinin hem şifreli hem de dramatik olana karşı yetenekleri olduğunu hatırlattı. Belki de Hallie geleceği yanlış yorumlamıştı.

Durumun böyle olmasını umarak -çünkü dürüst olmak gerekirse Brynleigh şu anda başka bir sorunla uğraşamazdı- endişesini bir kenara itti ve elfe gülümsedi. "Beni mi aradın? Çok nazıksın."

Hallie sıırttı. "Tabii ki sıırttım. Sen benim arkadaşımsın. Senin için endişelendim."

Brynleigh'nin içinde alışılmadık bir duygu canlandı. Dürüst olmak gerekirse, birilerinin endişelendiğini bilmek güzel ve biraz da garipti.

onun hakkında. Vampir bir arkadaş edinmeyi hiç beklemiyordu ama öyle görünüyordu ki edinmişti.

"Teşekkür ." Brynleigh gülümsedi. "Buradayım ve güvendeyim." Arkalarından sivri bir öksürük geldi.

Brynleigh arkasını döndü.

"Bu, neredeyse hepimizi öldürecek olan aşağılık kan emici yaratık değil mi?" Valentina'nın korkunç, gıcırtilı sesi neredeyse yüzüne kazınmış alaycı ifade kadar rahatsız ediciydi.

Ateş perisi daracık beyaz bir kazak ve binlerce liralıkmış gibi görünen bir kot pantolon giymişti. Mavi-siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bir tutam makyaj yüz hatlarını süslüyordu. Valentina mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyordu, oysa Brynleigh son birkaç günün görünüşüne zarar verdiğini biliyordu.

Yine de başını dik tuttu. "Her şey kontrolüm altındaydı."

"Yalancı." Valentina'nın menekşe rengi gözlerinde bir şiddet vaadi titreşti ve vampire doğru bir adım attı. "Bir parça kan için herkesi paramparça edecektin. Burada olmamalıydın. Bu yarışma senin gibi insanlar için değil." Kaşlarını çatı. "Geldiğin yere, mezarlığa dön."

"Siktir. Seni." Brynleigh yumruklarını sıktı. Gölgeler içinden taşı ve kanatları sırtından fırladı. Kazağı parçalandı ve onu kanatlar için yırtmaçları olan mor tişörtüyle bıraktı. Kıyafetlerinin mahvolması umurunda değildi. Bu fae'ye bir ders vermenin zamanı gelmişti.

"Vampir sürtük oynamak istiyor," diye hırladı Valentina. Uzattığı elinin üzerinde bir alev titreyerek canlandı. "Bakalım küçük bir ateşin etrafında ne kadar iyisin."

Kalbinin çarpmasına rağmen Brynleigh hareket etmedi. Bu zorbaya boyun eğmeyi reddetti. "Dövüşmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Seninle dövüşeceğim."

İçinde derinlere ittiği tüm duyguları için bir çıkış yolu bulabilirdi.

Valentina manikürlü kaşlarını kaldırdı ve Brynleigh'e baktı. "Sana bir ders vermekten daha çok istediğim bir şey yok, küçük sülük."

Diğer kadınlar soluk soluğa ve kaba sözlerle geri çekildiler.

Gerilim o kadar yoğundu ki hava neredeyse çatırdıyordu.

Bu Brynleigh'in karıştığı ilk kavga değildi. On yaşındayken, Diana Laurent'in Brynleigh'in küçük kız kardeşi Sarai'ye zorbalık yaptığını öğrendiğinde, okuldan sonra oyun alanında onu yere sermişti.

Durumdan hoşnut olmayan müdür iki kızı da uzaklaştırmakla tehdit etmişti ama Brynleigh'in umurunda değildi. Demek istediğini anlamıştı. O gün Diana iki gözü morarmış bir şekilde eve gitti ve Sarai'yi bir daha rahatsız etmedi.

Valentina'nın tam olarak uğraştığını öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Hallie avazı çıktığı kadar "Dur!" diye bağırdığında Brynleigh'in gölgelerini ateş perisine fırlatmasına ramak kalmıştı.

Ses o kadar ani çıkmıştı ki, bir an için zaman durmuş gibi geldi.

Sonra hem Brynleigh hem de Valentina Servet Elfine döndü. " da ne böyle?" dediler aynı anda.

"Burada kavga edemezsin." Hallie Brynleigh'in elini tuttu ve onu kapıya doğru çekti. "Seni dışarı atarlar. İstediğin bu mu?"

Brynleigh'in gözleri büyüdü ve tekrar fae'ye baktı.

Valentina, uzattığı avucunda titreyen ateşle orada duruyordu. "Beni kovmaya çalışabilirler," dedi kibirle, "ama annem buna asla izin vermez. Ne istersem onu yaparım."

Dudakları kıvrıldı, Brynleigh hırladı. Tam da bu yüzden buradaydı. "Sen korkunç, berbat bir-"

Hallie, Brynleigh'nin diğer kadının sahip olduğunu bilmediği bir güçle onu odadan dışarı çıkardı ve kapıyı arkalarından çarptı.

Hallie'nin gözleri gümüş rengine parlıyordu ve sert görünüyordu. "Ryker bugün seni arıyordu," diye tısladı. "Therian bana seni sormayı bırakmayı reddettiğini söyledi. Onu düşün, o zengin Fae srtğn değil."

Brynleigh nefesini çok dar ciğerlerine çekti. Gölgeler ellerinden kayıp gitti. Burun delikleri alevlendi. Hallie'nin önerdiği şeyi yapmaya çalıştı ama Valentina'nın alayını aklından çıkaramadı. "Berbat biri."

"yle," diye onayladı Hallie. "Ama aynı zamanda haklı da."

"Ne?" Bu Brynleigh'nin duymayı beklediği son şeydi ve onu hazırlıksız yakaladı.

Servet Elfinin kanatları alevlendi. "Valentina muhtemelen kovulmayacak ama sen kesinlikle kovulacaksın. Sen de benim gibi seildin. Onlarla aynı olmadığımızı biliyorsun."

Sözler içine işlediğinde, Brynleigh'in ayaklarının etrafına imento gibi dolandı ve onu yerinde tuttu. Arkadaşı haklıydı. Brynleigh aklını başına toplamalıydı. Ryker'a odaklanmalıydı, başka hiçbir şeye değil. Kadın ne kadar korkunç olursa olsun Valentina'yla savaşamazdı. Buraya gelmek için yaşadığı onca şeyden sonra gitmeyi göze alamazdı.

Gözlerini kapatan Brynleigh derin bir nefes aldı. Kalbinin ritmik atışına odaklandı ve onu sakinleştirmesine izin verdi. Sinemaya geri dönüp Valentina'nın boğazını parçalamayacağından emin olduktan sonra nefesini verdi.

Gölgelerini ve kanatlarını geri çekerek gözlerini açtı. "Teşekkür ederim, Hallie."

Brynleigh arkasına bile bakmadan, ateş perisiyle arasına mümkün olduğunca çok mesafe koyma ihtiyacıyla Boşluğa adım attı.

Aradaki boşluğun tam ve mutlak karanlığı onu tüketti ve bir an için tamamen huzur buldu.

Brynleigh odasında, Valentina'yla dövüşme arzusundan arınmak için düş aldı. Onun için burada değildi.

İntikamı çok yakındı; tadını alabiliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Mektup Arkadaşları ve Takma Adlar

"G selamlar ve saygılar, Kaptan Waterborn." Celeste'in sesi bugün normalden daha neşeli görünüyordu ya da belki de farklı olan Ryker'dı.

Dün gece, yıllardır uyumadığı kadar iyi uyumuştı. Brynleigh'in dalgalı sarı saçları ve tatlı kokusu rüyalarında ona eşlik .

Dün onu ziyaret ettiği için pişman olmadığını fark etmek Ryker'ı şaşırttı. Kuralları çiğnemişti ama bunun iyi bir nedeni vardı.

Gözünü kırpmadan tekrar yapardı.

"Günaydın," diye cevap verdi. Bir eliyle kulaklığını ayarlarken, kapının yanındaki geçici barı işleten Hafif Elf'ten bir kahve aldı. Elfe teşekkür ederek duvara doğru ilerledi.

Kütüphane, Seçim Salonu'ndaki balo salonundan çok daha küçüktü ve kulaklıkla bile rahat bir koltuğa yerleşirken konuşan diğer adamların belli belirsiz mırıltılarını duyabiliyordu.

Celeste hoş bir tavırla, "Randevunuz geliyor Kaptan," dedi. "Lütfen beklemede kalın."

Kulaklıktan durgun bir çello konçertosu geliyordu. Belli ki hemen konuya giriyorlardı. Muhtemelen bunun için yoğunlaştırılmış zaman çizelgesine teşekkür etmeliydi. Diğer adamlardan bazıları yeni zaman çizelgesi konusunda endişeliydi ama Ryker değil. İki haftaya ihtiyacı yoktu.

Artık evlenme teklif etmeye hazırды.

Bazıları onun çok hızlı hareket ettiğini söyleyebilirdi ama Ryker çoktan kararını vermişti. Brynleigh de la Point'i istiyordu. Annesinin *onun* için istediği türden bir eş olmayabilirdi ama istediği kadın oydu.

Ryker önümüzdeki iki haftayı çok iyi değerlendirecekti. Bu süreyi müstakbel gelinini tanımak ve onun hakkında her şeyi öğrenmek için kullanacaktı. Ayrıca, Brynleigh'in kararını vermek için hâlâ zamana ihtiyacı olabilirdi. Brynleigh'nin kendisiyle tanışmak için sunağa koştururken kendini kaybedeceğini düşünecek kadar kendini beğenmiş değildi.

Aşk her iki taraf için de emek isterdi ve Ryker vampire onun için mümkün olan en iyi eş olduğunu kanıtlamak niyetindeydi. Ryker Brynleigh'in her türlü ihtiyacını karşılayacak, onu güvende tutacak ve ona sevgi dolu bir yuva verecekti. Bunu şimdi görebiliyordu; hayatları kahkahalarla, oyunlarla, zekice yorumlarla ve saatlerce süren sohbetlerle dolu olacaktı.

Bekleyemedi.

Ryker'ın duyabildiği tek şey gürleyen kalbi olana kadar müzik sessizleşti. Kulaklıktan yumuşak bir nefes geldi, ancak bir nefesten daha fazlasıydı.

"Brynleigh?" diye mırıldandı, kahve fincanı ağzının ortasında donmuştu. "Sen misin?"

Ne aptalca bir soru. Tabii ki öyleydi. Dün Valentina'yla yaptığı son felaket konuşmadan sonra, Brynleigh'in bundan sonra tek randevusu olmasını istemişti. Yine de bilmek zorundaydı.

Bir yanıt bekleyip dururken sessizlik sonsuza kadar uzayacakmış gibi görünüyordu.

Orada mıydı?

Bir ömür -ya da birkaç saniye, bunu söylemek zordu- geçtiğinde, dingin, kadınsı bir nefes kulaklarını okşadı. Sıcak bir günde tenine fısıldayan ferahlatıcı bir esinti gibiydi. Kendisinininki kadar tanıdık gelmeye başlayan o ses, "Ryker." diye nefes aldı.

Brynleigh'in dudaklarında kendi adını duyunca Ryker inledi. Aleti kıpırdandı ve gözlerinin kapanmasına izin verirken kendini ayarladı.

Başka kimse onun adını böyle söylememişti. Bu yarı dua, yarı yakarış ve tamamen onun sesiydi. Sesinin tınısı, her heceyi kendine özgü bir şekilde çıkarışı, ihtiyacı olan her şeydi. Gerginlik omuzlarını terk etti ve rahatladı.

"Selam tatlım. Seni özledim." Gerçek. "Ben de seni özledim."

Daha önce hiç bu kadar iyi sözler duymamıştı. Koltuğunda öne doğru eğilerek gözlerini bir kez daha açtı. "Notumu aldın mı?"

Onları ayıran tek şey ahşap bir duvardı. Tahtadaki çizgilere baktı ve bekledi.

Ryker eskiden sabırlıydı -annesini onu sık sık sakini biri olarak tanımlardı- ama vampirinin sözlerini duymaya o kadar hevesliydi ki, onun sessiz kaldığı her saniye çok uzun geliyordu.

"Evet, Başhemşire teslim etti." Nefes nefese bir kahkaha havayı doldurdu. "Biliyor musun, daha önce kimse bana bir not yazmamıştı. Çok tatlıydı."

Sandalyeye yerleşirken gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı. Her şey yolunda giderse, bu uzun ve rahatlatıcı bir konuşma olacaktı. "Bu beni ilk mektup arkadaşın mı yapıyor?"

Bu *gerçekten* hoşuna gitmişti. Açgözlüydü ve kızın ona verebileceği kadar çok ilk istiyordu.

İlk evlenme teklifi, birbirlerini ilk görüş, ilk dans, yalnızken ilk öpücük...

Halkın gözünden uzakta olduklarında yapacakları her şey aklına geliyordu.

Kıkırdadı. "Sanırım öyle."

"Peki notu beğendin mi?" Obsidyen Kumları'nın yanında, sesi bir okul çocuğu gibi çıkıyordu. Yine de bilmek zorundaydı.

"Ben yaptım." Brynleigh

güldü. "Güzel," diye nefes

aldı.

Bir duraklama oldu ve onun uzun altın tellerini parmaklarının arasında döndürdüğünü hayal etti. "Yine de, göndermek istediğim birkaç eleştiri var."

"Ah?" Ryker başını eğdi. "Can kulağıyla dinliyorum."

Konuştukları sürece her türlü sohbet konusunu memnuniyetle karşılardı.

"Her şeyden önce, el yazınız arzulanan bir şey bırakıyor." Ryker homurdandı. "Evet, bu doğru."

Annesi ve akademideki müdürler onu her zaman el yazısını geliştirmesi için teşvik etmişlerdi ama ona göre bu bir çabaydı. Ryker solaktı; ne kadar çabalarsa çabalasın, annesinin istediği güzel, düzgün ilmekleri elde edemiyordu.

Brynleigh, "Açıkçası, böyle bir tavuk tırnağıyla orduya girmenize izin vermelerine şaşırdım, Yüzbaşı," diye alay etti.

"Öyle mi? Seninki daha mı iyi?"

"Öyle." Sesi kendini beğenmiş geliyordu. "El yazısı konusunda sınıfımda hep birinciydim, bu da bana böyle bir açıklama yapma hakkı veriyor."

Ryker'dan kısık bir kahkaha yükseldi. "İşimin çok fazla yazı yazmayı gerektirmemesi iyi bir şey. Bugünlerde yazışmalarımın çoğunun elektronik ortamda olduğunu bilmek sizi mutlu edecektir."

"Oh, güzel. Okuyamadıkları için kimsenin emirlerinizi yanlış anlamasını istemeyiz."

"Hayır, kesinlikle yapmazdık." Ryker çenesini yumruğuna dayadı. "Diğer eleştirileriniz nelerdi? Onları duymak için sabırsızlanıyorum."

Bir kahkaha attı ve bu ses Ryker'ın içini ısıttı. Bu sesi milyonlarca kez duymak istiyordu. "Tanrım, Kaptan. Eleştirilmeye bu kadar hevesli olduğunuzu bilmiyordum."

"Sizinle konuşmak için sabırsızlanıyorum." Kelimeler daha düşünmeden dilinden dökülüverdi. "Ne hakkında konuştuğumuz önemli değil çünkü sesini duymak en sevdiğim müziği dinlemek gibi. Bunu bütün gün yapabilirim. Bir büyücü gibi, sesinle beni büyüledin."

Kulaklıktan kesik kesik bir nefes geldi ve Brynleigh uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Kalbinin her atışı uzun ve uzundu. Damarlarındaki büyüünün her nabızı öncekinden daha yüksekti. Yersiz mi konuşmuştu? Bu çok mu hızlıydı? Çok mu fazla?

Ryker bir heykel gibiydi, beklerken gözünü kırpmıyor ya da hareket edemiyordu. Onu korkutup kaçırmış mıydı? Tanrılar, durumun böyle olmamasını umuyordu. Başka kimseyi istemiyordu ve bir geline ihtiyacı vardı.

Sonra kulaklıklarından çok güzel bir ses geldi. Brynleigh
Güldü.

Ruhu onun zevkinin her damlasını içti. Hareket etmedi ya da konuşmadı. Sadece dinledi.

"Ben büyücü değilim ve kimseyi ikna edemem ama ben de senden hoşlandım," diye mırıldandı. "Yine de notunuzun biraz kısa olduğunu söyleyebilirim."

Ryker'ın dudakları kıpırdadı. Eleştiri almaktan hoşlanacağını hiç düşünmemişti ama kız onun yanıldığını kanıtlıyordu. "Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bir romanı mı tercih ederdin? Bir şiiri mi? Bir şarkı mı?"

Ryker pek iyi bir yazar değildi ama onun için deneyecekti. Bir kuralı çiğnemenin, kalbini çalan bu vampir için yapmaya hazır olduğu pek çok şeyden ilki olduğu ortaya çıktı.

"Belki bir gün. Sana haber veririm."

Aralarındaki konuşma herhangi bir düşünce gerektirmiyordu. "Bunu sen yap, tatlım."

Kadın kıkırdadı, sesi adamın içini ısıttı. "Yine de bu son eleştirim değil."

Başını eğdi. "Hayır mı?"

"İmzalamadın ya da paraf atmadın. Senden geldiğini nereden bilebilirdim ki?"

Ryker'ın gözleri büyüdü. Onun bunun başka birinden geldiğini düşünebileceğini aklına bile getirmemişti. İçinden alçak bir hırıltı yükseldi. "Brynleigh, notu *ben* gönderdim."

Bu diğer adamlardan birinin vampirine herhangi bir şey gönderme düşüncesi bile onda hayal kırıklıklarını gökyüzüne doğru kükrete isteği uyandırıyor. O onundu, başkasının değil.

Hay sikeyim. Bu, Ryker'ın daha önce hiç tecrübe etmediği düzeyde bir sahiplenmeydi. Bir yanı bunun mantıksız olduğunu biliyordu ama yine de kulaklıklarını çıkarıp diğer adamlara Brynleigh'den uzak durmaları için bağlamak istedi.

"Hmm. Belki de imzanı nasıl atacağını bilmiyorsundur."

"Adımı nasıl yazacağımı biliyorum," diye homurdandı, hâlâ kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Demek ki bir uzunluk sorunu var," dedi, sesinde biraz neşe. "Bu kadar mı? Ryker'ın Brynleigh'den çok daha az harfi var ama yine de..." Kadın durakladı ve adam onun dudağını çiğnediğini hayal etti. Dolu muydu? Dolgun ve öpülesi mi? Üzerinde hak iddia etmesini mi bekliyorsun? Muhtemelen. Parmakları aralarındaki duvarı yıkıp kendi gözleriyle görme isteğiyle kaşınıyordu.

Kendine *iki hafta* olduğunu hatırlattı. *Hepsi bu kadar.*

İki hafta bekleyebilirdi, değil mi? On dört gün o kadar da uzun bir süre değildi, özellikle de Fae gibi uzun ömürlü varlıklar için.

Bu düşünce mantıklı olsa da hayal kırıklıklarını hafifletmedi.

"Ry," dedi aniden.

Kaşları çatıldı ve zihni yetişmek için yarıştı. "Affedersiniz?"

Brynleigh'in sesinde kesin bir gülümseme vardı, "İmzalayabilirdin, 'Ry'. Meşgul olduğunu falan anlıyorum ama-"

"Ry?" diye tekrarlardı. Bu isim diline yabancı ama hiç de umurunda değildi. Ve Brynleigh bunu söylediğinde, doğru hissettirdi.

"Evet, Ry. Bu bir takma ad." Kız homurdandı ve Tanrılar ona yardım etsin, ama bu ses ona daha da aşık olmasına neden oldu. "Tipik olarak, insanların birlikte çok zaman geçirdikleri biri için bir sevgi ifadesi olarak seçtikleri bir şey."

"Lakabın ne olduğunu biliyorum tatlım." Daha fazla oturamadı. Kahvesini bırakarak ayağa kalktı, kollarını başının üzerine uzattı ve sırtını kırdı. Kitap raflarına doğru yürüdü ve kitapların sırtlarını inceledi. "Ben olgun bir fae'yim."

Yumuşak, zar zor duyulan bir kıkırdama kulaklarını doldurdu. "Ah. Sorunun ne olduğunu anlıyorum. Kaptan, daha önce hiç kimse size bir tane vermedi mi?"

Sesinin şakacı tonlaması onu içten dışa doğru ısıttı. Bu kadar basit bir etkileşimin birine bu kadar neşe getirebileceğini kim bilebilirdi?

"Arkadaşlığından seninki kadar keyif aldığım kimse yok," diye mırıldandı.

Kadın nefesini içine çekti ve Ryker'ın parmakları *Mercan Şehri Tarihi'nin* deri cildinde hareketsiz kaldı. Yanlış bir şey söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak beynini zorladı.

Kara Kumlar'da Ryker genellikle böyle değildi. Sözlerini sorgulamazdı. Kendine güvenen ve kendinden emin biriydi, kendi başına bir liderdi.

"Arkadaşığımdan hoşlanıyor musun, Ry?" Sorusu sessizdi, neredeyse... tereddütlüydü.

Hoşlanmak, onun yanında hissettiklerini anlatmak için çok basit bir kelimeydi. Elinden gelse her günün her dakikasını onunla geçirirdi. Aslında yapmayı planladığı şey de tam olarak buydu.

Bu bittiğinde, uyandığında onun yanında olacak ve uzun bir günün ardından eve onun yanına gelecekti. Kaçınılmaz zorluklardan sonra onun kollarına sığınacaktı. Geceleri başını onun yatağında dinleyecekti. Artık her şeyi görebiliyordu. Köpeği gezdirmek gibi en sıradan işler bile onunla daha zevkli .

Ryker derin bir nefes aldı. "Kahveyi severim. Hamur işlerini de. Bir satranç oyunu oynamanın ve değerli bir rakibe karşı kazanmanın verdiği heyecan gibisi yoktur. Bunların hepsi *hoşuma* giden şeyler."

Kitaplardan dönerek duvara doğru yürüdü ve avucunu yüzeyin üzerine koydu. Gözlerini kapattı. "Seninle birlikte olmaktan hoşlandığımı söylemek, sesini duymayı ve seninle vakit geçirmeyi ne kadar çok istediğimi küçümsemek olur, tatlım. Bundan zevk almıyorum

Çünkü bu çok basit bir kelime. Daha ziyade, senin arkadaşlığın için çaresiz olduğumu fark ediyorum. Senin için. Dün bunu kanıtladığımı sanıyordum."

Alnını duvara yaslayarak parmaklarını tahtaya doğru kıvırdı. Onun bir şey söylemesini beklerken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Herhangi bir şey.

Sessizlik içinde geçen her an bir öncekinden daha uzundu.

Tam o anda, onun cevabını beklerken, Ryker Brynleigh de la Point'e aşık olduğunu fark etti. Birbirlerini sadece bir aydır tanıyorlardı ama kalbi onun için çarpıyordu.

Babasına bir eş bulmak için Seçme'ye gireceğine söz vermişti ama bu tür bir ruh tamamlayıcı, zihin bükücü, dünyayı değiştiren aşkı bulacağını asla hayal etmemişti.

Ve o...

Hala sessizdi.

Ryker'ın kalbi sıkışmıştı ve fısıldadı, "Brynleigh-"

"Buradayım," diye mırıldandı. "Ben sadece... ben buradayım."

Elini duvara gömerken ahşap bölme parmaklarına sertçe vuruyordu. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Sen...

söylediğin şey... bu..." "Bu doğru," diye fısıldadı.

Uzun bir nefes verdi. "Çünkü yalan söyleyemezsin."

"Bu doğru." Nefes verdi, kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu. "Duvarın önünde duruyorum." Ona söylemesi gerekiyordu.

Kadından, onu rüyalarına kadar takip edecek ipeksi bir kıkırdama geldi. "Ben de."

Yere oturana kadar bariyerden aşağı kaydı. Başını duvara yaslayarak derin bir nefes aldı. Yakındılar, sadece bu duvarla ayrılmışlardı. Ne kadar kalındı? İki ya da üç santim mi? Bu hiçbir şeydi. Onu yıkmak ve vampirini ilk kez görmek kolay olacaktı.

Yapmazdı. Henüz

değil. Ama yakında.

"Keşke seni şu anda görebilseydim," diye itiraf etti. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Bir anlık altın saç görüntüsü ona yetmemişti. Hiçbir şeyin yeterli olmayacağını anlamaya başlamıştı. Kız her yönüyle tamamen onun olana kadar.

Kulaklıkları kumaş hışırtılarıyla yankılandı. "Hiçbir yere gitmiyorum, Ry." Sesi neredeyse... bu konuda üzgün geliyordu. Ama onu yanlış duyuyor olmalıydı. "Ne bugün, ne de yarın. Her gün burada olacağım. Konuşmayı tercih edeceğim başka kimse yok."

Ryker, "Ben de seninle konuşmayı seviyorum," dedi.

Bir süre daha durakladıktan sonra fısıldadı: "Senin kadar güzel konuşamıyorum ama görünüşe göre ben de senden hoşlanmaya başladım. Bu... Ben... Bu beni şaşırttı."

"Sadece hoşlanmak mı?" Sesi alaycıydı, ama daha derine inerken sözlerindeki alt akımı gizleyemedi. "Bana karşı hissettiğin tek şey bu mu?"

Bu soruyu bugün sormayı planlamamıştı ama birdenbire, önemli olan tek şey onun cevabını duymak oldu.

Nefes nefese beklerken, elleriyle kot pantolonunu ovuşturdu. Zaman ilerledikçe kot pantolonundaki görünmez bir kırışıklığı düzeltti. O güçlü bir su fae'siydi, bir Temsilci'nin oğluydu ve yine de endişeyle doluydu. Onu ezebileceğini biliyor muydu? Sözlerinin onun için dünyalara bedel olduğunu?

Yine de onu zorlamazdı. Asla da zorlamazdı. Bazen zaman bir insanın diğerine verebileceği en iyi hediye idi. Ona ihtiyacı olduğu kadarını verecek ve hiçbir yere gitmeyecekti.

Brynleigh derin bir nefes aldı. "Belki... Sanırım... Belki daha fazlasıdır." Sesi sanki bunu itiraf etmekten korkuyormuş gibi titriyordu. "Sanırım..."

"Evet?" Karnında umut kıvılcımları çaktı ve tırnakları avuçlarına battı. Kolları boştu, onu bekliyordu.

"Bunu itiraf etmek gerçekten korkutucu," diye nefes aldı. "Ben... Ben desteklemiyorum... ama..." İçinden titreyen bir nefes kaçtı. "Sanırım sana aşık olabilirim, Ryker."

Bu son sözler bir nefesten daha fazlası değildi, ama onları sanki kulağına bağırması gibi duydu. O umut kıvılcımını yanan bir aleve dönüştü. Hayatının geri kalanı boyunca ona değer verecekti.

Sözleri kalbine yerleşirken uzun bir an geçti.

Alnını duvara yasladı. "Ben de Brynleigh."

"Kendine aşık olabilir misin?" Sesindeki alaycı ton geri gelmişti. "Kendine bu kadar değer verdiğini bilmiyordum."

Kıkırdadı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sesi kulaklarında yumuşak bir okşamaydı. "Evet, seviyorum." Özlemle iç çekti. "Keşke seni görebilseydim."

İnledi. "Biliyorum. Yakında."

Belki de kendine bunun uzun sürmeyeceğini hatırlatmaya devam ederse, önümüzdeki iki hafta ona sonsuzluk gibi gelmeyecekti. Şu anda bundan kuşkuluydu.

"Yakında," diye yankılandı usulca.

Ryker randevularının bitmesini istemiyordu. Burada saatlerce kalıp vampiriyle konuşabilirdi. "Sana hiç babamdan bahsetmiş miydin?"

Mırıldandı. "Hayır, sanmıyorum."

Bu onu şaşırtmadı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Onun hakkında pek konuşmam," diye itiraf etti.

"Oh," diye mırıldandı. "O..."

"Annem de babam da hayatta," diye yanıtladı Ryker, onun soruyla nereye varmak istediğini sezerek. "Annem de babam da beni seviyor ama babam..." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "O benim her şeyim."

Ryker'ın zihninden anılar geçti.

Babasıyla birlikte ata binmiş, ailenin Batı Bölgesi'ndeki kır evinin tarlalarında dört nala gidiyordu. Ovalar kilometrelerce uzanıyordu, her yönde bir tahıl denizi. Birlikte spor izlerlerdi. Okumayı öğrenmek. Müzik dinlemek. Avlanmak. Satranç oynamak.

Ryker'ın yapmaktan hoşlandığı her şey onu bir şekilde babasına bağlıyordu.

"Bana ondan bahseder misin?" İsteği yumuşaktı, sanki Brynleigh onu anılarından çekip çıkarmaktan korkuyormuş gibiydi.

Ryker, "Babam ve ben çok yakındık," dedi. "Bana ata binmeyi o öğretti ve her zaman en büyük şampiyonum oldu."

Ryker'ın zihninde başka bir anı, çok daha yeni bir anı canlandı.

"O NASIL?" Ryker hemşireye sessizce sordu.

Başını salladı, yumuşak gülümsemesi acıma duygusuyla doluydu.

"Korkarım bugün iyi bir gün değil Kaptan."

Ryker'ın ağzı sıkıştı. "Durumun böyle olabileceğinden endişeleniyordum."

Yine de babasını görecekti. Yarın, Seçim Salonuna girecekti. Babasının bilmesi gerekiyordu.

Hemşireye teşekkür eden Ryker sessizce odaya girdi. Bir zamanlar Waterborn Evi'ndeki üç çalışma odasından biri olarak hizmet vermişti. Şimdi ise babasının hasta odasıydı. Makineler ötüyor, dezenfektanlar altta yatan hastalık kokusunu örtüyor ve odanın ortasında bembeyaz çarşaflı bir hastane yatağı duruyordu.

"Baba." Ryker yatağa doğru yürüdü.

Babasının hastalıklı halini gördüğünde kalbi neredeyse göğsünde duracaktı. Ryker'ın son ziyaretinden bu yana babasının durumu daha da kötüleşmişti.

Görmeyen gözler tavana bakıyordu ve Ryker babasının elini tuttuktan sonra bile gözlerini kırpmadılar.

Ryker babasının elini sıkarken yanakları nemliydi. "Seçme'de bir eş bulacağım baba," diye söz verdi. "Sana söylediğim gibi."

Yanıt gelmedi.

"Yarın gidiyorum," dedi. "Ben ziyarete gelemeyeceğim ama annem ve River sana çok iyi bakacak."

Cyrus'un parmakları Ryker'ın parmaklarının etrafında hafifçe gerildi. Bu Ryker'ın beklediğinden daha fazlaydı ve nefesini kesti.

"Seni seviyorum," dedi Ryker

huysuzca. Yanıt gelmedi.

Ryker'ın gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve onu çabucak sildi. Ne olursa olsun, verdiği sözü tutacaktı.

"WAS?" Brynleigh'nin sessiz sorusu Ryker'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Parmağını gözlerinin altında gezdirdi ve ıslak çıkınca şaşırdı. Yine ağlıyordu. "Babam uzun zamandır hasta."

"Olamaz."

Ryker'ın göğsü yandı ve kalbini ovuşturdu. "Kız kardeşim doğduktan birkaç yıl sonra babama Dinginlik bulaştı. O yaşıyor ama..."

Ryker'ın boğazında bir yumru oluştu ve sesi kesildi. Söylemediği sözler aralarında havada asılı kaldı. *Uzun süre değil.*

Dinginlik ölümcül ve tedavisi olmayan bir hastalıktı. Sadece Fae'leri etkiliyordu ve kimse geldiğini bilmiyordu. Bundan kurtuluş yoktu. Dinginlik

Kurbanın vücudunu yiyip bitiriyor, yavaş yavaş hareket kabiliyetini çalıyordu. Kıtadaki en iyi tıbbi bakım bile ölümcül ilerleyişini durduramadı.

Ryker yirmi yıldan uzun bir süredir babasının yavaş yavaş ölmesini izliyordu.

"Çok üzgünüm Ryker." Brynleigh'in sesi çatladı ve aralarında birkaç dakika süren bir sessizlik oldu. "Aileni kaybetmek tarif edilemez bir acıdır. Benimkiler... Onlar vefat etti."

Kalbi sıkıştı. İkisi de kederi yakından tanıyordu. Bu onları birbirine bağlayan, eskisinden daha da yakınlaştıran bir iplikti.

Onun nereden geldiğini anlamasından nefret ediyordu. Bu konuda ortak noktaları olmasından nefret ediyordu. Onun da muhtemelen uykusuz geceler ve gözyaşlarıyla dolu yorucu günler geçirmiş olmasından nefret ediyordu. Sessiz kaldıkları, keder içinde oturdukları randevularını hatırladı.

Kumların yanında, Brynleigh'den bu acıyı söküp alabilmeyi diledi. Kederin ruhunu paramparça eden mutlak acısını tarif edebilecek hiçbir kelime yoktu. Babasının hastalığını hatırladığında bazen içine yerleşen boşluğu açıklamanın gerçek bir yolu yoktu. Kelimelerin genellikle boş olduğunu ve basmakalıp sözlerin insanları çok uzağa götürmediğini biliyordu.

Ryker keder hakkında her şeyi anlıyordu, bu yüzden Brynle'a anlamsız sözler söylemedi. Onun yerine başını salladı. "Kaybın için üzgünüm, Brynleigh."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştir. Aşık olduğu kadın bir yana, kederin yarattığı melankolik hüznü hiç kimsenin yaşamasını istemezdi.

Dakikalar ağır bir sessizlik içinde geçti.

Ryker yas tuttu. Sadece babası ve eskiden olduğu adam için değil, bir zamanlar paylaştıkları ilişki için de. Her zaman var olan acı göğsünde zonkluyordu ama bugün bir şeyler farklıydı. Belki Brynleigh'le paylaştığı içindi, belki de başka bir şeydi ama normaldeki kadar şiddetli değildi.

Brynleigh sessizce ona ailesinden bahsetmesini istediğinde, o da bunu yaptı. Gözlerini kapattı ve daha önce hiç yüksek sesle anlatmadığı hikâyeleri paylaştı.

Saatlerce konuştu ve Brynleigh onu dinledi. Bu onun için kelimelere dökebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

O gün yine satranç oynamadılar ya da gülmediler ama Celeste randevularının bittiğini açıkladığında Ryker kararını vermişti.

Brynleigh de la Point onun gelini olacaktı çünkü bu vampirin gitmesine izin vermesine imkân .

Henüz bilmese de onun kızıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Sekiz Numaralı Kural

Tç gün sonra Brynleigh duştan çıktı ve makyajını tazelemeden önce havluyu üzerine sardı. Bir randevuya hazırlanıyordu ve kendini...

Hiçbir şey.

Brynleigh hiçbir şey hissetmedi çünkü şu anda duyguları deneyimlemesine izin vermeyi reddediyordu.

Sekiz numaralı kural: Duygular ölümlüler içindir, vampirler için değil.

Kütüphaneden döndüğü gün Ryker babasından bahsettiğinde, tüm duygularını ruhunun derinliklerine itmiş ve onları sıkıca kilitlemişti. Asla dışarı çıkmalarına izin vermeyecekti.

Böylesi daha kolaydı.

Eğer duygusuz olsaydı, Ryker'ın sözleri onu etkilemezdi. İyiliği onu etkilemezdi. Babasının hastalığı yüzünden duyduğu keder kalbine dokunmazdı. Dokunamazdı da. Ne de olsa Seçim neredeyse bitmek üzereydi.

Çok yaklaşmıştı. Bugün kütüphanede buluşmayacaklardı. Eski bir geleneğe uyarak, erkekler kendi seçtikleri bir partnerle bire bir randevular planlamışlardı.

Brynleigh duygularını hissetmesine izin verseydi, midesi düğümlenirdi. Ama uyuşmuş olduğu için değildi. Boş bir levha. Bir ölüm silahı, başka bir şey değil.

Brynleigh, Ryker'ın onu randevusuna davet edeceğinden emindi. Ne de olsa ona aşıktı.

Ya Brynleigh?

Ryker'a kesinlikle aşık olmuyordu. Bu imkânsızdı çünkü ailesini öldüren bir adamı sevmesinin imkânı yoktu.

Brynleigh, Ryker'ın yanında herhangi bir duygu hissettiğinde, onları bastırıyordu. Ne de olsa cehalet mutluluktu.

Onun varlığında dişleri sızladığında, içinde filizlenen arzuyu kabul etmeyi reddetti. Onun gülüşü ne zaman belli bir şekilde hissetmesine neden olsa, bu duyguları paketledi ve derinlere doldurdu. Ne zaman rüyalarına girse, uyanıyor ve onu tekrar düşünmemek için tekrar uykuya dalmayı reddediyordu.

Duygularının efendisiydi, tam tersi değil.

Makyaj çantasından kiraz kırmızısı rujunu çıkaran Brynleigh, dudaklarına dikkatle sürdü. Makyajının sağladığı zırha bugün her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

"Ondan nefret ediyorsun," dedi yansımasına sertçe. "Ondan nefret ediyorsun, ondan nefret ediyorsun, ondan nefret ediyorsun."

Nefret kelimesi neden kulağa şüpheli bir şekilde başka bir dört harfli kelime gibi geliyordu?

Kesinlikle hissedemeyeceği bir şey yasaklandı.

Hayır.

Bu iyi değildi.

Ryker Waterborn'dan nefret ediyordu çünkü kabul edilebilir tek tepki buydu. Annesi, tanrılar ruhuyla olsun, her zaman sevgi ve nefretin aynı madalyonun iki yüzü olduğunu söylerdi.

Brynleigh Ryker'ı sevemezdi. Artık onu tanıdığı için nefreti farklıydı.

Bu kadar.

Bu gerçeği kendine tekrar tekrar hatırlatmaya devam edecekti, ta ki gerçek olana kadar.

Kapının çalınması onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Bir dakika." Brynleigh rujunun kapağını kapattı ve saçlarını ikinci bir havluyla sardıktan sonra kapıya yönelip açtı. "Evet?"

Başhemşire Lilith koridorda durdu ve Brynleigh'e sırtıttı. "Posta teslimatı." Bir kız öğrenci gibi kıkırdayarak vampire bir zarf uzattı. "Sana bir sürprizim var canım. Bugün için planlanan tüm randevular arasında seninki en ilgi çekici olanı."

Brynleigh'in midesi *alt üst oldu*. Sanki yetişkin bir kadın ve ölümcül bir vampir değil de bir genç kızmış gibi içinde taklalar attı.

O gergin heyecanı yakaladı ve kendi içinde derinlere itti. Ryker'la randevuya çıkacağı için heyecanlanması için hiçbir neden yoktu. Ne yaptıklarını ya da bundan zevk alıp almayacağını merak etmesi için bir neden yoktu.

Bu, kanlı bir sona giden bir araçtan başka bir şey değildi.

Brynleigh gözlerini kapatarak nefes aldı ve nadiren aklına gelen anılarını hatırlamak için kendini zorladı. Çığlıkları, ciğerlerinin yanışını, gökyüzünden dökülen su tufanını hatırladı. Ormanın kenarında, gölgeler içinde gizlenmiş uzun boylu bir adamın yanında duran daha ufak tefek bir adamı gördüğünü hatırlayınca kalbi hızla çarptı.

Bu anı, Brynleigh'in doğumundan sonra aylarca peşini bırakmamıştı.

Jelisette, soyu için boşlukları doldurmuştu. Adam aslında bir insan değil, bir su fae'siydi. Orduda bir yüzbaşı. Sebep olduğu ölümler için yargılanmayacaktı. Annesi bir Temsilci olduğu için ona hiçbir şey olmayacaktı.

Jelisette bu yüzden Brynleigh'e yardım ediyordu. Yeni bir vampir olarak kimse onun geldiğini göremezdi, bu da onu Temsilcilere bir ders vermek için mükemmel bir silah haline getiriyordu.

Brynleigh'nin koluna inen bir el onu düşüncelerinden çekip çıkardı. Başhemşire vampirin duraksamasını heyecan sanmış olmalıydı çünkü gülümsemesi nazikti. "Kaptanla harika vakit geçireceğinize eminim. Devam edin ve hazırlanmayı bitirin. Bir saat içinde size eşlik etmek için döneceğim."

Brynleigh ona teşekkür etti ve kapıyı kapattı. Havluyu yere bırakarak spor çantasının durduğu sandalyeye doğru yürüdü. Zarfı yatağın üzerine atarak, aradığı katlanmış resmi bulana kadar çantasını karıştırdı.

Brynleigh kâğıdı yavaşça açıp parmağını kırıksıklıklar arasında gezdirirken gözleri gümüş rengindeydi.

Kirli sarı saçlı, güzel ve gülümseyen bir yüz Brynleigh'e baktı. Zamanda yakalanan bir an, bir su selinde kaybolan bir anı.

Brynleigh bir damla gözyaşını sildi ve burnunu çekti. "Seni özlüyorum," diye fısıldadı. "Yaklaşıyorum ve sana söz veriyorum, yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Cevap gelmedi. Elbette yoktu. Sarai'nin sesi o gece hayatıyla birlikte çalınmıştı. Bu fotoğraf kasırgadan günler önce çekilmişti. Sarai'nin mavi gözleri sevinçle parlıyordu ve ağzı sonuna kadar açıktı, kamera dışındaki birine gülerken samimi bir an yakalamıştı. Kot şort ve kırmızı bir bluz giymişti. O yaz en sevdiği kıyafeti buydu.

Brynleigh bu fotoğrafı da diğer birkaç fotoğrafla birlikte çekmişti ama fırtınadan kurtulan tek fotoğraf buydu. Fırtına başladığında cebindeydi.

Brynleigh görüntüye baktıkça daha da öfkeleniyordu. Gölgele damarlarında titreşti, görüşüne kırmızı sızdı ve yumruklarını sıktı.

Bu duyguyu, bu derin öfkeyi sakladı. Güvenliydi. Hatta iyiydi. Ona zarar vermeyecek ya da kalbini kırmayacaktı.

Brynleigh hissettiği tek şey öfke olana kadar öfkesinin büyümesine izin verdi. Başarısız olmayacaktı. Yaptıkları için Ryker Waterborn'dan nefret ediyordu ve o da başına gelecekleri hak etmişti.

Sonunda Brynleigh saate baktı. Yarım saatten fazla bir süre geçmişti ve giyinmeyi bitirmesi gerekiyordu. Resmi dikkatlice yeniden katladı ve çantasına yerleştirdi.

Eşyalarını karıştırırken mükemmel elbiseyi buldu. Dar ve kıvrımlarını doğru şekilde sarıyordu. Kolları uzundu ve yakası kolyesinin göğüslerinin arasına rahatça yerleşmesine izin veriyordu. Etek ucu kalçalarının ortasına kadar iniyordu. Siyah topuklu ayakkabılarını giydi ve el işine hayranlıkla bakmak için banyoya girdi.

Brynleigh başını eğdi, bakışları onu değerlendiriyordu. Güzel, ölümcül bir vampir ona gülümsedi. Saçları sol omzunun üzerinden dökülüyordu. Siyah gözleri ona bakıyordu. Kırmızı dudakları dişlerini vurguluyordu.

Tüm vampirler neredeyse acı verecek kadar güzeldi -ay tanrıçasından aldıkları armağanlardan biriydi bu- ama Brynleigh'in gözlerindeki kıvılcımın güzelliğiyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey yaklaşan intikamıyla ilgiliydi.

Bacaklarını çaprazlayan Brynleigh ayağıyla havaya vurdu. Brynleigh'nin randevu vakti geldiğinde Başrahibe Lilith onu muhafızlardan biri olan Harper'la birlikte bekliyordu. Brynleigh'i bu odaya götürmeden önce gözlerini bağlamıştı.

Bu on dakika önceydi.

Çoğu vampir sabırlıydı ama bu Brynleigh'in pek de iyi olduğu bir beceri değildi. Bir insan olarak beklemekte hiç iyi olmamıştı. Bu özelliği

onun vampir hayatına.

Başrahibe Lilith ayrılmadan önce Brynleigh'e bir bardak kan şarabı vermişti. Brynleigh şimdi onu yudumluyor, odanın durgunluğunun etrafına yerleşmesine izin veriyordu. Randevularının ne olacağından emin değildi ama Ryker'in bu konu üzerinde çok düşündüğünden emindi.

Brynleigh'in kaptanla bir ay boyunca neredeyse her gün yaptığı konuşmalardan sonra kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da fae'lerin hiçbir şeyi yarım yapmadığıydı.

O da bilmiyordu.

Çok uygundu. Oynadığı oyunda gerçekten de değerli bir rakipti. Kaybetmek zorunda olması çok kötüydü.

Koridordan iki ağır ayak sesi geldi.

Brynleigh başını sesin geldiği yöne doğru eğdi. Göz bağı zaten güçlü olan diğer duyularını daha da güçlendirmişti. Yaklaştıkça kalp atışları sabitleşiyor, göğüslerinde ritmik davullar çalıyor ve onunkinden neredeyse iki kat daha hızlı atıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı, menteşeler petrole olan ihtiyaçlarını dünyaya ilan ediyordu.

Brynleigh yavaşça hareket etti ve şarabını bırakmadan önce masanın üzerinde bir boşluk aradı. Şarap dökülmeyince nefes verdi ve başını girişe doğru çevirdi.

"Bu taraftan, Kaptan." Harper'ın sesini tanıdı.

Omurgası karıncalandı ve gölgeler alevlendi. Ryker buradaydı.

Revire gizlice girdiği gün güçlü bir nehir olan kokusu, bu gece Isvana'nın lanetlediği bir tsunamiydi. Aralarında hiçbir engel yoktu. Onu ondan koruyacak bir duvar yoktu. Sesini filtreleyecek bir yapay zeka yoktu.

Çürük siyah göz bağı, onun her şeyini deneyimlemesini engelleyen tek şeydi. Neredeyse hiçbir şey değildi.

Kalbi göğsünde çarpmaya başladı ve yüzü kızardı.

Varlığına karşı ters bir tepki. Olan .

Brynleigh'in içinde daha fazla duygu yükselmeye cesaret etti. Onları dizginlemek için mücadele etti. Onları bastırmadan önce ne olduklarını ya da ne anlama geldiklerini düşünmek için kendine zaman tanımadı. Bu öncekinden çok daha zordu. Neredeyse imkânsızdı.

Ryker çok güzel kokuyordu. Çok doğru. Çok *lezzetli*.

Brynleigh'in tanıdık kokuyla aydınlanmayan tek bir parçası bile yoktu. Teni karıncalandı. Gölgeleeri şarkı söyledi. Gözleri genişledi

göz bağının altında. Ve dişleri.

Onun tanrıça lanet *dişleri*.

Onun sesini ilk duyduğunda ağrıdığını mı düşünmüştü? Bu ondan yüz kat daha kötüydü. Şimdi diş etlerini yakan ikiz alevler gibiydiler. Oturduğu yerden fırlamak ve dişlerini adamın boynuna geçirmek için dayanılmaz bir istek duydu. Masayı kavradı, ahşap dokunuşunun altında çatırdıyordu.

Brynleigh hiçbir koşulda Ryker'ın tadına bakamazdı.

Kahretsin, bu kötüydü.

Bu yasadışı duyguları ve hissetmeye hakkı olmayan o korkunç arzuyu ruhunun derinliklerine, çok derinlerine itti.

Brynleigh bunu yapabiliyordu. Bir keresinde kendine bölümlere ayırma ustası demişti. Her şeyi ayrı tutabilir ve düğün gecelerine kadar dayanabiliyordu.

Bunların hepsi bir numaraydı. Brynleigh usta bir balıkçı kadın gibi Ryker'ı kendine çekiyordu. Hem avcı hem de yemdi. Bu yüzden böyle hissediyor olmalıydı. O sadece çok iyi bir yemdi. Göbeğindeki kasılma ve kalçalarının arasındaki nem herhangi bir işaretse, çok iyiydi.

Brynleigh'in vücudu Ryker'inkine tepki veriyordu. Bu beklenen bir şeydi, değil mi? O bir vampirdi ve Ryker da nefis kokulu bir fae, yani doğal olarak onu yutmak istiyordu.

Hiçbir anlamı yoktu.

Sözcükleri söylemek bir şeydi. Bunların doğru olduğuna kendini inandırmak ise tamamen başka bir meseleydi.

Brynleigh kız kardeşini zihninde canlandırdı ve bir dizi derin nefes alırken onu orada tuttu. Üçüncü nefes verişinde kendini daha normal hissetti. Ya da en azından Ryker'a daha az... çekildiğini.

Bunu yapabiliyordu.

Ailesi için.

İntikamı için.

Kendisi için.

Muhafız hâlâ odadaydı. Brynleigh arkasındaki adamı hissetti ama erkeksi kokusu ona hiçbir şey hissettirmedi. Ryker'ınkinin aksine.

Brynleigh'in zihnini kurcalayan bir ses, *buna artık bir son verebilirsin*, dedi. *Bitir şu işi.*

Bunu yapabiliyordu. İki adamı alt edebilecek kadar güçlü olduğu kesindi. Ama plan bu değildi. Eğer şimdi harekete geçerse.

Kaçmak. Özgürlük şansı yoktu. Brynleigh, çizginin dışında hareket ederse Jelissete'in hoşnut olmayacağından emindi.

Sabır çok önemliydi. Kaptan güzel kokuyor diye yılların planını çöpe atamazdı.

Bu tamamen ve son derece saçma olurdu.

Ryker'ı düğün gecelerinde öldürmek ailesine ve tüm Temsilcilere bir mesaj gönderecekti: Cumhuriyet'in yasalarını hiçe saymaları ve sonuç almadan hareket etmeleri yeterince uzun sürmüştü.

Plana sadık kalmalıydı, yani kafasından çıkmalı ve önündeki fae'ye odaklanmalıydı. Onun işaretine.

Brynleigh elini uzattı, işaret parmağı sıcak bir şeye değdiğinde kan şarabı bardağını almak niyetindeydi.

Dondu kaldı. Kalbi durdu. Ciğerleri tutuldu. Gölgele damarlarında buza dönüştü.

Dokunuyorlardı.

Ve...

Tanrılar hepsine lanet etsin, ama kötü hissettirmiyordu. Ailesini öldüren adama dokunuyormuş gibi hissetmiyordu.

Ev gibi hissettirdi.

Brynleigh'in başı dönerken sersemlik onu aşağı çekmekle tehdit ediyordu.

Bu...

Bu... Çok .

Bu yeterli değildi.

Sikeyim.

Zar zor düşünebiliyordu.

Sonra, geri çekilip ona çaresizce ihtiyaç duyduğu boşluğu vermek yerine, Ryker'ın parmakları elinin üzerinde gezindi. Bileğini kavradı ve çok daha büyük parmaklarını onun etrafına sardı.

Brynleigh'in kalbi atması gerektiğini hatırlamak için o anı seçti. Şimdi göğsünden kaçmaya çalışıyordu.

Nasıl oluyordu da tüm planlarını yaparken adamın kendisine dokunabileceği gerçeğini hiç hesaba katmamıştı? İşte buradaydı, hayatının oyununu oynuyordu ve bir şekilde bu olasılığı tamamen göz ardı etmişti.

Temas anında içinde patlayan kelebekler midesinde uçtu. Hepsini toplamak için çabaladı, her birini derinlere itti.

İçeride. Kaç tanesini tutabilirdi? Onu mahvetmeden önce kaç duyguyu bastırabilirdi?

Emin değildi.

Brynleigh'nin tek bildiği Ryker'ın ona dokunduğuydu ve sanki yeni bir oyun tahtasına adım atıyorlarmış gibi hissediyordu. Kurallarını bilmediği bir oyuna.

Ailesinin öldüğü geceden beri hiç olmadığı kadar korkmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Evrenler Çarpışıyor

O Ryker'ın dünyasını ekseninden kaydırmak için tek bir dokunuş yetti. Bunu bile yapmamıştı.

Odaya girer girmez Brynleigh'nin kokusu onu neredeyse etkisi altına almıştı. Diğer kokular revirde onun kokusunu seyreltmışti ama artık bu doğru değildi.

Fae vampirlerin duyularına sahip olmayabilirdi ama ne olursa olsun onu kalabalıktan seçebilirdi. Berrak bir akşam ve gece açan güller gibi kokuyordu. Daha önce çiçekleri hiç sevmemişti ama şimdi, hayatının geri kalanında her gün onlarla çevrili olmak istiyordu.

Kokusu en güçlü kadeh Peri Şarabı kadar sarhoş ediciydi.

Ryker kendisini masaya götüren görevliyi zar zor fark etti, görevlinin birkaç dakika içinde yemekle birlikte geleceğini söylediğini duymadı.

Tüm odağı *kızın* üzerindeydi.

Sonunda aralarındaki engeller ortadan kalkmıştı. Onu kızdan uzak tutan, dayanıksız bir masa ve bir çift göz bağından başka bir şey yoktu.

Gözleri görmese bile onu hissetmişti. Büyüsü içinde fokurdamış, suyu onun karanlığıyla oynamaya heveslenmişti. Bu daha önce hiç olmamıştı. Genelde büyüsü sakindi ve ondan faydalanmasını beklerdi ama bugün öyle değildi.

Olay gerçekleştiğinde, bir kadeh şaraba uzanmış, onu devirmemeye dikkat . Ona *dokundu*.

Yumuşak ve serin teni onunkini yakalamıştı. Sadece bir sıyrıktı, eline değen bir tüy kadar bile değildi ama *her şeydi*. Bu

Dokundukları an, büyüü damarlarında sıçradı. Nefesini içine çekti. Kalbi çarpmaya başladı.

Evrenler çarpıştı.

Bu anın hayalini kurmuştu ama dokunuşlarının gerçekliği hayal ettiğinden çok daha fazlaydı. Ryker genç bir delikanlı değildi ve birçok partneri olmuştu ama o anların hiçbiri böyle hissettirmemişti.

Ve bu bir *dokunuştu*.

Brynleigh yumuşaktı, oysa o sert ve nasırlıydı. Teni pürüzsüz ve lekesizdi. En azından bunu bekliyordu. Tüm vampirler böyleydi - önceki ölümlü benliklerinin cilalanmış versiyonları.

Büyüleyici bir şekilde, üşüyordu. Donmuyordu ama sıcak da değildi. Bu onu endişelendirmeli ya da geri çekilmek istemesine neden olmalıydı. Bunun yerine, tek yapmak istediği onu sıcaklığıyla kaplamaktı.

Nefesini içine çekti ve eli onun elinin altında dondu kaldı. Geri çekilmek doğru, centilmence bir davranış olurdu ama yapmadı. O anda Ryker kendini pek de centilmen gibi hissetmiyordu. Bu tek temas noktasını ortadan kaldırmak, karnına bir bıçak saplamak gibi olacaktı.

Ölmeyi tercih ederdi.

Parmakları Brynleigh'i serbest bırakmak yerine bileğine doğru ilerledi. Parmakları Brynleigh'in etrafını sararken onun nefesinin kesildiğini fark etti.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adamdı ve kadının izin verdiği her dokunuş ona hayat veriyordu.

Saniyeler geçti. Dakikalar mı? Saatler mi? Emin olamıyordu. Tüm varlığı bu nazik okşamaya odaklanmıştı.

Hem çok fazlaydı hem de hiç yeterli değildi.

"Ry." Bu takma ad dudaklarından dökülürken fısıltıyla söylenmiş bir yalvarış gibiydi.

İçinden bir arzu şimşeği çaktı. Koltuğunda kıpırdandı, kendini belli etmeden ayarladı. Onu daha önce de istemiş miydi? Şimdi ona ihtiyacı vardı.

Ryker'ın hayalleri onun hakkını vermemişti. Hiçbir zaman elini tutan biri olmamıştı ama onu bırakmayı da hiç istememişti. Başparmağı bileğinin iç kısmındaki yavaş atan nabzın üzerinde nazik daireler çizdi.

"Merhaba," diyebildi sadece. Etkileyici değildi ama şu anda buna yer yoktu.

Birkaç uzun saniye sessizlik içinde geçti. Bu basit dokunuş onun olduğu kadar onun da temelini sarsıyor muydu? Bu kadar küçük bir şeyin hayatını bu kadar değiştirebileceğini hiç düşünmemişti.

Nefes aldı, "Ben-"

Kapı büyük bir gürültüyle açılarak aralarındaki o anı paramparça etti.

Brynleigh sanki yanmış gibi elini Ryker'dan çekti.

İniltisini güçlükle bastıran Ryker, başını sözlerini kesen kişiye doğru çevirdi. "Evet?" Sesi kısıktı. Elinde değildi. Sonunda Brynleigh ile aynı odadaydı. Birlikte geçirdikleri zamanın tek bir anını bile boşa harcamak istemiyordu.

Yerde bir şey hareket ederken tekerlekler gıcırdadı.

"Yemeğinizi getirdim efendim," dedi küçük, yumuşak bir ses. Bu sesi daha önce duymamıştı ve konağın işleyişini sağlamak için çalışan çok sayıda insandan birine ait olduğunu düşündü.

Yemekleri. Tabii ya. Her şeyi unutmuştu.

Ryker içini çekti ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Teşekkür ederim."

Servis görevlisi masaya birkaç parça yerleştirirken porselenler çınladı, sessizce çalışıyor.

"Şef bu akşam sizin için birkaç yemek hazırladı," dedi garson. "Ellerinizi yemenizi ve yemeği keşfetmenizi öneriyor."

"Olamaz," diye fısıldadı Brynleigh. Kelimeler kısa olsa da korku doluydu.

Ryker'ın gözleri göz bağının altından açıldı. Yanlış olan neydi?

"Bayan?" diye sordu garson.

Boğazını temizledi ve sandalyesi gıcırdadı. "Ben sadece... Ben pek... yemek yemem."

Ryker'ın yanaklarına kan hücum etti. Kara Kumlar adına, nasıl böyle büyük bir hata yapabilmişti? Vampirlerle ilgili bu önemli gerçeği bir şekilde unutmuştu.

Aptalın tekiydi.

Tanrılara şükür, görünüşe göre şef Ryker kadar kalın kafalı değildi.

"Endişelenmeyin," dedi garson. "Şef vampir dostu birkaç yemek hazırladı. Sizin için onları kanla bağlama cüretini gösterdi ve size en yakın olanları yerleştirdim."

En azından burada birilerinin aklı başındaydı.

Brynleigh bir süre sonra, "Çok düşüncelisin," diye cevap verdi. "Dürüst olmak gerekirse, bunu beklemiyordum. Teşekkür ederim."

"Elbette, hanımefendi." Sunucu, şefin yemeğin en iyi şekilde başka talimatlar olmadan keşfedilebileceğine inandığını açıkladı. Ona göre, bu onların bireysel, benzersiz tatları tatma becerilerini artıracaktı. Herhangi bir soruları olursa sunucu salonda .

Fae'lerin Çivit Okyanusu'nu geçtiklerinde evlat edindikleri ana tanrıça Kydona, Ryker'ı izliyor olmalıydı çünkü sunucu bundan sonra ayrıldı.

Bir kez daha yalnızdılar.

Kapı kapanır kapanmaz Ryker Brynleigh'e döndü. Parmakları bir sıkılıp bir çözülüyordu ve onu görebilmeyi diliyordu. "Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı. "Yemek konusunda... Bunu planlarken hiç düşünmemiştim."

Bu bir daha yapmayacağı bir hataydı. Bu randevudan hemen sonra, Choosing'deki iki erkek vampir olan Jacques ve Horatio'yu bulacak ve onlara Brynleigh'in hayatını daha rahat hale getirmek için ne yapabileceğini soracaktı.

Artık tahmin yok, hata yok. "Özür dilemene gerek yok," dedi Brynleigh.

"Tam tersine, bir ihtiyaç var." Boğazını temizledi. "Bir hata yaptım ve sizin için daha iyisini yapmaya çalışacağım."

"Bu çok tatlı." Vampir mırıldandı. "Biliyorsun, yemek yiyebiliyoruz. Sadece ağızımıza yemek koyduğumuzda tadı kül gibi geliyor. Kahve değil ama. Isvana'ya şükürler olsun, çünkü onu seviyorum."

"Ben de kahveyi çok severim." Ensesini avuçladı. "Yani bana kızgın değil misin? Kızdıysan sorun değil. Önceden düşünmeliydim ama yapmadım."

"Hayır, yapmayacağım. Daha önce hiç kimse bana kanlı bir yemek hazırlamamıştı. Dürüst olmak gerekirse, ilgimi çekti."

"Benim tarafımdan mı yoksa yemek tarafından mı?" diye sordu, kendini tutamayarak. Brynleigh kıkırdadı, "İkisi de."

Her nasılsa, tam da duymaya ihtiyacı olan şey buydu.

Her şeyden biraz deneyerek işe koyuldular.

Arada bir birbirlerine dokunuyorlardı. Her seferinde Ryker'ın daha fazlasını istemesine olan ilk sefer kadar patlayıcıydı.

Zaman akıp gitti. Yemek çok lezzetliydi ve yemek yerken özel bir şey konuşmadılar.

Ryker her dakikasına bayıldı.

"TANRIM, BU ÇOK İYİYDİ." Brynleigh iç çekti.

"Öyle mi?" Ryker kıkırdadı. "Hoşuna gitti mi?" Göz bağına çabucak adapte olmuştu ve deneyimini hiç engellemiyordu.

"İnanılmazdı. Çikolata ve kanın bu kadar iyi eşleşeceğini asla tahmin edemezdin." Dudaklarını şapırdattı ve keyifle iç çekti. "Bu şefi bulup tarifini almam gerekecek."

Ryker koltuğunda arkasına yaslandı, midesi doluydu. Şefin yetenekli olduğu inkâr edilemezdi. Tabaklar baharatlı, kızarmış geyik etinden, traşlanmış çiğ salataya kadar çeşitlilik gösteriyordu. Tattığı her şey çok lezzetliydi. "Pasta o kadar iyi miydi?"

"En iyisi," diye haykırdı. "Teşekkür ederim Ryker. Gerçekten. Bu geceye kadar yemeği özlediğimi fark etmemiştim bile."

Brynleigh'nin sesindeki mutluluk Ryker'ın içini ısıttı. Onunla konuşmak her zaman keyifliydi ama bu gece normalden bile daha iyi hissettiriyordu. Bunun küçük, çalıntı dokunuşlardan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildi. Her iki durumda da kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Ryker masaya yayılmış boş tabak ve bardakların oluşturduğu engelleri yavaşça aşarak Brynleigh'in elini bir kez daha buldu. Bu kez parmaklarının Brynleigh'in parmaklarının arasından geçişi hiç de kasıtsız değildi.

Derin bir nefes aldı ama geri çekilmedi. Aksine, kızın Ryker'ı kavrayışı daha da sıkılaştı. "Ryker, yapmalı mıyız bilmiyorum-"

"Benimle dans eder misin?" diye sordu o daha düşüncesini tamamlamadan.

Seçme'de birlikte geçirdikleri zamanın yavaş yavaş akıp gittiğinin farkındaydı. Kalan zamanlarının tek bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyordu.

Brynleigh'in dudaklarından karanlıkla karışık çınlayan bir kahkaha döküldü. "Ne? Müzik falan yok."

"Kendimiz de yapabiliriz." Ryker ayağa kalktı, bu gece rahat ayakkabılar giymeyi tercih ettiği için minnettardı. "Vücudunu bedenimde hissetmek istiyorum."

Bu buluşma muhtemelen Cumhuriyet'te yayınlanıyordu ama Ryker'ın umurunda değildi. Bu fantastik, ilgi çekici kadını kollarına almak için neredeyse her şeyi yapardı.

Masanın yanında durdu ama kadın hâlâ cevap vermemişti. Parmaklarını sıktı. "Lütfen?"

Brynleigh nefesini tuttu ve onun hâlâ emin olmadığını hissetti. "Benim iki sol ayağım var," diye onu uyardı. "Çoğu vampirin zarif olduğunu biliyorum ama ben değilim. Muhtemelen ayağına basacağım."

"Tatlım, küçük bir sakarlığın beni senden uzaklaştıracağını sanıyorsan yanılıyorsun." Elini nazikçe çekiştirdi ve ayağa kaldırdı. Hayatındaki çoğu kadından daha uzundu ve başı onun çenesinin altında duruyordu. Adam onu kendisine yaklaştıırken karşı koymadı. "Ben varım."

Dondu kaldı. "Yani-"

"Seni istiyorum, Brynleigh." Eli kalçasının etrafından dolaştı ve sırtının küçük kısmına yerleşti. "Sadece seni."

"Peki diğer kadınlar?" diye sordu nefes nefese.

"Senin gibi rüyalarım ." Sadece onu istiyordu. "Daha bir buçuk hafta var," diye hatırlattı ona.

Onları masadan uzaklaştırırken Brynleigh'i kendisine doğru tuttu. "Ona ihtiyacım yok. Ben kararımı çoktan verdim."

Matron Cassandra'yı karda takip ettiği anda kararını vermişti. Brynleigh ile babası hakkında yaptığı konuşma doğru kararı verdiğini kanıtlıyordu.

Brynleigh nefesini içine çekti. "Bu şu anlama mı geliyor-"

Başını eğdi, kızın kulağının kıvrımını buldu ve dudaklarını en nazik öpücüklerle üzerinde gezdirdi. "Benimle evlenmeni istiyorum, Brynleigh de la Point," diye nefes aldı. "Maskeli Balo gecesi sana resmen teklif edeceğim ama karar vermemiş gibi davranmanın bir anlamı yok. Eğer beni kabul edersen, seninim."

Kalbi ikisinin arasında gümbür gümbür atıyordu ve adam dans ederlerken ona sıkıca sarıldı. Birkaç dakika geçti ama adam bir cevap vermesi için onu zorlamadı.

"Evet, yapacağım." Başını onun omzuna yasladı ve ona yaslanarak rahatladı. "Ne de olsa buraya senin için geldim."

Ryker'ın kalbi onun sözleriyle yükseldi. Bunlar tam da duymak istediği şeylerdi.

Brynleigh'i kendine yakın tutarken vücudu havadar, ayakları hafif ve kalbi endişesizdi. Ryker daha önce yüzlerce kez duyduğu melodileri mırıldanarak onları dans üstüne dansla odanın içinde dolaştırdı.

Ryker onu öpmedi. Henüz öpmedi.

İstemediğinden değil -tam tersine, ağzı onunkine değmek ve tadını almak için can atıyordu- ama ilk öpücüklerini yüz yüze görüştükleri ana saklamak istiyordu.

Onun beklemeye değer olduğundan emindi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Kaybetmek Bir Seçenek Değildi

F Duş başlığından dökülen sert su, Brynleigh'i buzdan yapılmış minik iğneler gibi yukarıdan vuruyordu. Suyun altına girmeden önce atletini ve pijama şortunu bile çıkarmamıştı.

Birkaç saat uykusuz kalıp döndükten sonra banyoya sığındı.

Soğğun ona biraz akıl aşılacağıını ummuştı ama işe yarıyor gibi görünmüyordu. Donuyordu, ki bu bir vampir için başlı başına bir başarıydı, ama zihni bir faaliyet merkeziydi.

Tüm bu durum Tanrı'nın cezası bir karmaşaya dönüşmüştü. Ryker'la randevusu bir hafta önceydi ve o zamandan beri Fae'yi aklından çıkaramıyordu. Onun dokunuşunu tekrar tekrar hatırlıyor, bu anı onu arzuyla çılgına çeviriyordu. Bastırılmış o kadar çok duygusu vardı ki. Ne kadarını bastırırsa bastırsın, yine de daha fazlası vardı.

Brynleigh'in Zanri ile konuşması gerekiyordu. Acil durum planlarının hiçbiri böyle bir şeyi hesaba katmıyordu.

"Siktir." Başını sırlıklam duvara vurdu.

Ne yazık ki, kafasını çınlatmak dışında, bu eylem anlamsızdı. Artık gerçeklerden saklanamazdı; başı büyük bir beladaydı.

Brynleigh'in Ryker'a karşı hisleri vardı. Gerçek, elle tutulur, kalp çarpıntısı gibi duygular. Tekrar küfretti, küfürler ağzından kayıyor ve su tarafından yutuluyordu.

Duyguları her geçen gün daha da güçleniyordu. Kendini onlardan ayırmak gittikçe zorlaşıyordu ve daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

sürebilir.

Ryker her gün ona kendini sevdirmek için yeni bir şey yapıyordu. Canavarı bir kez bile görmemişti, onun derisinin içinde kötü bir adamın yaşadığına inanmasına yol açacak hiçbir şey görmemiş ya da duymamıştı. Bu bir sorundu.

Muazzam, dehşet verici bir sorun.

Brynleigh gölgelerini serbest bıraktı. Banyoyu kararttılar ama içindeki öfke ve şüpheyi hafifletmek için hiçbir şey yapmadılar.

Maskeli Balo'ya iki gün vardı. Yarın Altın Şehir'e dönüyorlardı. Görünüşe göre, Seçim Salonu saldırıdan sonra onarılmıştı. Brynleigh yolculuk ya da isyancılar konusunda endişelenmiyordu. Katılımcılar iyi korunacaktı ve o da kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlüydü.

Hayır, sorun tamamen Ryker'daydı. Su fae'siyle geçirdiği zaman arttıkça, onun hakkında daha çok şey öğreniyor ve amacı konusunda daha çok çelişkiye düşüyordu.

Ailesini soğukkanlılıkla öldürmüştü. Tanım olarak, bu onu bir canavar yapıyordu. Elllerinde kan olan biri olarak -suçluların kanı, ama yine de kan-birinin kötü olduğunu anlardı.

Ama Ryker ona canavarı göstermemişti. Onu görmemişti bile. Neredeydi lan o?

Yüzbaşı kaybetmeyi seven biriydi -ki bu Brynleigh'i gizliden gizliye memnun ediyordu, çünkü bir askerin zarif bir şekilde kaybedebileceği düşünülebilirdi- ama aynı zamanda nazik, şefkatli ve Brynleigh'in itiraf etmeye cesaret edemeyeceği kadar hoşuna giden hafif bir sahiplenme duygusu vardı.

Brynleigh inledi ve suyu kapattı. Duştan çıkıp havluyla kurulanmaya başladı. Ryker kötü olsaydı bu çok daha kolay olurdu.

Havlusunu asarak küçük yatak odasına doğru yürüdü. Sarai'nin fotoğrafı komodinin üzerindeydi ama bu bile içindeki intikam ateşini alevlendirmemişti. Cevaplara ihtiyacı vardı ve eğer uyumayacaksa, neler olup bittiğini öğrenmeye odaklanacaktı.

Bir çift siyah tayt giyen Brynleigh, uyumlu bir kazak giymeden önce taytını yukarı çekti. Saçlarını dağınık bir topuz yaptı ve kız kardeşinin resmini cebine koymadan önce kapüşonunu altın rengi buklelerinin üzerine çekti.

Bu riskliydi. Katılımcıların geceleri odalarından çıkmamaları gerekiyordu. Erkekler ve kadınlar hastanenin farklı bölümlerinde kalıyorlardı.

Konak ve Matronlar, şu anda Seçim Salonunda olmasalar da, Seçim yapısına hâlâ saygı gösterilmesi gerektiğini çok açık bir şekilde ifade etmişlerdi. Bunlar arasında flört sürecinde ayrı kalmak ve düğün gecesine kadar cinsel kaçınmak gibi arkaik yasalara uymak da vardı.

Brynleigh yakalanırsa ne yapacağından emin değildi ve bunu öğrenmeyi de planlamıyordu. Diğer kadınların sahip olmadığı bir şeye sahipti: Gölgeler.

Karanlık, Brynleigh'in damarlarında derin ve güçlü bir şarkıydı. Gölgeleeri her zaman oradaydı ve kullanılmayı bekliyordu. Kanatları da aynı derecede güçlü bir büyü biçimiydi ama doğuştan hakkı olan gölgelerin aksine, onları yeterince kullanmadığında serbest kalmak için kaşınmıyorlardı. Öte yandan, gölgeleri Brynleigh'in içsel bir parçasıydı, uzuvlarının bir uzantısıydı ve kullanılması gerekiyordu.

Vampir nefesini verdi, avuçlarını açtı ve gecenin esintilerini serbest bıraktı. Karanlık her şeyi, hatta saatin parlayan ışığını bile yutana kadar ondan akıp gittiler. Kara büyüünün etkisini takdir edecek zamanı yoktu çünkü gitmesi gereken yerler vardı.

Gölgelerini üzerine çeken Brynleigh Boşluğa adım attı. Siyah, boş yer vampirlerin bir yerden başka bir yere gitmesine izin veriyordu. Malikânedenden uzağa gitmesini engelleyecek bir koruma olup olmadığından emin olamayan Brynleigh, en kolay ve güvenli hareket tarzının küçük revire dönmek olduğuna karar verdi.

Ay ışığının aydınlattığı ormana gitmek birkaç saniye sürdü. Boşluktan çıktı ve karanlığını bir pelerin gibi etrafına sardı. Kutup rüzgârı açıkta kalan bedenini ısırdı ama kulübeyi incelemek için bunu görmezden geldi.

Ön tarafta siyah giysiler, eldivenler ve botlar giymiş iri yarı bir muhafız duruyordu. Perdeler geri çekilmişti ve tek bir masa lambasının ışığı geceyi aydınlatıyordu.

Lanet olsun. Brynleigh, Doktor Carin'in uyuyor olmasını umuyordu ama görünüşe göre o bir gece kuşuydu.

Yine de vampir buraya kadar gelebilmişti. Planından vazgeçmek bir seçenek değildi. Brynleigh başka bir şansı olmayabileceğinin fazlasıyla farkındaydı. Kapıyı inceledi. Gerekirse nöbetçiyi bayıltabilirdi ama varlığına dair hiçbir iz bırakmamayı tercih ederdi.

Işık sönene kadar çeyrek saat geçti. Isvana Brynleigh'e gülümsüyor olmalıydı, çünkü birkaç dakika sonra doktor

kulübeden dışarı adım attı. Kalın bir kürk mantoya sarınmış olan Carin bir yığın dosya taşıyordu.

Brynleigh bu ani şans karşısında gülümsedi.

"Bu gecelik işiniz bitti mi, Doktor?" diye sordu muhafız.

"Öyleyim, Lucas." Kulübenin kapısını kilitledi. "Teşekkür ederim. Kalmana gerek yoktu. Bana bir şey olmazdı."

Lucas başını salladı ve doktora kolunu uzattı. "Seni yalnız bırakamazdım. Cumhuriyet'in her yerinde asi faaliyetlerinin arttığına dair raporlar var. Ayrıca, karınla tanıştım. Kimse onu kızdırmak istemez."

"Doğru, çok vahşi." Carin kıkırdadı ve elini Luca'nın uzattığı bacağının üzerine koydu. "Beklediğiniz için teşekkürler."

Brynleigh, çift yanından geçerken pelerininin kaymamasına dikkat ederek etrafına daha fazla gölge ekledi. Onlar ağaçların arasında gözden kaybolana kadar bekledikten sonra hızla kulübenin kapısına doğru koştu. Kulağını duvara dayadı ve dikkatle dinledi.

Kabinin boş olduğundan emin olduğunda Brynleigh tekrar Boşluğa adım attı. Kapıdaki kilit çoğu insanın girmesini engelleyebilirdi ama onu durduramazdı.

Brynleigh'in gölgeleri onu kabinin ortasına bıraktı. Gizlice masaya doğru ilerledi ve telefonu aldı. Hiç vakit kaybedemezdi; ya Lucas geri dönmeyi planlıyorsa?

Parmakları hafızasından Zanri'nin numarasını çevirdi.

Görevlisi ilk zil sesinde telefonu açtı. "Alo?" Sesi halsiz geliyordu ve Brynleigh bir an için kendini kötü hissetti. Muhtemelen onu uyandırmıştı.

"Benim, Z," diye fısıldadı.

"Brynleigh, neler oluyor?" Arka planda biri homurdandı ve Zanri'nin tökezleyerek başka bir odaya girdiği anlaşılıyordu. Bir kapı kapandı. "Beni aramamalısın. Risk-"

"Riski siktir et," diye ısırdı. Sözüünü kesmiş olması önemli değildi. Onun saçmalamasına ayıracak zamanı yoktu. Gardiyan her an geri gelebilirdi. "Aramak zorundaydım. Önemli bir konu."

Zanri'nin ağzından şehirlerin seviyesine çıkabilecek bir iç çekiş döküldü. Deri gıcırdadı ve onun en sevdiği kırmızı, yıpranmış koltuğuna çöktüğünü hayal etti. "Jelisette burada değil."

"Tahmin etmiştim," dedi Brynleigh.

Brynleigh Jelissete'i tanıdığı sürece, yaşlı vampir haftada bir randevu veriyordu. Hiç kaçırılmazdı.

" oluyor?"

"Seninle konuşmak için aradım, Z. Senin tavsiyene ihtiyacım var, Jelissete'in değil."

Brynleigh Yaratıcısının ne diyeceğini zaten biliyordu. Jelissete ona on kuralı hatırlatacak ve doğru yolda olduğuna dair güvence verecekti. Sorun şu ki Brynleigh artık bundan o kadar da emin değildi.

"Neye ihtiyacın var, B?"

Boynunu avuçladı. "Choosing'i mi izliyordun?" "Elbette. Hepimiz izledik."

Gözleri kapandı ve inledi. "Sorun yaşıyorum." Bu yetersiz bir ifadeydi.

"Ne tür sorun?" Zanri'nin sesi bilmek istemiyormuş gibi geliyordu.

Böylece iki kişi oldular. Bu duygular yanıltı. Bu sorular yanıltı. Yine de dudaklarından dökülen bir sonraki kelimelere engel olamadı. "Ryker beklediğim gibi biri değil."

"Brynleigh," diye uyardı şekil değiştiren hırlayarak. "Fae senin hedefin."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Chavin'in başına gelenler, uyanık olduğu her an peşini bırakmıyordu.

"Onun ne olduğunu biliyorum," diye tısladı ahizeye doğru, telefonu tutarak. "Bunu bir şekilde unuttuğumu mu sanıyorsun? Her gün hatırlıyorum."

"O zaman sorun ne?"

Telefonu kulağına dayadı ve eliyle kolyesini karıştırdı. "Ne yaptığını biliyorum. Ben de oradaydım. Ama belki..." Dudağını çiğnedi. "Belki de değişmiştir? Belki de saklanması, onu bulamamamızın nedeni hayatını değiştiriyor olmasıydı."

Altı yıl uzun bir süreydi. İnsanlar her zaman değişti, öğrendi ve daha iyi oldu. Ya da daha kötü. Brynleigh bunun mükemmel bir örneği. Altı yıl içinde taş kalpli bir katile dönüşmüştü. Ryker'ın artık eskisi gibi bir adam olmaması akla yatkındı. Değil miydi?

Hat boyunca uzun bir sessizlik oldu. Omuzlarına bin kiloluk bir ağırlık çöktü. Zanri'nin nefesinin sesi kulaklarında ağırlaştı.

Birkaç dakika geçti. Brynleigh'in kalbi dengesiz bir şekilde çarpıyordu. Elleri kayganlaştı ve ahizeyi bir elinden diğerine geçirdi.

"Hedefiniz Kaptan Ryker Waterborn." Zanri'nin sesi buz gibiydi, duygudan tamamen yoksundu.

"Biliyorum," diye Brynleigh.

"Seçime aklınızda tek bir hedefle girdiniz. Neydi o amaç?"

"Bana aşık olmasını sağla, onunla evlen ve düğün gecemizde onu öldür," Brynleigh yıllar boyunca alıştırma alıştırma öğrendiği bu sözleri otomatik olarak fısıldadı.

Bir onay gümbürtüsü. "Bu doğru. Peki on numaralı kural nedir?"

Telefonu tutan eli titredi ve Brynleigh'in alnında soğuk bir ter belirdi. Zanni'yi aramak için kuralları çiğnemeyi *bu* yüzden göze almıştı. İhtiyacı olan hatırlatma buydu. Kelimeleri bekliyordu ama acı...

Kalbini delen tahta bir kazık gibi hissetmeyi beklemiyordu. "Odaklan, Brynleigh!" Zanni havladı. "On numaralı kural mı?"

Brynleigh gözlerini kapadı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Derin bir nefes aldı ve kuru ağzından kelimeleri zorla çıkardı. "Oyun bir kez başladığında, kaybetmek bir seçenek değildir. Kazanmanın tek alternatifi ölümdür."

Sesi titriyordu. Brynleigh kuralları biliyordu. Onları kabul etmişti, kaybetmenin sonuçlarını hiç düşünmemişti bile. Zaferi varsayılmıştı... ta ki hedefiyle karşılaşana kadar.

Ama şimdi?

Şimdi, şüphe karnında bir kordu. Sıcak ve parıltılıydı, gün geçtikçe daha da parlaklaşıyordu.

"Yine mi?" diye sordu idarecisi. "Onuncu kural nedir?"

Brynleigh kısa bir süre Jelissete ve Zanni'nin neden bu hareket tarzında ısrar ettiklerini merak etti. Ryker'ı öldürmesi için onu neden bu kadar zorluyorlardı?

Ama sonra Zanni onun adını haykırdı ve o da bu şüpheleri unuttu. "Oyun başladıktan sonra kaybetmek bir seçenek değildir," diye tekrarladı. Sesi bu kez daha sertti ve şüphe daha da uzaklaşmıştı. "Kaybetmenin tek alternatifi ölümdür."

Her kelime ruhuna yerleşirken netti.

"Tekrar," diye emretti Zanni üçüncü kez.

O da uymuş. Kuralı on kez tekrarladı. Kısa süre sonra sesi daha cesurdu. Daha sert. O şüphe kuru titredi ve neredeyse tamamen sönene kadar sönükleşti.

Zanni haklıydı. Kaybetmek bir seçenek değildi. Ryker ailesini öldürdü. Ölümünden o sorumluydu. Adamın beklediği gibi olmaması önemli değildi. O hâlâ bir katildi.

Oyunu bitirmek Brynleigh'in tek seçeneğiydi.

"Bir kez daha," dedi Zanni soğuk bir sesle. Sesindeki sertlik iyiydi. Ona dışarıda karşılaşacağı gerçekleri hatırlatıyordu.

Seiyorum.

Brynleigh'in duygularını tutan kutu güçlendirilmişti. Derin bir nefes aldı.
"Kaybetmek bir seçenek değil. Kazanmanın tek alternatifi ölümdür."

Uğursuz onuncu kural, telefonu kapatıp odasına döndükten çok sonra bile kafasında çınladı.

Zanri haklıydı ve onuncu kural açıktı: Ryker Waterborn ölmeliydi.

OceanofPDF.com

İntikam Onun Olacak

E Brynleigh, iki gün önce Zanri'yle yaptığı telefon görüşmesinden beri on numaralı kuralı, duyduğu tek şey bu olana kadar zihninde tekrarlayıp durmuştu. O haklıydı. Kaybetmek bir seçenek değildi.

Dün gece, karanlığın örtüsü altında, Seçime katılanlar Altın Şehir'e dönmüşlerdi. Yolculuk sırasında Matron Lilith, onlar kuzeydeyken Orta Bölgedeki huzursuzluğun devam ettiğini açıklamıştı. Sonuç olarak, katılımcıların etrafındaki koruma iki katına çıkarılacaktı. Herkesin güvenliğini sağlamak için başka önlemler de alınıyordu.

Şu anda bile Brynleigh'in odasının önünde bir asker duruyordu. Vampir yatağında oturmuş, saçlarını tarıyor ve onu kovarsa ne olacağını merak ediyordu. Onun çabalarını takdir etmediğinden değil, takdir ediyordu. İsyancıların faaliyetlerinin endişe verici olmadığını söylerse yalan söylemiş olurdu.

Sadece Brynleigh huzursuzdu. Ryker'la olanlar ve askerlerin varlığı arasında bir türlü huzur bulamıyordu. Dişleri ağrıyordu ve Altın Şehir'e döndüğünden beri birkaç litre kan içmiş olmasına rağmen açlıktan ölüyordu.

Hayatında bir şeyler eksikti ve ne olduğunu bulamıyordu.

Muhafızın gitmesini istiyordu çünkü kavga etmek için can atıyordu. Valentina'yı bulacaktı ama Maskeli Balo'dan saatler önce Choosing'den kovulmak çok saçma görünüyordu. Bütün çabasını

Burada. O ateşli kaltakla dövüşmek hesapta yoktu ama bir asi ortaya çıkarsa Brynleigh onları seve seve alt ederdi.

Biri kapıyı çaldı.

Brynleigh'in kaşları çatıldı. Diğer tarafta bir asinin durup kendilerini gümüş tepside sunma ihtimali neydi? Muhtemelen zayıftı ama bir vampir umut edebilirdi.

Saç fırçasını yatağın üzerine koyarak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırarak açtı. "Evet?"

İsyancıların parlak kıızıl saçlı ve ışıltılı gülümsemeli genç elfleri işe alma alışkanlıkları yoksa, bu onlardan biri değildi. Kız onlu yaşlarının sonlarında görünüyordu, henüz olgunlaşmamıştı ve Brynleigh'e doğru uzun siyah bir giysi çantası uzattı. Diğer elinde ise daha küçük bir hediye çantası tutuyordu. "Elbisenizi getirdim, Bayan de la Point."

Geleneksel olarak, Seçme'de bir kadının Maskeli Balo için giyeceği elbiseyi ailesi seçerdi. Brynleigh'in ailesi ölmüş olduğu için, Yaratıcısının bu rolü onun yerine üstlendiğini düşündü.

Brynleigh elfe teşekkür ederek iki çantayı da aldı ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Yatağa döndü ve Yaratıcısının hediyesini paketinden çıkarmaya başladı.

Brynleigh elbiseyi gördüğünde takdir dolu bir ıslık çaldı. Bu, hiç şüphesiz, Brynleigh'in bugüne kadar giydiği en güzel elbiseydi. Bu, çoğu kadının uzaktan hayranlıkla baktığı ve çok azının giyme şansına sahip olduğu türden bir elbiseydi.

Göz kamaştırıcıydı, evlenme teklifi için mükemmeldi ve... Ailesi bu gece burada değildi.

Brynleigh'in gözünün altından bir damla yaş süzüldü. Kız kardeşi bu elbiseye bayılırdı. Sarai her zaman giysilere ve özellikle de dikişe ilgi duymuştu. Fırtınadan birkaç ay önce Sarai moda tarihi okumak üzere Western School of Design and Fashion'a kabul edilmişti. Sonbaharda katılacaktı.

Sarai'nin stil anlayışı olmasa bile Brynleigh bir şaheseri gördüğünde tanırırdı. Taytını ve tişörtünü değiştirerek elbiseyi başının üzerinden geçirdi. İyi yerleştirilmiş birkaç fermuar, giysiyi yardım almadan giymesini sağladı.

Ona bir eldiven gibi oturdu.

Fermuarlar kapandıktan sonra Brynleigh banyodaki boy aynasına doğru ilerledi. Ne de olsa, bir elbise giymenin ne anlamı vardı ki?

güzel bir elbiseye hayran kalmamak mümkün mü? Ve bu elbise hayranlık uyandırmak içindi.

Vampir diye bağıırıyordu.

Kırmızı giysi vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyordu. Seçimin temasına çok güzel uyuyordu. Yakut rengi kumaş parıldıyor ve , bu da Brynleigh'in kendisini bir mücevher takmış gibi hissetmesini sağlıyordu. Yakası neredeyse göbeğine kadar inen düşük bir V şeklindeydi. Uzun, ince kolları bileklerine kadar uzanıyordu ve elbise ayaklarının altında toplanıyordu. Bir yırtmaç tehlikeli bir şekilde bacağının yukarısına doğru uzanıyor, uyluğunun ortasını kesiyordu. Arkasını döndü ve omzunun üzerinden baktı.

Arkası alçaktı, poposunu zar zor örtüyordu. Kanatlar için mükemmel. Brynleigh'in aklında, Yaratıcısının bu elbiseyi tam da bu nedenle seçtiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

İkinci çantada bir çift yakut topuklu ayakkabı, saç için kıpkırmızı bir gül, bir maske ve bir kâğıt parçası vardı. Brynleigh şifonyere yaslanarak notu dikkatle açtı. Yaratıcısının el yazısı sayfaya yayılmıştı ve üstündeki mürekkep lekesi Jelissete'in mektubu yazmak için dolma kalem kullandığını doğruluyordu.

*En küçük çocuğum,
Ay tanrıçası ve kan tanrısı bu geceki
seçiminizi kutsasın. Doğru seçimi yapacağınızı
biliyorum.
Sana öğretilenleri hatırla.
- Jelissete*

Brynleigh notu iki kez okuduktan sonra iç geçirdi ve kâğıdı yatağın üzerine bıraktı. Beklemediği bir hayal kırıklığı dalgası üzerine çöktü.

Altı yılın ardından Jelissete'in biraz daha duygusal bir şeylere sahip olacağını düşünmüştü. Yaratıcısı pek nazik olmasa da Jelissete son birkaç yıldır Brynleigh için bir anne rolü üstlenmişti. Yine de bu notta her türlü nezaket duygusundan yoksundu. Sadece Brynleigh'e amacını hatırlatmak için yazılmış soğuk ve kuralcı sözler vardı.

Brynleigh'in anne ve babası hâlâ hayatta olsaydı, ona söyleyecek bilgece sözleri olurdu. Muhtemelen onun için heyecanlanırlardı - ne de olsa nişanlanıyordu.

Ama ailesi ölmüştü. Sarai ölmüştü. Peki ya Brynleigh? O bir vampirdi ve şimdi yalnızdı. Bu gece nişanlanacaktı ama tıpkı görmezden geldiği tüm duyguları gibi bu da bir yalandı. Bir rol. Bir dizi yalan.

Karanlık öfke damarlarında dolaşırken Brynleigh'in kalbi yandı. Belki de Jelissete o notu yazarken tam olarak ne yaptığını biliyordu. Duygulara yer yoktu. Duygusallığa yer yoktu. Soğukkanlı intikam dışında hiçbir şeye yer yoktu.

Brynleigh kazanmak için oynuyordu ve kimse onu hedefinden alıkoyamazdı.

Fırtına ve bergamot gibi kokan adam bile.

Küpelerini takarken kafasında kurallar dönmeye başladı.

Birinci kural: Kimseye güvenemezsiniz.

İkinci kural: iki kat kutsanmış vampirler mücevherlerin ya da makyajın arkasına saklanmazlar. Yeteneklerinin kendileri için konuşmasına izin verirler.

Kulakları parladı ve eğilerek ayaklarını topuklu ayakkabılarının içine kaydırıldı.

Üç numaralı kural: Vampirler silahtır. Her zaman en iyi şekilde görünmeli, tanrı vergisi yeteneklerini ölümcül avantajlarına kullanmaya hazır olmalıdırlar.

Kural dört: Vampirler zorluklar karşısında bile her zaman sakin kalmalıdır.

Beş numaralı kural: her zaman içgüdülerinize güvenin.

Makyajını yaptı, dudaklarında gezdirdiği kıpkırmızı ruj ona kanı hatırlatıyordu.

Altı numaralı kural: hiçbir şeyin sizi hedefinizden

alıkoymasına izin vermeyin. Yedinci kural: Yaratıcınız her zaman en iyisini bilir.

Sekiz numaralı kural: Duygular ölümlüler içindir, vampirler için değil.

Saçlarını toplayan Brynleigh, geri kalanını başının üstünde özenle düğümlmeden önce bazı buklelerin sırtının yarısına kadar düşmesine izin verdi.

Dokuz numaralı kural: asla düşmanınıza arkanızı dönmeyin.

On numaralı kural: Oyun bir kez başladığında, kaybetmek bir seçenek değildir. Kazanmanın tek alternatifi ölümdür.

Brynleigh saçlarına son bir toka daha taktıktan sonra gülü aldı. Ağırdı, bir taç gibi ağırdı ve sağ kulağının arkasına iğneledi. Bunun dışında taktığı tek takı altın kolyesiydi. Sonuncusu

hepsi maskeydi. Elbise ve gül gibi kıpkırmızıydı ve onu başının arkasına bağladı.

Onaylarcasına başını sallamadan önce bir adım geri çekilip kendini eleştirdi. Görünüşünde son derece hoşuna giden ölümcül bir yan vardı.

İki şey eksikti.

Brynleigh gölgelerini ve kanatlarını kullanarak içine uzandı. İlki ayaklarının etrafında toplandı, karanlık dalgalanmalar ona güç veriyordu. İkincisi sırtında asılı duruyordu, kanatlar vampir gücünü ve kudretini simgeliyordu.

Artık hazırды.

Silahlı muhafızlar kapalı balo salonu kapılarının önünde . Koridoru incelerken yüzleri gergin ve gözleri karaydı.

Brynleigh'in elbisesi onlara doğru yürürken dalgalandı. Kanatlarını sırtında sıkıca tutuyor ve başını dik tutuyordu.

"Bayan de la Point," dedi soldaki muhafız. "Hoş geldiniz."

Brynleigh ağırbaşlı bir şekilde gülümseyerek bakışlarını kapalı çift kapıya kilitledi. Balo salonundan hafif müzik sesleri yükseliyordu. "Benim sıram mı?"

Başhemşire daha önce Maskeli Balo'nun nasıl yapılacağını açıklamıştı. Her katılımcı ayrı ayrı girecek ve böylece anons edilebilecekti. Kokteyl saatinde içecekler ve küçük atıştırmalıklar olacaktı ama asıl parti tekliflerden sonra başlayacaktı.

"Yakında," diye yanıtladı.

Topuklar Brynleigh'in arkasında tıkırdadı. Etrafına bir yanlışlık aurası yerleşti. Bu bir uyarıydı, fırtına öncesi bir duraklama, tehlike öncesi bir huzur anıydı. Uzun boylu bir kadın yaklaşırken vampir kaskatı kesildi ve arkasını döndü. Brynleigh maske taksa bile Valentina'yı tanıdı. Ateş perisinin yere kadar uzanan balo elbisesi o kadar genişti ki kapıdan zar zor geçiyordu. Soluk pembe, neredeyse beyaz güller elbiseyi korsajın üstünden ayaklarına kadar kaplıyordu. Valentina'nın mavi-siyah saçları sıkı bir topuz yapılmıştı ve dalları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Zalim mor gözler krem rengi bir maskenin arkasından dışarı baktı ve vampirin üzerine gelince daraldı. Kırmızı dudaklar bükülerek

kötü bir alay.

"Bu benim fae'mi çalan lanet olası sülük değil mi?" Valentina Brynleigh'e doğru yürüdü, gözleri gizlenmemiş bir şiddet tehdidiyle parıldıyordu. "Eğer sen olmasaydın, bu gece *beni* seçiyor olacaktı."

Brynleigh'in damarlarında gölgeler dolaştı ve dişleri diş etlerinde sıkıştı. Yumrukları Valentina'nın çirkin yüzüyle birleşmekten başka bir şey istemiyordu ama arzusuna boyun eğemezdi.

Dördüncü kural Brynleigh'in zihninde oynadı. Nefret dolu kan davaları olan korkunç ateş fae'leri için bir madde ekleyerek değiştirdi. Tanrım, neden onun yerine Hallie burada olamadı?

Brynleigh'in şansı çok kötüydü.

"Senin fae'n mi?" Brynleigh başını eğdi ve yüzünü içinde hissetmediği bir sakinlik maskesine bürünmeye zorladı. "Kimden bahsettiğinizi bilmediğimden eminim."

Valentina uzun köpek dişlerini göstererek hırladı. Brynleigh'in ağzındaki dişlere hiç benzemiyorlardı ama bir fae için oldukça keskindiler. "Seni ölümsüz, fahişe, gece yürüyen mezar sakini. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Valentina, Brynleigh'in türüyle ilgisi olmayan hakaretler bulamayacak kadar akılsız mıydı? Ne kadar da orijinal değil.

"mi?" Brynleigh tırnaklarının altında var olmayan kirleri karıştırdı. "Hmm. Emin değilim."

Valentina'nın içinden kadınsı olmayan bir hırıltı yükseldi. "Yüzbaşı Ryker Waterborn, işte o. Benim olması gerekiyordu."

Brynleigh'in kanatları arkasına doğru açıldı ve başı yukarı kalktı. Ellerini indirdi ve yumruk yaptı. "Ne dedin lan sen?"

Valentina ile Seçim'in başlarında görüşüklerini biliyordu -ne de olsa küçük bir gruptular- ama ateş fae'sinin Ryker üzerinde hak iddia ettiğini hiç duymamıştı.

Ve Brynleigh bundan hoşlanmadı. Hem de hiç.

"Beni duydun." Valentina ona bir adım daha yaklaşma cüretini gösterdi. "Kaptan buradaki en prestijli fae. Benim için en iyi koca o olurdu. Ama sen kirli sarı saçların ve sivri dişlerinle gelip her şeyi mahvettin."

Brynleigh'in soğuk damarlarında dolaşan öfke lav gibi yanıyordu. Gölgeler içinden taşıtı ve hırladı.

"Siktir git." Brynleigh'in dişleri yandı. Tırnakları avuçlarını kesti ve kan akıttı. Valentina'ya bir adım daha yaklaşarak menekşe rengindeki

"O benim." diye tısladı.

Söylediği sözler koridorda çınladı. Brynleigh'in derinliklerinde bir yerlerde bir şeyler değişti.

Valentina'nın gözleri büyüdü ve ağzı açılıp kapandı. Brynleigh'in erkeğine bu kadar açık bir şekilde sahip çıkmasının şokunu mu yaşıyordu? Sadece o değildi.

Brynleigh iddia ettiği sözleri söylemek istememişti. En azından bu kadar tutkulu ve gerçekçi değildi. Elbette Ryker onundu... öldürmek için. Onu sahiplenmesinin başka bir nedeni olabileceğini kabul etmeyi reddetti.

Gardiyan boğazını temizledi. "Bayan de la Point, vakit geldi."

Tanrılara şükürler olsun. Valentina'ya son bir bakış daha atan Brynleigh kapıya doğru ilerledi. Derin bir nefes almadan önce parmaklarını elbisesinde gezdirdi ve görünmez bir kırılganlığı düzeltti.

Bir kez daha onuncu kural aklından geçti.

"Ben hazırım," dedi kendinden emin bir şekilde.

Muhafız başıyla onayladı ve kapıyı açtı. Yüzlerce göz aynı anda Brynleigh'e çevrilirken müzik yavaşça sustu.

Onların ilgisinin ağırlığı altında gergin hissetmeyi reddetti. Bunun yerine dik tuttu ve kapının girişinde durup balo salonunu seyrederken kanatlarını arkasında sıkıca tuttu.

Bir başka dönüşüm daha geçirmişti. İsyancıların saldırısına dair hiçbir iz yoktu. Balo salonu artık on yılın partisine ev sahipliği yapmak üzere tasarlanmış görkemli bir mekândı. Altı elmas avize parlıyordu. Duvarları Cumhuriyet'in armasını taşıyan yakut halılar süslüyordu. Siyahlar giymiş hizmetkârlar, köpüklü şarap kadehleri ve küçük parmak yiyecekleri dağıtıyordu.

Ve insanlar.

Tanrılar, onlardan çok vardı. Daha fazla olmasa bile beş yüze yakın olmalıydılar. Kanlarının kokusu baştan çıkarıcıydı ama Brynleigh bu kadar çok insanın önünde olmaya hazırlanmak için bu gece zaten bolca içmişti.

Boynuzlu ve kanatlı elfler fae'lerin arasında durdu. Kurtadamlar cadılarla sohbet etti. Şekil değiştirenler vampirlerle etkileşime girdi. Kalabalık arasında birkaç insan bile vardı. Kıyafetler gökkuşağının güzelliğinin ve genişliğinin bir göstergesiydi, her kıyafet bir öncekinden biraz farklıydı. Herkes onun gibi maskeliydi.

Yüzleri örtülü olmasına rağmen Brynleigh kalabalığın içinde birçok tanıdık yüz fark etti. Muhafızlar son birkaç hafta içinde tanıdığı gelmişti

misafirlerin arasına karıştı. Takım elbiseler ve önlükler giyerek ortama uyum sağlamaya çalışıyorlardı ama hiçbir şey gözlerindeki farkındalık parıltısını gizleyemiyordu. Siyah ceketlerin altından silahlar çıkıyordu ve bu gece saldırmaya çalışan herkese acıyordu.

On parçalık bir orkestra sahnede oturmuş, telli enstrümanları havada asılı duruyordu.

Kıpkırmızı siyahlar giymiş bir müjdecî sağındaki gölgelerin arasından çıktı. "Bayanlar ve baylar." Sesi artık sessiz olan salonda gürledi. "Bu yılki Seçmelerin dokuzuncu katılımcısını, Bayan Brynleigh de la Point'i takdim etmekten onur duyuyorum."

Birinin hareket etmesini beklerken kalbi göğsünde çarpıyordu. Sonunda kalabalıktan biri alkışlayana kadar her saniye bir öncekinden daha uzunmuş gibi geldi. Onlar da diğerlerini tetikledi ve kısa sürede balo salonunu bir alkış tufanı kapladı.

Brynleigh'in yanaklarına kan hücum etti ve yere bakma isteğiyle savaştı. İlgiyi umursadığından değil, sadece bu akşamı başlatmak istediğinden.

Oraya ne kadar çabuk girerse, evlenme tekliflerini o kadar çabuk yapabilirlerdi ve gece de o kadar çabuk biterdi. Nişanlanacak ve hedefine bir adım daha yaklaşacaktı.

Ve yine de... bu iddialı sözler zihninde yankılandı. Bunları yüksek sesle söylerken ne düşünüyordu?

O benim.

Kalbi vahşî bir hayvan gibi göğsünde çarpıyordu. Duyguları yükselmekle tehdit ediyordu. Ciğerleri yandı. Derin nefes alarak gözlerini kapattı. Onu izleyenler muhtemelen hareketlerini sinirle karıştırmışlardı.

Yanılmışlar.

Brynleigh kendini bildiği tek şeye, acıya bırakıyordu. Geçmişin anılarını hatırlayan vampir, kendisine nadiren izin verdiği bir şeyi yaptı.

Ailesinin öldüğü geceyi hatırladı.

"Bayan Caldwell'i dün dükkânda gördüm." Brynleigh'in annesi Isolde Larkspur lavaboda bir tencereyi ovarken, Brynleigh de bulaşıkları kuruluyordu.

el.

"Ah?" Brynleigh'in parmakları soluk mavi yemek tabağının etrafında sıkıştı.

Annesi fark etmedi. "Evet. Jonah'ın gelecek ay eve döneceğinden bahsetti. Yeni yıla kadar ailesiyle birlikte kalacak." Kızına gülümsedi, mavi gözlerinde bir pırıltı vardı. "Kış Gündönümü için burada olacak."

Isolde kurnaz değildi.

Brynleigh pencereden dışarı baktı. Akşam yavaş yavaş yerini geceye bırakırken bulutsuz gökyüzü turuncuya boyanmıştı. "Bu çok güzel, anne."

Lütfen bırak şunu, diye sessizce ekledi. Brynleigh bunun nereye varacağını biliyordu. O ve Jonah birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı. Jonah ondan birkaç yaş büyüktü ama geçen yıl üniversiteden döndüğünden beri onu görmemişti.

"Ve o bekâr." Isolde kalçasını Brynleigh'inkine çarptı. "Belki de aile tatil partisinde sana eşlik etmek isteyip istemediğini sormalısın?"

Brynleigh'in annesinin sesindeki umutlu tınıyı fark etmemesi mümkün değildi. İnledi. "Biz sadece arkadaşız, anne."

"Ama daha fazlası olabilirsin!"

Bu pek olası değildi. Brynleigh altı ve Jonah dokuz yaşındayken, Jonah'ın bir solucan yemesi gibi talihsiz bir olaya tanık olmuştu. Bunu unutması için yeterli zaman yoktu. "Hiç sanmıyorum."

Komşular muhtemelen Isolde'nin cevap niteliğindeki iç çekişini duymuşlardı. Brynleigh başlangıçta Isolde'un çöpçatanlık konusundaki pek de ince olmayan yaklaşımlarını eğlenceli bulmuştu ama artık sıkıcı olmaya başlamıştı. Bir ilişki istediğinden bile emin değildi. Denge Üniversitesi'nde geçirdiği zamanın tadını çıkarmış, kadınlarla ve erkeklerle deneyler yapmıştı ama şimdilik kendi hayatına odaklanmaktan mutluydu.

Ailesinin dükkanında çalışmak için eve dönmüştü ve hayatında ne yapmak istediğinden emin değildi. Chavin çalışkan insanlarla dolu küçük bir kasabaydı. Büyük bir şehir değildi ama eviydi ve Brynleigh burayı seviyordu. Eğer ailesi burada bir hayat kurabilseyse, o da kurabilirdi.

Isolde tencereyi Brynleigh'e uzattı ve tezgâha yaslanan kızının üzerinde bakışlarını gezdirdi. "Senin mutlu olmanı istiyorum, Brynny. Hepsi bu."

"Biliyorum." O da biliyordu. Ailesinin sevgisinden hiç şüphe etmemişti.

"Seni seviyoruz," diye ekledi annesi. "Senin yerleştğini görmemiz çok önemli."

Isolde iyi niyetliydi. Davranışları zorlayıcı olsa da sevgi doluydu. Brynleigh ailesinin iyi niyetli olduğunu biliyordu. İyi bir aile hayatları vardı ve çocukluğundan şikayet edemezdi.

Tencereyi kurutma rafına koyan Brynleigh yuvarlak mutfak masasına oturdu ve çalıştığı lacivert iplik çilesini eline aldı. Örgü iğnesinin etrafına sararak üç ilmek attı. "Ben mutluyum."

Annesi onun karşısına oturdu ve kendi projesini eline aldı. "Ama daha mutlu olabilirsin."

Brynleigh kıkırdadı ve başını salladı. "Bırak gitsin anne, lütfen."

Kısa süre sonra, iki kadın sessizce çalışırken örgü şişlerinin sabit tıkırtısı mutfağı doldurdu. Isolde ile bu yaz dördüncü kez bu konuşmayı yapıyorlardı. Brynleigh birçok arkadaşının okuldan sonra neden eve dönmediğini anlamaya başlamıştı.

"Ne oluyor be?" Isolde küfretti.

Brynleigh bir dikiş attı, annesinin sert konuşması her zamanki sakın tavrına hiç uymuyordu. Başını kaldırdı ve arkasını döndü. Brynleigh pencereden dışarı baktığı anda dilinden bir dizi küfür döküldü.

Gökyüzü yeşil ile çevrelenmiş uğursuz bir koyu griydi. Batı Bölgesi'nin uçsuz bucaksız ovalarının üzerinde şimşekler çakıyordu. Rüzgâr dönüyor ve dışarıdan bağırışlar geliyordu.

Isolde, Brynleigh'i küfürlü konuştuğu için azarlamadı. Bunun yerine, olabildiğince hızlı bir şekilde mutfaktan dışarı koştu. "Gavin! Sarai!" Sesi çılgıncaydı. "Çabuk gel!"

Örgüsünü bırakan Brynleigh annesinin peşinden koştu.

Gavin onlara doğru koşarken ayak sesleri iki katlı mütevazı evin merdivenlerini dövüyordu. "Neyin var aşkım?"

"Bak!" Isolde titreyen parmağını oturma odasındaki cumbalı pencereye doğru kaldırdı.

Saniyeler sonra Gavin telefonuna havlayarak polisi arıyordu. Hava çatırdadı ve ozon kokusu etraflarını sardı.

Isolde Brynleigh'e döndü, gözleri çılgınca merdivenler ve dışarıdaki fırtına arasında gidip geliyordu. "Kız kardeşin nerede?"

Brynleigh kaşlarını çattı ve midesi bulandı. "Üst katta olduğunu sanıyordum."

Sarai de bağırış çağırış arasında gelmeliydi. Dikkatli değilse hiçbir şey değildi.

"Yakalayın onu," diye emretti Isolde.

"Elbette." Brynleigh merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Kapıyı çalma zahmetine girmeden küçük kız kardeşinin kapısını iterek açtı. "Sarai, neler oluyor? Rastgele bir fırtına var-"

Oda boştu. Sarai neredeydi? Dolapta ve üst kattaki banyoda yapılan hızlı bir aramada Sarai'nin orada olmadığı anlaşıldı.

Gök gürledi ve Brynleigh aceleyle kız kardeşinin odasına geri döndü. Sarai'nin masasının üzerinde bir takvim asılıydı.

Bugünün tarihi daire içine alınmış ve altına "Fuar Alanı" yazılmıştı.

"Siktir." Brynleigh telefonunu çıkardı ve aşağı koşarken kız kardeşini hızlıca aradı.

Cevap gelmedi.

Brynleigh yağmurluğunu giydi, ailesinin on sekizinci yaş günü için verdiği kolyeyi yakasının altına sıkıştırdı ve kız kardeşine bir dizi mesaj gönderdi.

Ekrana baktı ve okunduğunu gösteren onay işaretlerini bekledi. Bildirimler hiç gelmedi.

Sarai'ye ulaşamayacak onca gün varken neden bugünü seçti?

Yağmur camlara vuruyor, her damla silah sesi gibi geliyordu. Rüzgâr çığlık atan bir kadın gibi feryat ediyordu. Gök gürültüsü öfkesini göklere doğru kükredi.

Brynleigh yirmi üç yıldır hiç bu büyüklükte bir fırtına görmemişti.

Ayaklarını çivit rengi yağmur çizmelerinin içine soktu.

"Nereye gidiyorsun?" Isolde, Brynleigh'nin arkasından koştu ve onu kolundan yakaladı.

"Sarai'yi almak için." Brynleigh kapüşonunu saçlarının üzerine çekti.

"İçeride kal.

Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Geniş, korku dolu gözler onunkilerle buluştu. "Bununla mı dışarı çıkacaksın? Çıkamazsın!

Bu çok tehlikeli."

Brynleigh yatıştırıcı bir sesle, "İyi olacağım anne," dedi. Bir yağmur fırtınasıydı. Olabilecek en kötü şey neydi ki? "Birinin Sarai'yi alması gerekiyor. Telefonuna cevap vermiyor ve eve sağ salim döndüğünden emin olmak istiyorum."

Sarai'ye göz kulak olmak abla olarak Brynleigh'in göreviydi. Sarai bebekken bile hep böyle hissetmişti. Bu da farklı değildi.

Ayrıca, fuar alanı evlerinden çok uzakta değildi. Büyük açıklık, genç yetişkinlerin sık sık toplandığı bir yerdi. Brynleigh geçmişte birçok geceyi orada geçirmişti.

Gavin en büyük kızına bir şemsiye uzattı. "Dikkatli ol. Bu fırtına çıktı. Kız kardeşini al ve olabildiğince çabuk eve gel. Ben Bayan Cooper'ı kontrol edeceğim. Korkmuş olmalı."

Ne demek istediğini vurgularcasına güç titredi ve söndü. Karanlık etraflarını sardı. Yan kapıdan hafif bir çığlık geldi. Bayan Cooper yaşlı bir duldu, neredeyse doksan yaşındaydı ve Brynleigh kendini bildi bileli yalnız yaşıyordu.

"İyi fikir, Gavin," dedi Isolde. "Sarai geri gelirse diye ben burada kalacağım."

"Olursa beni ara." Brynleigh babasına sarılmadan önce Isolde'yi yanağından öptü. Telefonunu cebine soktu ve kapıyı açtı. Omzunun üzerinden "İkinizi de seviyorum," dedi. "Yakında döneceğim."

Göklerden su akıntıları düştü.

Brynleigh şemsiyenin yan tarafındaki düğmeye bastı ve su geçirmez kumaş başının üzerinde yayıldı. akan su tufanını durdurmak için çok az şey yaptı. Fırtına giderek şiddetleniyordu. Bu gelmişti? Sarai'yi bulduktan sonra fırtınanın kökenini düşünebilirdi.

Brynleigh ayakları betona çarpa çarpa caddede koşuyordu. Hızla ilerliyor, ters yönde koşan diğer insanları zar zor görüyordu. Herkes sıırıslıklam ve şaşkıındı, yukarıdan üzerlerine su yağarken gökyüzüne bakıyorlardı.

Fuar alanına doğru döndü.

Gökyüzü siyah ve griden oluşan girdaplı, öfkeli bir kütleydi. Hiç yıldız yoktu. Ay da yoktu. Tek ışık, yaz ortası gecesinde düzenli aralıklarla çakan şimşeklerden geliyordu.

Tarlaya yaklaştıkça Brynleigh daha da endişelenmeye başladı. Buraya gelirken Sarai'yi görmeyi ummuştu ama kız kardeşinden hiçbir iz yoktu. Sarai neredeydi? Sarai akıllıydı. Fırtına çıkar çıkmaz eve koşmaya başlardı.

Su normal olamayacak kadar hızlı yükseldi. Önce ayak bileklerine ulaştı. Sonra dizleri.

Gök gürültüsü öfkesini haykırdı.

Uzaktan biri çığlık attı.

İşe yaramaz şemsiyeyi bırakan Brynleigh ellerini ağzına götürdü ve bağırdı: "Sarai! Neredesin?" diye bağırdı.

Rüzgâr onun sözlerini yuttu.

Fuar alanına kız kardeşini çağırdı.

Su yükseldi ve yükseldi. Sağanak fırtınada yarı yürüdü, yarı koştu. Çok geçmeden su kalçalarına kadar gelmişti.

Fuar alanı görünmüştü. "Sarai!"

Hiçbir şey.

Ağaçlar ona doğru eğilmiş, rüzgâr onları neredeyse ikiye bölmüştü. Enkaz suyun üstünde yüzüyordu. Kolunun büyüklüğündeki dallar havada uçtu.

Yemin etti, etrafı tararken midesi bulandı. Burada hiç kimse yoktu. Genellikle en az iki ya da üç çiftin birbirlerine eşlik etmekten keyif aldığı tribünler bile boştu.

Brynleigh'in midesine uçurum gibi, uyuşturan bir panik yerleşti. Sarai olmadan eve gidemezdi. Yalnız döndüğü takdirde ailesinin yüzünde oluşacak dehşet ifadesini hayal ederken hayal gücü çılgına döndü. Bunu onlara yapamazdı. Sarai ailelerinin en genç üyesiydi. Nazık ve iyi biriydi ve asla sorun çıkarmazdı.

Brynleigh onu bulmak zorundaydı.

Dönüp eve doğru yola koyulduğunda su Brynleigh'in kalçalarına kadar gelmişti. Ellerini gözlerinin üzerinde gezdirerek görüşünü netleştirmeye çalıştı. Sağda solda Sarai'yi ararken titriyor ve kollarını ovuşturuyordu.

Fırtına hala devam . Chavin sulu bir kaosa sürüklendi. Ağaçlar yarıldı. Camlar kırıldı. İnsanlar çığlık attı. Ahşap gıcırdadı. Yağmur yağmaya devam etti.

Brynleigh, Sarai'nin eve gideceğini düşündüğü yöne doğru ilerlerken kalbi hızla çarpıyordu. Belki yolda onu görürdü. İçeride sığınacak bir yer bulduklarında bunun ne kadar aptalca olduğuna gülebilirlerdi. Küçük bir kızken olduğu gibi, oturma odasında oturup şimşekleri izlerlerdi. Isolde-

İşte!

Sarai yarım blok ötede, sokağın köşesinde sırtı Brynleigh'e dönük, kalça derinliğinde suyun içinde duruyordu.

Brynleigh'in göğsünde umut kabardı ve kız kardeşine doğru koşarken kollarını ve bacaklarını pompaladı. "Sarai! Gitmemiz gerek!"

Sarai hareket etmiyordu. Sadece uzaklara bakıyordu. Neye bakıyordu?

"Hey!" diye bağırdı Brynleigh. "Arkanı dön! Eve gitmek zorundayız. Bu güvenli değil!"

Bir yığın tuğlanın fırlatılmasına benzeyen bir gök gürültüsü gökyüzüne çarptı.

Sarai'ye ulaşmak için suyu itmek sanki sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Brynleigh akıntıya karşı mücadele etti, aşağıdan gelen su neredeyse yukarıdan gelen fırtına kadar güçlüydü ama ilerlemeye devam etti.

Asla pes etmezdi.

Sarai'nin kolunu tuttuğunda ciğerleri yanıyor ve kasları ağrıyordu. "Hadi gidelim!"

Sarai titreyen bir parmağını ufka doğru kaldırdı. "B-b-b-bak."

Brynleigh döndü, boğazından bir çığlık koparken gözleri büyüdü.

Köylerindeki tüm evlerden daha yüksek bir dalga çatıları aştı.

Bu bir kıyamet habercisi, bir ölüm getiricisiydi ve doğrudan onlara doğru geliyordu.

"Kaç lan!" Brynleigh, Sarai'yi arkasından çekerek bağırdı.

Doğal olmayan fırtına onları sokaklarda kovaladı. Ne kadar hızlı koşarlarsa koşsunlar, çığlıklardan, suyun tahtaya çarpmasından ve birbiri ardına yıkılan evlerden kaçamadılar.

Ve sonunda, yeterince hızlı değillerdi.

Su aç, acımasız bir canavardı ve onları bütün olarak yutuyordu.

BRYNLEIGH GÖZLERİNİ AÇTI.

Kendini bir kez daha şimdiki zamana bıraktığında zaman yavaşlıyor gibiydi. Balo salonundaydı, ölümcül bir fırtınanın ortasında değil. Kalbi bir anı yüzünden güm güm atıyordu, devasa bir dalga tarafından kovalandığı için değil.

Gölgeleri damarlarında zonkluyordu.

O yaz ortası akşamı Chavin'de ölüm hüküm sürmüştü. Tüm kasaba sular altında kalmış ve yerle bir olmuştu. Kır evleri, Ryker'ın fırtınası olan doğa gücüne dayanacak şekilde inşa edilmemişti.

Saatlerce süren yangın herkesi öldürmüş ve aniden sona ermeden önce kasabanın on mil çevresindeki her şeyi yok etmişti. O zamana kadar, Brynleigh

bir yetimdi ve onu Jelissete yapmıştı.

Brynleigh derin bir nefes aldı ve kalabalığı taradı. Ne aradığından emin değildi ama odanın öbür ucunda bir çift çikolata-kahverengi gözle karşılaşana kadar aramaya devam etti.

Gözleri kilitlendiğı anda kalbi göğsünde atmayı bıraktı. Gölgeler ayaklarının etrafında dönüyordu.

Zaman dondu.

Birbirlerine baktılar, aralarındaki kalabalık anlamsızdı. Onu daha önce hiç görmemiş olması önemli değildi. Maske takması da önemli değildi. O olduğunu biliyordu. Ryker Waterborn. Bakışlarını tutarak ona doğru bir adım attı.

Zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Çağlar Boyu Bir Buluşma

Ryker, kapılar açıldığında balo salonunun en ucunda durmuş Therian ile askeri manevraları tartışıyordu.

"Bayanlar ve baylar," diye duyurdu müjdecî, yakasına takılı mikrofon sesini yansıtırken, "bu yılki Seçme'nin dokuzuncu katılımcısı Bayan Brynleigh de la Point'i takdim etmekten onur duyuyorum."

Ryker'ın gözleri balo salonunun kapısına kaydı. Boyu, toplananların çoğunun başının üstünü görmesini sağlıyor ve müstakbel gelinini mükemmel bir şekilde görmesini sağlıyordu. Buradaki erkeklerin çoğu gibi o da şık giyinmişti. Takım elbisesi ve ayakkabıları siyahtı ama kravatını Brynleigh için seçmişti.

Balo salonuna adımını attığı anda, iyi bir seçim yaptığını anlamıştı. Kıpkırmızı kravat, göz alıcı elbisesine mükemmel bir uyum sağlamıştı.

Sands tarafından, o muhteşemdi.

Brynleigh eşikte durakladı. Ryker'ın ciğerleri niyetlendiği şeyin görüntüsünü içerken sıkıştı. Kıpkırmızı maskesi yüz hatlarını gizliyordu ama güzel siyah yarasa kanatları ve bacaklarının etrafında kıvrılan gölgeler onun bir gece yarattığı olduğunu gösteriyordu.

Gecenin yarattığı.

Ryker utanmadan vampirini inceledi. Ondan ölümsüz bir zarafet ve duruş yayılıyordu ve kusursuz bir şekilde bir araya getirilmişti. İpeksi altın rengi saçları yüzünü çerçeveliyordu. Kıpkırmızı bir elbise vücudunu sarıyordu.

Ve kıvrımları. Hayal gücü onun hakkını verememişti. Karanlık bir tanrıçaydı. Elbisesinin düşük V'si, yalvaran dolgun göğüsleri vurguluyordu.

Kucağa alınmak, sevmek ve hayran olunmak için. Kalçaları yuvarlaklı. Elbisesinin yırtmacından kaslı bir kalça görünüyordu.

Lanet olası mükemmellik.

Saf, sıcak, ilkel ihtiyaç içinden geçerken Ryker'tüm vücudu gerildi. Onu yalnız yakalamak, ellerini üzerinde gezdirmek ve kendisinin olduğunu iddia etmek için sabırsızlanıyordu.

Dengeli ve zarif bir şekilde öne doğru adım attı. Ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü ve siyah gözleri toplanan grubun üzerinde gezindi. Aranıyor.

Kydona ona yardım etti ama bu an için o kadar uzun süre beklemişti ki. Cebindeki kutunun dış hatlarını takip ederek Therian'a döndü.

"Gitmem gerek." Arkadaşını sırtından alkışladı.

Ejderha şekil değiştiren cevap verdiyse de Ryker bunu duymadı. Çoktan balo salonunda ilerlemeye başlamış, ona doğru çekilen meraklı izleyicileri iterek geçmişti. Yaklaştıkça kızın kokusu daha da güçleniyordu.

Kısa süre sonra, koklayabildiği tek şey gece açan güllerdi.

Hiçbir şey onu ona gitmekten alıkoyamazdı. Neden burada bu kadar çok insan vardı?

O güzel obsidyen küreler bakışlarıyla buluştuğunda Ryker balo salonunu yarılamıştı. Maskeli olmalarına rağmen, sanki doğrudan onun ruhuna bakıyor gibiydi.

Sanki bir şey ona çarpmış gibi adımlarının ortasında dondu kaldı. Kalbi kulaklarında bir davul gibiydi. Tüyleri diken diken oldu. Dünya dönmeyi bıraktı, büyüü damarlarında dolaştı ve derinlerinde, eksik olduğunu bilmediği bir şey yerine oturdu.

Onları bir insan denizi ayırıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Ondan başka hiçbir şeyin önemi olmadığı ortaya çıktı.

Zaman çözüldü.

İkisi de sanki aynı ip tarafından çekiliyormuş gibi hareket etti. Adam gözlerini kızıdan ayırmadan, aralarında birkaç metreden başka bir şey kalmayana kadar kalabalığın arasından ilerledi.

Nihayet. Sonunda birlikte. Engel yok. Hiçbir şey onları ayrı tutamaz. Artık yok.

Dudakları aralandı ve adam diş etlerinde yuvalanmış iki dişi gördü.

Selam, diye mırıldandı.

Sessiz selamlamaya karşılık verdi, etraflarında başka şeyler olduğunun belli belirsiz farkındaydı.

Seçimin diğer katılımcıları anons edildi ve sırayla balo salonuna girdiler.

Brynleigh'in bakışlarını tuttu.

Şansölye Rose sahneye çıktı ve mikrofona konuştu.

Brynleigh, "*Başka bir konuşma daha dinlemek zorunda olduğumuza inanabiliyor musun?*" der gibi kaşlarını kaldırdı.

Sırıttı.

Ignatia Rose bu yılki Seçici Kurul üyelerini "esneklikleri" için alkışladı. Çok hafif bir ifade ama Ryker'in umurunda bile değildi. Vampiri buradaydı.

Ryker Brynleigh'e doğru bir adım daha attı. Onu hafızasına işledi.

Benimkini.

Yakında tüm dünya bu muhteşem vampirin sadece ve sadece ona ait olduğunu öğrenecekti.

Daha önce Ryker ilk evlenme teklifini yapmaya gönüllü olmuştu. Öne çıkmak zor olmadı; kararından çoktan emindi ve Brynleigh'i görmek için sabırsızlanıyordu. Parmakları iki yanında kıpırdadı. Yüzündeki maskeyi çıkarmak için can atıyordu.

Onu görmek, ona dokunmak, öpmek istiyordu.

Şansölye'nin konuşması, muhtemelen sadece birkaç dakika olmasına rağmen, saatlerce sürmüş gibi geldi.

Tüm bu süre boyunca Ryker'in bakışları vampirininkinden hiç ayrılmadı. Şansölye Rose ilk evlenme teklifinin zamanının geldiğini duyurduğunda da. Balo salonunun ortasında sadece çiftler kalana kadar kalabalık geri çekilip duvarlara dizildiğinde de. Bir spot ışığı üzerlerinde parlayıp onları kesinlikle izleyen kameralar için aydınlatığında da.

Buna hazırды.

Ryker bir adım öne çıkarak nihayet vampiriyle arasındaki mesafeyi kapattı. Yüzlerce göz dikilince balo salonuna sessizlik çöktü. Onu rahatsız etmediler. Ona kalırsa, sadece o ve Brynleigh vardı.

Başka hiç kimsenin, Şansölye'nin bile önemi yoktu.

Brynleigh'in bakışlarını tutan Ryker uzandı ve vampirinin elini kendi elinin içine aldı. Temas anında nefesi kesildi, bu dokunuş da en az ilki kadar güçlüydü. İçinden kıvılcımlar geçti ve parmakları onunkilere doğru kıvrıldı.

Bir kez daha onun etinin yumuşaklığına hayran kaldı. Uzun, ince parmakları elinin içine mükemmel bir şekilde oturuyordu. Onu kendine yaklaştırırken başparmağı yavaş daireler çiziyordu.

Aralarında sadece bir adım kaldığında, dudaklarının köşesi yukarı doğru seğırdi. "Çok güzelsin." Sessiz sözleri sadece onun kulakları içindi.

Kırmızı dudakları yukarı kıvrıldı ve ona bir diş daha gösterdi. Kızardı, yanakları güzelliğini vurgulayan tozlu bir gül rengine döndü.

Her gün onun yüzünü kızartmak için çabalandı.

"Teşekkür Ry," diye mırıldandı. "de o kadar kötü görünmüyorsun."

Dudaklarının onun adını söyleyiş biçimi sonsuza dek kalbine kazınacaktı. Onun bu ismi binlerce kez söylemesini arzulayacak ve her seferinde de bunun üzerine titreyecekti.

Başparmağı elinin arkasında gezindi. "Hazır mısın, tatlım?"

Derin bir nefes aldı ve başını öne eğdi. "Sanki yıllardır bu anı bekliyormuşum gibi geliyor."

Bir bakıma, o da öyle hissetmişti. Seçime katılmayı kabul ettiğinde Ryker böyle hissedeceğini hiç düşünmemişti. Bu kadar mükemmel. Çok doğru.

Brynleigh geri adım atıp elini onunkinden çekince tüm vücudu gerildi. Adam onun gitmesine izin verdi ve bakışları, maskeyi yüzüne sabitleyen siyah ipek iplere uzanırken onun sade hareketlerine yapıştı.

Nefesi boğazında düğümlendi ve gözleri sadece kadının parmaklarının çekişine odaklandı. Çekiştirdi ve başının arkasındaki ipek düğüm çözüldü. Maske bir sonbahar yaprağı gibi yere yuvarlandı.

Brynleigh *büyüleyiciydi*. Onun en derin yanlarına hitap eden alışılmadık bir şekilde güzeldi. Geniş siyah gözleri onunkilerle buluştu. Elmacık kemikleri güçlüydü. Kırmızı dudakları dolgun ve öpülebilirdi. Hayal ettiği her şeye sahipti ama yine de hayal ettiği gibi değildi.

Öne atılıp onu kollarının arasına almamak için kendini zor tuttu.

Onun bakışlarını tutarak parmakları kalktı ve maskesinin kurdelelerini buldu. Düğümü çözdü ve maskeyi bıraktı.

Elleri yere düştü ve bakışları yüzünde gezinirken kalbi küt küt atmaya başladı. Şu anda zihin okuma yeteneği için her şeyini verebilirdi. Onun her bir düşüncesini bilmek istiyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Brynleigh ona doğru bir adım attı. , parmakları onun yanağını sıyırdı. "Sen gerçeksın," diye mırıldandı sanki buna inanamıyormuş gibi. "Sana dokunuyorum."

O da aynı şekilde hissetti. Bu bir rüya gibiydi.

Geçtiğimiz altı hafta boyunca, Brynleigh'in sesindeki her akışı, nefesindeki her kesikliği ve her kahkahayı yorumlamayı öğrenmişti. Paylaşmışlardı

En derin sırlarından bazılarını, her şeyi ve hiçbir şeyi konuştular ve saatlerce satranç oynadılar ve sonunda tüm bunların arkasındaki kişiye bir yüz koyuyordu.

Ve bu hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Brynleigh'i ilk kez görmek, hayatını karanlıkta geçirdikten sonra gün ışığına çıkmak gibiydi. Aralarındaki bağ derin, güçlü, ezici ve *doğru*du.

"Ben gerçeğim." Elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerine tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "Sen de öylesin."

Brynleigh bir nefes çekti ve kanatları arkasında parladı. Kalabalıktan biri mırıldandı ama kalbinin kaburgalarına çarpması yüzünden ne dediğini anlayamadı.

Parmaklarını birbirine geçiren Ryker, tek dizinin üzerine çökerken Brynleigh'in elini tuttu. Altındaki zemin soğuktu ama sıcaklık onu rahatsız etmiyordu.

Ağzı açıldı ve dili alt dudağına değerek onu ıslattı.

Ryker takım elbisesinin cebine uzandı ve parmaklarını daha önce oraya sıkıştırdığı siyah kadife kutunun etrafında birleştirdi. Yavaşça çıkardı, anı uzattı.

Sessizlik balo salonunu sarmıştı. O kadar sessizdi ki her ses, her nefes alış veriş yüz kat daha güçlenmişti. Sinirleri midesinde dans eden minik kelebekler gibiydi ve alnında boncuk boncuk terler belirdi.

Ryker ne söyleyeceğini çalışmıştı ama şimdi kelimeler yeterli gelmiyordu. Ya hayır derse? Ya kendini aptal durumuna düşürmek üzereyse?

Ciğerleri sıkıştı ve bir an için bayılacağını sandı. Gözlerinin önünde siyah noktalar belirdi ve nefes almak için mücadele etti. Şu anda askeri bir yüzbaşı ya da güçlü bir fae değildi. Sevdiği kadının teklifini kabul etmesini uman bir adamdı.

Brynleigh onun elini kavradı ve ağzı yukarı kıvrıldı. *Sorun yok*, der gibiydi. *Bu işte beraberiz*.

İşte böyle, sinirler defedildi. Kelebekler ondan çok çok uzakta yeni bir yuva buldular.

Ryker Brynleigh'in elini tuttu ve o siyah gözlerin içine derin derin baktı. "Tatlım, geçtiğimiz altı hafta boyunca seni tanımak

Hayatımın en büyük onuru." Konuşurken sesi sabitti ve tutuşu kadar sarsılmazdı. "Seçim Salonu'nun kapısından içeri girdiğim gün, bir gelin bulmayı umuyordum. Benim gibi birini sevebilecek zeki, sert ve sadık birini istiyordum."

Elinin tersini öptü. "Henüz bilmesem de senin için umut ediyordum."

Kalabalıktan birinin nefesi kesildi.

Bir diğeri, "Bu çok romantik," diye mırıldandı.

Ryker onları duymazdan gelerek yalnızca önündeki vampire odaklandı. "Brynleigh Elise de la Point, seni seviyorum."

Su fae'si bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylüyordu ama bu son olmayacaktı. Şu andan itibaren Solana kadar her gün onları ilan edecekti.

"Sen aysın, parlak ışığını hayatıma saçıyorsun," diye mırıldandı Ryker, sesi derinleşerek. "Seninle tanışmadan önce karanlıkta yaşıyordum ve bunun farkında bile değildim. Sen beni tamamlıyorsun. Her gün seni düşünerek uyanıyorum ve bana şimdiden çok şey öğrettin."

Brynleigh'in bakışları yumuşadı ve onun adını fısıldadı. "Sen de bana çok şey öğrettin."

"Hayatımızın geri kalanının nereye gideceğini görmek için sabırsızlanıyorum." Ryker'ın elini sıkıca kavradı. Sonraki sözleri daha sessiz olsa da, etkileri tüm varlığında yankılandı. "Benimle evlenir misin?"

Brynleigh derin bir nefes aldı ve parmakları onun parmaklarında kıpırdandı. Ona sessizce yalvardı, *Lütfen evet de.*

Ryker'ın tüm dünyası karşısındaki güzel vampirin etrafında dönüyordu. Onun yanıtını beklerken her nefes, her kalp atışı, her saniye sonsuzluk gibi geliyordu.

Ağzını açtı ve "Evet" diye fısıldadı.

Ryker tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı. "Evet?"

Vampiri -nişanlısı- güldü. Bu güzel, tanıdık ses bahar yağmuru gibi üzerine yağdı. "Elbette seninle evlenirim." Gülümsemesi en karanlık odayı bile aydınlayabilirdi. "İlk tanıştığımızdan beri bu günü bekliyordum."

Daha önce hiç hissetmediği bir sevinç Ryker'ın içine doldu. Sırtarak Brynleigh'i aldı ve bir daire çizerek döndürdü. Kıpırmızı elbisesi arkasında kaldı ve kıkırdadı.

"Evet dedi!" diye bağırdı. İyi haberi herkesin duymasını istiyordu.

Ryker Brynleigh'i ayağa kaldırırken alkışlar ve tezahüratlar balo salonunu doldurdu. Elindeki kutuyu hatırlayarak kapağını açtı. Daha küçük oniks mücevherler tek elması çevreliyordu ve yüzük ışıktan parlıyordu.

Brynleigh'in nefesi kesildi. Yüzüğe uzandı ama son anda geri çekti. "Ryker, bu... bu çok fazla."

Yanıliyordu. Hiçbir şey onun için çok fazla değildi. O onun kıızıydı ve yakında onun tarafından sevilmenin ne demek olduğunu öğrenecekti. Ryker her zaman kendisine en yakın olanlarla ilgilenirdi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Senin gibi mükemmel." Ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı.

Ryker onu susturduğu için çok mutluydu. Bu yüzüğü onu düşünerek seçmişti. Kızın sol elini kaldırarak, "Alabilir miyim?" diye sordu.

Yavaşça başını salladı. "Tabii ki."

Yüzüğü özenle uygun parmağına geçiren Ryker, uyumuna hayran kaldı. "Beğendin mi?"

Parlayan siyah gözleri onunkilerle buluştu ve kendisini dünyanın en önemli adamı gibi hissetmesini sağladı. "Bayıldım buna."

Brynleigh'nin yüzündeki ifade Ryker'a dinleyicileri olduğunu unutturdu. Ona sanki dünyanın dönmesinin sebebi oymuş gibi bakıyordu; sadece ve sadece onun için oradaydı.

O da aynı şekilde hissediyordu.

Parmaklarını birbirine geçirerek Brynleigh'i kendine yaklaştırdı. Başını eğdi, kolu onun beline dolandı ve kanatlarının altına yerleşti.

Dudakları kulağının kabuğuna değdiğinde nefesi kesildi ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Dokunuşunun altında titredi ve kendini durduramadan yanağını öptü. Kızın içinden geçen tepki onu memnun etti. Onu daha derinlemesine öpmek istiyordu ama yalnız kalana kadar bekleyecekti.

İlişkilerinin başlangıcını dünyayla paylaşmaya istekli olsa da, ilk öpücükleri ve sonrasında gelen her şey sadece onlara özel olacaktı.

Bekleyemedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Ölüm Tek Alternatiftir

Brynleigh'nin duygu kabı tehlikeli bir şekilde taşmak üzereydi. Ryker'la göz göze gelene ve bir duygu sarmalının içine yuvarlanana kadar her şey yolunda gidiyordu. Ne olursa olsun

Onları ne kadar aşağı iterse itsin, yeniden ortaya çıkmakta ısrar ettiler.

Ryker'ın evlenme teklifinden sonra yedi çift daha nişanlandı. Bu, Seçim için rekor bir sayıydı ve balo salonundaki hava mutlak bir sevinç havasıydı. Şansölye Rose sahneye çıktı ve birkaç dakika boyunca İki Yüzüncü Seçim'in sonucundan ne kadar memnun olduğunu anlattı. Ona göre bu, Denge Cumhuriyeti için refahın ve iyi şeylerin geleceğinin bir işaretiydi.

Brynleigh o kadar emin değildi. Şansölye'nin arkasındaki duvarlara dizilmiş muhafızları fark etti, onların varlığı bu duvarların dışındaki huzursuzluğu hatırlatıyordu. Gerçi başka kimse onları umursamıyor gibiydi. Belki de Brynleigh yanılıyordu ve en kötüsü geçmişti.

Brynleigh bu düşüncelere dalamadan yaylı orkestra enstrümanlarını aldı. Çalmaya başladılar, lirik müzikleri şaşırtıcı derecede güzeldi.

Ryker Brynleigh'e döndü. Su fae'sinin yüzünde ışıltılı bir gülümseme parladı.

Suçluluk duygusu Brynleigh'in karnına saplandı.

Ryker çok mutluydu ve onu oyaladığı için çok kötü bir insandı. Onun gerçek niyeti hakkında hiçbir fikri yoktu. Nasıl bilebilirdi ki? Onunla aşk için ya da en azından aşk potansiyeli için evlenmesi gerekiyordu.

Onun yerine, onunla oynuyordu.

"Benimle dans eder misin?" Ryker alçak, eski moda, kibar bir eğimle eğildi ve elini uzattı. Saçlarından bir tutam -çikolata gözlerinden birkaç ton daha koyu bir kahverengi- öne doğru düştü, ama fırçalamak için hiçbir çaba göstermedi.

Brynleigh onun eline baktı, davetkâr hareket onu kendisine doğru çekiyordu. Yakışıklı su fae'siyle dans etmemeliydi. Bu çok kötü bir fikirdi. Sadece bu teklif bile içinde kabul etmeyi reddettiği bir başka sinir bozucu duygunun filizlenmesine neden oldu ve onu derinlere itti.

Ama onu görmezden gelmesi kabalık olurdu... değil mi?

Etraflarında diğer çiftler dans ediyordu. Kaslı ejderha şekil değiştirici Therian, Hallie'yi bir çemberin içinde döndürdü. Kanatları arkasında çırpındı ve onu yerden kaldırırken ikisi de güldü. Sevimli bir çifttiler, özellikle de ejderha şekil değiştirenin küçük kadının üzerinde yükselişiyle. Daha az hoş olan ise yanlarında dans eden çiftti. Sondan ikinci evlenme teklifi bir fae olan Edward'dan Valentina'ya gelmişti. Brynleigh onun yakınlığını bilmiyordu ama ateş fae'si onun elini kabul ettiğine göre, güçlü olduğunu varsayıyordu.

Brynleigh ikisini de dikkatle izliyor olacaktı. Kim olursa olsun Valentina'ya katlananlar ya bir azizdi ya da kadar korkunçtu.

Ryker hâlâ sabırla Brynleigh'in dans teklifini kabul etmesini bekliyordu.

Uzun bir süre boyunca, içindeki tartışma şiddetlenirken onun eline baktı. Ağır bir bakışın onu delip geçtiğini hissettiğinde karar vermesine dakikalar kalmıştı. Başını kaldırdı ve tanıdık bir çift siyah göz onunkilerle buluştu.

Brynleigh, Yaraticısını görünce yutkundu.

Jelisette'in elbisesi soyunun kine benziyordu ama onunki neredeyse siyaha çalan koyu bir maviydi. Yüzünün üst yarısını kapatan uyumlu bir maske takmıştı ama Brynleigh onun Maker'ını görür görmez tanıdı.

Jelisette'in yanında duran, şık siyah bir takım elbise giymiş Zanri'ydi. Şekil değiştiren kaplan maskesi takmıştı ve gözleri maskenin içinden keskin bakışlarla bakıyordu. Kızıl saçları gevşek bir şekilde etrafından sarkıyor ve bu gösterişli insanlarla dolu odada ona vahşi bir hava veriyordu.

Jelisette'in siyah gözleri kısıldı ve Brynleigh'inkilere kilitlendi. İçlerinde saklı olan mesaj açıktı: *Bunu mahvetme.*

Brynleigh bunu yapmaya niyetli değildi. Bunu neden yaptığını hatırlatması için Zanri'yi aramak bir şeydi, ama onun Yaraticısı ile yüzleşmek başka bir şeydi. Brynleigh duygularıyla mücadele ettiğini itiraf ederse, Jelissete

onu cezalandırmakta tereddüt etmezdi. Bunu birkaç ay önce açıkça belirtmişti.

"Asla unutma Brynleigh, kazanmanın tek alternatifi ölümdür." Jelissete'in delici bakışları satranç tahtasının karşısından Brynleigh'inkilerle buluştu. Brynleigh gibi o da dışarıda kar tembel tembel yağarken kalın bir kazak giymişti.

Brynleigh başını sallayarak siyah veziri aldı ve tahtaya yerleştirmeden önce elinde çevirdi. *"Tabii ki."*

Yaratıcısı gülümsedi ama bu jestte zerre kadar sıcaklık yoktu. Bunun yerine, Jelissete'in keskin dişlerini görmek Brynleigh'in sırtından aşağı bir ürperti gönderdi. Brynleigh ölümlü olsaydı, gördüğü manzara karşısında çılglık atardı. Bu, gözünü kırpmadan adam öldüren bir kadındı ve uygun gördüğü cezaları vermekte hiçbir sakınca görmüyordu.

"Harika." Jelissete atını kaldırdı ve Brynleigh'in kalesini aldı. Hay sikeyim. Bunu nasıl kaçırmıştı?

Jelissete, *"Asla unutma, her zaman birkaç adım sonrasını planlamalısın,"* diye eklerken Brynleigh tahtaya bakıp kaçınılmaz şah mattan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyordu.

"Seni yüzüstü bırakmayacağım."

Jelissete ile göz temasını keserken bu sözler Brynleigh'in kafasında yankılandı. Yaratıcısının derisinin altında çalkalanan kargaşayı umarak Brynleigh başını eğdi ve kanatlarını geri çekerken yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. *"Dans etmekten memnuniyet duyarım, Ry."*

Sadece işin içinde duygu olmadığından emin olacaktı.

Ryker gülümsedi ve Brynleigh'in elini tuttu. Onun tarafından dokunulmanın verdiği iyi hissi görmezden geldi, Ryker onu dans pistine götürürken kolundan çıkan kıvılcımları görmezden geldi.

İlk şarkı o kadar da kötü değildi. Orkestra yavaş bir vals çaldı ve o da çoğunlukla iki sol ayağını saklamayı ve duygularını bunun dışında tutmayı başardı.

Yine de bu son değildi.

Şarkılar gelmeye devam etti. İlkinden sonra işlerinin biteceğini düşündü ama hayır. Dans ettiler ve dans ettiler.

Her şeye lanet olsun ama Ryker'la yaptığı bu aktivite Brynleigh'in kabul edebileceğinden çok daha keyifliydi. Zarafet ve rahatlıkla hareket ediyordu, özel dikim siyah takım elbisesi onu engellemiyordu.

Her müzik dalgası, her dans, Brynleigh'in Ryker'ın kollarında geçirdiği her an, duygularını bu işin dışında tutma konusundaki kararlılığını azalttı.

durum.

Bu onun hatası değildi. Aslında değildi. Tamamen fiziksel açıdan bakıldığında, Kaptan Ryker Waterborn yapılı, kaslı, uzun boylu bir fae idi. Çenesi yontulmuştu, kulakları sivriydi ve ona her baktığında gözlerindeki ateş daha da parlıyordu.

"Bana güveniyor musun?" Ryker onun kulağına fısıldadı, arka arkaya beşinci şarkılarında dans ederlerken eli onun sırtının alt kısmında geziniyordu.

Bunu yapmaması için birçok neden vardı. Yine de Brynleigh Ryker'ın gözlerinin içine bakarken başını salladı. "Evet."

Bu itiraf ve ardındaki gerçek karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu ne anlama geliyordu? Ona güvenemezdi. Onun ne yaptığını biliyordu.

Ve yine de...

İfadesini geri almadı.

Ryker'ın Brynleigh'in elini tutuşu sıkılaştı. Gözleri parlıyordu ve Brynleigh'i döndürmeden önce onu kendisinden uzaklaştırdı. Brynleigh kendini tutamadı. Aşk acısı çeken bir kız öğrenci gibi kıkırdadı. Ryker onda etiketleyemediği bir şeyi ortaya çıkarmıştı.

Yakışıklılığından olmalı. Bu tür bir tepkinin tek mantıklı nedeni buydu.

Ne de olsa nişanlısının ne kadar yakışıklı olduğunu fark eden tek kişi Brynleigh değildi. Dans pistinde dönerlerken, Ryker'a maskesiz bir şehvetle bakan birkaç kadın ve hatta birkaç erkek daha . Brynleigh, gözlerini kendilerine için her birine hırlamak istedi. Keskin çenesi ve öpüşmek için yaratılmış dudaklarıyla bu adam

onun.

En azından şimdilik.

Kıskançlık kötü bir duygu muydu? Diğerleri gibi onu da bastırmalı mıydı? Tehlikeli olup olmadığından emin değildi. Adam evlenme teklif ettiğinde içinde kabaran duygu kadar korkunç olmadığı kesindi.

Buna isim vermeyi reddetti. Eğer onu etiketlemezse, gerçek değildi.

Ama çok fazla gerçek hissettiriyordu. Tüm bunlar gerçektir.

Ryker'ın bakışları Brynleigh'den hiç ayrılmadı. Eli Brynleigh'in sırtında bir damgaydı. Onları dans pistinde dolaştırırken bile, Brynleigh'e başka hiç kimsenin hissetmediği bir şekilde görüldüğünü hissettirdi. Sanki onun kimliğinin tüm katmanlarını soymuş ve altındaki ruhuna bakmış gibiydi.

Bu son derece sinir bozucuydu ve tüm bunların bir rol olduğunu hatırlamayı zorlaştırıyordu. Onu sanki...

Hayır.

Bu duyguyu kabul bile etmedi. Bu his her neyse, çikolata kahvesi gözlerinden hayat akıp gidene kadar görmezden gelecekti. İki arkı daha geçti ve Brynleigh... arkılardan keyif aldı. Her bir akor, Her nota onu bir öncekinden daha çok etkiledi.

Isvana sağ olsun, sonunda dans pistinin kenarına geldiklerinde Brynleigh'in koluna bir el kondu.

"Affedersiniz, araya girebilir miyim?" Zanri gülümsedi, gözleri maskesinin ardında parlıyordu.

Ryker ekil değiştirenine döndü, yüzü sertleşmişti. "Kimsin sen?"

Ryker'ın sesinde Brynleigh'in iinin tamamen uygunsuz bir şekilde gerilmesine neden olan bir sertlik vardı. Kalçalarını sıktı ve maskeli ekil değiştirenine döndü. "Bu Zanri. Ben... onunla çalışıyorum."

alışmak, Zanri'nin Brynleigh'e öldürmesi suçlular bulması anlamına geliyordu. Anlambilim.

"Ah." Ryker'ın omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Onunla dans etmek ister misin?"

Dürüst olmak gerekirse, Brynleigh'in istediği tek şey bütün bu gecenin sona ermesiydi. Ancak bu mümkün görünmediğinden, bu ikinci sıradaydı. Zanri ile dans ederse, bu sinir bozucu duyguları kontrol altında tutabilirdi.

"Biliyorum," dedi Brynleigh.

Ryker isteksizce onu bıraktı ve eğilip yanağından öptü. "Hemen geliyorum," diye fısıldadı. Zanri'ye "Bir arkı" dediğinde sesi çok daha sertti.

Şekil değiştiren başıyla onayladı ve Brynleigh'i sessizce dans pistine götürdü. Onu kendine yaklaştırdı ama çok yaklaştırmadı ve sallanmaya başladı. "Tebriklerin sıraya girdiğini duydum."

Brynleigh gülümsedi. " yleler."

Zanri onu döndürdü. Güzeldi ama Ryker'ın etkileyici dans becerileriyle kıyaslanamazdı.

"Peki sen nasılsın?" diye sordu onu tekrar içeri çektiğinde.

Bu yüklü bir soruydu. Cevap verebileceği pek çok yol vardı. şaşkın. Tedirgin. Duygusal. İi parçalanmıştı. Sonunda açıklama istedi. "On numaralı kuralı mı kastediyorsun?" Sesi alçaktı, sadece Zanri içindi.

Başını salladı. "Evet."

"Ben... iyiyim." Yalan. Kutusu ağzına kadar yasadışı duygularla doluydu. Ama başka ne söyleyebilirdi ki?

Ryker iki kez ona aşkını ilan etmişti. Her ikisinde de kız hiçbir şey söylememişti. Ona yalan söylemek bir şeydi, ama sahte aşk ilan etmek başka bir şeydi. Bu onun için bile çok ileri bir adımdı.

Brynleigh bu sözleri hiç kimseye söylememişti ve şimdi de söylemeyecekti.

"Güçlü kalmalısın, B." Zanri'nin yumuşak sesi, sanki kızın yaşadığı iç kargaşayı biliyormuş gibi sert ve topraklayıcıydı.

"Yapacağım." Brynleigh kendini bu gerçeğe ikna etmeye çalışarak başını salladı.

Her nasılsa, içinde kopan fırtınaya rağmen sesi hiç değişmiyordu.

On

u. Şekil değiştiren onun ellerini sıktı. "Yapmalısın."

Brynleigh yine Zanri'nin sesindeki sertliği merak etti. Belki de Sadece güvenli evden uzakta geçirdiği zamandı ama çok... ısrarcı görünüyordu. Bu Brynleigh'e garip gelmişti. Neden bu kadar zorluyordu? Tehlikeye atacak bir şeyi yoktu.

Ama sonra şarkı sona erdi. Zanri kenara çekildi ve Ryker onun yerini aldı.

Fae'nin eli tekrar kızın sırtının küçük kısmına yerleşti ve onu kendine çekti. Gözleri onunkileri aradı. "İyi misin?"

Hayır. İyi olmaktan o kadar uzaktı ki bunun nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Bunu söyleyemedi, onun yerine "Evet" dedi.

Bakışları onunkileri aradı ve başparmağı kadının açıkta kalan sırtında daireler çizdi. Bütün gece ona dokunmuştu. Tanrı'nın cezası dikkat dağıtıcıydı ve düşünmesini zorlaştırıyordu.

"Bana gerçeği söyleyebilirsin, Brynleigh," diye mırıldandı, müzikten duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

Bu yapabileceği son şeydi.

Ryker onun kim olduğunu ve orada ne aradığını öğrenirse her şey boşa giderdi. Ya onu hapse atacak ya da altı yıl önce başladığı işi bitirecekti. Onun gerçek niyetini öğrenirse çok kızacağını tahmin ediyordu.

Yine de sessiz kalmak işe yarayacak gibi görünmüyordu, bu yüzden kalabalığa baktı. Birkaç kişi hâlâ fae'sini izliyordu. Bakışları onu takip ediyordu, onu pervasızca kontrol ederken şehvet açıkça görülüyordu. Bu da iyi bir bahaneydi. "İnsanlar sana bakıyor."

Ryker'in kahverengi gözleri Brynleigh'in ses tonuyla parıltıladı. Dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı ve ortaya çıktı...

Harika. Elbette, öldürmesi gereken inanılmaz yakışıklı su fae'sinin gamzeleri vardı.

Neden olmasın?

Her iki yanağında da birer çift vardı ve bunlar onun çekiciliğini daha da artırıyordu. Bir insanın bu kadar güzel görünmesi adil değildi. Tanrılar onun yüzüne bir siğil atamaz mıydı ya da belki de ona çarpık bir burun veremez miydi? Onu bu kadar... bu kadar... güzel yapmayacak *bir şey*.

Ve lanet olsun, o mükemmeldi. Brynleigh şimdiye kadar bu gerçeği görmezden gelerek oldukça iyi bir iş çıkardığını hissediyordu ama bu imkânsız hale geliyordu.

"Neden, tatlım, kıskanıyor musun?" Ryker'in derin, dumanlı sesi, kendi başına asla yapamayacağı bir hareketle onu dans pistinde döndürürken alçaktı.

Yanakları kızardı. "Hayır, değilim."

Ryker onu havada döndürdü, kıpkırmızı kumaş etrafında dönüyordu. Onu tekrar ayaklarının üzerine yatırdı, onu incelerken bakışları kararıyordu.

"Çok güzel yalan söylüyorsun, küçük vampir." Onu o kadar yakın tuttu ki, kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordu.

Brynleigh'in söyleyecek sözü yoktu. Yalan söylüyordu... sadece onun ne düşündüğü hakkında değil. Tüm kişiliği bir maskeden başka bir şey değildi. En azından kendine sürekli bunu söylüyordu. Sorun şu ki, Ryker'la yakın temasta kaldığı süre uzadıkça, tam olarak ne hakkında yalan söylediğini hatırlamak daha da zorlaşıyordu.

Isvana sağ olsun, Ryker onun sessizliğine aldırıyor gibiydi. İçinden bariton bir kıkırdama yükseldi ve müzik hızlandıkça dans etmeye devam ettiler.

Birkaç şarkı sonra Brynleigh'nin boğazı kurumuştı. Yavaşladı, elini Ryker'in kolundan kaldırdı ve dalgınca boğazının tabanını ovdu.

Ryker'in bakışları anında karardı ve onun eline kilitlendi. "Susadın mı?"

Öyle miydi? İçinde birçoğu yasadışı olan birçok arzu titreyordu. Şu anda sadece bir tanesine boyun eğebilirdi.

Kadın başıyla onayladı ve adam onu bara doğru götürdü.

Sağ elinde kırmızı işaretler olan maskeli bir Ölüm Elfi, onlar yaklaşırken parlattığı kadehi yere bıraktı. "İyi akşamlar ve nişanınız için tebrikler."

"Teşekkür ." Brynleigh barmene gülümsedi.

Ryker Brynleigh için bir kadeh kan şarabı ve kendisi için de bir bira sipariş ederken eli Brynleigh'in elinden hiç ayrılmadı. Brynleigh genellikle erkeklerin kendisi için sipariş vermesine gücenirdi. Kendi isteklerini yerine getirme konusunda fazlasıyla yetenekli olduğu için bu aşağılayıcıydı. Ama Ryker'in sorumluluğu sorunsuzca üstlenmesinde sevimli bir şeyler vardı. Sonsuz üzüntüsüne rağmen, Brynleigh bundan hoşlanıyordu.

Barmen kısa süre içinde içkileriyle geri döndü. Ryker adama teşekkür etti ve bardakları aldıktan sonra başını balo salonunun arka tarafına yakın gölgeli bir oyuğa doğru eğdi.

"Benimle gelir misin?" diye sordu o sert sesiyle.

Brynleigh'in omurgasından bir ürperti geçti ve nefesi boğazında düğümlendi. Ryker'la yalnız kalmamalıydı. Bu sadece kötü şeylere yol açabilirdi. Bunu biliyordu ama yine de hayır demedi. Henüz hayır demedi.

İhtiyatlı seçim -doğru seçim, kurallara uyan seçim- kalabalıkla kalmak olurdu. Onunla yalnız kalmamalıydı, daha fazla duygunun kendisini alt etmesini göze alamazdı.

Altıncı ve sekizinci kurallar Brynleigh'in aklına geldi ve ona bunun berbat bir fikir olmasının tüm nedenlerini hatırlattı. Ama sadece bir kez, kurallara uymak istemedi. Ryker'la gitmek istiyordu. Ayrıca, *gerçekten* yalnız değillerdi. Diğerleri de buradaydı. Gözlerden uzak olacaktı ama izole olmayacaklardı.

Bu seferlik kuralları esnetmekten ne zarar gelebilir ki? Muhtemelen hiçbir şey.

"Çok isterim," dedi kendini durduramadan.

O lanet gamzeler Ryker'in yanaklarını bir kez daha süsledi. Ona şarap kadehini parmaklarını birbirine geçirdi ve onu kalabalıktan uzaklaştırdı. Birkaç meraklı bakışla karşılaştılar ama kimse onları durdurmadı.

Oyuk karanlıktı, bazı büyük hoparlörlerin arkasına gizlenmişti ve daha sessizdi. Gerginlik Brynleigh'in omuzlarını terk etti ve nefes verdi. Bu güzel bir şeydi. Belki de o kadar kötü bir fikir değildi.

Bir an için rahatladı. Ve sonra yukarı baktı.

Ryker tam önünde duruyordu. arasında bir adım bile yoktu. Tamamen fae'ydi, bakışları karanlık ve aç bir şekilde kızın üzerinde geziniyordu.

Brynleigh zar zor düşünebiliyordu. Nefes almak neredeyse imkânsızdı ve konuşmak kesinlikle söz konusu bile değildi. Çok yakındı. Hem de çok yakın.

Kahretsin, bu kötü bir fikirdi. Belki de Brynleigh'in şimdiye kadarki en kötü içkisiydi. Bu çok şey ifade , çünkü bir keresinde Zanri'ye içki içme oyunu için meydan okumuştı.

Peri Şarabı ve hayatları arasındaki uçurumu kapatmaya ve aşkı yürütmeye çalışan denizciler ve denizcileri takip eden değersiz bir realite randevu programını içeriyordu. Ertesi sabah, ikisi de o kadar acı çekmişti ki, içkiyi sonsuza dek bırakmaya yemin etmişlerdi.

Bu ondan daha kötüydü.

Ryker daha da yaklaştı. Parmak eklemleri kızın yanağına değdi ve kız neredeyse o anda eridi.

Brynleigh kuralları hatırlamaya, kendini onlara göre ayarlamaya çalıştı ama işe yaramıyordu. Zihni bomboştı, önündeki fae'nin farkındalığı dışında her şeyden arınmıştı.

Gözlerini kapattı, bu da Ryker'in kokusunu alabildiği tek şey olana kadar güçlendirdi. Azı dişleri ağrıyordu. Ona yaklaşmak istedi. Gitmek istedi. Isvana ona yardım etti ama ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Dondu kaldı.

Bir parmak çenesinin altına indi ve Ryker, "Bana bak Brynleigh," diye gürledi.

Sesinin emredici tonu fazlasıyla hoşuna gitmişti. Yine de Brynleigh bunu incelemeye hazır değildi. Asla hazır olamayacaktı. Bu duyguları yakaladı ve onları aşağı, aşağı, aşağı itti.

Kendiliğinden yanmayacağından emin olduğunda gözlerini açtı. "Evet?"

"Daha önce kıskanmıştın." Soru değil. "Bu hoşuma gitti."

Nefesi kesildi. Kahretsin, onun sözlerinin derin gürültüsünden bu kadar hoşlanmamalıydı. Kız cevap veremeden Ryker eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Buna öpücük denemezdi çünkü dudaklarının sıyrılmasından başka bir şey değildi. Yine de Brynleigh'nin ruhunun derinliklerinde yankılandı.

Kalbi çırpındı, bu garip bir deneyimdi. Bir his yükseldi. Onu yakaladı ve uzaklaştırmaya çalıştı. Bu her , eğer kabul etmezse, onu etkilemesine izin veremezdi.

"Bize bakmalarından hoşlanmıyorum," dedi dürüstçe, Ryker'a bunu neden söylediğini tam olarak bilmesine de. "İlgi odağı olmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım. Gençken ilgi odağı için neredeyse her şeyi yaptım. Okulda ne sorulara cevap verdim ne de yüksek sesle konuştum. O zamanlar bile gölgelerin arasına karışmak daha kolaydı."

Sarai'nin sesi her ikisi için de yeterince yüksek çıkmıştı. Canlı ve hayat doluydu. Kız kardeşinin bahardaki bir çiçek gibi açmasını izlemek

Brynleigh'in hayatının en önemli anıydı. Brynleigh'in şimdi hâlâ hayatta ve kameraların önünde olması acımasız bir şakaydı.

"Bırak baksınlar. Beni çeken sensin, başka kimse değil." Ryker'ın sesi derinleşti. "Dikkatim kesinlikle olmalarını istediğim yerde."

Başını eğdi, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Brynleigh'in kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Dudaklarına baktı, kendi kendine korku olduğunu söylediği şeyle midesi burkuldu.

O lanet olası bir yalancıydı.

Onu şimdi öpecek miydi? Gerçekten, gerçekten öper miydi? Kız buna izin verir miydi? Hiçbir fikri yoktu.

Brynleigh, Ryker'ın ağzının onunkinin üzerine inişini sanki hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi izledi. Bir yanı kalabalığın arasına dalmak istiyordu ama diğer yanı onu hareketsiz tutuyor, ağzının onunkine ilk dokunuşunu sabırsızlıkla bekliyordu.

Beklenti aralarındaki havayı yoğunlaştırdı.

Son anda Ryker başını çevirdi ve dudaklarını sıyırarak ağzının köşesini öptü. Ryker'ın ağzı boynunun yan tarafına nefes nefese bir inilti çıkardı.

Dürüst olmak gerekirse, Ithiar'ın lanet olası tehdidine dayanmakta olan sağduyusuna rağmen, gözlerini kırıştırarak kapattı. Aklından binlerce küfür geçti ama bir tanesi bile dudaklarına ulaşmadı. Hayır basit, iki harfli bir kelimeydi. Söylemeli. Söylemeliydi.

onu durdurmak. Bu pek çok açıdan yanlıştı.

Brynleigh tüm bunları biliyordu ama hiçbirini onu Ryker'a doğru ilerlemekten alıkoymadı. Başını eğerek onun boynuna daha iyi erişmesini sağladı.

İri, sıcak eli kalçasına indi ve onu daha yakına çekti. Keskin köpek dişleri tenini sıyırdı, ısırmadı ama uylukları arasındaki boşluğu nemlendirecek kadar baskı uyguladı. Adam boynundan aşağı doğru bir iz bırakarak öptüğünde kalbi hızla çarptı.

Kontrol, Brynleigh'in parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Bir yanı hâlâ ilişkilerinde gücü elinde tutması gerektiğini anlayacak kadar sağduyu sahibiydi.

Adamın ağzı onun üzerindeyken önceki konuşmalarını hatırlamak zordu ama Brynleigh mırıldandı: "Peki ya bakmalarını istemiyorsam?"

Gerçeği. Kimsenin onu Ryker'la izlemesini istemiyordu. Artık istemiyordu. Zaten dünyayla çok şey paylaşmışlardı. Ryker'la yalnız kalmak istiyordu.

ve onu her yerinden öpmesine izin verdi. Aralarındaki tüm engelleri kaldırmasına ve onu istediği gibi kullanmasına izin verecekti.

Bekle.

Ne?

Hayır.

Bu yanlıştı. *Bu* yanlıştı. O istedi...

Ryker'ın parmakları kalçasının etrafında kıvrıldı ve onu *ısırdı*. Aman Tanrım. Basit bir hareket bile bu kadar iyi hissettiremezdi. Brynleigh'in ayak parmaklarından başlayıp bacaklarına ve oradan da kalbine doğru bir titreme yayıldı. Başı bir iniltiyle geriye düştü. Şarap kadehi parmaklarının arasından sarktı. Diğer her şeyi unutmuştu. Bu fae ona ne isterse yapabilirdi.

"O zaman onlardan kurtulacağım," diye hırladı. "Senin için her şeyi yaparım."

Brynleigh'in çok fazla hoşuna giden, aralarına girebilecek herkese karşı yöneltmiş açık bir tehdit olan sözlerinde karanlık vardı. Hiçbir zaman açıktan sahiplenici davranışlardan hoşlanan biri olmamıştı, özellikle de fae erkeklerinden, ama bu hızla değişiyor gibi görünüyordu.

Brynleigh kendisi için savaşacak birinin olmasına alışabilirdi. Çok uzun zamandır yalnızdı.

Ama...

Hayır.

Ne halt ediyordu? Bu inanılmaz derecede yanlıştı. Buna alışamazdı ya da kaptanın kendisiyle bu şekilde konuşmasına izin veremezdi. Sadece kuralları esnetmekle kalmıyor, hepsini birden çiğniyordu.

Lanet olsun, ne düşünüyordu ki? Bu bir oyundu. Onun kendisine bu şekilde dokunmasına izin vermemesi gerekiyordu. Herhangi bir duyguya sahip olmasına izin verilmemeliydi. Onlar çok tehlikeliydi.

Brynleigh'in kanı dondu ve parmakları kasıldı.

Kristal bardak ağır çekimde elinden yuvarlandı, sıvı kırmızı bir kavis çizerek döküldü ve cam parçalanmadan dakikalar önce bir kan gölüne dönüşerek zemini boyadı.

Başı ağrıyordu. Kulaklarını bir doldurdu. Hemen buradan gitmesi gerekiyordu. Gölgeler damarlarında fokurduyordu. Başı dönerken kontrol yabancı bir kavramdı.

Kaybetmek yoktu. Bu oyunda değil.

Ryker onun adını haykırdı ama kükremeden onu zar zor duyabildi.
Kafasını toparlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı.

Adamın elleri kadının kollarına indi ve sıkıca ama nazikçe kavradı. "Neyin var?"

Hata, hata, hata.

Gitmesi gerekiyordu, ama panik...

Daha sıkı ve daha sıkı, bir yumruk ciğerlerini sıktı. Hava. Yudumladı ama faydası olmadı. Nefes nefese, "Ben-"

Güç titredi ve sonra tepedeki ışıklar söndü. Biri çığlık attı.

Bir adam bağırdı, "Siper alın!"

Bir başkası "Şansölye'yi getirin!" diye bağırdı. "Özgürlük için!" diye haykırdı bir kadın.

Brynleigh'in kaşları çatıldı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.
Gölgeleri uyarıcı bir şekilde titreşti. "Ne-"

Sonraki sözleri hiç gelmedi. Yer, tanrılar etrafa mobilya fırlatıyormuş gibi sallandı. Bir patlama.

Brynleigh'in boynuna bir şey çarptı. Acı çiçek açtı ve onu acı verici kucağına çekti.

Biri kükredi. Kollar ona sarıldı. Soğuk. Çok soğuk.

İnledi.

Biri onun adını bağırdı. Her şey karardı.

BÖLÜM 23

Koruyucu Önlemler ve Mükemmel Kontrol

"S Aşağı indir, evlat. Böyle devam edersen, yerde bir delik açacaksın." Fae Temsilcisi Tertia Waterborn, yemek masasında oturduğu yerden kestane kahvesi manikürlü kaşlarını kaldırdı ve kaşlarını çattı.

Her nasılsa, Ryker'ın annesi son yirmi dört saat boyunca yaşadıkları cehenneme rağmen derli toplu görünüyordu. Saçları mükemmel bir şekilde toplanmış ve yüzünden uzak tutulmuştu.

Ryker pek iyi görünmüyordu. Bir elini o saat içinde yirminci kez saçlarında gezdirdi ve inledi. Dün gece Brynleigh'i öpüyordu -mümkün olan en kısa sürede devam etmeyi planladığı, son derece keyifli bir aktivite- ve o sırada kaos patlak vermişti.

"Bunu yapamam anne," diye hırladı Ryker. Annesi nasıl olur da sanki Seçim Salonu'ndan kanlar içinde çıkmamışlar gibi orada oturup kahve içebilirdi?

"Peki neden olmasın?" Yine o hoş ses tonuyla. Bu Ryker'ı çileden çıkarıyordu. Annesini seviyordu ama bazen gerçekte bağlantısı yokmuş gibi görünüyordu.

Tertia Waterborn yaşamının üçüncü on yılında bir insan gibi görünse de, neredeyse üç yüzyıl yaşındaydı. Fae'ler yavaş yaşlanırdı ve Kıta'da yaşayan tüm türler arasında en yavaş solan onlardı... eğer Durgunluk'a maruz kalmamışlarsa. Ryker'ın annesinin bin yıl ya da daha fazla yaşama ihtimali vardı.

Ryker kapalı kapıyı işaret etti, parmağı bastırılmış hayal kırıklığıyla titriyordu. "Şu anda dışarıda olmalıydım."

Tertia başını salladı ve dikkatini tablete kaydırды. "Bırakın isyancıların durumunu ordu halletsin," dedi sakince, ekrana dokunarak. "Biz de bu yüzden buradayız."

Dün gece bombanın patlamasının ardından Şansölye, tüm Seçici Katılımcıların, katılan Temsilcilerin ve ailelerinin korunmak üzere The Lily'ye getirilmesini emretmişti. Burası tüm Merkez Bölgedeki en pahalı oteldi ve bu nedenle zaten güçlü güvenlik önlemlerine sahipti. Şansölye Rose bazı torpiller yapmış ve herkes için yeterli oda olmasını sağlamıştı. Buraya nakledildiklerinde, otelin her girişine ve her odanın önüne askerler yerleştirilmişti.

Ryker böyle yerlerden nefret ederdi. Yerden tavana kadar her şey yaldızlı, pahalı ve hayattan yoksundu. Evinde ya da kulübesinde Brynleigh ile kanepede kıvrılmış olmayı tercih ederdi.

Ama şu anda bu mümkün değildi. Bu odada kilitliydi, vampirinden ayrılmıştı. Kahretsin, bundan nefret ediyordu.

Yumruklarını sıktı. "Ben ordudayım anne," diye tersledi. "Bu benim işim."

Yapmasına izin verilmeyen bir şey çünkü bu yaldızlı odada bir mahkûm gibi kapana kısılmıştı.

"Affedersiniz?" Tertia'nın kendisinininkinin aynası olan kahverengi gözleri büyüdü. Bir elini masanın üzerine koydu ve odanın içinde bir güç dalgalandı. Bir hatırlatma. Bir uyarı. Dikkatli ol.

Ryker annesinin neler yapabildiğini görmüştü. Gücüne tanık olmuştu. Çocuklarının bu kadar güçlü Fae olmalarının bir sebebi vardı.

Başını hafifçe eğdi, mesajı açtı: *Anlıyorum.*

Görünüşe göre bu Tertia için yeterli değildi, çünkü "Şu anda çok şey yaşıyor olabilirsin evlat, ama bu sana benimle böyle kaba bir şekilde konuşma hakkını vermez" dedi.

Ryker burnundan ağır ağır nefes alırken burun delikleri alevlendi. Her şeye lanet olsun. Annesi haklıydı ama elinde hiçbir şey kalmamıştı. Görgü kuralları medeni insanların kullandığı bir şeydi ve şu anda bunun dışında her şeyi hissediyordu. Nasıl olmuştu da her şey bu kadar kötüye gitmişti?

Maskeli Balo, Brynleigh'in bardağını düşürdüğü ana kadar sorunsuz bir şekilde devam ediyordu. Sarsılmış görünüyordu, ama o daha sorunun ne olduğunu anlayamadan bomba patladı.

"Şu anda burada olmamalıyım anne." Ryker her bir parçası kükreme isteğiyle titriyor olsa da sesini düz tutmaya çalıştı. "Onunla birlikte olmam gerek."

Şansölye, askerler tehdidi kontrol altına alırken tüm katılımcıların ayrı tutulması gerektiğine karar vermişti.

Bu ayrılık Ryker'ı çıldırtıyordu.

"Vampir mi?" Tertia kahvesini yudumladı. "O iyi olacak. Ona zamanında ulaştılar."

Kontrolünü kaybettikçe titredi, görüşü bulanıklaştı. Kendi büyü, daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için can atıyordu. Ama hiçbir şey yardımcı olamazdı. Şu anda olmazdı. Dün gecedен sonra olmaz.

"Zar zor!" Ryker bağırdı. "Kanı tepeden tırnağa her yerimi kapladı!"

Dün gece nihayet duşa girdiğinde su kıpkırmızı akıyordu. Bomba patladığında, gümüş bir şarapnel parçası Brynleigh'in boynunun yan tarafını sıyırmıştı. Eğer insan olsaydı, ölmüş olurdu. Bu haliyle, bol miktarda kan kaybetmişti.

Bir an vampiri ona bakıyordu. Sonra, boynundan bir fıskiye gibi kıpkırmızı bir nehir fişkırdı.

Ryker hayatı boyunca Brynleigh'in yüzünün nasıl solgunluktan kar beyazına dönüştüğünü kâbuslarında görecekti. Kanı o kadar hızlı akmıştı ki, neler olduğunu anlayacak zamanı bile olmamıştı. Vampirlerin pek çok şeye karşı bağışıklığı vardı ama gümüş onları öldürebilecek birkaç şeyden biriydi.

Kutsanmış Obsidyen Kumları sağ olsun, Jelissete de la Point Maskeli Balo'da hazır bulunmuştu. Baloya dalmış, kendi bileğini ısırması ve yavrusuna kendi kanını içirmişti. Onun hızlı düşünmesi sayesinde Brynleigh hâlâ hayattaydı ve farklı bir süitte damardan kan nakli alıyordu.

"Endişelendiğini biliyorum evlat," dedi Tertia iş adamı gibi bir sesle. "Ama vampirin tüm Cumhuriyet'teki en iyi tıbbi bakıma sahip. O iyi olacak. Sakin ol."

Sakinlik Ryker'ın sözlüğünde yer alan bir kelime değildi. Oturup hiçbir şey yapmaması gerekiyordu. Dışarıda olmalı, lanet olası bombayı yapan piçleri aramalıydı. Eğer kendileri için neyin iyi olduğunu bilselerdi, dizlerinin üzerine çöker ve inandıkları tanrılara Ryker'ın onları bulmaması için yalvarırlardı. Bulduğunda, yaptıkları için onları lime lime ederdi.

Patlamada yaralanan tek kişi Brynleigh değildi. Sayısız insan yaralanmış ve aralarında Seçime katılanlardan biri olan Luca'nın da bulunduğu birkaç kişi hayatını kaybetmişti. Genę kurtadam iyi bir adamdı ve bu kadar genę ölmeyi hak etmemişti.

"Brynleigh'i görmem gerek." Ryker çoktan süitten ayrılmaya çalışmıştı ama bir koruma onu kapıda durdurmuştu.

Saçlarını çekti, çalkalanan çaresizlikten nefret ediyordu.

Ryker kuralların amacını anlıyordu ve bir sebepten dolayı konuklarını biliyordu ama şu anda umurunda değildi. Tek önemsediği vampiriydi. Başka hiçbir şey değildi. şu anda değil. Brynleigh'i kendi gözleriyle görüp iyileştiğini doğruladıktan sonra kendini daha iyi hissedecekti.

Tanrılar her şeyi kahretsin. İçinden bir hırıltı yükseldi ve ensesini avuçladı. Bu süitten gizlice çıkıp onu tuttukları süiti bulma şansı neydi? Kapısında duran muhafızları tanımıyordu, ki bu muhtemelen şansölye'nin bilinçli bir tercihiydi, bu yüzden süitten konuşarak çıkamazdı.

Ama belki...

Atlas ya da Nikhail'i ele geçirme olasılığını düşünürken kafasında bir plan oluşmaya başladı. alışıyor olabilirlerdi ama alışmıyor olsalar bile ikisinin de istediğini yapacağından emindi.

Atlas'ın Marlowe'u izlemesi dışında. Ryker Marlie'yi ne kadar sevse de, köpeği böyle bir operasyonda pek yardımcı olamazdı. Geriye daha mantıklı bir seçim olarak Nikhail kalıyordu. Ryker kendi kendine başını salladı, artık bir planı olduğu için kendini giderek daha iyi hissediyordu.

Topuklarının üzerinde döndü, odasına geri dönmeye ve hava perisini çağırmaya .

"Umarım aptalca bir şey yapmayı planlamıyorsundur, oğlum." Tertia gözlerini mesaj yazdığı tabletten kaldırmadı bile. "Unutma-"

"Yaptığım her şey sana yansıyor," diye bitirdi sözlerini, gözlerini devirmek için kendini zor tutarak. Yine de olduğu yerde durdu. "Evet, biliyorum."

Bu nakaratı binlerce kez duymuştu.

Bir Temsilci'nin oğlu olmanın yükü buydu. Annesi spot ışıkları yaşıyordu ve Ryker son altı yılını münzevi bir hayat sürerek geçirmiş olsa da, bazen yine de o parlak ışıklara yakalanıyordu.

"Emin misiniz?" Bu kez Tertia başını kaldırdı. Delici bakışları onunkilerle buluştu. "Sana hatırlatmama gerek var mı-"

Tanrılara şükürler olsun ki süitin diğer tarafında bir kapı çarparak kapandı. Ryker'ı annesinin yaklaşan nutkundan kurtarmıştı.

İnce yapılı bir fae, kahverengi saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış halde koşarak ana odaya girdi. Delinmiş, narin, sivri kulaklarında elmas küpeler parlıyordu ve alt dudağının ortasında siyah bir yüzük vardı. Piercingli göbeğini gösterecek kadar yüksek kesilmiş neon pembe bir tişört ve yırtık kot şort giymişti. Bu kıyafet Tertia'nın zarif giysileriyle parlak bir tezat oluşturuyordu.

"Ryker! Güvende olmana çok sevindim." River ona çarptı ve o da ona sarıldı. "Keşke dün gece her şey mahvolmadan önce seni görebilseydim. Çok korkunçtu."

Tertia masadan, "Belki de geç kalmasaydın, kardeşini evlenme teklif etmeden önce görebilirdin," dedi, sesi buz gibiydi.

Hem Ryker hem de River aynı iç çekti.

River'ın hiçbir yere zamanında varamaması geçmişte sayısız konuşmaya konu olmuştu. Kız kardeşi geç kalmayı sevdiğinden değildi. Sadece hiçbir yere gitmesi gereken zamanda gitmiyor gibiydi. Ryker onun bu huyundan vazgeçeceğini düşünmüştü ama durum pek de öyle görünmüyordu.

"Özür dilerim anne." River şakaklarını ovuşturdu. "Üniversitede ders çalışırken sıkışıp kaldım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ama başardım! En önemli şey bu, değil mi?"

Tertia'nın yüzü bunun aslında en önemli şey olmadığını açıkça ortaya koydu.

Ryker annesi ve kız kardeşi arasındaki bir kavgada hakemlik yapacak havada değildi. Bunun yerine ellerini River'ın omuzlarına koydu ve onu annelerinden uzaklaştırdı. "Okul nasıl gidiyor, ufaklık?"

River Denge Üniversitesi'nde tıp hazırlık sınıfının dördüncü yılındaydı. Kıtadaki beş üniversitenin en eskisi olan okul, Denge Savaşı'ndan kısa bir süre sonra Yaşam ve Ölümün Yüce Hanımları tarafından kurulmuştu. Obsidyen Kıyısı'nın bu tarafındaki en prestijli akademik kurumdu.

"Güzel." River sıkıca gülümsedi. "Tüm derslerimde başarılı oluyorum."

"Kız kardeşin olması gerektiği gibi sınıfının en iyisi olarak mezun olma yolunda ilerliyor," diye ekledi anneleri. "Elinden gelenin en iyisini yapmasaydı bir Su Doğumlu olmazdı."

Hayatları boyunca aynı nakaratı duymuşlardı. Su doğanlar başarısız olmazdı. Su doğanlar olaylara neden olmazdı. Su doğanlar tanrılar tarafından

Fae'lere liderlik ediyorlardı ve bu nedenle başlarını her zaman omuzlarının üzerinde tutmaları gerekiyordu.

Bir Su Doğumlu olmak çok yorucuydu.

Ryker ve River aynı anda, "Elbette anne," dediler.

Tertia başını eğmeden önce ikisini de bir süre daha inceledi.

İşine geri döndü ama hava gergin kalmaya devam etti.

"Seni izliyordum, Ryker." Kız kardeşi dikkatini yeniden ona . "Her gün, sınıfta olmadığım ya da ders çalışmadığım zamanlarda. Sen bir yıldızsın."

Kıkırdadı. "Ben hâlâ senin kardeşimim, River."

"Öyle olduğunu biliyorum." River onun koluna yumruk attı ve

River yaralanmış numarası yaptı. River güldü ve ona bebek dedi.

"Evet çocuklar, sanırım bu benim gitme işaretim." Tertia ayağa kalktı ve tabletini kolunun altına sıkıştırdı. "Konsey'i aramam gerekiyor." İkisine de ters ters baktı. "Uslu durun gençler. Yakında döneceğim."

"Elbette anne," dedi kardeşler hep bir ağızdan.

Tertia iyi bir ebeveyni ve çocukları için en iyisini istiyordu ama Ryker'annesinin şefkatli davrandığını gördüğü tek kişi babasıydı. Diğerleri gibi yapılı değildi. Neyse ki babalarının hepsine yetecek kadar sevgisi vardı.

Tertia, süitteki üçüncü yatak odasına süzülmeden önce onlara soğuk bir ifadeyle gülümsedi. Yaşını ve gücünü belli eden bir zarafetle hareket ediyordu.

Kapı arkasından kapandığında Ryker kız kardeşine döndü.

"Nasılsın?" diye sordu ciddi bir şekilde. Bu konuyu annelerinin önünde açmak istememişti ama şimdi yalnız olduklarında bu soru aklına takıldı. "Ben yokken başka bir olay oldu mu?"

River'ın yüzü soldu ve piercingleri daha da belirginleşti. "Hayır, yok."

"Egzersizlerini yapıyor musun? Kontrol altında mı?"

"Söz verdiğim gibi tek bir günü bile kaçırmadım." River'ın kaşları kalktı ve neredeyse alnına değecekti. "Biliyorsun Ryker, ben yirmi bir yaşındayım. Olgunlaşma dönemime girmemiş olmam bunu başaramayacağım anlamına gelmez."

Tüm fae'ler yirmi beş yaş civarında olgunlaşır. Olgunlaşma onları tam güçlerine ulaştırdı ve neredeyse ölümsüz olana kadar yaşlanmalarını yavaşlattı. On üç yıl önce kendi Olgunlaşmasını geçiren Ryker

Bunu biliyordu ama yine de kız kardeşi için endişeleniyordu. Onun dünyasındaki en önemli kişi idi. Şey. Şimdi, ikinci en önemli kişi idi.

Onun iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. "Eğer çok kötüleşmeye başlarsa-" "İssız Göl'e gideceğim ve büyüünün ortaya çıkmasına izin vereceğim," diye sözlerini tamamladı River.

cümlesini, son altı yıl boyunca her konuştuklarında ona söylediği sözleri tekrarlayarak söyledi "Biliyorum. Hiçbir koşulda yerleşim olan kasaba ya da köylere yaklaşmamalıyım, özellikle de yakın zamanda büyümü serbest bırakmadıysam."

Ryker nefes verdi. "Güzel. Ve eğer bir şey olursa-"

"Olmayacak," dedi kararlılıkla. "Bir daha olmaz."

Ryker bir elini River'ın omzuna koydu ve bakışları kendi bakışlarıyla buluşana kadar bekledi. "Eğer öyleyse, bana söyle."

"Yani, tekrar tamir edebilir misin?" "Evet," dedi ciddiyetle.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye itiraz etti. "Bir daha kontrolümü kaybetmeyeceğim, söz veriyorum. Gabriel ve Carson bana öğretiyorlar, tıpkı onlardan istediğin gibi."

Su fae çifti en iyilerden bazılarıydı ama Ryker değillerdi. Kendisi Koro'dayken onlardan devreye girip kız kardeşinin büyü eğitimini üstlenmelerini istemişti. Ryker aynı anda iki yerde birden bulunabilseydi, bunu yapardı. Ama kurallar açıktı.

Yine de River'ın eğitiminin aksamasına izin veremezdi. İhtiyaçları olan son şey başka bir olaydı. Sonuncusu yeterince kötüydü ve babalarının sağlığı da kötüye gidiyordu...

Ryker kız kardeşini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Göster bana," dedi.

River onun dediğini yapmak yerine kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı. "Biliyor musun, bazen çok zorba olabiliyorsun."

Ryker'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kız kardeşinin güvenliğini sağlamak istemek zorbalık mıydı? Tek istediği onun bir daha kazara kendisine ya da başkasına zarar vermeyeceğinden emin olmaktı. Onun kitaplarında bu zorbalık değildi. Bu onun ağabeyi olarak göreviydi.

Ryker böyle zorlu anlarda her zaman yaptığı şeyi yaptı. Eğitimine geri döndü. Sırtını dikleştirdi ve River'a baktı. Şu anda o onun küçük kız kardeşi değildi. O sadece daha önce büyüünün kontrolünü kaybetmiş bir fae'ydi.

"Yap şunu," diye tekrar rica etti, sesi sertti.

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin?"

Onun bakışlarını tuttu. "Evet. Ben yokken o iki fae'nin sana ne öğrettiğini göster bana."

River hayal kırıklığının ne kadar derin olduğunu anlatan bir iniltiyle aralarındaki boşluğa elini uzattı. Dudakları birbirine yapıştı ve kaşlarını çatarak uzattığı uzvuna odaklandı. Kaşları çatıldı ve avucunun içinde su birikti. Birkaç damla olarak başladı ama hızla büyüdü.

River yoğun gücünü çekerken hava uğuldadı. Berrak sıvı elini çevreledi, bir eldiven gibi bileğine ve ön koluna tırmandı. Su büküldü ve yarı saydam sıvının içinden küçük akıntılar geçti.

Ryker kız kardeşinin kontrolünden etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı. Büyüsü suyu tamamen kontrol altına almış ve yere tek bir damla bile düşmemişti.

River parmaklarını açtı ve havada döndürdü. Su elinin üzerinde dönerek dans etti ve birkaç metre uzunluğunda bir tüpe dönüştü.

Nefesinin altında eski bir fae duası mırıldandı ve tüpe baktı. Gözleri parladı, rengi bir an için kahverengiden koyu maviye dönüştü ve odadaki sıcaklık düştü.

Su katı, opak buza dönüşürken Ryker'ın kollarında tüyler diken diken oldu.

River yeni yarattığı havadan kaptı. Dudakları bir sırtışa dönüştü ve bir yay çizdi. "Gördün mü?" Buzu kardeşine uzattı. "Mükemmel kontrol."

Ryker isteksizce de olsa Gabriel ve Carson'ın onun eğitiminde iyi iş çıkardıklarını kabul etmek zorunda kaldı. İyi bir seçim yapmıştı ve bunun için tüm tanrılara şükreliyordu. Ryker sürekli River için endişeleniyordu. Onun gücü hem kendisinin hem de annelerinininkini aşıyordu. Hem olağanüstü hem de ölümcüldü.

Ryker gururla, "İyi iş, ufaklık," dedi. Buzları lavaboya koymak yerine - suite tam donanımlı bir mutfak vardı- parmaklarını bükte.

Su büyüsunü yönlendirmek her zaman nefes almak kadar kolay olmuştu.

Buz bir kalp atışında eriyerek sıvı formuna geri döndü. Saçma sapan pahalı halıya sıçramadan önce Ryker sıvıya bir küre yapmasını emretti. Onu serbest bırakmadan önce havada süzülmesini ve açık pencereden dışarı çıkmasını sağladı.

River kaşlarını çatarak, "Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldandı.

Güldü ve kızın saçlarını karıştırdı. "Ben senin ağabeyimim. yapmalıyım. El kitabında yazıyor."

"Elbette, öyle." River döndü ve mutfağa doğru yürüdü. "Kahve ister misin?"

Ryker'ın bakışları kız kardeşi ile kapı arasında gidip geldi. Büyük bir kısmı hemen buradan ayrılmak ve Nikhail'i aramak istiyordu ama geri kalanı River'la vakit geçirmek istiyordu. İkisinin de programı çok doluydu ve yakında evlenecekti. Antrenman dışında birbirlerini ne zaman göreceklerini kim bilebilirdi ki?

Biraz daha bekleyebilirdi.

"Elbette," diye seslendi. "Bana bir fincan doldur."

Arka cebine uzanan Ryker telefonunu çıkardı. Tanrılara şükür, muhafızlar yarışmacıların teknolojisini otele giderken geri getirmişlerdi. Nikhail'e hızlıca bir mesaj yazarak The Lily'deki güvenliği araştırmasını isteyen Ryker, kız kardeşini mutfağa kadar takip etti.

"Okul nasıl gidiyor gerçekten?" diye sordu, annesinin duyamayacağını bildiği için.

River inledi. "Dersler iyi. İnsanlar? O kadar da iyi değil. Geçen hafta..."

Kahvesini yudumlayan Ryker, kız kardeşinin üniversitenin dördüncü yılında yirmi bir yaşında bir genç olarak yaşadığı sıkıntıları paylaşmasını dinledi. Görünüşe göre, bunlardan çok vardı. Ailesiyle birlikte olmak güzeldi ama Ryker'ın aklı sürekli Brynleigh'e gidiyordu.

Bundan sonra, kendi kendine onu göreceğine söz verdi. Ne olursa olsun.

BÖLÜM 24

Fiziksel Tepkiden Başka Bir Şey Değil

Brynleigh bir bulutun içinde yaşıyordu. Başı hafif, gözleri son derece ağırdı ve altında yumuşak ve minder gibi bir şey vardı.

Hava garip bir şekilde keskin kokuyordu, neredeyse tamamen kokusuzdu. Zihni odaklanmakta zorlanmasaydı bu ona tuhaf gelebilirdi. Her şey sisliydi.

Kaşlarını çattı ve karanlık sisin içinden geçmeye çalıştı. Hayati bir şeyi kaçıyordu ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Bu işe yaramazdı. Sise doğru itti ve itti. Acıyordu ama pes etmedi.

Taşınmaz bir duvardı. Bu olmazdı.

Sise çarptı. Gittikçe daha sert, ta ki gerçek bir duvara çarpmış olsaydı omzunun çıkacağından emin olana kadar.

Sonunda azminin karşılığını aldı.

Karanlığı yaran bir çatlak, kısa süre sonra ışığın içeri dolmasına izin veren bir şerit.

Olaylar önce yavaşça ama tepeden aşağı yuvarlanan bir kartopu gibi hızlanarak zihninden geçti. Seçim Salonu'na girmiş ve Ryker'la tanışmıştı. Çıkmışlardı. Sonra Ryker evlenme teklif etmişti.

Brynleigh'in hatırladığı bir sonraki şey, Ryker'ın dudaklarını boynunda ve sonra...

Aman Tanrım.

Ona bir şey çarpmıştı. *Sert* bir şekilde. Acı, Making'den beri nadiren hissettiği o garip ölümlü his, onu yutmuştu. Onu yok etmişti.

Ve sonra karanlığa yuvarlandı.

Yaralanmıştı. Belki de öldürülmüştü? Brynleigh emin değildi. Kendini ölü hissetmiyordu ama yine de bunu söylemek zordu. Vampirler ilk etapta gerçekten canlı değillerdi, bu yüzden belki de gerçek ölüm sadece... huzurdu? Ama bu mantıklı değildi çünkü vampirler gümüşe dokunduklarında ya da kazıklandıklarında çığlık atarlardı.

Elimizdeki gizem buydu.

Brynleigh bir şeyden emindi: Ryker ona dokunduğunda yaşadığını hissediyordu. Maskeli Balo gecesi tehlikeli ve yasak bir yolda yavaşça yürümüşlerdi. Yarıda kesilmeselerdi daha ileri gitmesine izin verir miydi?

Önceden olsa Brynleigh hayır derdi. Ama şimdi...

Belki.

Vücudunun Ryker'inkini arzuladığı gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi. Dans ettiklerinde onun karşısında adeta eriyordu. Ama bu onun fiziğine verdiği fiziksel bir tepkiden başka bir şey değildi, değil mi?

İyi, eski moda şehvet. Hepsi buydu. Ryker gibi yakışıklı biri karşısında şehvet tamamen normal, kesinlikle geçerli bir tepkiydi. Bunda yanlış bir şey yoktu.

Evet, var, diye hatırlattı zihninin gerisindeki küçük bir ses ona. O senin aileni öldürdü. Bunu nasıl unutabilirsin?

Ses haklıydı. Ryker onun arzulayacağı biri değildi. Brynleigh, Ryker'ın kim olduğunu bir an için bile olsa nasıl unutabilirdi?

Bunun için kesinlikle cehenneme gidecekti. Yine de mükemmel biri değildi.

Brynleigh hayatında pek çok kötü şey yapmıştı, özellikle de Jelisette onu yaptıktan sonra. Neden bunun üzerine bir günah daha eklemesin ki? Özellikle de karşısındaki kişi Ryker Waterborn'a benziyorsa.

Belki o kadar da kötü olmazdı. Belki o-

"vakti, B," dedi tanıdık erkeksi bir ses kulağının dibinde.

Zanri. Şekil değiştirenin sesini nerede olsa tanırdı. Bu onun ölmediği anlamına geliyordu, değil mi? Arkadaştlar ama şekil değiştireni hiç rüyasında görmemişti.

Bir el omzunu kavradı, dokunuşu acının bu tarafındaydı. "Uyan artık. Fazla vaktimiz yok."

Brynleigh nefesini tuttu. Sanki içine ateşli iğneler batırılıyormuş gibi hissetti.

En azından artık bunun gerçek olduğunu biliyordu.

"Siktir, çok acıyor." Brynleigh tam tepesindeki parlak ışık karşısında irkilerek gözlerini açtı. Görüşü bulanıktı, ki bu Making'den beri görülmemiş bir durumdu ve gözlerini temizlemek için birkaç kez kırıştırdı. "Ne oldu?"

Şekil değiştiren başını eğdi. Kumral saçları yüzünü kaplamıştı ve gözlerinin altında gölgeler asılıydı. "Bir bomba patladı ve sana prohiiberis kaplı gümüş bir parça isabet etti. Hatırlamıyor musun?"

Brynleigh'in dudaklarından bir küfür daha döküldü. Eğer annesi hâlâ hayatta olsaydı, kızının konuşma tarzına çok şaşırırdı. Ama hayatta değildi, o yüzden önemi yoktu.

"Evet, Jelissete de aynı şekilde tepki verdi." Zanri kollarını kavuşturdu ve Brynleigh'e baktı. "Biliyorsun B, onu öldürmeye hazırlanıyor olman gerekiyordu, kendini öldürtmen değil."

"Biliyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Havaya uçmayı planladığımı mı düşünüyorsun?" Bu lanet olası isyancılar her şeyi altüst ediyordu.

"Tabii ki hayır." Zanri onun gözleriyle karşılaştı ve yüz hatlarında onaylamayan bir ifade belirdi. "Ama seni onunla gördüm, B. Gölgelerin içinde."

Ryker onun boynunu öperken.

Brynleigh'nin kanı dondu ve çarşafları kavradı. Zanri'nin gözlerindeki bakış, sesindeki uyarı...

"Gördü mü?" diye fısıldadı.

İkisi de Brynleigh'in kimden bahsettiğini açıklığa kavuşturmaya ihtiyaç duymadı.

Zanri uzun bir süre Brynleigh'in bakışlarını tuttuktan sonra içini çekti ve başını salladı. "Hayır, o sırada Temsilci DuBois ile konuşuyordu."

"Isvana'ya teşekkür ederim." Brynleigh rahat bir nefes aldı ve odayı incelemek için kendini dirseklerinin üzerine doğru itti. Bipleyen ekipmanlar ve yatağı çevreleyen ekranlara rağmen burası güvenli evden çok daha güzeldi. "Neredeyiz biz?"

Ryker'a karşı hiçbir şey hissetmediği konusunda Zanri'yi rahatlatmak için daha fazla zaman harcaması gerekiyordu ama şu anda konuşamayacak kadar yorgundu. Konuşacak kelime bulmak zordu.

Brynleigh uyanık kaldığı süre uzadıkça her şeyin sesinin kısıldığını fark etti. Normalden daha sönüktü. Gölgeleri bile damarlarında normalde çıkardıkları ses yerine hafif bir uğultu çıkarıyordu. Eğer daha yeni

Anılarına erişmek için sise karşı çok uzun süre mücadele etti, bu konuda endişelenirdi.

"Zambak." Zanri yatağın kenarına tünedi. "Şansölye'nin emirleri. Bomba patladıktan sonra herkesi buraya taşıdı."

Brynleigh buna çok şaşırdı. "Jelisette bile mi?" Yaşlı vampirin güvenli eve alışılmadık bir bağlılığı vardı. Brynleigh onun başka bir yerde kaldığını hiç görmemişti.

Jelisette'i oraya çeken her neyse, bundan hiç bahsetmedi. Tıpkı her zaman uzun kollu giymesinin ya da bazen gözlerinde uzak, ölü bir bakış olmasının nedeninden hiç bahsetmediği gibi.

"Hayır," diye kıkırdadı Zanri. "Ignatia Rose bile Jelisette'e istemediği bir şeyi yaptıramaz. O ve ben güvenli evde kalıyoruz."

Bu mantıklı.

Brynleigh etrafına bir kez daha baktı. "Bu... parlak."

Bu otelin adını duymuştu ama daha önce buraya hiç gelmemişti. Çok pahalıydı ve ayrıca vampirler yerlere nadiren davet edilirdi. Odanın yaldızlı olduğunu söylemek çok hafif kalırdı. Sanki birisi sıradan bir otel odasının tüm donanımını almış, sıvı parayla dolu bir tencereye atmış ve gününü gün etmişti.

Yatak çerçeveleri altındı. Televizyon sehpası altındı. Kapı kolları? Altın. Tüm alan lüksün kişileştirilmiş haliydi ve bu son derece iğrençti. Pencere pervazları, resim çerçeveleri, hatta lanet olası yorgan bile ışık vurduğunda parlıyordu.

Bu zenginlik gösterisi, insanların Altın Şehir'in sokaklarında kelimenin tam anlamıyla açlıktan öldüğü gerçeğiyle daha da iğrenç hale geldi. Kendini bir bulutun içindeymiş gibi hissetmesine şaşmamalı. Zengin, altın bir buluttu.

İsyancıların neden saldırdığını anlamıştı.

"Evet, öyle. Ama odaklan, B." Zanri omuzlarını sertçe salladı. "Sana verdikleri ilaç uykunu getiriyor. Doktor sadece birkaç dakika uyanık kalacağını söyledi."

İlaç mı? Ne ilacı? Kendisine batan iğneyi fark ettiğinde kolunu tutmak için elini kaldırdı.

Brynleigh'in bakışları hortumu takip ederek yatağın yanında asılı duran bir torbaya yöneldi. Üzerinde etiket yoktu ama berrak sıvı vücuduna giriyordu. Tek bildiği bunun kan olmadığıydı. Ona ne veriyorlardı?

Kendisine yabancı bir şey enjekte edileceği düşüncesi damarlarını buzla doldurdu. İğneyi çekip çıkarmak istedi ama ne olduğundan emin değildi.

Eğer yaparsa ne olacağını.

"İsyancılar giderek cesaretleniyor." Brynleigh'nin başı sanki binlerce kilo ağırlığındaydı. Dili ağırlaşmıştı.

Zanri başını salladı. "Öyleler. Son bir yıl içinde ilgi çekmeye başladılar ama bu..."

"Daha fazla." Ona bakmak için yana kaydı ve boynu ağrıdı. Elini kaldırıp bir yara olup olmadığını kontrol etti. Cildi ağrımaya rağmen herhangi bir yara yoktu.

"Evet. Odaklan,
Brynleigh." "Bu çok
zor."

"Biliyorum. Jelissete partide sana kanını verdi," diye açıkladı Zanri. "Ondan sonra daha fazla kan vermek için seni buraya getirdiler. Tüm bunlara rağmen neredeyse ölüyordun."

O kara sis geri dönüyordu. Dikkatini vermek muazzam bir başarıydı.

Brynleigh gözlerini kırıştırdı ve şimdi yanında iki Zanri oturuyordu.

"Onunla tanıştım." Kendini tutamayarak esnedi.

Zanri'nin kırmızı kaşları çatıldı. "Kaptan mı? Yaptığını biliyorum. İki hafta içinde onunla evleneceksin."

Gözleri kapandı. Onları açık tutmak için mücadele etti ama onu dinlemiyorlardı. "Çok... hoş birine benziyor."

"Siktir, Brynleigh. Böyle konuşamazsın. Bilmiyorsun... En kötüsünü görmedin."

Zanri'yi dinlemiyordu. Bulutu çok rahattı ve onun kabarık kucağına geri dönecekti. "Sanırım... Sanırım ondan hoşlanıyorum."

Ondan hoşlanmaktan daha fazlası olabilir.

Bu konuşan ilaç mıydı yoksa başka bir şey mi? Brynleigh emin değildi. Ama her iki durumda da Zanri'nin bilmesi gerekiyordu. Belki de onun arkadaşıydı. Ne de olsa o hastayken buradaydı. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?

Zanri Brynleigh'in elini tuttu ve o kadar sert kavradı ki Brynleigh elinin moraracağından emindi. "Beni dinle. Bana böyle şeyler söyleyebilirsin ama Jelissete'in seni duymasına asla izin verme. Sen gittiğinden beri her zamankinden daha da dengesiz. Sonunun benim gibi olmasını istemezsin, B. Ona borçlu olmak..." Brynleigh uyanık kalmak için mücadele ederken sesi daha da uzaklaştı. "Bir şeyler ayarlıyor. Sen bile..."

Karanlık, Brynleigh'i bir kez daha kara kucağına çeken bir canavardı.

BİR SONRAKİ UYANIŞINDA, altın perdeler geri çekilmişti. Parıldayan gümüş ay ışığını yaldızlı odaya yayıyordu. Gözlerini açmak bu sefer daha kolaydı ve kafasındaki sis dağılmıştı. Isvana sağ olsun, gölgelerinin şarkısı geri dönmüştü ve her zamanki gibi gürültülüydü. Karanlık melodileri hoş bir senfoniydi.

Brynleigh kendisi gibi hissetti.

Uzanarak iğneyi kolundan çıkardı. İlaç her neyse, artık ona ihtiyacı yoktu. Hayır, ihtiyacı olan şey kendini toparlamaktı. Bunu yapmak için de Zambak hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Düzen nasıldı? Burada kimler vardı? Ve belki de en önemlisi, Ryker neredeydi?

İçinde onu bulmaya iten acil bir ihtiyaç titreşiyordu. Çünkü o onun hedefiydi. Ne de olsa, vampirlerin öldürmek istedikleri insanları takip etmeleri iyi bir iş uygulamasıydı.

Komodine göz atıp telefonunu aradı ama hâlâ yanında olmadığını hatırladı. Bunu birine sorması gerekecekti.

Birinci adım: Arazinin planını

çıkart. İkinci adım: Ryker'ı bul.

Üçüncü adım: Yeni ve daha iyi bir plan yapın. Muhtemelen çevresine uyum sağlama ve kendini topraklama çizgisinde bir şey.

Zanrı düğünlerin iki hafta içinde olacağını söylemişti. Bu ona fazla zaman vermedi.

Birinci adım yataktan kalkmayı içeriyordu. Bu başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Brynleigh aşağı baktı ve kıyafetini incelerken kaşlarını çattı. Daha önceki balo elbisesi gitmişti - ne kadar kan kaybettiğine bakılırsa şaşırtıcı değildi - ve onun yerine siyah spagetti askılı bir atlet ve bir çift gri uyku şortu vardı.

Rahat, evet. Gizli faaliyetler için harika mı? Pek değil. Bu önemli değildi. Gizlice dolaşırken tozluk ve kapüşon giymeyi tercih etse de, bunlar bu çaba için ön koşul değildi.

Yaldızlı komodinın üzerinde bir saç fırçası duruyordu. Saç kurutma makinesini eline aldı ve mümkün olduğunca çok düğümü çözmeye çalışarak düğümlenmiş saçlarında gezdirdi. Saçlarını eski haline getirmek için duş alması gerektiği ortaya çıktığında

eski ipeksi haline döndüğünde pes etti ve saçlarını başının üstünde dağınık bir topuz yaptı.

Sonra Brynleigh ayağa kalktı. Yalpaladı, ayakları bir kez daha ağırlığını taşıma görevinden hoşnut değildi ama çabucak kendini düzeltti. Gölgelelerini serbest bıraktı ve onların içinden akıp gitmesine izin verdi. Oyun oynamaya hevesliydi, karanlıkla kaplanana kadar ikinci bir deri gibi üzerinde geziniyorlardı.

Brynleigh kısa bir süre Jelissete'le konuşmak için güvenli eve gölge gibi gitmenin faydalarını düşündükten sonra ilk planının daha iyi olduğuna karar verdi. Ayrıca, eğer Zambak korunuyorsa, içeri girip alarmları harekete geçirme ihtimali vardı. Yapmak isteyeceği son şey dikkatleri üzerine çekmekti. Sadece bu da değil, Jelissete'in güvenli evde olacağının da garantisi yoktu. Yaşlı vampirin canlı bir sosyal hayatı vardı ve Brynleigh'in bile bilmediği pek çok bağlantısı vardı.

Kararını veren Brynleigh çıplak ayaklarıyla kapıya doğru yürüdü. Gölgelelerinin hareketlerinin sesini emiyordu. Gecenin kendisi kadar sessizdi.

Parmaklarını kapı koluna dolayıp gözetleme deliğinden bakarken kapı kolu elinde soğuktu.

Gölgelelere bürünmüş üç figür kapısının önünde duruyordu. Bu potansiyel bir sorundu. Odayı eski moda, ölümlü yöntemiyle terk etmesi gerekiyordu: yürüyerek. Zambak'ın başka bir bölümüne gölge gibi gidemezdi çünkü buraya daha önce hiç gelmemişti. Boşluk'ta seyahat etmek değerli bir beceriydi ama vampirlerin yalnızca daha önce bulundukları yerlere dönmelerine izin veriyordu.

Brynleigh sessizce küfrederek önündeki engeli değerlendirdi. İkisinin muhafız olduğu belliydi. Seçim sırasında onları koruyan askerlerle aynı siyah uniformaları giiyorlardı. Cumhuriyet'in amblemi göğüslerindeydi. Siyah silahlar yanlarındaydı.

Ama üçüncü...

Brynleigh derin bir nefes aldı. Fırtına ve bergamot burun deliklerini doldurdu.

Aynı anda, son adam diğer ikisine bir adım daha yaklaştı.

Ryker.

Midesi takla attı. Bu bir sorundu. Onu gördüğünde kalbinin hızlanması da öyle. İçten içe inledi. Bu bedensel tepkilerin hızla sinir bozucu olmaya başladığını söylemek, destansı boyutları küçümsemek olurdu.

Brynleigh daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Neden şimdi, kaptanın etrafında oluyordu? Bu son derece rahatsız ediciydi ve bir an önce sona ermeliydi.

Bu saçma, yersiz duyguları bir kenara iterek -arzunun burada yeri yoktu, sadece intikamın- Brynleigh odasının gelişen sahneye odaklandı. Genelde kapıların ardını sorunsuzca duyabilirdi ama bunun üzerinde sesi boğan koruyucu bariyerler olmalıydı.

Yine de fae'sinin sesini seçti. Bekle. Hayır. Onun fae'si değil. Fae. Brynleigh'in Valentina'ya söylediklerine rağmen, kaptan üzerinde onu öldürmek istemesi dışında gerçek bir iddiası yoktu.

"Beni içeri alın. Onu görmem gerek," dedi Ryker.

Kumral saçlı muhafız başını salladı. "... emirler... dinlenmesi gerekiyor... onun Yaratıcısı."

Ryker kollarını kavuşturdu, siyah tişörtünün altında kasları şişkinleşmişti. Kahretsin, bu kadar çekici görünmemeliydi. "Ben... üst subayım..."

Muhafızlar birbirlerine bakıp fısıldaştılar.

Isvana bu gece Brynleigh'e gülümsüyor olmalıydı. Ne de olsa bu engeli aşmak zor olmayacaktı.

Muhafızları duymazdan gelerek gölge pelerinini indirdi ve karanlığı geri çekti. Uzandı ve kapının kilidini açtı.

"İyi akşamlar beyler," dedi, sanki gecelik giymemiş gibi kibarca.

Muhafızlar doğruldu ve ona doğru döndü. Elleri yanlarına düştü ve başlarını öne eğerek nefeslerinin altından selam mırıldanmaya başladılar.

"Uyanık olduğunuzu fark etmemiştim hanımefendi," dedi Auburn Scruff.

"Daha yeni uyandım," diye cevap verdi Brynleigh. Sonra başka söze gerek kalmadı çünkü bakışları muhafızların üzerinde gezindi ve Ryker'inkine takıldı.

Gözleri buluştuğu an, dünyalar birbirine girmiş gibiydi. Yoğunluk ve özlem çikolata gözbebeklerini doldurdu ve kadının nefesini çaldı. Adam onu tek bir bakışla yutarken kadının içi burkuldu. Gözleri sanki ölmek üzere olan bir adam gibi parlıyordu ve ona bakmak hastalığının tek ilacıydı.

Brynleigh'in kalbi şiddetle göğsüne çarptı. Birkaç uzun saniye boyunca nefes almayı unuttu. Ne yaptığını fark etmeden önce ona doğru bir adım attı. *Kime* doğru ilerlediğini.

Lanet olsun.

Yutkundu ve kapının pervazına tutunarak gözlerini onunkilerden ayırmaya zorladı. Onun bakışlarını kırmak fiziksel olarak acı vericiydi ama yapılması gerekiyordu.

Kendine bunun *sadece fiziksel bir tepki olduğunu* hatırlattı. *Hepsi bu.*

Brynleigh buna inanana kadar bunu kendine söylemeye devam edecekti... ya da adam onun altında ölene, cansız gözleri son bir kez onunkilere bakana kadar.

Bunun fiziksel bir tepkiden başka bir şey olmasına izin vermeyi reddetti.

Hissettiği o dürtüler? Ona doğru hareket etme ve onu kucaklamasına izin verme arzusu? Onun kucağına sığınmak için duyduğu derin ihtiyaç? Sadece harekete geçmeyeceği dürtüler.

Ne kadar zor olabilirdi ki? Brynleigh birkaç bariyer kurar ve sınırlar belirlerdi, sonra da gitmeye hazır olurdu.

Evet. Sınırlar onun planında iyi ve sağlam bir değişiklikti.

Elini tutmak mı? İyi, buna izin vermek zorundaydı. İzin vermezse Ryker muhtemelen ondan şüphelenecekti.

Dokunmak mı? Hayır.

Öpüşmek mi? Hayatta olmaz.

Bu bir oyundu ve bu sınırlar onun kendini toparlamasına yardımcı olacaktı. İşe yaramaları için onlara çok ihtiyacı vardı.

Brynleigh yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Merhaba."

Zihninde, duyabildiği tek şey bu olana kadar tekrar tekrar "*Sınırlar*" diye bağırdı.

Ryker'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve birkaç dakika önce takındığı sert ifade eriyip gitti. Muhafızları iterek geçti ve Brynleigh'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Yeni oluşturduğu sınırlarına aykırı olduğunu hatırlamadan önce onun sıcak dokunuşuna eğildi. Sırtını o kadar hızlı dikleştirdi ki çatlamadığına şaşırdı.

"Merhaba tatlım." Ryker'ın bakışları onunkileri aradı, duyguların o girdaplı derinlikleri hâlâ mevcuttu. Parmakları kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezindi ve onu kendine doğru çekti. "Nasıl hissediyorsun?"

Gerçekten mi?

Boku yemişti.

Aklına gelen ilk şey buydu. Tüm sınırlar, tüm kurallar ve yeniden inşa ettiği tüm takviyeler, eli onunkine dokunduğu anda dağıldı.

Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar güçlü olabilirdi? Tüm dünyasını üst eden şey neydi bu fae hakkında? O değildi.

Elbette, ama tehlikeliydi.

Brynleigh Ryker'a karşı dürüst olsaydı, onun kafasını karıştırdığını itiraf ederdi. Onu hiç anlamıyordu. O güçlü bir fae'ydi -sadece ordudaki rütbesi ve komuta ettiği fırtınalarla değil, muhafızların ona gösterdiği hürmetle de kanıtlanmıştı- ama ona karşı nazikti. Bir vampir.

Daha iyisini bilmesine rağmen, Ryker'la her etkileşime girdiğinde bir şüphe çekirdeği olarak başlayan şey büyüdü.

Görmediği daha büyük bir resim mi vardı?

Gerçekler ortadaydı: Chavin'i bir fırtına vurmuştu. Bu tartışılmazdı. Brynleigh oradaydı, suyu, ölümü ve yıkımı görmüştü. Ayrıca, biri uzun ve karanlık, diğeri ince ve çok daha kısa iki gölgeli figür görmüştü, o yüzerken ormanın kenarında duruyordu, ciğerleri gittikçe daha fazla su içtikçe ölüyordu.

Ama ...

Aslında,

hayır.

Brynleigh şu anda bunu yapamazdı. O şüphe çekirdeğini ezip paramparça etti. Ryker'dı. Başka kim olabilirdi ki? Denge Cumhuriyeti su fae'leri tarafından istila edilmiş gibi değildi. Çok azı böyle bir kasırgayı çağırarak kadar güçlüydü, özellikle de bu kadar iç kesimlerde.

O. Öyleydi. O'ydu.

Başka bir seçenek yoktu.

Tüm bunları Ryker'a itiraf edemeyeceğini düşünerek başını eğdi ve ona yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Biraz yorgunum."

Doğruydı. Duygular yüzünden olmalı. Onu rahatsız ediyor, şimdiye kadar deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde onu tüketiyorlardı. Onları topladı ve aşağı itti. Diğerleri gibi bunlar da sıralarını beklemek zorundaydı.

Onları o öldükten sonra açabilirdi.

Belki de bir miktar şüphe duymak normaldi. Belki de iyiydi. İnsanlığının tüm izlerini kaybetmediğinin bir işaretiydi. Bunun bir oyun olduğunu unutamazdı. Ailesini öldürdüğü gerçeği dışında bunların hiçbiri gerçek değildi.

Evet. Bu iyi, sınırları güçlendirici bir düşünceydi. Brynleigh buna kilitlendi.

Ryker uzandı ve onun yanağını kavradı. Kıpırdamadan durmak için her şeyini verdi.

Sınırlar. Gördün mü? İşe yaradılar.

"Daha fazla kana ihtiyacın var mı? Uyumaya mı? Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Bu teklif karşısında dişleri sızladı. Adamın onu ısırmasına izin vereceğini sanmıyordu, öyle olsa bile bu kesinlikle söz konusu olamazdı çünkü ısırarak bu modern çağda sadece aşıklara özgü, doğası gereği cinsel bir eylemdi ama adamın onun açlığını fark etmiş olması çok hoştu.

Brynleigh durakladı. Ne? Hiçbir şeyin tatlı olduğunu düşünmezdi. Belki de kendini o kadar iyi hissetmiyordu. Belki de daha önce aldığı ilaç hislerini köreltiyordu.

Aslında, şimdi düşününce, bu akla yatkın görünüyordu. Uyuşturucular vampirlerin her şeyden şüphe etmelerine ve ölümcül amaçlarını unutmalarına neden olabilir miydi? Muhtemelen.

Bu düşünceye bir cankurtaran halatı gibi yapıştı ve boğuluyordu. Hepsi . Sadece ilaçlar. Uyuyarak atması gerekiyordu.

"Biraz daha uyu." Zambak'ı keşfetme planından vazgeçen Brynleigh, çünkü şimdi bu son derece aptalca görünüyordu, sırtının küçük kısmının arkasında güven verici kavisli kapı kolunu hissedene kadar geriye doğru ilerledi. Kapının kayarak kapanmadığına şükrederek onu yakaladı. "Haklısın, ben... yorgunum."

Ryker öne doğru eğildi ve izleyicilere rağmen dudaklarını onunkilere değdirdi.

Bu bir öpücük değildi, diye düşündü. Gerçekten değildi. Bu bir gagalamaydı. Sayılmazdı. Sınırları hâlâ yerindeydi.

Şu andan itibaren öpüşmek yok.

"Belki yarın Hallie ve Therian'ı bulabiliriz?" Brynleigh sordu.

Grup ortamları iyiydi. Mümkün olduğunca yalnız kalmaktan kaçınmalıdırlar. Sınırlarına saygı duyabilir ve arkadaşını görebilirdi. Bu bir kazan-kazan durumuydu.

"Bu hoşuma gider," dedi Ryker. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Plan yapmayı bitirdiler ve vedalaşmadan önce bulduğunda telefonuna programlaması için telefon numarasını bir kağıda karaladı. Tanrılara şükür, sınırları bozulmamıştı.

Brynleigh tekrar odaya girdi ve tüm kilitleri çevirdi. Kapıya yaslandı, ağır ağır nefes alıyordu. Lanet olsun vücuduna. Ryker'a karşı hissettiği çekime lanet olsun. Her şeye lanet olsun.

Kalp atışlarının normale dönmesi ve Ryker'ın öpmediği dudaklarının karıncalanmasının durması için birkaç dakika geçti.

İki hafta.

Bunu yapabilirdi.

İlk adım: uyku.

Perdeleri kapattı, çünkü ihtiyacı olan son şey güneş doğduğunda onun tarafından yakılmaktı, yatağa geri döndü ve bulut gibi yatağa yığıldı.

Gözleri kapanırken bile Ryker'ın dudaklarının onunkiler üzerindeki istenmeyen anısı aklından çıkmıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Evinize Hoş Geldiniz

"Y Bu akşam yemek için büyük evde olacaksın, değil mi?" River Ryker'in elini şaşırtıcı bir güçle kavradı ve boyalı siyah tırnakları Ryker'in derisine battı.

Bombalamanın üzerinden bir hafta geçmişti. Bugün Ryker'in kız kardeşi, kumaş kadar çok kesimi olan tamamen siyah bir kıyafet giymişti. Kesin olan bir şey varsa, bu bir seçimdi. Ryker'in pek de onaylamadığı bir seçim.

"Orada olacağız." Kız kardeşinin elini güven verici bir şekilde sıktı. "Annem ve babamla yalnız kalmak o kadar kötü mü?"

River kaşlarını çatı. "Evet, öyle. Sen orada olmazsan annem piercinglerim yüzünden bana bağırarak. Yine."

Ryker'in kız kardeşi ve annesinin en iyi ihtimalle çalkantılı bir ilişkileri vardı. Genellikle saatlerce süren birkaç kavgalarına şahit olmuştu.

Bu sabah ortalık sessizdi. Kadınlar aralarındaki anlaşmazlıkları çözdükleri için değil, Şansölye nihayet Lily'den ayrılmalarına izin verdiği için.

"Biliyor musun, onu kışkırtmayı bırakırsan işler daha kolay olur." Tertia'nın kızının vücudunu işaretlemesinden nefret ettiği bir sır değildi. Ryker, River'in bunu annelerini kızdırmak için yaptığından oldukça emindi. "Tek bir akşam yemeğini bile kavga etmeden atlatamıyor musun?"

"Hayır." River başını salladı. "Yapamayız. Her fırsatta çatışıyoruz. Bunu sen de biliyorsun."

River'in geç kalmaya olan yatkınlığı sadece annesiyle tartışma arzusunun gölgesinde kalıyordu. İlk kelimesi hayır olmuştu ve hiç durmamıştı.

O zamandan beri. Cyrus tampon görevi görüyordu ve şimdi bu görev Ryker'a düşmüştü.

"Söz veriyorum. Zamanında orada olacağımıza söz veriyorum." Kız kardeşini kucakladı. "Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

River başını salladı. "Asla, bir kez bile."

"Aynen öyle." Ryker onu alnından öptü. "Brynleigh'i Marlowe'la tanışması için daireye götüreceğim, sonra da akşam yemeği için oraya gideceğiz."

Ryker'ın otel hayatıyla işi tamamen bitmişti. Şansölye Rose'a göre son yedi gün boyunca katılımcılar kendi güvenlikleri için sürekli koruma altındaydı, bu yüzden Brynleigh ile baş başa bir an bile geçirememişlerdi.

Yine de telefonunu gardiyanlardan geri almıştı ve her gün mesajlaşıyorlardı. Mesajlar kısaydı ama gününün en önemli anlarıydı... birlikte oldukları zamanlar dışında.

Vampirinin yanında olmak ve ellerini kendine saklamak Ryker'ı yavaş yavaş öldürüyordu. Seçime kaydolduğunda, çiftleri düğün gecelerine kadar yatak odasından uzak tutan yasaları biliyordu - bu modern zamanda gerçek bir sonucu olmayan arkaik bir saflık saçmalığı - ama bunun kendisi üzerindeki etkilerini düşünmemişti.

Gecikmiş haz bir şeydi ama bu tam bir işkenceydi. Brynleigh ne kadar çabuk onun olursa o kadar iyiydi.

"Güzel," dedi River sertçe. "Geç kalmayın."

Ryker bir kahkaha attı. "Bunu senden duymak çok güzel."

Kız kardeşinin geç kalma konusundaki ünü meşhurdu. Mezun olup doktor olarak çalışmaya başlamadan önce bunu aşmanın bir yolunu bulması gerekecekti. Hastanelerin, özellikle de çalışanlarının geç kalmasını pek affettiğini düşünemiyordu.

"Annem ve babamla yaşıyorum," dedi kibarca. "Kendi evime geç kalamam."

"Tartışılır." Bunu yapabilecek biri varsa, o da River'dı.

Onun yorumunu akıllıca görmezden geldi. "Dün babamı görüntülü aradığımda ona senin geleceğini söyledim. Seni gördüğüne çok sevinecek."

Ryker öyle umuyordu. Brynleigh'i annesi ve kız kardeşiyle tanıştırmayı ertelemişti çünkü nişanlısının tüm ailesiyle aynı anda tanışmasını istiyordu. Onların da onu en az kendisi kadar seveceğini umuyordu. Brynleigh onun için her açıdan mükemmel bir ești.

"Babam nasıl? Yeni ilaçlar işe yarıyor mu?" Tanrım, bunu her şeyden çok istiyordu. Dinginlik o kadar uzun süredir ortalıktaydı ki

Waterborn ailesinin beşinci üyesi olarak babalarının hayatını yavaşça çaldı. Bundan nefret ediyordu.

River yavaşça başını salladı. "Öyle görünüyor." Sesi değişmiş, River'ın aşına olduğu akademik bir nitelik kazanmıştı. Tüm isyankâr tavırlarına rağmen River bilim ve tıp alanında çok başarılıydı. "Bu yeni çalışma çığır açıcı ve tedavi birkaç ilacı birleştiriyor."

"Tanrılar, eğer bu işe yararsa-"

"İnanılmaz olurdu," diye bitirdi River, yüzünde küçük bir gülümseme belirerek. "Katılıyorum."

Ryker kız kardeşinin elini tuttu ve onu kendine çekti. "Bu sabah biraz büyü mü yaptın?"

Yapmak istediği son şey Brynleigh'i potansiyel olarak tehlikeli bir duruma sokmaktı.

River iç çekti. "Evet, Ryker." Tıpkı gençken yaptığı gibi onun adını söyledi. "O günden beri her sabah yaptığım gibi bugün de yaptım... bilirsin işte."

Kadının neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. "Güzel. Birikmesine izin verme."

"Yapmayacağım." Gözleri kapanmadan önce gözlerinden bir acı parıltısı geçti. "Asla unutmayacağım, Ryker. Sen bana hatırlatmasan bile ben her zaman hatırlayacağım. Her gün bununla yaşıyorum. Bütün o insanlar..."

Geniş kahverengi gözleriyle adama baktı, söylenmemiş sözleri havada yankılanıyordu. *Bu bir daha olmayacak.*

Kız kardeşinin büyüünün yüküyle boğuşmasını izlemek Ryker'a acı veriyordu. Elinden geldiğince yardım ediyordu ama River'ın Tanrı vergisi yeteneklerinin ağırlığıyla mücadele ettiğini biliyordu. Piercingleri, moda seçimleri ve hatta annelerine karşı tutumu bile ona verilen el ile başa çıkma yollarıydı.

River'ın telefonu çaldı, neşeli, gürültülü pop melodisi sessizliği bozdu. Ryker şarkıyı tanımadı. Böyle anlar ona ikisinin arasında neredeyse yirmi yıl olduğunu hatırlatıyordu.

River telefonunu cebine sokmadan önce ekrana bir göz attı. River parmak uçlarında durup Ryker'ın yanağını öperken birkaç dakika önceki ağırlık dağıldı. "Gitmem gerek; arabam geldi. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Bavullarını almak için eğildi ama Ryker o almadan bavulları kaptı. Küçük kız kardeşinin otelden çıkarken kendi bavullarını taşımasına izin verirse nasıl bir adam olurdu? "Sen git, ben hallederim."

River sırtarak çantasını aldı -kıyafetinin geri kalanı gibi siyahtı- ve ona kapıyı tuttu. Asansörle ana kata çıktıklarında, babalarının kullandığı yeni ilaç hakkında daha fazla açıklama yaparak gevezelik etti.

Kaptan kız kardeşinin taksiye binmesine yardım etti ve bavulları arkaya yükledi. Kapıyı kapatırken gülümsedi ve pencereyi açarak akşam yemeğine gelmesi için son bir hatırlatma yaptı.

Ryker ellerini ceplerine sokarak Zambak' doğru yürüdü. Yıllardır olmadığı kadar hafiflemiş hissediyordu. Kız kardeşi mutlu ve güvendedi; büyüü herhangi bir soruna yol açmıyordu ve bu gece Brynleigh'i ailesiyle tanıştıracaktı.

Ne yanlış gidebilir ki?

Ryker'ın küçükken öğrendiği ilk derslerden biri bakmanın kabalık olduğuydu ama buna bir türlü engel olamıyordu. Brynleigh arabada onun yanında oturmuş, sessizce camdan dışarı bakıyordu ve Ryker'ın gözleri ona kilitlenmişti.

Müstakbel gelini göz kamaştırıcıydı. O da kendisi gibi rahat giyinmişti. Onun aksine, bir derginin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu.

Kalçasının ortasına kadar inen büyük boy bordo bir kazak ve bacaklarını saran siyah bir tayt giymişti. Suveterinde iki yırtmaç vardı, her ne kadar görünmeseler de kanatlarını yerleştirmek için olduğunu düşündü. Kararmış araba camından dışarı bakarken çenesini elinin üzerine dayamıştı. Sarı saçları omuzlarından sarkıyordu ve çok az makyaj yapmıştı.

Onunla evlendiğine inanamıyordu. O bir gece tanrıçasıydı, ve o... kendisiydi. Zar zor onun huzurunda olmaya layıktı. Tanrım, bu kadını seviyordu. Şimdi kelimeleri söylediğine göre, duracak gibi görünmüyordu.

Ryker Brynleigh'in diğeri elini tuttu ve başparmağını avucunun arkasına sürttü. Yarım saat önce karanlık araca binmesine yardım ettiğinden beri pek konuşmamıştı. Bu sessizlik onu rahatsız etmemişti. Brynleigh'nin varlığında rahattı ve sessizlikte her türlü gariplikten eser yoktu. Arkadaşça, huzurlu ve umduğu her şey vardı.

Ryker'in annesinin ısrarla parasını ödediği şoför Davis, güneşten korunmak için çifti The Lily'nin yeraltı otoparkından almıştı. Kuşkusuz Ryker'in güneşten uzak kalmaya alışması zaman alacaktı ama Brynleigh'i hayatında tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Eğer Brynleigh ondan tamamen gececi olmasını isterse, bunu yapacaktı. Tarihte vampirler için yaşam tarzını değiştiren ilk kişi olmayacağı kesindi.

Ayrıca, uğruna değiştiğiniz kişi tüm dünyanızken birazcık değişiklik neydi ki?

Brynleigh ise Ryker'in tüm dünyasıydı. Tanışmalarından bu yana geçen altı hafta içinde, Brynleigh onun hayatında birinci sıraya fırlamıştı. Onsuz yaşamayı hayal bile edemiyordu. Balo salonunda kanlar içinde yere yığılışını izlemek, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu daha da pekiştirmişti.

Brynleigh Ryker'in olmalıydı. İkisi arasında son derece *doğru* bir şeyler vardı. Aralarındaki bağ derindi ve dış görünüş gibi yüzeysel şeylere dayanmıyordu. Bunun için Seçme'ye teşekkür etmeliydi.

Brynleigh hakkında her şeyi biliyormuş gibi hissediyordu. Sevdiği ve sevmediği şeyleri. Özlediği şeyleri (güneş, bunda şaşılacak bir şey yok) ve yapmaktan hoşlandığı şeyleri (satranç oynamak.) Öz ailesinin öldüğünü biliyordu, her ne kadar onlara ne olduğundan hiç bahsetmese de ve Maker onun dünyayla tek gerçek bağlantısıydı.

Onun ailesini kendi ailesi gibi görmeye başlamasını umuyordu.

Ryker'in geleceğe dair pek çok hayali vardı ve hepsi de yanındaki sarışın vampirin etrafında dönüyordu.

Araba yavaşladı ve Ryker'in mahallesinin tanıdık manzaraları göründü. Brynleigh'in elini tuttu. "Geldik, tatlım."

Araba, güzel bahçelerle çevrili on katlı bir apartman kompleksinin önünde durdu.

Brynleigh pencereden dışarı baktı, sonra Ryker'a döndü. "Burası senin evin mi?"

"Evimiz," diye düzeltti usulca, elini sıkarak. "Ya da en azından, eğer istersen olabilir. Beğenmezsen, eminim başka bir yer bulabiliriz. Sadece... burası iyi bir yer. Üssün ve ailemin evinin yarısındayız. Ama taşınmak istersen taşınırız. Evlendikten sonra ne istersen yaparız."

Brynleigh'nin gözlerinde karanlık bir şey titreşti. Ryker'in emin olamayacağı kadar hızlıydı ama yoğun bir özlem gördüğüne yemin edebilirdi

ve siyah bakışlarında pişmanlık vardı. Ama bu doğru olamazdı. Deşifre edemeden gitmişti.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" Arkasını dönüp apartman kompleksine baktı ama adamın elini sıkıca kavradı.

"On yıldan biraz fazla."

Olgunlaştıktan sonra buraya taşınmıştı, kendine ait bir yeri olsun istiyordu. Tertia elbette karşı çıkmıştı. Geleceğin Fae Temsilcisi olacak oğlunun böylesine "ezilmiş" koşullarda yaşaması fikri hoşuna gitmemişti. O kabul etmemişti. Mahremiyete ihtiyacı vardı.

Ayrıca Ryker bir barakada yaşamıyordu. Tek yatak odalı dairesi güzel ve temizdi ve askeri maaşıyla aile kasasına elini sürmeden bu daireyi geçindirebiliyordu. Golden City'nin iyi bir yerindeydi ama ailesinin yaşadığı lüks semtte değildi.

Tertia ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuş ve ailesindeki herkesin hizmetçilerle dolu bir malikanede yaşaması gerektiğine inanıyor olsa da Ryker aynı fikirde değildi. Nasıl büyüdüğünden nefret etmiyordu -tam tersine, iyi bir çocukluk geçirmişti- ama dairesini seviyordu. Burası ve av kulübesi onun güvenli alanlarıydı.

Bu daire onundu. Belki biraz çalışmayla *onların da* olabilirdi.

Bu fikir Ryker'ı gülümsetti. Yumruğunu kaldırarak çatıya vurdu. Davis onun işaretini anlayacaktı. Araba yeniden hareket etmeye başladı ve güneşin ölümcül ışınlarının Brynleigh'e dokunamayacağı yeraltı otoparkına girdiler.

Araç durdu ve Davis'in ayrıldığını gösteren kapı çarpıldı. Ryker uzandı ve Brynleigh'in emniyet kemerini çözdü. Daha önce Davis'e burada birkaç saat kalacaklarını söylemişti. Şoför öğle yemeği için yakınlardaki bir arkadaşıyla buluşacak ve onları Waterborn House'a götürmek üzere geri dönecekti.

Ama şimdilik yalnızdılar.

Ryker Brynleigh'i koltuğun üzerinden çekerek kendisine doğru yaklaştırdı. Ryker yanaklarını avuçlayıp bakışlarıyla onunkileri incelerken Brynleigh itiraz etmedi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Ve benimle evlenmeyi kabul ettiğin için çok mutluyum."

Brynleigh, parmakları onun parmaklarının etrafında sıkışmadan önce bir dakika boyunca kelimeleri üzerinde güreşiyor gibiydi. "Ben de," diye nefes aldı, dudaklarını yalayarak. "Ben... Ben düğünümüzü dört gözle bekliyorum."

Son kelimedede sesi çatallaştı, ama onun da kendisi gibi evlilikleri için endişelendiğini varsaydı. Sadece işi bitirmek istiyordu, sonunda

her yönden onunmuş gibi.

"Ben de öyle," diye fısıldadı.

Parmakları sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi onunkileri kavradı.

Ryker memnuniyetle onun yanında kalırdı. Bir elini onunkinin üzerine koydu ve yaklaştı. "Seni öpmek istiyorum, Brynleigh."

İşte beklediği an gelmişti. Kameralar gitmişti ve ilk kez gerçekten yalnızdılar.

Nefes nefese kaldı ve ağzını açarak ona dişlerini gösterdi. Tanrım, o keskin dişlerin görüntüsü içinde bir arzu şimşegi çakmasına neden oldu. Vampirlerin doğal olmayan güzelliklerini her zaman fark etmişti ama hiçbiri onu Brynleigh kadar etkilememişti.

"Öyle mi?" Brynleigh'nin yanakları kızardı, bu da onun güzelliğine güzellik kattı. Onun yüzünden telaşlanmasına bayılıyordu.

"Evet," diye nefes aldı. Yaklaştı ama yine de ona yer açtı. "Sorun olur mu?"

Başını kısa bir selamla eğene kadar gözleri en uzun süre onunkileri aradı.

Ryker bu anın hayalini kurmuştu. Bazı geceler zar zor uyuyordu çünkü onu tatma arzusu çok güçlüydü. Ve şimdi, nihayet yapabiliyordu. Onun bakışlarını tutarak elini boynunun arkasına götürdü ve onu kendine yaklaştırdı. Kalbi hızlandı ve tüm varlığı Brynleigh'e odaklandı.

Ağzını onunkinin üzerine eğdi. Dudakları nazik ama aynı zamanda güçlü bir kucaklaşmayla buluştu.

Ama tek taraflıydı.

Hayalini kurduğu öpücük bu değildi. Brynleigh onun yanında donmuş bir heykel gibiydi. Nefes almak bir yana, hareket bile etmiyordu.

Kalbi göğsünde durdu. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Onun rızasını yanlış mı okumuştı?

O güzel gözler gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Bakışlarının derinliğinde anlamadığı bir şey vardı. Karanlık. Tuhaf. Bir titreme... korku? Ondan korkuyor muydu? Tanrım, durumun böyle olmamasını umuyordu. Onu incitecek hiçbir şey yapmazdı.

Onun kızıydı.

Ryker yine dudaklarını belli belirsiz onunkilerin üzerinde gezdirdi. Kız hâlâ tepki vermedi.

Böyle olacağını düşünmemişti.

Ryker özür dilemek ve sorunun ne olduğunu sormak için geri çekilmek üzereydi ki Brynleigh nefesinin altından "Siktir et "e çok benzeyen bir şey mırıldandı.

Kafasının karışması için zamanı yoktu çünkü her ne karar verdiyse artık onun altında donup kalmamıştı. Göz açıp kapayınca kadar dönüşmüştü. Artık taştan bir heykel değil, onu içten dışa yakmaya yazgılı, yaşayan bir alevdi. Onun öpücüğüne henüz keşfetmedikleri ateşli bir tutkuyla karşılık verdi.

Lanet Kumlar adına, evet. kurduğu öpücük . Brynleigh, Ryker'ın kucağına kayarak ona sarıldı. Parmaklarını Ryker'ın saçlarının arasından geçirdi ve onun dudaklarına karşı adını inledi.

Kahretsin, bu ses doğrudan Ryker'ın sikine gitti. Kafa karışıklığını bir kenara bırakıp ona sarıldı. Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Belli ki Brynleigh de aynı şeyi hissediyordu. Ağızları ateşli bir kucaklaşmayla birleşti. Onu sanki soluması gereken havaymış gibi öptü; sanki ölmek üzereydi ve hayatta kalmasının tek yolu oydu; sanki o, vermekten kendini alıkoyamadığı kötü bir karardı.

Adamın ağzının nerede bitip onunkinin nerede başladığını anlayamadı. Öpüşmeleri derinleşti. Kadın onu hiç kimsenin sarılmadığı bir şekilde kucakladı ve Obsidian Kumları adına, adam her anını çok sevdi.

Ryker ona asla doyamayacaktı.

Adamın eli kızın boynundan kalçasına kaydı ve diğer kolunu kızın etrafına sarıp onu kendine yaklaştırdı. Kadın inledi ve kendini adamın sertleşen boyuna sürttü.

"Tanrılar, Brynleigh," diye inledi onun dudaklarına karşı.

Kıyafetleri aralarında istenmeyen bir engel oluşturuyordu. Rahatsız edici her kumaş parçasını yırtıp atmak ve onu önünde çıplak bırakmak istiyordu.

"Seni istiyorum," diye onun ağzına karşı nefes aldı. "Yapmamamız gerektiğini biliyorum ama..."

"Ben de seni istiyorum." Kelimeleri nasıl oluşturacağını zar zor hatırlıyordu; kadının kokusu o kadar sarhoş ediciydi ki. "Lanet olası arkaik yasalar."

Çiftleri düğün gecelerine kadar ayrı tutmak kimin aptalca fikriydi? Tamamen aptalcaydı.

Ve Ryker kuralları *severdi*. Hem de çok. Bunun ne kadar saçma olduğunu kabul etmek ona acı veriyordu.

Yine de, yasalar olmasa bile, Ryker ilk birlikteliklerinin bir arabanın arkasında olmayacağını biliyordu. Onlar için bundan çok daha büyük planları vardı.

"Korkunç bir şey." Ona tekrar sarıldı ve ikisi de aralarında yanan tutkuya kendilerini kaptırdılar.

Öpüştiler ve öpüştiler. Elleri dolaştı. Vücutları birbirlerine sürtündü. Şehvet aralarında alev alev yanan bir ateşti.

Ryker birkaç dakikalığına Brynleigh'e kontrolü verdi, her ne kadar başkasının liderlik etmesine izin vermek onun doğasında olmasa da. Yine de sonunda daha fazlasına ihtiyaç duydu. Dilini kızın dudaklarının üzerinde gezdirdi ve kız dudaklarını ayırıp ona erişim izni verdiğiğinde içinden bir inilti geçti.

Onu ilk kez tattığında, kalçasındaki eli sıkılaştı. O anın doğruluğu içine doldu. Brynleigh'in tadı gölgeler, gece ve portakalın en ince ipucu gibiydi.

Tadı sanki hep onun olmak için yaratılmış gibiydi.

Dili ağzının içinde gezindi ve dişlerini sıyırdı. Dudaklarından çıkan ses son derece lezzetliydi ve kadın kendini ona karşı ahlaksızca savurdu.

anda Ryker bir daha asla başka bir kadını öpmeyeceğini biliyordu. Nasıl yapabildi?

Onun için buydu, onun için buydu.

Alt dudağını ısırдыığında sahip olabileceği tüm kontrol kırıldı.

Kan akıtacak kadar güçlü değildi ama önemli değildi.

Parmakları taytının bel bandının altından kayarak bacaklarının arasına gizlenmiş sıcaklığı aradı. Adam parmaklarının arkasını kadının hassas etinde gezdirirken kadın inledi, başı eğildi ve boynunun sütununu açığa çıkardı.

"Ry, benimle dalga geçme." Kız onun kucağında kaydı. Adam onu öptü. "Ne istiyorsun?"

Ne istediğini biliyordu ama onun rızası olmadan hiçbir şey yapmayacaktı.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda karardı. "Dokun bana."

Bu kelimeler. İlk buluşmalarından beri onun bu sözleri söylediğini duymayı hayal etmişti. Onu nasıl reddedebilirdi?

Dudaklarını bir kez daha dudaklarına götüren Ryker, kızın iç çamaşırını kenara itti ve parmaklarını kızın üzerinde gezdirdi. Dokunarak. Alay ediyordu. Kendisini çağıran o ılık sıcaklık dışında her yere gitti.

Brynleigh başını salladı. "Lütfen, Ryker."

İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Bir parmağını onun davetkâr sıcaklığına soktu ve çekirdeğinden gelen sıcaklığın onu sarmasına izin verdi. Dudaklarına karşı inledi. O kadar sıkı, ıslak ve mükemmeldi ki.

Tanrım, onun sikine karşı kendini çok iyi hissedecekti. Bu düşünce ona bir parmak daha ekletti. Onları çağırın bir hareketle eğdi ve kızın nefesi kesildi.

Parmakları onun sıcaklığına girip çıkarken ağzını, çenesini ve boynunu öptü. Kadın ona karşı kıvranıyor, daha fazlası için yalvarıyordu.

Onun adı dudaklarından her döküldüğünde, daha fazlasını istediği her an, ona olan aşkı daha da derinleşiyordu. Brynleigh'in çıkardığı sesler sonsuza dek zihnine kazınacaktı.

Başparmağı klitorisini buldu ve ovuşturdu. Kız çığlık attı.

Sesi ağzıyla yakaladı, onu kenara daha da yaklaştırmak için çığlıklarını yuttu. Parmakları, sanki onun üzerinde kaybolacağından ve onu eksik bırakacağından korkuyormuş gibi saçlarına gömüldü.

Asla. Onu bırakmazdı.

Bir parmak daha ekledi ve kadın inledi. Duvarları ona karşı çırpındı.

"Çok yaklaştım," diye , sözcükleri havadan biraz daha fazlaydı. "Bırak," dedi adam ona. "Seni tutuyorum."

Onu tuttu, son bir çığlıkla paramparça olana kadar parmakları onu unutuşun uçurumuna daha da yaklaştırdı. Yine de , onun elindeki zevk dalgalarından kurtulmasına izin verdi.

Brynleigh onun omuzlarını kavradı ve az önce yaptıklarının etkisinden kurtulmaya çalışırken nefes nefese kaldı. Ancak o zaman parmaklarını onun sıcaklığından çekerek taytını tekrar yerine kaydırды.

Elini kaldırdığında Brynleigh'in güzel siyah bakışları onu izledi. Ağzını açtı ve parmaklarını yaladı.

"Kumlar adına, tadın çok güzel," diye inledi, neredeyse kendini tutan son tellerini de kaybediyordu.

Üzerindeki son parçayı da yaladı. Bunun sadece bir meze olduğunu kendine hatırlattı. Kız onundu ve bu onların gelecekteki birçok anının ilkiydi.

Ryker, Brynleigh'nin çıplak ve parıltılı bir şekilde önünde yatağa uzanması için sabırsızlanıyordu. Sonsuza dek onun bacakları arasında kalacak, onunla ziyafet çekecekti. İhtiyacı olan tek şey o olacaktı.

Ryker'ı Brynleigh'i üst kata çıkarıp onunla birlikte olmaktan alıkoyan tek şey, kurallar bir yana, Atlas ve Marlowe'un onları bekliyor olmasıydı.

Ryker tüm vücudunda yankılanan bir iniltiyle Brynleigh'i üzerinden kaldırdı. Göğüsleri kabardı ve birbirlerine bakarlarken hava yoğun bir arzu kokusuyla doldu.

Uzun, sonsuz saniyeler geçti.

"İçeri girmeliyiz." O istemedi.

Yavaşça başını sallamadan önce dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek onu inceledi. "Pekâlâ."

Sesinde onu canlı hissettiren bir törpü vardı. Bunu ona yapmıştı. Başka kimseye değil. Bu an sadece ve sadece onların.

Ryker'ın arabadan inmek için tüm gücünü harcaması gerekti. Brynleigh için kapıyı tuttu ve elini uzattı. Brynleigh tozluklarını düzeltti ve Ryker'ın elini tuttu, Ryker onun araçtan inmesine yardım ederken parmakları birbirine kaydı.

"Bu kadar centilmen olduğunu kim bilebilirdi, Ry?" diye takıldı, kazağını düzeltmek için elini bıraktı.

Sırtarak arabanın kapısını arkasından kapattı. Davis bavullarını daha sonra getirecekti. "Belki de birçok sırrı olan bir adamımdır."

Yalan değil. İşi ve ailesine bakmak arasında Ryker istediğinden daha fazla sırrın bekçiliğini yapıyordu. Umarım gelecekte bunları Brynleigh ile paylaşabilirdi. Karısının her yönden ortağı olmasını, yüklerini taşımasına yardımcı olabilecek ve hayatının her yönünü paylaşabilecek biri olmasını istiyordu.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Sırları severim." Saçlarını omzunun üzerinden taradı ve elini onun elinin içine kaydırды. "Beni eve götür, Kaptan Waterborn."

Tanrım, bu sese bayılmıştı. "Zevkle, tatlım."

BÖLÜM 26

Şüphe Tendrilleri

W Brynleigh'in nesi vardı böyle? Sınırlarını oluşturmak için o kadar çok çalışmıştı ki, Ryker'in onları tek bir anda tamamen yıkmasına izin vermişti. Çok güzel, zevkli bir andı ama yine de bir andı.

Bir anda pek çok şey olabilirdi. İnsanlar doğdu. Diğerleri öldü. Aşıklar sevgilerini ilan ettiler. Katiller son darbelerini indirdi.

Ya Brynleigh?

Ryker'a vücudunun kontrolünü verdi. Onun kendisini muazzam bir zevke ulaştırmasına izin verdi.

Aklından binlerce lanet geçti. Ryker onu asansöre götürürken dikkatini zar zor verdi, hâlâ elini tuttuğunu fark etmedi bile. Tek yapabildiği arabada yaptıklarını düşünmekti. Aralarındaki duvarı yeniden inşa etmesi gerekiyordu ve bu kez onlara saygı duyacaktı.

Ryker'ın onu herkesten daha iyi hissettirmesi ya da onun parmaklarına tek başına yapabileceğinden daha sert boşalması önemli değildi.

Öpüşüklerinde -gerçekten, ilk kez gerçekten öpüşüklerinde- dünyanın gözlerinin arkasında patlaması gibi bir şey olması önemli değildi.

Ve onun dokunuşunun içinde kesinlikle hissetmemesi gereken şeyleri ateşlemesinin hiçbir önemi yoktu.

Bu bir oyundu. Tek bir amacı vardı. Burada olmasının tek bir nedeni.

Brynleigh bunun ne olduğunu hatırlamakta çok zorlanıyordu.

Bugünü atlatmak. Bu düşünce zihnini çalkaladı. Bunu başar. On iki saatten kısa bir süre içinde, Ryker'ın ailesiyle akşam yemeğinden sonra, Brynleigh güvenli eve dönecekti.

Bu iyi bir şeydi. Tanıdık bir yere geldiğinde, amacını hatırlaması daha kolay olacaktı. Bu onu topraklayacaktı. Ve geçen haftayı Lily'de geçirdikten ve arabada yaptıklarından sonra buna her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Asansör çaldığında Brynleigh hazırды.

Ayakkabılarını bağlamak kadar tanıdık gelmeye başlayan bir hareketle, tüm duygularını topladı -Kaptan'ın yanında olduğu her an daha fazlası oluyordu- ve onlardan kurtuldu.

Hem de tam zamanında.

Asansörden çıktıklarında Ryker'ın başparmağı kızın elinin arkasına dokundu. Onu koridorda ilerletti, birkaç kapıyı işaret etti ve her bir alanda yaşayan komşuların isimlerini saydı.

Temiz ve konforlu bir bina gibi görünüyordu, ancak tasarımcı kahverengi ve bejden başka renklerin de olduğunu fark etmemiş gibiydi. Ayaklarının altındaki halıdan başlarının üstündeki tavana kadar her şey donuk, sessiz bir tondur. Brynleigh'in en sevdiği renk değildi ama burada oturmak gibi bir planı olmadığı için -Ryker o resmen taşınmadan önce ölmüş olacaktı- bunun bir önemi yoktu.

Koridorun yarısına gelmişlerdi ki daha aşağıdan yüksek sesli bir havlama sesi geldi. Brynleigh gerildi ama Ryker endişeli görünmüyordu. Aslında, daha mutlu görünüyordu. Koridorun sonunda bir kapı açıldığında köşeyi döndüler.

Bir ayı yavrusu büyüklüğünde devasa, mürekkep gibi bir kürk yumağı onlara doğru hızla ilerledi. Havladı ve ardından iki büyük pençesi Brynleigh'in göğsüne indi. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru tökezledi ve sırtı duvara çarptı. Salyalı bir dil yüzüne doğru koştu ve siyah tüylü canavar yanağını ısırdı.

"Yere yat, Marlowe." Ryker'ın sert sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Bırak yeni annen merhaba desin."

Ayı -hayır, köpek- hemen dinleyince Brynleigh'in gözleri büyüdü. Marlowe onun önüne oturdu, kuyruğu bariz bir zevkle yere çarpıyordu. Pembe dili ağzından dışarı sarktı ve büyük, kahverengi gözleriyle Brynleigh'e baktı.

"Bu Marlowe mu?" Kendini duvardan sıyırdı. "Onun ayı değil, köpek olduğunu söylemiştin."

Fae yalan söyleyemezdi ama bu hayvan... devasaydı. Beklediğinden çok daha büyüktü.

Ryker'ın dudaklarından gür bir kahkaha çıktı ve koridorda yankılandı. "Marlie bir Eleytan Dağ Köpeği. Onlar..."

"Devasa," diye tamamladı Brynleigh onun yerine. Bu kadar büyük köpek dişleri yapıldığını bilmiyordu.

Boynunda ve kollarında dövmeler olan uzun boylu, kızıl saçlı bir fae, elinde boş mavi bir tasma tutarak açık kapıdan koşarak çıktı. "Üzgünüm Ryker. Onu içeride tutmaya çalıştım ama nasıl olduğunu bilirsin."

Ryker, "Endişelenme Atlas, zarar yok," dedi.

Parçalar yerine oturdu. Ryker birkaç kez toprak fae'lerinden bahsetmişti ve artık isme bir yüz koyabilirdi.

Ryker kolunu Brynleigh'in omzuna attı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Atlas, bu benim güzel nişanlım."

Beceriksizce el salladı. "Merhaba."

"Atlas tam bir baş belası, olağanüstü bir köpek gözlemcisi ve aynı zamanda en eski arkadaşlarımdan biri." Ryker toprak fae'sine doğru başını salladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Atlas elini uzattı ve Brynleigh elini sıktı.

Atlas dövmeleri ve günlerce süren kaslarıyla objektif olarak yakışıklı olsa da, Brynleigh ona karşı en ufak bir çekim hissetmiyordu. Ryker'a duyduğu gibi değil. Su fae'si ona dokunduğunda, sanki içten dışa doğru yanıyor gibiydi.

Hepsinin canı cehenneme. Bunun muhtemelen bir anlamı vardı ama Brynleigh son zamanlarda her şeyde olduğu gibi bu duyguları da uyuşana kadar bastırdı, bastırdı, bastırdı.

Ne olursa olsun, Ryker hâlâ ailesinin katiliydi ve onu yine de öldürecekti.

"Buradayım, Marlowe," diye seslendi Atlas.

Köpek kuyruğunu sallayarak fae'nin peşinden koştu. Ryker gülümseyerek elini Brynleigh'in sırtına koydu ve onu küçük bir çamur odasına götürdü. Ayakkabılar raflarda duruyordu ve birkaç ceket kancalara asılmıştı. Duvarda Ryker ve Marlowe'un bir fotoğrafı vardı. İkiisi birlikte poz vermiş, etrafları çam ağaçlarıyla çevriliydi. Arkalarında masmavi bir göl parlıyordu. İmkânsız gibi görünüyordu ama Ryker'ın rahat duruşu ve yüzündeki sırıtiş arasında eskisinden daha yakışıklı görünüyordu.

Daha fazla duygu uzaklaştı. Kutu tam o anda patlayıp açılmakla tehdit etti.
Bu olmaz.

Çaresiz kalan ve bu durumdan kurtulabilmek için yeni bir çözüme ihtiyaç duyan Brynleigh, hissizleşmeyi denemeye karar verdi. Duygularını kabul etmezse, onu rahatsız edemezlerdi.

Bu iyiydi.

Cevap uyuşukluktu. İşe yaraması için buna ihtiyacı vardı.

Brynleigh uyuşmuş olmasaydı, Ryker'ın Marlowe'u sevmesini ve onu kucaklayıp salya sümük öpücüklerle boğmasını izlemek kalbinin tellerini titretirdi. Eğer uyuşmuş olmasaydı, Ryker ve Atlas lisede nasıl tanıştıklarına dair hikâyelerini paylaştıklarında gülümsemesi ve kahkahası gerçek olurdu. Ve eğer uyuşmuş olmasaydı, Atlas telefonunu çıkarıp ona iki çirkin fae'nin büyük gözlüklü ve kollarında kitap yığınları olan ergenlik fotoğrafını gösterdiğinde içi ısınırdı. Ryker o zamandan beri kesinlikle büyümüştü.

Ama uyuşmuş olduğu için onu etkilememişler. Etkilemedi. Hiç etkilemedi. Uyuşmuştu. Boştu. Bir boşluk. Kendine söylediği buydu.

Ryker çömelip Marlowe'a sarıldığında ve Atlas onu dışarı çıkarmadan önce köpeğin onu bir dizi ıslak kucaklamasına izin verdiğinde kalbi kesinlikle üç beden büyümedi.

Öyle bir şey .

O buz gibiydi. Duygusuzdu. Sınırlarını tuğla tuğla yeniden inşa etmeye odaklandı.

Kapı kapandığında soğuk, uyuşuk kaplamada bir çatlak belirdi ve Ryker'ın eli sırtının küçük kısmına indi. "Daireyi gezmeye hazır mısın?"

Hâlâ çamur odasındaydılar.

"Evet." Bariz bir yalan. Brynleigh buna hazır değildi. Dönüp kaçmalıydı.

Ani bir hastalık için dua etmek çok mu fazlaydı? Bunun olmasını engelleyecek bir şey. Eğer ölümlü olsaydı, gıda zehirlenmesi olduğunu iddia edebilirdi. Ne yazık ki hiçbir şey yememişti.

Brynleigh Ryker'ı şimdi öldürebileceğini düşünüyordu ama tanıklar vardı. Yukarı çıktığını görmüşlerdi ve yakalanmadan önce apartman kompleksinden çıkması pek olası değildi. Gündüz vakti olduğu için kaçış yolları da oldukça kısıtlıydı.

Bir de Brynleigh'nin Ryker'ı öldürmek istememesi gibi bir komplikasyon vardı. *Henüz* istemiyordu. Planı takip etmek en iyi hareket tarzıydı. Mantıksız davranmaya gerek yoktu.

Tereddüt etmesinin kesinlikle başka bir nedeni yoktu.

"Evine hoş geldin, tatlım." Ryker ana dairenin kapısını açtı ve ona doğru tuttu.

Brynleigh'in kalbinin etrafındaki buzların erimesi için tek bir adım yetmişti. Sınırları mı? Paramparça oldu. Uyuşuk kalma kararlılığı? Yok oldu.

Kapı aralığında durdu, hareket edemiyordu. Kalbi göğsüne çarptı ve gözlerini pencerelere dikti.

Ryker Brynleigh'e dairesinde güvende olacağına dair güvence vermişti. Ona inanmış, güneşin ölümcül ışınlarını engellemek için pencerelere gerilmiş karartma perdeleri görmeyi beklemişti. Çoğu insan böyle yapar.

Ama bu? Bu ondan çok daha fazlasıydı.

Her bir pencere camı yüksek kaliteli siyah camla değiştirilmişti. Duyduğu ama hiç görmediği özel bir malzeme. Üstelik tek bir pencere de yoktu. Hayır. Köşedeki dairenin bütün bir duvarı balkona bakıyordu ve mutfaktaki lavabonun üzerinde de büyük bir pencere .

Bunu kısa sürede yaptırmak Ryker'a bir Isvana servetine mal olmuş olmalı.

Brynleigh ne olduğunu anlayamadan ayakları pencerelere yaklaşıyordu. Deri koltuğun etrafından dolaştı ve avucunu renkli camın üzerine koydu. Nefesi boğazında düğümlendi ve dışarıya baktı. İstese de bakışlarını ayıramazdı.

Altı yıl sonra ilk kez güneşi gördü. Sönük ve grimsi tonlardaydı ama ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. O sarı küreye odaklandı. Tanrılar yardımcısı olsun ama onu o kadar çok özlemişti ki. Görüşü bulanıklaştı.

"Siktir," diye mırıldandı, parmağını gözlerinin altına silerek.

Hiçbir şey hissetmemesi gerekiyordu. Bunun gerçek olmaması gerekiyordu.

Ama Ryker ona güneşi vermişti. Yapıldığından beri en çok özlediği şey. Bunu nasıl görmezden gelebilirdi ki?

Bu beklenmedik hediye, birinin onun için yaptığı en düşünceli şeydi.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Ryker onun arkasından yürüdü, ayak sesleri sanki bir tapınaktaymış gibi sessizdi. İkisi de konuşmadı.

Brynleigh manzarayı seyretti. Güneşi. Bu noktadan bakıldığında, Altın Şehir'e adını veren altın kemerler uzaktan görülebiliyordu.

Sonunda Ryker hareket etti. Göğsü kadının sırtına yaslandı ve çenesini omzuna yaslariken elleri kadının kalçalarına indi. Onu rahatsız etmedi, konuşmaya çalışmadı. İhtiyacı olduğu sürece güneşe bakmasına izin verdi.

Tutanaklar kabul edildi.

Brynleigh'in içinde bir sıcaklık filizlendi ve içinde hiç yaşamadığı bir duygu canlandı. Bunu tanımlama zahmetine bile girmede. Onu diğer her şeyle birlikte paketledi ve aşağıya, aşağıya, aşağıya itti.

Böyle giderse Brynleigh, Ryker'la evlendiğinde soğuk, hissiz ve duygusuz bir vampir olacaktı. Belki de en iyisi buydu. Duyguları ve bedeni açıkça karışmış, bunun neden intikamı için en iyi yol -tek yol- olduğunu unutmuştu.

Şimdi bile Jelisette'in sesi Brynleigh'in kafasında yankılanıyordu.

Düğün gecenizde münzevi kaptanı öldürmek sadece ailenizin ölümü için şiirsel bir intikam olmayacak, aynı zamanda tüm Temsilcilere bir ders verecektir. O andan itibaren zamanın sonuna kadar hep izleyecekler, hep bir sonraki vuruşu bekleyecekler. Senin yüzünden.

Brynleigh bu söylemi yüzlerce kez duymuştu. Ezbere biliyordu. Kulağa çok iyi, çok doğru geliyordu. Planını düşündüğünde neredeyse başının döndüğünü hissederdi. Ama şimdi?

Şüphe dalları ruhuna doğru yol alıyor, kök salıyor ve aç otlar gibi büyüyordu. Ne zaman birini sökse, yerine iki tane daha büyüyordu.

"Hadi daireye bir göz atalım." Ryker'ın eli kızın sırtının küçük kısmına indi.

Tanrılar ona yardım etti ama o çekilmedi. Çekemedi.

"Ne istersen değiştirebiliriz tatlım. Söyle ve olsun bitsin."

Harika. Şimdi o da mı düşünceli davranıyordu? Bununla nasıl başa çıkması gerekiyordu?

Soğukkanlı katillerin Ryker gibi davranmaması gerekirdi. Size güneşi vermemeleri ya da rahatınız için değişiklikler yapmamaları gerekiyordu. Sizi umursamayan korkunç, berbat insanlar olmaları gerekiyordu.

Brynleigh arkasını dönerek -ve Ryker'ın ona dokunduğu gerçeğini görmezden gelerek- mekânı inceledi. Güzel bir daireydi, dürüst olmak gerekirse onun zevkine göre biraz erkeksi ama iyi inşa edilmişti. Büyük mutfak temizdi ve oturma alanına açılıyordu. Sağlam bir yemek masası ve ona uygun dört sandalye vardı. Televizyonun önündeki sehpanın üzerinde bir satranç takımı duruyordu. Koridorun sonunda, yatak odası ve banyo olduğunu tahmin ettiği yerlere açılan iki kapı vardı.

"Belki birkaç kat boya?" Ne de olsa heyecanlı gelin rolünü oynaması gerekiyordu. Ayrıca, bahar renklerine her zaman düşkün olmuştur. "Ya da canlandırmak için birkaç kırlent alabiliriz."

"İstediğin kadar satın alabiliriz." Kollarını arkadan ona doladı ve çenesini başının üzerine koydu. "Aklına ne gelirse, senindir. Neredeyse hiç masrafım yok ve çalışmaya başladığımdan beri para biriktiriyorum."

Gördün mü? Düşünceli. Ryker neden ona patronluk taslayan ve içinde nezaketin zerresi olmayan bir alfa fae pisliği olamıyordu? Bu onun hayatını çok daha kolaylaştırırdı. Ama hayır, onun düşüncelerini ve duygularını önemsiyor gibi görünen tek fae'ye takılıp kalmak zorundaydı.

Bu... çok fazlaydı. Oturma odasının etrafına bakındıkça kendini daha da kötü hissediyordu. Ciğerleri sıkıştı ve boynunda eski terler belirdi.

"Banyo var mı?" Brynleigh kendini Ryker'ın elinden kurtardı ve aralarına biraz mesafe koymaya çalışarak geri çekildi.

Boşluk. İhtiyacı olan şey buydu. Nefes almak için boşluk. İyileşmek için. Tüm *bunlardan* uzaklaşmak için.

"Tabii ki." Gülümsedi ve koridorun aşağısını işaret etti. "Sağdaki ilk kapı."

Brynleigh ona teşekkür etti ve koridorda aceleyle ilerledi. Duvarlardaki resimlere bakmak için yavaşlamadı. Banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Tanrım, burada küvetin hemen üstünde karartılmış bir pencere bile vardı. Ryker'ın iyiliğinden kaçış yok muydu?

Brynleigh gözlerini kapatarak banyo kapısına yaslandı ve gölgelerini serbest bıraktı. Arabadaki olaydan beri damarlarında durmaksızın dolaşıyorlardı. Ellerinden kaymalarına izin verir vermez, şiddetle dışarı fırladılar ve gece onu çevreleyene kadar odayı kararttılar.

Nefes al. Ciğerlerini hava almaya zorladı.

Nefes al. Nefes ver.

Ryker'ın sevdiği görünen kocaman, sevimli bir köpeği vardı. Bu onun kötü olmadığı anlamına gelmiyordu. Kötü adamlar bile köpekleri önemseyebilirdi. Eğer Ryker hayvanları sevmiyor olsaydı muhtemelen daha çok endişelenirdi. Ne tür bir psikopat hayvanları önemsemezdi ki?

Ve pencereler. Kuşkusuz bu beklenmedik jest güzeldi ama Ryker hâlâ bir fırtına çıkarıp tanıdığı herkesi boğan adamdı. Hâlâ soğukkanlı bir katildi.

Brynleigh ailesinin on sekizinci yaş gününde ona verdiği kolyeyi çevirdi. Bu, kayıplarını sürekli hatırlatan bir şeydi. Şu anda, umutsuzca bu hatırlatıcıya ihtiyacı vardı.

Gözlerini açarak aynadaki yansımasının bakışlarıyla karşılaştı. "Onun yüzünden gittiler," diye tısladı, sesini alçak tutmaya dikkat ederek. "Kendini topla."

Kaptan Ryker Waterborn iyi bir gösteri yapıyordu ama yine de tüm kalp kırıklığının nedeni oydu. Hâlâ ölmeyi hak ediyordu.

Ön kapı tıkırdayarak açıldı ve iki erkek sesi mırıldandı. Pençeler yeri tırmaladı. Bir havlama.

Atlas, Marlowe'a geri dönmüştü.

Musluğu açan Brynleigh yüzüne soğuk su çarptı. Buz gibi sıcaklık ona iyi gelmişti. Gerçekliğe dönmesine yardımcı oluyordu.

Isvana'nın hatırı için iki kat kutsanmış bir vampirdi. Kan, karanlık ve gölgelerle büyürdü. Birkaç düşünceli, nazik jest gibi önemsiz bir şeyin onu hedefinden alıkoymasına izin vermezdi. Tezgâhı kavrayan Brynleigh gözlerini sertleştirdi ve kendine baktı.

"Sen güçlüsün ve kırılmayacaksın," dedi kendine sertçe. "Neden burada olduğunu unutma. Sınırlarına saygı göster ve iyi olacaksın."

Brynleigh duygularını bu işin dışında tutma konusundaki yenilenmiş yeteneğinden emin bir şekilde diğerlerine katıldı.

Bunu yapabilirdi.

SIKEYİM.

Bunu yapamazdı.

Saatler öğleden sonra dördü gösterdiğinde ve Marlowe'u Atlas'ın becerikli ellerine bırakmaya hazırlandıklarında Brynleigh sinirden kuduruyordu.

En azından *bu* duyguları koruyabilirdi. Sinirlerde yanlış bir şey yoktu. Tanrılara şükürler olsun ki güvendeydiler çünkü onda onlardan çok vardı. Endişe midesini kemiriyor, onu içten dışa doğru yiyordu. Bu lanet olası şüphe dallarıydı. İçinde patlamışlardı ve şimdi düğüm düğüm olmuşlardı.

Brynleigh, Seçim sırasında tanıdığı Ryker'in hep bir rol yaptığını düşünmüştü. Bir eş bulmak için yaptığı bir gösteri.

Kimse o kadar iyi bir adam olamaz, değil mi?

Ama bu bir rol gibi görünmüyordu. Atlas, Ryker durmasını istedikten sonra bile arkadaşıyla ilgili hikâye üstüne hikâye anlattı ve kelimeler değişse de tema aynıydı. Ryker Atlas'ı sokaklardaki hayatından kurtarmış, hiç evi yokken ona bir yuva vermişti. Ryker, geçmişinden biri gelip kanını istediğinde Atlas'a destek olmuştu.

Ryker bunu yaptı. Ryker bunu yaptı. Hikaye üstüne hikaye kaptanı aynı ışıktaki resmetti: vücudunda kötü bir kemik yok gibi görünüyordu.

Ve bu hiç adil değildi. Hiç
adil değildi.

Ya Marlowe? Büyük köpek, Brynleigh banyodan çıkar çıkmaz üzerine atlamıştı ve o zamandan beri yanından ayrılmıyordu. Çok tatlı bir hayvandı, kanepede yanına sokuluyor ve Brynleigh dalgın dalgın onu severken başını onun kucağına koyuyordu.

Tüm bunlardan daha da kötüsü, Ryker sürekli Brynleigh'i kontrol ediyordu. Daireye getirttiği zuladan ona bir fincan ısıtılmış kan getirdi ve bütün öğleden sonra onun yanında kaldı.

Ve sadece birlikte oturmuyorlardı. Hayır. Su perisi sürekli ona dokunuyordu. Omzunda bir el. Bir uyluk onunkine bastırırdı. Başparmağı kalçasında, daireler çiziyordu.

Randevuları burada sona erseydi ve Brynleigh hemen güvenli eve dönseydi, Brynleigh için sorun olmazdı. Bununla başa çıkabilirdi.

Ama hayır.

Bu sadece başlangıçtı. Asıl sınav şimdi başlıyordu. Ryker'in eli Brynleigh'nin sırtında bir damgaydı ve onu yeraltı otoparkına götürüyordu. Onları oraya götüren adam arabanın dışında duruyordu.

"Kaptan, bayan." Şoför başını eğdi. "Umarım keyifli bir öğleden sonra geçirmişsinizdir."

Ne yazık ki evet, diye düşündü Brynleigh kendi kendine. Yine de bunu söylemeyecek kadar sağduyu sahibiydi. Bu, uğraşmaya hiç niyeti olmadığı bir solucan kutusu açabilirdi.

Ryker, "Yaptık, teşekkürler Davis," dedi.

Davis kapıyı açacakmış gibi kapıya doğru ilerledi ama Ryker ondan önce davrandı. Bir başka düşünceli jestle -gerçekten, bu artık bunaltıcı olmaya başlamıştı- Brynleigh için kapıyı açık tuttu ve onun araca bekledi.

Brynleigh içeri girdiğinde, Ryker da onun peşinden içeri kaydı. Hava hâlâ seks kokuyordu ve Brynleigh içeri girerken kızardı. Tanrım, bu gün yeterince hızlı bitemezdi.

"Ailenin evi ne kadar uzakta?" Brynleigh telefonunu unutmadığından emin olmak için cebine dokundu. Maker'ının araması durumunda hazır olması gerekiyordu.

"Trafik olmadan otuz dakika." Ryker kolunu kızın omzuna attı ve onu kendine doğru çekti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben... gerginim." Ve bunun iyi bir nedeni vardı. Ailesine ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım Brynleigh de la Point. Yirmi dokuz yaşımdayım ve altı yıl önce oğlunuz tüm ailemi öldürdü ve neredeyse beni de öldürüyordu. İntikamımı mümkün olan en dramatik ve duygusal olarak zarar verici şekilde almak için onunla evleneceğim ve sonra onu öldüreceğim.

Son altı yıldır pek fazla aile toplantısına katılmamıştı ama bunun iyi karşılanmayacağından oldukça emindi.

"Seni en az kadar sevecekler." Ryker onun alnına bir öpücük kondurdu ve dudakları birkaç saniye onun teninde oyalandıktan sonra ekledi: "Sen harikasın ve bunu görecekler."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı.

"aptallık olur." Çatıya vurdu ve sonra, onlar Kapalı.

Golden City geçip giderken Brynleigh karanlık pencereden dışarı baktı. Pencere. Ryker'ın annesi hakkında öğrendiği her şey Brynleigh'in zihninde dolaşıyordu. Ryker'ın kendisi selden beri bir nevi inzivaya çekilmiş olsa da, Waterborn Temsilcisi hakkında pek çok bilgi mevcuttu.

Neredeyse üç asır önce doğan Tertia, Çivit Okyanusu'nu geçip eskiden Dört Krallık olarak bilinen bölgeye yerleşen ilk fae'lerin soyundan geliyordu. Yedi kez büyük büyükbabası, krallıkların sınırlarını kaldıran ve Yaşam ve Ölüm'ün Yüce Leydileri ve eşleri Soluklaştıktan sonra Denge Cumhuriyeti'ni kuran ilk konseyin bir parçasıydı.

Yine de bu araştırmaların hiçbiri Brynleigh'e Tertia'nın bir anne olarak nasıl biri olduğunu anlatmamıştı. Isolde gibi nazik miydi? Ya da belki Tertia mesafeli, zalim ve meşgul biriydi. Brynleigh emin değildi. Kesin olarak bildiği tek şey Waterborn'ların paradan yapılmış olduğuydu.

Bu da Ryker'ın neden Golden City'nin ortasında tek yatak odalı bir dairede yaşadığı sorusunu akla getiriyordu. Elbette, istediği yerde ikamet etmeye gücü yetebilirdi.

Bu başka bir zaman sorulacak bir soruydu. Ya da değil. Ryker bir hafta içinde ölmüş olacaktı. Cevabı mezara kadar yanında götürebilirdi. Brynleigh daha az soru sormaya odaklanmalıydı, daha fazla değil. Zaten kafası karışık ve bu şüpheyi beslemek akıllıca olmazdı.

Şehrin merkezini geride bıraktıklarında manzara yavaş yavaş değişti. Yüksek, gösterişli cam binalar yerlerini kırmızı tuğladan yapılmış kısa, geniş evlere bıraktı. Parlayan ofisler, tek katlı uzun alışveriş merkezlerine ve bireysel mağazalara dönüştü. Tıkış tıkış mahalleler, bozulmamış bahçeleri ve zümrüt yeşili çimleriyle başıboş malikânelere dönüştü.

Ryker Brynleigh'in yanına oturdu, çocukluğunun geçtiği eve yaklaştıkça sessiz varlığı Brynleigh'i rahatlatıyordu. Onunla sohbet etmeye çalışmadı, sessizliğe ihtiyacı olduğunu fark etmiş gibiydi.

Çünkü, tabii ki, o yaptı.

Kapılı bir siteye girdiklerinde araba yavaşladı. Brynleigh'in avuçları kayganlaştı.

Uzun, asfalt bir araba yoluna girdiler. Kalbi şiddetle kaburgalarına çarptı. Made'den beri hiç bu kadar hızlı atmamıştı.

Daha önce hiç kimse Brynleigh'i ailesiyle tanıştırmaya getirmemişti. İyi bir kız değildi - kanunsuz cinayetler işlemeye ve intikam planları yapmaya başlamadan önce bile tatlı biri değildi. Bu kız kardeşinin hayattaki rolüydü.

Bu gerçek değil, diye kendine yüzüncü kez hatırlattı. *Sınırlarını unutma.*

Ama sorun şuydu ki, gerçek gibiydi. Çok fazla gerçektir.

Seçim sırasında Ryker'a delicesine aşık olmuş gibi hissediyordu ve şimdi müstakbel kayınvalidesiyle tanışmaya hazırlanıyordu.

Yine de hisleri yanılttı. Ryker'a aşık değildi. Ondan nefret ediyordu. Bundan sonra oyunculuğa başlamalıydı. Bu konuda başarılı olabilirdi.

Arabanın hoparlöründen bir ses duyuldu. "Waterborn House'a yaşıyoruz efendim," dedi şoför.

"Teşekkür ederim, Davis. Lütfen garaja doğru ilerleyin." Ryker kolunu kaldırdı, ellerini kot pantolonunda gezdirdi ve omuzlarını sıvazladı. Yüzü neredeyse belli belirsiz sertleşti ve çenesi tüylendi.

Saniyeler içinde Ryker rahat bir fae'den dövüşe hazır görünen birine dönüştü.

İşte orada.

Brynleigh ilk kez savaşçı fae'yi gördü.

Başka insanlar onun bu kadar çabuk değişmesinden korkabilirdi, ama o? Korkunun burada yeri yoktu. İçini bir rahatlama kapladı. Onun bu parçasının var olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Bu, ailesini öldüren Fae'ydi. Sadece maskeyi çıkarması beklenenden daha uzun sürmüştü.

Bu iyiydi.

Davis motoru durdurmadan önce arabayı uçak hangarını andıran lüks bir garaja sürdü. Sürücü çıkarken kapı kapandı ve onları yalnız bıraktı.

Ryker Brynleigh'e döndü, ensesini avuçlarken yüzü buruşmuştu. "İçeri girmeden önce seni uyarmam gereken bir şey var."

Ben Seçimimi Yaptım

"W Beni mi?" Brynleigh Ryker'ın sözlerini yineledi. "Beni ne hakkında uyarmak istiyorsun?"

Ryker, araba yolculuğu boyunca, arabada kalması gerekip gerekmediğini tartışmıştı.

ama sonunda Brynleigh'in hazırlıklı istediğine karar verdi. Yine de kelimelerini dikkatle seçti.

"Annem bazen... zor olabiliyor." Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman.

Ryker annesini severdi ama o hiçbir zaman yumuşak biri olmamıştı. Çocuklarının her yönden mükemmel olmasını isterdi. Olaydan sonra, eskisinden daha soğuk ve sert olmuştu.

Tertia genellikle öfkesini River'a yöneltirdi ama bu hafta gözlerini asi kızından ayırıp oğluna çevirmişti. Ne zaman konuşsalar Brynleigh hakkında sık sık pasif-agresif yorumlar yapıyordu. Hoşnutsuzluğunu asla doğrudan ifade etmedi ama buna gerek de yoktu.

Ryker annesini herkesten çok daha iyi anlıyordu ve Valentina Rose gibi daha "uygun" bir gelin seçmediği için hayal kırıklığına uğradığını biliyordu.

Ryker ne kadar açık bir şekilde ifade ederse etsin, Tertia onun ateş perisiyle ilgilenmediğini anlamayı reddediyordu. Gösterişli partiler vermekten ve tüm sosyal etkinliklere katılmaktan hoşlanan birini istemiyordu. Yıllarca bunları yapmış, bir Temsilcinin oğlu olmanın getirdiği görevleri yerine getirmiş ve bunlardan nefret etmişti. Bir parti planlayıcısı istemedi. O

Onu güldüren, ona meydan okuyan ve her yönden harika olan birini istiyordu.

O kişi Brynleigh'di.

Ryker Zambak'ta kaldıkları süre boyunca annesine defalarca açıklama yapmıştı ama yine de annesinin bu gece bir şeyler deneyebileceğine dair içini kemiren bir korku vardı. Brynleigh'i, annesinin... yıpratıcı olabileceği gerçeğine hazırlaması gerekiyordu.

Tüm fae'ler sözlerine dikkat etmesini bilirdi -bu öğrendikleri ilk şeylerden biriydi çünkü yalan söylemek bir seçenek değildi- ama aynı zamanda başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde iğneleyici konuşabilirlerdi. Tertia'nın Brynleigh'e açıkça hakaret etmemesi -annesinin bundan daha kibar davranacağını umuyordu- nazik olacağı anlamına gelmiyordu. Endişelendiği tek kişi oydu. River ve Cyrus, Brynleigh'le tanışır tanışmaz ona aşık olacaktı, tıpkı Ryker'ın olduğu gibi.

Brynleigh'in alnında iki çizgi belirdi ve lekesiz cildini geçici olarak bozdu. "Ne demek istiyorsun?"

Ryker onun elini avucunun içine aldı ve avucunun arkasını öptü. "Seni seviyorum."

Kadın kaşlarını çatı ve adam her şeyi berbat ettiğini hissetti. "Öyle olduğunu biliyorum."

Brynleigh'nin bu üç kelimeye henüz karşılık vermemiş olması Ryker'ın gözünden kaçmamıştı. Onları duymak istemediğini söylerse yalan söylemiş olurdu ama hazır olmadan önce dudaklarından zorla alamazdı. Beklemek onları duymayı daha tatlı hale getirecekti.

Ryker dudaklarını bir gülümseme oluşturmaya zorladı. "Kız kardeşim de seni sevecek. Babam da sevecek. Bundan eminim."

"Oh." Brynleigh dilinin ucunu dişlerinden birinin üzerinde gezdirdi. O küçücük hareketin bu kadar çekici olmaya hakkı yoktu. "Ama annen..."

"Obsidiyen Kumlar adına, umarım yanıliyorumdur." Ryker bunun işe yarayacağını düşünseydi, en yakın fae tapınağına gider ve kum şişelerinin üzerinde dua eder, tanrılara yakarışlarını duymaları için yalvarırdı. Ne yazık ki o bir realisti. Hiçbir şeyin, hatta fae'lerle birlikte Çivit Okyanusu'ndan getirilen siyah tanelerin bile Tertia'nın oğlunun gelini hakkındaki fikrini değiştirebileceğini düşünmüyordu.

Brynleigh dikkatliydi ve onun açıkça söylemediği şeyleri anladı. "Annen benden hoşlanmayacak, değil mi?"

Kadının sesindeki kuşkuyla yüreği burkuldu.

Ryker Brynleigh'in yanağını okşadı ve Brynleigh onun dokunuşuna doğru eğildi. Brynleigh'nin onun yanında rahatlamasını ve kendisine bu şekilde dokunmasına izin verecek kadar güvenmesini seviyordu. "Umarım öyledir," dedi Ryker. "Sen inanılmazsın. Bunu görmemesi için aptal olması gerekir."

"Anlıyorum." Brynleigh'in gözlerinde hayal kırıklığı parladı. Bu görüntü Ryker'ın midesine bir bıçak gibi saplandı.

"Beni dinle tatlım," dedi sertçe. "İçeride ne derse desin, seni ben seçtim. Seni *seçtim*. Zamanın sonuna kadar da böyle yapmaya devam edeceğim."

Hiçbir şey onları ayıramazdı. Hiç kimse kurdukları ilişkiyi yok edemezdi. Sarsılmazdı, sadece fiziksel çekimden daha güçlü bir temel üzerine inşa edilmişti. Ruhları birbirine bağlıydı.

Brynleigh'in cevabını beklerken Ryker'ın kalbi küt küt atıyordu. Sonunda başını sallayana kadar her an uzayıp gitti. "Pekâlâ, anlıyorum."

Öyle olması için tanrılara dua etti. Ya da içgüdüleri yanılıyordu ve sebepsiz yere endişeleniyordu. Bu yemeğin bir felaket olmamasını umuyordu.

Bunu sadece zaman gösterecek.

Ryker taşındığından beri ailesinin evine yüzlerce kez gelmişti ama ilk kez bu kadar garip hissediyordu. Sanki tam olarak buraya ait değilmiş gibi.

Yanındaki vampir yüzünden. Brynleigh'e kalbini vermişti ve artık hayatı ona aitti. O nereye giderse, o da peşinden gidecekti.

İKİ SAAT SONRA, Ryker endişelenmekte haklı olduğunu biliyordu. Annesi onları garajda karşıladığında Brynleigh'e yeterince nazik davranmıştı ama Tertia'nın çenesindeki gerginliği ve gözlerindeki sertliği fark etmişti.

Tertia bu durum için inanılmaz derecede abartılı giyinmişti. Sanki iki çocuğu ve müstakbel geliniyle akşam yemeği yemeye değil de resmi bir nişana katılmaya gidiyormuş gibi, yere kadar uzanan, üç santimlik topuklu, cerulean rengi bir balo elbisesi giymişti. Gerçi o Tertia'ydı. Dramatikliğin tanıımıydı.

Brynleigh'in güneşe çıkamama sorununu çözmek için dairesinin pencerelerini değiştirmeleri için müteahhit ayarlayan Ryker'ın aksine, ailesi pencerelerini değiştirmemişti. Ancak, Brynleigh ziyaretlerinin bir koşulu haline getirdiği için karartma perdeleri takmışlardı. Brynleigh'i onu tehlikeye atabilecek hiçbir yere götürmeyecekti.

Ryker'ı tedirgin eden Tertia'nın sözleri değildi. Annesi tur rehberi rolünü oynayıp Brynleigh'e malikâneyi gezdirirken çoğunlukla yeterince nazikti. Ryker'ı planladığından çok daha önce kaçmaya hazır hale getiren şey onun söylemedikleri idi.

Tertia ne zaman Brynleigh'in bakmadığını düşünse Ryker'a yakıcı bakışlar fırlatıyordu. Konuştuğunda, kendisinden aşağı gördüğü insanlar için ayırdığı hastalıklı tatlı tonu kullanıyordu. Gözeneklerinden onaylamama yayılıyordu. Öfke Ryker'ın damarlarında köpürüp fokurduyor ve her geçen dakika daha da kötüleşiyordu.

Brynleigh onun gelini olacaktı ve annesinin ona bu şekilde davranmaya devam etmesine izin veremezdi.

"Burası Cyrus'un çalışma odası." Tertia, son on buçuk yıldır boş duran alanı gizleyen kapalı kapıyı işaret etti. "Artık pek kullanılmıyor."

Brynleigh yumuşak bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

Ryker da öyleydi. Annesinin nazık bir şey söylemesini bekledi. Brynleigh'in yorumunu kabul etmesini.

Tertia bunun yerine, "Hmm," dedi, döndü ve uzaklaştı. Topukları mermer zemin üzerinde tıkırdadı ve Ryker onun geri çekilişine baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Brynleigh'in elini sıkarak. "Genelde böyle değildir... Onunla konuşacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Brynleigh. "Yine de sorun değil. Benden hoşlanmıyor. Anlıyorum."

Hayır, iyi değildi. Ryker'la olmaz. Bu tur ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi. *Bu gece* annesiyle onun tutumu hakkında konuşacaktı. Bu uygunsuzdu ve buna katlanamazdı.

Annesini takip ettiler.

Ryker çocukken bu koridorlarda koşmayı çok severdi. Waterborn Evi'nin kırktan fazla odası ve üç katı vardı. Annesi evde olmadığında, özgürce koşardı. Ryker'ın evin içinde yarıştığı, kahkahalarla kükrediği ve babası bir ejderhayı taklit ederek onu kovalarken çoraplarıyla yerlerde kaydığı pek çok anısı vardı.

O sevinç ıgıllıkları çoktan gitmişti. şimdi, Waterborn Evi sadece çoktan gitmiş zamanların bir hayaletiydi. Anıların taşıyıcısı. Geçmişin bekçisi.

Ryker ocukluğunun geçtiği evi Brynleigh'in gözlerinden görmeye çalıştı. Çok büyüktü. Atalarının resimleri duvarları süslüyordu. Asırlık heykeller masaların üzerine tnemişti. Sprgelikler altınla süslenmişti. Diğer yüzlerce küçük dokunuş "eski para" diye bağırıyordu. Bir evden çok bir müzeye benziyordu.

Sonunda oymalı kütüphane kapısına ulaştılar. Tertia önlerinde durdu ve döndü. Temsilci, Ryker'dan neredeyse bir karış daha kısaydı ama kendini taşıdığı otoriteyi inkâr etmek mümkün değildi.

Tertia, Ryker'ın yanından geçip yanındaki vampire baktı.

"Söyleyin bana, Bayan de la Point." Annesi Brynleigh'e henüz ilk ismiyle hitap etmemişti ve bu durum Ryker'ın sinirlerini bozuyordu. Bu konuyu da bu gece annesiyle konuşacaktı. "Hiç *Işık Elflerinin Baladı*'nı okudun mu?"

Ryker gözlerini Tertia'ya dikti. Aklından neler geçiyordu acaba? Balad, lkelerinin tarihinde önemli bir dönüm noktası olan Denge Savaşı'ndan öncesine aitti ve hâlâ çok az insanın konuştuğu Ortak Dil'in eski bir lehçesinde yazılmıştı. Baladı sadece on ikinci sınıf edebiyat dersinde zorunlu olduğu için okumuştu. İyilik ve kötülüğün destansı yks Gl İmparatorluğu'nun çöküşü sırasında geçiyordu ve şu anki yaşamları üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Brynleigh tatlı bir sesle, "Ne yazık ki böyle bir ayrıcalığa sahip değilim," dedi. Tertia'nın seviyesine inmemiş, annesinin kaba davranışlarına rağmen kibarca konuşmuştu.

"Hmm." Tertia omzunu kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Ne kadar yazık. Highmountain'ın Genç Fae Okulu'na devam eden tüm kızlar dördüncü yıllarında bu baladı öğrenirler."

Ryker Brynleigh'i arkasına kaydırdı. Bu ince bir hareketti ama Tertia'nın fark ettiğini biliyordu. "Yeter anne," diye homurdanarak uyarıda bulundu ve yumruklarını iki yanında sıktı.

Temsilcinin gözleri sahte bir şokla açıldı ve eli kalbine gitti. Annesi onun aptal olduğunu mu düşünüyordu? Bunu kasıtlı olarak yaptığını biliyordu ve ne tür bir oyun oynadığını çok iyi anlıyordu.

"Ne?" Tertia masum görünmeye çalışıyordu. "Sadece oğlumun kız arkadaşının ne tür bir eğitim aldığını merak ediyorum. Bunda yanlış olan ne?"

"O benim kız arkadaşım değil; nişanlım," diye düzeltti Ryker, sesindeki öfkeyi gizleme zahmetine girmeden. "Bir hafta içinde evleniyoruz." Hırladı. "Bunu biliyorsun."

Ryker'a göre bu hafta yeterince hızlı geçemezdi. Bir düğünü dört gözle bekleyeceğini hiç düşünmemişti ama vampiriyle evlenmek için sabırsızlanıyordu. Düğünler abartılı olacak gibi görünüyordu. Seçimi düzenleyenlerin sahip olduğu kadar çok paraya sahip , bir aydan kısa bir süre içinde gösterişli etkinlikler düzenlenebilirdi.

Tertia içini çekti. "Senin iyiliğin için endişelendiğimi biliyorsun Ryker. Eğer vampir *Işık Elflerinin Türküsü'nü* bile bilmiyorsa, kim bilir eğitiminde başka neler eksiktir?"

"I-" Brynleigh söylemeye başladı.

Görünüşe göre Ryker'ın annesi aklını kaçırmıştı çünkü Brynleigh'in üzerinden konuşuyordu. "Sadece dikkatli olman gerektiğini söylüyorum oğlum. Hepsi bu."

Ryker homurdandı, "Anne-"

"Çok geç değil, biliyorsun. Ignatia'yla konuştum ve Rose Edward'la olan nişanını bozmak istiyor. Dünyanın geri kalanıyla birlikte Seçimi izledim ve ikinizi birlikte gördüm. Valentina senin için harika bir eş olurdu, Ryker, canım. O güçlü, kuvvetli ve iyi eğitilmiş."

Ryker daha önce kızmış mıydı? Şu anda içinde çalkalanan öfkenin yanında bu hiçbir şeydi.

Koridordaki hava neredeyse çatırdıyordu. Su büyüü damarlarında durmaksızın dolaşüyor, serbest kalmak için can atıyordu. İçinde bir fırtına vardı, kendisine ait olanı koruma ihtiyacı duyuyordu. Burun delikleri alevlendi. Görüşünü kırmızıya boyadı.

Annesine doğru bir adım attı, ona doğru yaklaştı ve "Yeter!" diye bağırdı.

Tertia nefesini tuttu ve elini bir kez daha kalbine bastırdı. "Ryker Elias Waterborn, bana sesini yükseltme!"

Ondan güç fişkırdı.

Ryker'ın kollarında tüyler diken diken oldu. Yemek sonrasına kadar beklemek buraya kadarmış. Konuşmaları şu anda gerçekleşiyor olacaktı.

"Nişanlımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağım anne." Brynleigh'i yanında tuttu. "Seçilmiş gelinime bu şekilde saygısızlık etmene izin vermeyeceğim. Bir daha benimle Valentina Rose ya da başka bir kadın hakkında konuşma. Buna izin vermeyeceğim. Ben seçimimi yaptım ve sözümünden dönmeyeceğim. Brynleigh'i *seviyorum*."

Sözleri etraflarında yankılanırken göğsü kabardı. Her birinde ciddiydi ve onları geri almayacaktı.

Annesinin alt dudağı titredi. Ryker bir an için çok mu sert davrandığını düşündü. Ama sonra Tertia ağzını açtı. Sesinde anne sıcaklığından eser yoktu ve ilk çocuğuna hançer gibi baktı.

"Benimle Seçiminiz hakkında konuşmaya nasıl cüret edersiniz?" Gözleri kısıldı ve Ryker'a yaklaştıkça koridordaki sıcaklık düştü. "Soyu sopu, düzgün bir eğitimi ya da parası olmayan ölümsüz bir kan emiciyi seçtin. Tavsiyemi istemiyor musun? İyi o zaman. Her şey darmadağın olduğunda annene ağlayarak gelme. Umurumda bile olmaz."

Ryker hırladı, sesi içinden geçerken vahşice .

Bu ne cüret? Bunca yıldır annesinin soğuk davrandığını duymuştu ama hiç bu kadar acımasız olmamıştı. Brynleigh'i güzel, medeni bir aile yemeği için getirmişti ama annesi zehirli, dikenli sözleriyle daha başlamadan yemeği mahvediyordu.

"Bu iş dağılmayacak. Onu seviyorum," diye öfkelenildi Ryker. Parmakları Brynleigh'inkilere dolandı ve annesinden bir adım geri çekildi. "Bu kötü bir fikirdi. Biz-"

Arkalarından ayak sesleri geldi ve River aceleyle koridordan aşağı indi. Üzerini değiştirmişti ve şimdi diz hizasında siyah bir kalem etek ve dökümlü mor bir bluz giyiyordu. Görünüşünü yumuşatmıştı ama gözlerindeki isyankâr kıvılcımı azaltacak hiçbir şey yapmamıştı.

"Ah, kızım. Her zamanki gibi geciktin," dedi Tertia alaycı bir ifadeyle. Evet, bu iş hiç de iyi gitmiyordu.

"Geç mi kaldım? Görünüşe göre dövüş için tam zamanında geldim." River kollarını kavuşturdu.

Anne ve kız birbirlerine ters ters baktı ve tansiyon giderek . Tanrılar hepsinin belasını versin.

Ryker çenesini sıktı ve derin bir nefes aldı. Eğer bu akşam kurtarılabilirse, bunu şimdi yapmak zorundaydı. Tertia'yı öyle bir bakışla kıstırdı ki, askerler onun emrini yerine getirmek için koşuşturmaya başladı. Annesi de ona ters ters baktı.

"Kavga etmiyoruz," diye atıldı Ryker. "Anneme Brynleigh'i ne kadar çok sevdiğimi ve onun için her şeyi yapabileceğimi söylüyordum."

Ryker annesinin bakışlarını tuttu. Yüzündeki her şeyi görmesine izin verdi. Öfkesini, dönüp geliniyle birlikte bu evden çıkıp gitme isteğini ve Brynleigh'i her zaman ilk sıraya koyma kararlılığını.

Onu Tertia doğurmuş olabilirdi ama bu ona Seçilmiş ortağına son derece saygısız davranma hakkını vermiyordu. Ryker'ın değer verdiği her şey arasında ailesi listesinin en başında yer alıyordu. Annesine saygı duyuyordu ama bir hafta içinde Brynleigh onun karısı olacaktı. Bu da onu diğer herkesten üstün kılıyordu. Zehirli bir hal alırsa onları bu durumdan uzaklaştırmakta tereddüt etmezdi.

"Çok tatlısın Ryker." River kardeşinin arkasından yürüdü. Bir kolunu onun beline, diğerini de Brynleigh'inkine doladı. Başını ikisinin arasına yaslayan River önce ona, sonra da vampirine . "Merhaba. Ben River. Görünüşe göre kardeşim bizi tanıştırmayı unutmuş." Unutmamıştı. Kafası başka şeylerle meşguldü, annesinin kendisine yapılan saygısızlığı hoş görmeyeceğini bilmesini sağlamak gibi.

Gelin.

Brynleigh kendini onun kollarından kurtardı ve arkasını döndü. "Seninle tanıştığıma memnun oldum River. Biliyor musun, senin hakkında çok şey duydum. Ağabeyin seninle oldukça gurur duyuyor."

Gurur kelimesi hafif kalırdı. River kendi nesillerindeki en güçlü su perisiydi ve biraz eğitimle durdurulamaz hale gelebilirdi. Sadece bu da değil, aynı zamanda iyi kalpli ve şefkatliydi. Ryker kız kardeşi için her şeyi yapardı. Bunu altı yıl önce kanıtlamıştı.

Genellikle gizli tuttuğu anılar zihninde titreşiyordu. Gökyüzünden dökülen su. Uzattığı elleri. Hepsini içine çekerken hızla tükenen büyü kuyusu. Onu günlerce uyutmayan mutlak yorgunluk.

"Ben de onunla gurur duyuyorum." River Ryker'a gülümsedi ve koluna dokundu. "Hepinize yemeğin hazır olduğunu haber vermeye geldim. Babam bizi bekliyor." Dudağını ısırdı ve ortasındaki halkanın kalkmasını sağladı. "Bugün... yorgundu."

Ryker söylenmemiş sözleri sanki ona bağırması gibi duydu.

Fazla vaktimiz yok.

Döndü ve aceleyle yemek odasına gitti.

Akşam yemeği birden fazla açıdan resmi bir olaydı.

Genellikle aile yemeklerinde yaptıkları gibi ailenin yaşam alanının yakınındaki daha küçük yemek odasında yemek yerine, elli kişiye alabilen büyük yemek odasında oturdular. Masa muazzamdı ve beşi de masada otururken komik görünüyordu. Gizli hoparlörlerden, Yaşam ve Ölümün Yüce Hanımları zamanından kalma klasik bir konçerto çalıyor ve bu akşamki yemeğin törensel havasına katkıda bulunuyordu.

Tertia masanın başında oturmuş, Brynleigh'e buz gibi hanerlerle bakıyordu. Temsilci kütüphaneden beri vampire hiçbir şey söylememişi ki bu iyi bir şeydi. Eğer konuşursa Ryker ya büyüyle ya sözleriyle ya da her ikisiyle birden saldıracaktı. Zor durumda kalırsa hangisini seeceğinden emin değildi ama Brynleigh'i son nefesine kadar savunacaktı.

Her iki da, annesinin yaptıklarını takdir etmeyeceğini biliyordu.

O ve Brynleigh masanın ortasına birlikte oturdular. Bozulmamış beyaz masa örtüsü uzundu ve birleşmiş ellerini gizliyordu. River karşılarında, Cyrus da kızının yanında oturuyordu.

Normalde olduğu gibi kimse konuşmadı. Ryker kendini bildi bileli Tertia'nın aile yemeklerinde hep bir kuralı vardı: Yemek servis edilene kadar kimsenin konuşmasına izin verilmezdi. Çocukları büyümüş olsa da bu kural hâlâ geçerliydi.

Ryker elindeki kırmızı şarap kadehini aldı ve parmaklarını kadehin sapına doladı. Yanında Brynleigh de benzer bir içecek içiyordu ama onunkine kan katılmıştı. River boş tabağına bakıp bir tutam saçını parmaklarının arasından geçirirken Ryker babasını inceliyordu.

Tekerlekli sandalyesinden odaya bakan Cyrus'un bakışları netti. Gözlerinin altındaki torbalar River'ın bahsettiği yorgunluğa işaret etse de, bugün iyi bir günmüş gibi görünüyordu.

Bunlar nadirdi. Dinginlik sessiz bir hırsızdı, babalarını be gün çalıyordu. Yakında, Cyrus tozdan başka bir şeye dönüşmeyecek, bedeni fae'lerin ilk geldiği kara kumlara geri dönecekti. Hastalık ilk ortaya çıktığında, Ryker'ın babası ayak parmaklarındaki hissi kaybetmişi. Bir yıldan kısa bir süre sonra, ayaklarını hareket ettiremez halde uyandı. Sonra da bacaklarını.

Her yıl daha da kötüye gitti.

Durgunluk fae'den fae'ye değişirdi. Bazılarını bir yıldırım gibi vurup bir günde yaşama kabiliyetlerini çalarken, diğerlerinin hayatını birkaç yıl veya on yıl boyunca tüketiyordu. Tedavisi yoktu, sadece yaşamın sonunu daha yönetilebilir hale getirecek yöntemler vardı.

Bir gün Cyrus'un kalbi atmayı bırakacak ve ciğerleri artık hava alamayacaktı.

Ryker o günden korkuyordu. Tüm çocukların ebeveynlerinin Solduğunu görmesi gerekirdi; bu hayatın doğal bir parçasıydı. Ama bu farklıydı. Cyrus babasının ondan önce yaşadığı binlerce yılı yaşamamıştı. Bir fae için gençti, sadece dört yüzyıl yaşındaydı.

Cyrus Waterborn, Tertia'nın olmadığı her şeydi. Onun soğuk olduğu yerde, o sıcaktı. Onun işine odaklandığı yerde, o çocuklarının önemsendiklerini ve sevildiklerini bilmelerini sağlardı. Ryker ailesinin onu sevdiğinden hiç şüphe etmemişti çünkü babası ona her gün şefkat gösteriyordu.

Ve şimdi, ölüyordu.

Herkesin Dinginlik'le başa çıkmak için kendi yöntemleri vardı. Tertia kendini işe verdi. Ryker ailedeki ataerkil rolü üstlendi ve herkesin refahını sağladı. Peki ya River? Saatlerini yaşam ve şifa tanrıçası Dyna'ya dua ederek geçiriyordu. Tapınaklarda olmadığı zamanlarda River okulda doktor olmayı öğreniyordu. Çok geç olmadan bir tedavi bulmayı umuyordu.

Ryker kız kardeşinin dualarının bir işe yarayacağından emin değildi. Denge Cumhuriyeti'nde tapınılan tanrılara ve tanrıçalara inanmadığından değildi. Onlar onun için en az Fae'lerin saygı duyduğu Obsidyen Kumları kadar gerçektir.

Tanrıların onların her hareketini izlediğine inanmıyordu. Eğer tanrılar River'ın ya da rahiplerin inandırmaya çalıştığı kadar önemsiyorlarsa, dünyanın etraflarında dağılmasına nasıl izin verebilirlerdi? İnsanların sokaklarda açlıktan ölmesine nasıl izin verirlerdi? Babasının Dinginlik'ten ölmesine nasıl izin verebildiler?

Hayır, Ryker Denge Cumhuriyeti'nde olup bitenlerin tanrıların umurunda olmadığından oldukça emindi.

Yemek odasının kapısı kayarak açıldı ve üç hizmetçi odaya girdi. Hepsi de annesinin evi çekip çevirmek ve yemek servisi yapmak için tuttuğu Işık Elfleriydi. Ryker kendini bildi bileli evde yardımcılar vardı.

Üç hizmetkârın en yaşlısı olan Bay Cobalt boğazını temizledi. "İlk yemek servis edildi, Temsilci Waterborn."

"Harika, teşekkür ." Tertia gülümsedi ama bu jest soğuktu. Belli ki daha önce kütüphanede yaşadığı olayı da atlatamamıştı.

Hizmetkârlar öne çıkarak dört fae'ye soğutulmuş domates gazpacho servis ettiler. Brynleigh için bir bardak daha getirildi. Bu da ağzına kadar doluydu.

ağzına kadar koyu, kıpkırmızı kanla doluydu.

"Teşekkür ." Bir yudum aldı ve mırıldandı. "Bu mükemmel."

Hizmetçiler geldikleri gibi hızla yemek odasından çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Bir an için kimse konuşmadı. Sessizlik uzadıkça uzadı.

Sonra Tertia kaşığını aldı. "Pekâlâ, hadi yiyelim." Brynleigh'e sert bir bakış fırlattı. "Ya da içelim, sanırım başka bir şey yapamayacağına göre."

Ryker sinirlendi, annesine ters ters bakarken kaşık yumruğunun içinde kıvrıldı. Bu onların en kötü aile yemeği olarak tarihe geçecekti ki bu da bir başarıydı.

Ryker'ın vücudunun her parçası sanki paramparça olmasına ramak kalmış gibi gergindi.

Saniyeler , uzun, sonsuz ve acı dolu. Sonra, çok garip bir şey oldu.

Masanın karşısından bir öksürük geldi. Zayıftı ama o kadar beklenmedikti ki bir gong sesi gibiydi.

"Nazik ol, Tertia." Bu öğüt Cyrus'un ağzından dökülen bir mırıltıydı.

Tüm oda nefes almış gibiydi.

Ryker'ın kalbi bir an için durdu ve bakışlarını babasınıninkilere dikti.

Orada gördüğü şey onu şaşkına çevirdi. Cyrus'un gözleri uyanıktı ve genellikle gözlerinde görülen camsılıktan eser yoktu. Gözlerinde *hayat* vardı, uzun yıllardır eksik olan bir canlılık.

O anda, bu odanın dışındaki hiçbir şeyin önemi yoktu. Asiler saldırsa bile Ryker fark etmeyecekti.

Babası *tetikteydi*.

"Baba?" River'ın dudakları titredi ve gözleri yaşardı.

River'ın sesindeki umut Ryker'ın kalbinin göğsünde sıkışmasına neden oldu. Bu gerçektir, değil mi? Gerçek olmalıydı.

Cyrus başını yavaşça -o kadar yavaş ki sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi- kızına doğru çevirdi. Titreyen, neredeyse yarı saydam eli havaya kalktı ve parmaklarını kızının sağlıklı, güneşte kızarmış tenine koydu.

"Evet, Prenses." Çatlamış dudakları kelimeleri büyük bir özenle şekillendirdi. "Ben... buradayım."

Ryker'ın kalbi atmayı bıraktığını hatırladı. Kalbi hızlandı, göğsündeki ritim kesik kesikti. Kaşığı masaya bıraktığında bükülmüş bir metal parçasıydı, unutulmuştu.

Herkes, bakışları River'dan Ryker'a ve Tertia'ya kayan Cyrus'a baktı.

Patrik karısına baktığı anda Temsilci'nin soğukkanlılığı bozuldu. Haykırdı ve sandalyesi yere yuvarlandı. Neredeyse masanın etrafında uçuyordu.

Tertia kocasını öperken, "Dyna, bize merhamet et," diye hıçkırdı. "Sen buradasın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Komplikasyonlar Bol

W Resmi bir akşam yemeği olarak başlayan şapka, hızla Brynleigh'i birden fazla yönden rahatsız eden bir şeye dönüştü.

Daha önce, Tertia'nın iğrenç, şirret davranışları bir şeydi. .

Brynleigh dürüst olmak gerekirse, iyiden de öteydi.

Eğer annesi böyle davranıyorsa, belki de Brynleigh Ryker'ı öldürerek doğru şeyi yapıyordu. Belki de arabada gördüğü o maske, eve ilk girdiklerinde taktığı maske, onun gerçekte kim olduğuydu ve o da tıpkı annesi gibiydi.

Brynleigh, Ryker'ın babası öksürene kadar planından ve sınırlarından daha emin hissediyordu. Tertia'nın sandalyesi yere düştüğünde, Brynleigh ailenin tamamen yeni bir yönünü gördü.

Hiç hoş karşılanmamıştı.

Şimdi kendini en mahrem anlarda davetsiz misafir gibi hissediyordu. Brynleigh bir izleyiciydi, aile reislerine sarılıp ağlarken arkasına yaslanıp duvara yaslanmaya çalışıyordu.

Soğuk Temsilci, kocasını öpücüklere boğarken sıcak, sevgi dolu bir eşe dönüşmüştü. Nazıkçe elini tuttu ve yumuşak tonlarda onunla konuştu.

River'ın babasına bakışı, sanki gökyüzündeki ay ve yıldızları bizzat kendisi asmış gibi, Brynleigh'e anne ve babasına duyduğu sevgiyi hatırlattı.

Ve Ryker.

Ordunun Fae Bölümü'nden Yüzbaşı Ryker Waterborn *ağladı*. Sadece bir iki damla gözyaşı değil. Açıkça ağladı, babasının yanında diz çökerken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı.

Lanet olsun, Ryker'ın ağlamasına tanık olmak Brynleigh'in hiç hissetmemesi gereken şeyler hissetmesine neden olmuştu.

Gerçeği daha fazla görmezden gelemezdi: Başı beladaydı. İşler onun hoşuna gitmeyecek kadar karmaşıklaşıyordu. Bu yemeğe Ryker'ı öldürmek için daha fazla neden bulmayı umarak gelmişti.

Peki ya şimdi? Brynleigh bunun için kaydolmamıştı. Bu oyun ölüm, vahşet ve kalpsiz intikamla ilgiliydi. Bunu biliyordu ama yine de kalbi bu odadaki neşe ve hüznün karşısında kırılmakta ısrar ediyordu. Lanet olası gözyaşları gözlerini kapladı.

Bu çok fazlaydı. Çok fazla duygu vardı. Bu odada çok fazla şey oluyordu.

Bir ses çıkarmış olmalı çünkü Ryker iyi olup olmadığını sorar gibi ona baktı. İyi değildi ama yine de başını salladı. Ryker mırıldanarak babasına döndü.

Bir süre sonra hizmetçiler daha fazla yiyecek getirdi. Masada Brynleigh'in yiyemediği gerçek bir ziyafet vardı.

Brynleigh önünde hâlâ yaşanmakta olan duygusal sahneden kaçınarak duvardaki tabloları inceledi. Bazıları manzara, birkaçı portreydi ve hepsi de pahalı görünüyordu. Genelde bu tür zenginlik gösterileri midesini bulandırırды ama şu anda endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Tertia kocasına yavaşça gazpacho yedirirken River ve Ryker sulu gülümsemelerle onunla konuşuyordu.

Dördü de mutlu ve bu... Korkunçtu.

Buradan gitmesi gerekiyordu.

Brynleigh en yakındaki sürahiden kan şarabını doldurdu ve sandalyesini masadan geriye itti. "Kadınlar nerede?"

Ryker masanın karşısından onun bakışlarıyla karşılaştı. "Koridorun sonunda solda üç kapı var. Seninle gelmemi ister misin?"

Ne kadar da düşünceli.

Başka bir duygu ortaya çıktı. Brynleigh onu yakalayıp aşağı itmeden önce analiz etmedi. Zar zor sığıyordu. Başını iki yana salladı. "Hayır, ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Güzel kız," diye fısıldadı Cyrus. "İyi seçim yapmışsın Ryker."

Hayır, seçmedi. Onu öldürmeye niyetli bir kadını seçti.

Panik, Brynleigh'in midesindekileri dökmekle tehdit eden bir kitleyi çalkalıyordu. Kahretsin, buradan gitmesi gerekiyordu.

Ryker'ın dikkati babasına döndü. "Brynleigh harika biri. Çok seveceksin..."

Brynleigh odadan aceleyle çıktı ve Ryker'ın sözleri silikleşti. Şarabını bir cankurtaran botu gibi kavradı ve kapıları saydı. Tanrılara şükür, banyo tam olarak Ryker'ın söylediği yerdeydi.

Lüks bir yerdi, bir evde değil de The Lily'nin lobisinde görmeyi beklediği şeyleri andırıyordu. Üç gömme lavabolu uzun bir mermer tezgâh bir duvarı kaplıyordu. Üzerinde bir ayna uzanıyordu. Tavana gömülü yumuşak aydınlatma, içeriye sıcak bir parıltı yayıyordu. Arkasında üç kabin vardı. Lacivert kapılar tezgâh boyunca uzanan çizgilerle uyumluydu.

Yalnız olduğundan emin olmak için her kapıyı açtı -gerçekten burada kim olabilirdi ki? Başı karıncalanıyor ve sersemlemiş hissediyordu ama bu uzun sürmeyecekti.

Alkolün vampirler üzerinde hiçbir zaman kalıcı bir etkisi olmamıştı. Sadece Peri Şarabı ayın çocukları üzerinde gerçek bir etkiye sahipti ve bu o değildi.

Panik yavaş yavaş azaldı ve bir kez derin nefesler alabildi.

Telefonu çaldı ve cebinden çıkardı.

Akşam görüşürüz. Güvenli ev.

Kısa ve öz, tam da şekil değiştirenden beklediği gibi. Brynleigh anladığını onaylayan kısa bir yanıt verdi ve telefonunu kenara çekip aynada kendine bakmadan önce "gönder" tuşuna bastı.

Siyah, parlayan gözler. İpeksi sarı saçlar. Sivri dişler. Baştan aşağı bir vampirdi. Bir zamanlar olduğu insandan eser yoktu.

Neden kurallara uyamıyordu? Neden bu gece duygularına yenik düşmüştü?

Açıkçası, Brynleigh'in davranışı sayamayacağı kadar çok insan öldürmüş bir vampire yakışmıyordu.

"Kendine gel," dedi kendi kendine sertçe. "Babası uyanık ve bir süredir ilk kez konuştu. Ne olmuş yani? Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Sert, duygusuz ses tonu daha iyi hissetmesine yardımcı olmadı. Aksine, daha kötü hissetmesine neden oldu. Tuhaf.

Başka bir taktik denedi. Parmaklarını tezgâha geçirerek kendine ters ters baktı. "Oyunu hatırla. Bir numaralı kural: Kimseye güvenemezsin." Tamam, bu işe yarıyordu. Omurgası dikleşti. "İki numaralı kural: iki kat kutsanmış vampirler arkalarına saklanmaz-"

Kapı açıldı.

River tuvalete girdiğinde Brynleigh ağzını kapattı ve topukları üzerinde döndü. Kırmızı gözlü ve şiş yanaklı olmasına rağmen, ince su fae'si çok güzeldi. Uzun kahverengi saçları beline kadar sarkıyordu ve muhtemelen Valentina'nın gittiği okulda geçirdiği yıllardan gelen bir zarafeti vardı.

River Ryker'dan daha zayıftı ve savaşta daha az yıpranmıştı. Yine de ikisine de yetecek kadar piercingi vardı. Brynleigh her iki kulağında üçer tane, River'ın dudağında ve burnunda birer tane saydı. Piercinglerin ötesinde, River'ın kahverengi gözlerinde Brynleigh'in tanıdığı bir derinlik vardı.

Keder kederi çağırdı.

Ve bunun ardında, River'ın bakışlarında saklı bir güç vardı. Bu sadece zor bir şeyden sağ çıkmanın getirebileceği türdendi. Genç su fae'si her ne yaşadıysa, hiç de kolay olmamıştı.

"Yemek odasındaki o sahne için özür dilerim." River kapıya en yakın lavaboya doğru ilerledi ve musluğu açtı. Yüzüne su sıçrattı ve ellerini yakındaki bir havluya kurulamadan önce yanaklarını ovuşturdu. Usulca gülümserken gözleri hâlâ kızarmış ve yanakları hâlâ şişti. "Sadece, babam pek sık..."

"Açıklamana gerek yok." Aslında Brynleigh, River'ın bunu yapmamasını tercih ederdi. "Ryker bana Dinginlik'ten bahsetti."

River'ın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Evet. Babam çok uzun zamandır hasta.

Neredeyse tüm hayatım boyunca."

Görünüşe göre, bunun hakkında konuşacaklardı. Harika. İnsanların Brynleigh'e güvenmesinin nesi vardı? Önce Hallie, şimdi de River. Brynleigh "beni rahat bırak" havası vererek harika bir iş çıkardığını düşünüyordu. Belli ki yanılıyordu. Tüm bunlar bittiğinde bunun üzerinde çalışması gerekecekti.

"Özür dilerim." Brynleigh gerçekten üzgündü. Ryker hakkında ne düşünürse düşünsün, Cyrus Waterborn'un ailesinin sevilen bir üyesi olduğunu inkâr edemezdi.

"Teşekkür ederim." River dudağını çiğneyerek piercingini ağzına soktu ve sonra geri çıkardı.

Aralarında garip bir sessizlik uzadı. Brynleigh boş şarap kadehine uzanıyordu, River'ın eli onunkine değdiğinde gitmeye niyetlenmişti.

"Kardeşim iyi bir fae," diye mırıldandı River.

Brynleigh gözlerini kırptırdı. Bu da nereden çıkmıştı? River Brynleigh'in gerçek niyetini mi anlamıştı?

Aklından binlerce lanet geçti, her biri bir öncekinden daha kötüydü. Fae'nin ne demek istediğini anlamaya çalışarak River'ın yüzünü aradı. O panik geri gelmişti, kalbini sıkkan bir yumruk. "I-"

River başını salladı ve Brynleigh'in parmaklarını sıktı. "Ryker burada olduğumu bilmiyor. Yani, tuvalete geldiğimi biliyor ama..."

Brynleigh ile konuşmaya geldiğini bilmiyordu.

Brynleigh'in sağduyusuna rağmen, içinde bir entrika belirdi. Başını eğdi ve fae'yi inceledi. "Ah?"

River dudağını çiğniyordu, bu bir alışkanlık gibi görünüyordu. Muhtemelen piercinginin yeri düşünüldüğünde pek de iyi bir alışkanlık değildi. "Ryker... korumacıdır."

Brynleigh homurdandı. "Ben de o kadarını anladım."

Kaptan hakkında fark ettiği ilk şeylerden biri buydu. Onun bazı koruyucu eğilimlere sahip olmasını bekliyordu -çoğu fae öyleydi- ama Ryker beklentilerini aşmıştı.

Koruyucu ve düşünceliydi. Ve nazik. Ve...

Hayır. O yola girmeyecekti. Bu duyguları bir kenara itti ve elindeki konuşmaya odaklandı.

"Her neyse," diye devam etti River, "seninle yalnız konuşmak istedim. Annemin çok şey yapabileceğini biliyorum."

Bu yetersiz bir ifadeydi.

"O biraz... kaba." Onun acımasızlığı Jelissete'inki gibi değildi, onunki ölümcül bir acımasızlıktı ama Tertia tatsız biriydi.

River'ın ağzı seğirdi. "Evet, soğuk olabiliyor. Ben gençken ve babam sağlıklıyken o farklıydı. Ama şimdi..." Omuz silkti. "Keder insanları değiştirir, bilirsin."

Evet, Brynleigh su fae'sinin neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Kederin derinliğine fazlasıyla aşinaydı. İnsanın hayatını örten, her şeyi grinin tonlarına boyayan bir battaniyeydi. Brynleigh ve keder, hoşuna gitse de gitmese de eski dostlardı.

"İstiyorum," diye fısıldadı Brynleigh.

River'in bakışları birkaç uzun an boyunca onunkileri aradı. "Evet, bunu anlıyorum.

Benimle gel."

Su perisi Brynleigh'in elini tutup onu yandaki küçük çalışma odasına çekerken bu merak devam ediyordu.

Kırmızı bir kanepeye oturdular. River ellerini kucağında birleştirdi. "Kardeşim için çok iyisin, Brynleigh."

Vampir geri çekildi. İhtiyacı olan ya da duymak istediği son şey buydu. Ryker için iyi değildi. Kimse için iyi değildi, çünkü *iyi* değildi. O bir vampirdi. Bir katildi. Gecenin yaratığıydı. Karanlık ve yıkım için yaratılmıştı.

"Ben... Hayır, ben..." Kelimelerinde tökezledi ve başını salladı. "Evet, . İşte bu yüzden sana bir şey söyleyeceğim. Ryker'ın sizinle paylaşacağını düşünüyorum."

Brynleigh'nin kalbi göğsünün etrafında dönmeye başladı. River neden bahsediyordu?

Su fae'si nazıkçe gülümsedi. "Bir aile olmak üzeresin ve eğer kendini ona bağlayacaksan... bize... her şeyi bilmen gerekir."

Brynleigh'nin midesi düğüm düğüm olmuştu. River neden bahsediyordu? Kardeşinin maskesini onun için geri mi çekiyordu? Eğer öyleyse Brynleigh delikli su fae'sine sonsuza dek minnettar kalacaktı.

River'ın bir sonraki sözlerini nefesini tutarak bekledi. Çok az şey biliyordu ki, hiçbir zaman onu fae'nin açıklamak üzere olduğu şeye hazırlayamazdı.

BÖLÜM 29

Hatalar Yapıldı

"F uck!" Brynleigh çığlık attı, sesi gecenin içindeyankılandı. Güçlü kanatları karanlığa çarparken, ay ve yıldızları saklayan bir sürü gölge içinden döküldü. Rüzgâr onu yuttu

Çıglıklar, kimse duymadan önce onları çaldı.

Önemli değildi. Onları duydu. Tekrar tekrar karanlığa doğru haykırdı. Her saniye, her an bir öncekinden daha uzun geliyordu. Öfke, acı ve kafa karışıklığı, damarlarında dolaşan çarpık, acımasız bir üçlüydü.

River'la çalışma odasında konuşmasının üzerinden saatler geçmişti ama sanki sadece birkaç dakika önceymiş gibi geliyordu.

Su perisinin sözleri Brynleigh'in zihnine sonsuza dek kazınacaktı. Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

River, Brynleigh'nin dünyasını alt üst etmeyi bitirdikten sonra Brynleigh sersemlemiş bir halde yemek salonuna geri döndü. Ryker'a kendini iyi hissetmediğini ve eve gitmesi gerektiğini söyledi.

Gerçek buydu.

Nefes alamıyordu. Düşünemiyordum. Hiçbir şey yapamıyordu. Hepsi.

Güneş battığı anda Brynleigh, Waterborns'ları malikanelerinde bıraktı. ve gökyüzüne fırladı. Gecenin içinde amaçsızca uçarken gölgeler ondan akarak onu kapladı.

River'ın sözlerini aklından çıkaramıyordu.

"Altı yıl önce bir hata yaptım."

Brynleigh'in kulaklarında aceleci, kükreyen bir ses başlamıştı ve o zamandan beri dinmemişti.

"Büyüm çok güçlüydü. Bilmiyordum... bana çarptı. Arkadaşlarımla dışarıdaydım ve benden akıp gitti. Durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Kontrolümü kaybettim." Ürperdi. "Bu benim lanetim. Benim yüküm."

Kayıp. Kontrol.

O geceki ölüm ve yıkımı anlatmak için bu kadar küçük kelimeler nasıl kullanılabilir?

River gözlerinde yaşlarla Brynleigh'e bakmıştı. Lanet olası gözyaşları.

Sanki umursuyormuş gibi. Sanki acı çekiyormuş gibi. Sanki o gece her şeyini kaybeden kendisiymiş gibi.

"Fırtına çok büyüktü. Onu dizginlemeye, yağmuru durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Beni dinlemedi."

Gölgeler Brynleigh'in parmaklarından kayıp gitmişti. Çalışma odasındaki ışık neredeyse kaybolana kadar onu terk ettiklerini fark etmemişti bile.

Hayır.

Brynleigh ayağa kalkmak, çılgılık atmak ve River'a durmasını söylemek istemişti ama ağzından kelimeler çıkmamıştı. Duymayı hiç beklemediği itiraf karşısında hareketsiz kalmış bir heykel gibiydi.

"Kırık bir barajdan akan su gibi döküldü içimden."

"Hayır!" Brynleigh tekrar bağırdı, kanatları onu karanlık gökyüzünde taşıyordu.

Bu nasıl olabilirdi? Brynleigh o kan kırmızısı kanepede otururken hızlıca hesap yapmıştı. River o zamanlar on beş yaşındaydı. Olgun bile değildi. Yetişkin bile değildi.

Bu kadar genç biri nasıl böyle bir yıkımdan sorumlu olabilir?

Brynleigh'nin soracak çok sorusu, söyleyecek çok şeyi vardı ama sonunda River'a bakakaldı.

"Ryker geldi. Beni kurtardı ve daha fazla insan zarar görmeden fırtınayı durdurdu ama yıkım..." River'ın yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "O çok iyi ve ben çok tehlikeliyim."

Brynleigh bunu nasıl gözden kaçırmış olabilir? Dahası, *Jelisette* nasıl olur da bunu kaçırdınız mı?

Brynleigh gecenin içine doğru bağırarak gölgelerin acısının sesini yutmasına izin verdi. İşe yaramadı. Ne kadar sık bağırırsa bağırsın, bu onu değiştirmiyordu.

Öğrendiklerinin gerçekliğini.

Yanlıştı. Her şey *yanlıştı*. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Tek bir şey bile.

Brynleigh, River'ın saçının teline bile zarar vermeden oradan ayrılmıştı. İnançsızlıktan donup kalmıştı ama öyle bile bir şey yapamazdı.

Pek sayılmaz.

Ryker'ı öldürmek bir şeydi. Orduda madalyalı bir subaydı ve tamamen yetişkin, olgun bir fae idi.

River 21 yaşındaydı. Neredeyse yasal bir yetişkin. Kendi itirafına göre bile, büyüünün kontrolünü kaybetmiş ve bir hata yapmıştı. Brynleigh'in her şeyine mal olan bir *hata*... ama bu bir hataydı.

Brynleigh bunca yıl Ryker'ın yaptıklarının bir nedeni olduğunu varsayarak hareket etmişti -çarpık, kötü bir neden ama yine de bir nedeni vardı.

Ama hayır.

Bu ondan çok daha kötüydü.

Tanrı'nın cezası bir kazaydı.

Uçtu, uçtu ve uçtu.

Brynleigh'in telefonu cebinde vızıldadı ama o duymazdan geldi. Kimin aradığını biliyordu. Saatler önce güvenli evde olmalıydı. Uçmadan önce Zanri ya da Jelisette'e mesaj bile atmamıştı. Cevap vermeliydi ama henüz... hazır değildi.

Belki de hiç hazır olamayacaktı.

Bunun için bir kural yoktu. Bu oyunda bir değişiklik değildi. Kahretsin, bu bir oyun bile değildi. Artık değildi.

Bu yeni bir durumdu ve Brynleigh ne yapacağını bilmiyordu. Parmağındaki yüzük ona neredeyse masum bir adamı öldüreceğini hatırlatan binlerce kiloluk bir ağırlıktı.

Tüm bunların en kötü yanı, her şeyin mantıklı olmasıydı.

River konuşmaya başladığı anda taşlar yerine oturmuştu. Brynleigh'nin Ryker'ın davranışları karşısında kafasının bu kadar karışmış olmasına şaşmamak gerekirdi.

Bildiğini sandığı her şey bir yalandı.

Şimdi Brynleigh dünyasının değiştiği o geceyi düşündüğünde, Ryker'ın yanında dururken gördüğü çok daha küçük kişinin River olduğunu biliyordu.

Hepsi River'dı.

Uçuşu sırasında bir noktada, Brynleigh'in duygularını taşıyan kutu paramparça oldu. Sadece kırılmadı, milyonlarca parçaya ayrıldı.

İçinde derinlere ittiği tüm duygular bir anda dışarı fırladı.

Hayal kırıklıklarını tüm dünyaya haykırırken gözlerinden yaşlar aktı ve yanaklarından aşağı döküldü.

Ryker'ın iyi bir adam gibi görünmesine şaşmamalı. Onun içindeki kötülüğü görememesine şaşmamalı. O deli değildi. Ailesini öldüren fae'ye kalbini vermemişti.

Ona yanlış bilgi verilmişti.

Jelisette *biliyor muydu?* Bütün bunları o mu planlamıştı? Gizli bir amacı var mıydı, yoksa River'ın söylediği gibi miydi?

"Ryker ve annem örtbas edilmesine yardım etti. Ben... Ben bunu yapmak istememiştim. Çok üzgünüm. Her gün yaptığım şeyin ağırlığını taşıyorum."

Brynleigh intikamını tam o anda alabilirdi. River'ın boğazını o kıpkırmızı kanepede parçalayabilir ve bu işi bitirebilirdi.

Bir şey onu durdurmuştu. River'ın kanının ellerine bulaşmasını istemiyordu. Brynleigh bunu hak eden insanları öldürdü. Kötü insanları.

Ama River? Su fae'sinin itirafına rağmen, Brynleigh onda herhangi bir kötülük hissetmedi. O da Brynleigh gibi acı çekiyordu.

Ve şimdi, Brynleigh'in ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Saatler geçti.

Güneşin ilk ışıkları karanlığı yarana kadar uçtu. Yaklaşan gün, geceyi geri püskürttü. Şafak yaklaştıkça, güneşin ölümcül parmakları yaklaştıkça kalbi dörtlüğe atıyordu.

Onlardan bir dokunuş ve içten dışa yanacaktı. Ölürdü.

Sonsuza dek. Güneş ışığından kurtuluş yoktu. Vampirler için değil.

Bekledi, bekledi ve sadece birkaç saniyesi kalana kadar bekledi.

Brynleigh ancak güneş son kez gökyüzüne uzandığında, altın pençeleri ona doğru uzanırken gölgelerini çağırdı ve onların kendisini güvenli kucaklarına çekmelerine izin verdi. Kara büyü onu sardı. Ona tutundu ve kendisini Boşluğa çekmesine izin verdi.

Kanatlarını dışarıda tutan Brynleigh, hedefine ulaşana kadar gölgeler arasında ilerledi. İçlerinden geçerken güvenli evin korumaları dalgalandı. Oturma odasına indi.

Brynleigh Boşluk'tan dışarı adımını atar atmaz, Yaratıcısı'nın gözleri üzerine dikildi. Jelisette'in bakışları buz gibi soğuktu ve tüyleri diken diken ediyordu.

Brynleigh'in omurgası. "Geç kaldın, kanımın kızı."

Brynleigh geldiğinde böyle bir karşılama olacağından şüphelenmişti. "Biliyorum."

Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Ayrıca Jelissete yalan söylemeyi onaylamıyordu. Brynleigh'nin şimdi farkına vardığı bu gerçek oldukça gülünçtü. Ama o gülmeyecekti. Dikkatli davranmak zorundaydı.

Geçen birkaç saat içinde Brynleigh üç sonuca vardı. Birincisi, Kaptan Ryker Waterborn'u kesinlikle öldürmeyeceğiydi. Zaten şüpheleri vardı. Bu tabuta çakılan çivi idi. O masumdu ve Brynleigh bunu hak etmeyen insanları öldürmezdi.

Bu sonuca vardığı anda, güçlü bir rahatlama dalgası onu kaplamıştı. Brynleigh'in kanatları uçmaya devam etmeden önce bir anlığına duraksadı.

İlk farkına vardığı şey ona büyük bir rahatlama getirdiyse, ikincisi endişe getirmişti. Kurallar değişmişti. Brynleigh'e göre artık geçerli değillerdi. Ama Yaraticısının onun bu ani fikir değişikliğini anlamasına ya da umursamasına imkân yoktu. Yaşlı vampir olaylara çoğu insanın baktığı gibi bakmıyordu. Jelissete'e planlarındaki değişikliği anlatmak Brynleigh için hızlı bir idamla sonuçlanacaktı.

Onun yerine yeni bir plan yaptı.

Brynleigh bir hafta içinde Ryker'la evlenecek ve sonra River'ın ona dediği gibi iyi biri olmak için çabalayacaktı.

Bağışlamanın nasıl işlediğinden tam olarak emin değildi -bu pek sık yaptığı bir şey değildi- ama en iyi hareket tarzı bu gibi görünüyordu. River'ı öldüremezdi. Su fae'si büyüsünün kontrolünü kaybettiğinde bir çocuktan biraz daha fazlasıydı. Brynleigh bir vampir olabilirdi ama kalpsiz değildi.

Brynleigh, Ryker'ı ve ailesini, buzkaltak annesi de dahil olmak üzere, elinden geldiğince koruyacaktı.

Eğer bundan sağ çıkarsa.

"Ryker ve ailesiyle birlikteydim," dedi Brynleigh sakince, gözlerinde herhangi bir duygu belirtisi olmamasına dikkat ederek. "İşler biraz uzadı."

"Bana bir mesaj gönderemeyecek kadar uzun süre mi?" Gölgeler avuçlarından süzülürken Jelissete tersledi. "Ben de seni bekliyordum."

"Özür dilerim." Brynleigh saygıyla başını eğdi ve bakışlarını yere indirdi. Kanatları sırtına doğru sıkıca kapanmıştı ve her ihtimale karşı gölgeleri ulaşabileceği bir yerdeydi.

Brynleigh mükemmel, özür dileyen bir evlat gibi görünebilirdi ama içinde hiç de öyle değildi.

Jelisette'in kendi soyundan gelen zihin okuma yeteneğine sahip olmadığına şükreden Brynleigh, içinde dönen soru yağmuruna rağmen yüzünü boş tutmaya odaklandı.

Jelisette, Chavin'i yok edenin Ryker değil de River olduğunu biliyor muydu?

Umurunda mıydı? Brynleigh'i başka hangi yalanlar ve yarı gerçeklerle beslemişti?

Fae'ler yalan söyleyemezdi ama vampirlerin böyle bir sorunu yoktu. Brynleigh bunu defalarca kanıtlamıştı. Şüphe, Yaratıldığı andan itibaren kendisine söylenen her şeyi yeniden gözden geçirmesine neden oldu.

Jelisette ona ters ters bakarken saatin tik takları Brynleigh'nin kalbinin atışını yankıladı. Brynleigh ayaklarının altındaki ahşap kalaslardaki çizgileri inceleyerek Yaratıcısının bir sonraki sözlerini bekledi.

Aklındaki tek şey hayatta kalmaktı.

Sonunda Jelissete nefes verdi. "Pekâlâ. Sana inanıyorum. Bana ne öğrendiğini anlat."

Brynleigh başını kaldırdı ve Yaratıcısının bakışlarıyla buluştu. Mükemmellikten daha azı zayıflık olarak görülecekti. Brynleigh zayıf olmayı göze alamazdı, özellikle de bu işi yalan söyleyerek halledecekse. Düğününden bir gün sonra Ryker hâlâ hayattayken Jelissete'in ona soracağı sorular olacağını tahmin ediyordu.

Bunu zaten düşünmüştü. Yapıcısına su fae'sinin karşılık verdiğini söyleyecek ve tekrar denemek zorunda kalacaktı. Umarım, yalanın birkaç varyasyonundan sonra Jelissete geri adım . Bu plan en iyi ihtimalle sallantılıydı ama Brynleigh'in sahip olduğu tek şeydi.

Çalışması gerekiyordu çünkü başka seçeneği yoktu.

Brynleigh'in vardığı üçüncü ve son sonuç ise hiç beklemediğı bir şeydi.

Duygularını içeren kutu patladıktan sonra, haftalardır görmezden geldiğı her şeyle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Tüm bu hisler arasında sadece bir tanesi yük treni gibi içine çarpmış ve onu nefessiz bırakmıştı.

Ryker'ı şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha *çok seviyordu*. Kendine karşı tamamen dürüst olsa belki bundan bile daha fazla. Onu hedef olduğu için değil, kendisine ait olduğu için istiyordu.

Ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

Obsidyen Sarayına Bir Ziyaret

T ryker'ın ayaklarının altındaki zemin, Obsidian Sarayı'nda yankılanan nabız gibi atan, düşük tabanlı ritimle sarsıldı. Altın Şehir'deki ünlü bir fae kulübü olan bu yer başkentte toplanma yeri idi. Beyaz yanıp sönen ışıklar tavandan patlayan yıldızlar gibi fişkırıyordu. Yerden tavana kadar uzanan devasa hoparlörlerden müzik sesi yükseliyordu. Her şey siyahtı. Çatıyı destekleyen kalın sütunlardan masa ve sandalyelere kadar.

Kulüp bir fae tapınağını olabilecek en sefiş şekilde taklit ediyordu. Bu müessesede çalışan erkekler uyluklarının ortasından kesilen siyah rahip cübbeleri giyerken, kadınlar göğüslerini, kollarını ve başka pek az şeyi örten rahibe giysileri giyiyordu.

Burası kötü kararların verildiği bir yerdi ve Ryker zaten gergindi. Kaşlarını çatarak, birkaç dakika içinde beşinci kez saati ile ön kapı arasında gidip geldi.

"Sakin ol Ryker, o burada olacak," diye bağırdı River, kulüpte bangır bangır çalan pop müziğin arasından.

Bunu kız kardeşinin söylemesi çok ironikti. River'a bilerek yanlış saat vermiş, onun vaktinde gelme konusunda tüm sosyal parametreleri göz ardı etme eğilimini biliyordu ve onu Waterborn House'dan almaya gittiğinde hâlâ on dakika geç kalmıştı.

River'ın giydiği pembe elbise çok kısaydı ve göbeğindeki yeni yüzüğünü ortaya çıkaran bir dekoltesi vardı. Ryker onu almaya geldiğinde kız kardeşinin elbisesindeki kumaş eksikliğine dikkat çektiğinde, kız kardeşi ona bir yetişkin olduğunu ve istediğini yapabileceğini hatırlatmıştı.

Bu gece dışarı çıkmak River'ın önerisiydi. Üç gün içinde baldız olacakları için Brynleigh'i daha yakından tanımak istiyordu.

"Umarım öyledir." Brynleigh'den bir mesaj gelmesini umarak telefonunu çıkardı.

Hâlâ bir şey yok. Boş ekran onunla alay ediyordu.

Brynleigh henüz geç kalmamıştı ama yaklaşıyordu.

Ryker'ın nişanlısını son görüşünün üzerinden iki uzun gün geçmişti ve artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Brynleigh'i tekrar kollarına almak istiyordu ve bu sefer gitmesine izin vermeyecekti.

Uzun boylu, siyah saçlarının yarısını kazıtmış, diğer yarısını da yüksek bir midilliyle toplamış bir fae olan barmen yanlarına geldi. "Size bir içki getireyim mi?"

"Bu harika olur." Ryker bir hesap açıp bira sipariş ederken, kız kardeşi kulağa şekerli ve iğrenç gelen meyveli bir kokteyl istedi.

Barmen işine gitti ve Ryker'ın bakışları kapıya döndü. Vampirinden hâlâ bir iz yoktu.

River onu böğründen dürtükledi. "Hadi ama Ryker. Nasıl rahatlayacağını bilmiyor musun?" diye alay etti.

Kaşları daha da çatıldı. "Hayır."

Rahatlamak Ryker'ın öncelik listesinde üst sıralarda değildi. Endişelenmesi gereken çok fazla şey, onu zorlayan çok fazla farklı yükümlülük vardı.

Barmen içkilerini getirdiğinde kız kardeşi kıkırdadı. Fae'ye teşekkür eden River, elbisesiyle aynı renkte olan içkisinden bir yudum aldı. "Bu kadar gergin olman senin için iyi değil."

"Brynleigh burada olduğunda rahatlayacağım," diye homurdandı Ryker. Keşke onu alması için ısrar etseydi diye düşündü.

Ne yazık ki Brynleigh'in Maker'ı onu bütün hafta meşgul etmişti. Görünüşe göre Jelissete de la Point soyunun birkaç gün içinde evlenecek olmasını pek umursamıyordu. Ryker Brynleigh'nin zamanını alan projeyi sormuş olsa da. Ona bu konuda pek bir şey söyleyememişti.

River, "Çok fazla endişeleniyorsun," dedi.

"Tartışılabilir." Ryker'a göre hayatındaki önemli insanlar için endişelenmemek imkânsız bir istekti. Bu onun işiydi. Babası hastalandığından beri yıllardır bunu yapıyordu. Şu anda, isyancıların faaliyetlerine dair raporlar tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmışken, endişelenmek için her zamankinden daha fazla nedeni vardı.

River homurdandı ve başını salladı. İçkisini bitirdikten sonra boş bardağı tezgâhın üzerine bıraktı ve kardeşinin elini tuttu.

"Sabırlı olmalısın." Başını birkaç metre ötedeki karanlık dans pistine doğru eğdi, orada fae'ler kendilerini müziğe kaptırmışlardı. "Gel benimle dans et. Aklını diğer her şeyden uzaklaştır."

Ryker uçurumdan atlamayı tercih ederdi. Ara sıra dans etmekten hoşlanmıyor değildi ama aklında başka şeyler vardı. Reddedmeden önce biri omzuna vurdu.

Kaskatı kesildi ve dokunana bağırmaya hazır bir şekilde arkasına döndü, ancak arkasındaki iki arkadaşını görünce tüm gerginliği vücudunu terk etti.

"Hey, dostum." Nikhail sıırttı. "Davet için teşekkürler."

Burası sıradan bir kulüp olmasına rağmen, hava fae'si yüksek rütbeli Temsilcilerle bir iş toplantısına katılıyormuş gibi giyinmişti. Bu onun için normaldi. Ryker bu arkadaşını, lazer oyunu izlemek için bir araya geldiklerinde bile, pantolon ve gömlek dışında bir şey giyerken görmemişti. Nikhail hükümet için istihbarat alanında çalışıyordu ve pozisyonu o kadar gizliydi ki Ryker bile ne iş yaptığını bilmiyordu.

"Elbette." Ryker önce Nikhil'e, sonra da Atlas'a tek koluyla sarıldı. Brynleigh'i tanımalarını istediği için gelmelerine sevinmişti. Ne de olsa gelecekte birlikte çok zaman geçireceklerdi.

Ryker gibi Atlas da kot pantolon ve siyah bir kazak giymişti. Toprak fae elini sallayarak barmenin dikkatini çekti. "İki bira lütfen."

"Elbette. Bir dakika," diye yanıtladı.

Atlas barın tepesine yaslandı ve Nikhail Ryker'ın diğer tarafına geçti. "Bu gece çok güzel görünüyorsun, River."

River'ın yanakları kızardı ve gülümsemeden önce dudak halkasını emdi. "Teşekkür ederim Nik." Bakışları hava fae'sinin kıyafetinin üzerinde takdirle gezindi. "Sen de iyi görünüyorsun."

Ryker'ın ağzı bir çizgi halinde sıkıştı ve bakışları aralarında gidip gelirken karardı. Burada ne haltlar dönüyordu? Bu hiç hoşuna gitmemiştir. Ryker'ın ihtiyacı olan son şey küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşlarından birine bulaşmasıydı.

Özellikle Nikhail.

Adam Ryker'ın kardeşi gibiydi, ama cilveleşmeleri ve tek gecelik ilişkileriyle tanınıyordu. River'ın ilgilenmesi gereken türden bir fae değildi, özellikle de mezuniyetine bu kadar yakinken.

Ryker belli bir hava fae'sinin suratına yumruk atmak gibi aptalca bir şey yapamadan kulübün kapıları bir kez daha açıldı. Bakışları girişe kaydı,

ve siyah kanatlı bir sarışın içeri girdiğinde nefes verdi.

"Sizinle sonra konuşuruz çocuklar." Ryker bardan uzaklaştı ve Nikhail'e "*Kız kardeşimden uzak dur, yoksa seni öldürürüm*" anlamına geldiğini umduğu bir bakış fırlattı.

Ryker'ı rahatlatmak için hava fae'si başını salladı ve River'dan uzaklaşarak birasından bir yudum aldı. Sorun, en azından şimdilik, çözülmüştü. Yine de Ryker'ın gözü Nikhail'in üzerinde olacaktı. İyi bir ama River için doğru kişi değildi.

Kimse değildi.

Ryker kalabalık kulüpte ilerledi, müziğin şehvetli ritmiyle birbirlerine sürtünen fae ordularının yanından geçti. Dansçıların çoğunun kıyafetleri kumaş açısından ciddi şekilde eksikti ama Ryker bunu fark etmedi bile. Gözleri sadece kendisine doğru gelen vampire takılmıştı.

Brynleigh, vücudu saran diz hizasındaki kıpkırmızı askılı elbisesi ve siyah kanatlarıyla bir ölüm görüntüsüydü. Sarı saçları etrafına dökülüyordu. Her zamanki gibi tek takısı kolyesi ve ona verdiği nişan yüzüğüydü.

Bir kol mesafesine geldiği anda Ryker onun elini tuttu ve kendine doğru çekti.

"Seni özledim güzelim," diye nefes aldı, bir öpücük kondurmadan önce gözleri onun üzerinde gezindi.

Ağızları birleşti ve Brynleigh onun karşısında eridi. Bir anda diğer endişelerinin hiçbirisi ortadan kalktı. Ne kız kardeşi ne de kesinlikle sınırların dışında olan Nikhail'le . Ne isyancıların faaliyetleri ne de bu sabah Güney Bölgesi'nde üç kişinin ölümüyle sonuçlanan bir başka isyan hakkında aldığı rapor.

Önemli olan tek şey Brynleigh ve onun kollarında nasıl hissettiği. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı.

Sonunda öpüşmelerini kesti ve parmaklarını birbirine geçirdi.

Dişlerini göstererek ona gülümsedi. "Ben de seni özledim. Üç gün daha."

"Üç gün," diye yineledi. Her nasılsa, hayatının en uzun ve en kısa yetmiş iki saatymiş gibi hissetti. Yanağını okşayarak, "Susadın mı?" diye sordu.

"Öyleyim." Ona doğru eğildi. "Bu gece birlikte vakit geçirebildiğimiz için mutluyum, Ryker."

"Ben de." Şimdiden iki gündür hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Onun varlığı ruhuna merhem olmuştu.

Ryker elini hiç bırakmadan Brynleigh'i bara doğru götürdü. Arkasında bıraktığı üçlü, onlar yaklaştıkça daha da hareketlenen hararetli bir tartışmaya dalmıştı.

Atlas kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "İkinize de söylüyorum, Vlarone Akıncıları Drahanian Ejderhalarını yerle bir edecek. Onları kimse yenemez. Onlar kıtadaki en iyi lazer takımı."

"Yanılıyorsun." River kendisinden bir karıştan daha uzun olan toprak fae'sine ters ters baktı. "Ejderhalar bu yıl her maçı kazandılar."

Atlas, "Çünkü Güney Bölgesi bu sezon henüz Batı Bölgesi ile karşı karşıya gelmedi," dedi.

"Ugh!" River ellerini havaya kaldırdı ve ofladı, "Göreceksin. Onlar kazanacak ve sen de sözlerini yiyeceksin."

Bu sahne tanıdıktı. Hatta rahattı. Ryker, River ve Atlas arasındaki birkaç anlaşmazlıkta arabuluculuk yapmıştı. Her ikisi de spor konusunda hevesliydi ve dinleyen herkesle konuşmaya istekliydi.

Ryker kıkırdayarak Brynleighi yanına çekti. "Atlas, River'a spor hakkında soru sormak gibi bir hata mı yaptın?"

"Görünüşe göre," diye homurdanarak bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Onları ne kadar ciddiye aldığını biliyorsun," dedi Ryker. "Babam ve River, o küçüklüğünden beri lazer oyunlarını birlikte izliyorlar, değil mi Shortie?"

"Doğru." River kollarını kavuşturdu. "Beni Drahanian Ejderhalarının uzmanlığı hakkında konuşmaya yetkili kılan da bu."

Atlas ve River arasında gerilim tırmanıyordu.

Nikhail, belirgin bir rahatlama çabasıyla birasını yudumladı ve aralarına girdi. "Şahsen ben neden kavga ettiğinizi anlamıyorum. Oyunun pek bir cazibesi yok."

River'ın gözleri irileşti ve topuklarının üzerinde dönüp iyi giyimli fae'ye bakarken kekeledi. "Ne? Akıl almaz. Herkes sporu sever." Brynleigh'e baktı. "Değil mi Bryn? Hangi takımı tutuyorsun? Ejderhalar, değil mi?"

Ryker'ın tuttuğu el sertleşti. "Ben... uh, bilmiyorum." Brynleigh kendini Ryker'ın yanına yasladı, kanadı Ryker'ın diğer koluna sürtündü. "Hiç lazer oyunu izlemedim."

River'ın Tertia Waterborn'un kızı olduğunu kanıtlayan dramatik bir hareketle nefesini tuttu ve elini kalbine bastırdı. "Ne oldu? Bunu derhal düzeltmemiz gerekecek. Bu tam bir rezalet."

Ryker'ın aklına gerçek birer trajedi olan başka şeyler de geliyordu: Denge Cumhuriyeti'ndeki yoksulluk krizi, isyancılar, balayından sonra dönmesini beklerken masasında biriken kâğıt yığını. Bu durum tam olarak buna uymuyordu. Yine de kız kardeşi iyi niyetliydi.

"Brynleigh kabul ederse, elbette." Ryker gelinini istemediği bir şeyi yapmaya asla zorlamazdı.

River hevesli bakışlarını tekrar vampire çevirdi. "Düğünden sonra gelip benimle bir maç izler misin?"

Brynleigh yavaşça başını sallamadan önce alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi. "Elbette, sanırım."

Doğru cevap bu gibi görünüyordu.

". " River ayaklarının üzerinde zıpladı. "Söz veriyorum. Bu en iyisi."

"Bu-" Ryker'ın arka cebindeki telefonu çaldı. Yüzünü buruşturarak telefonu çıkardı. "Kahretsın."

Ekranda yanıp sönen numara acil durumlar için ayrılmıştı. "Sorun nedir?" Brynleigh sordu.

"Bu bir iş. Bunu almak zorundayım." Vampirinin alnından öptü. "Sakıncası var mı?"

Brynleigh başını salladı ve kanatlarını geri çekti. "Hayır, siz devam edin. Ben bir içki sipariş edeceğim."

Mümkün olan en kısa sürede döneceğine söz veren Ryker, aramayı kabul etmeden önce kredi kartını barmene uzattı. Telefonu kulağına dayayarak "Alo?" diye bağırdı.

"Yüzbaşı Waterborn, ben Binbaşı Ulysses. Bir durum oldu ve..."

BÖLÜM 31

Artık Kural Yok

A lçak, sabit vuruş Brynleigh'in kulaklarını çınlattı. Obsidian Sarayı duyularına bir saldırıydı. Işıklar alçak, müzik yüksekti ve hava arzunun baş döndürücü kokularıyla titreşiyordu. çekingenlik.

Ryker'ın çağrısı neredeyse yarım saat önce gelmişti. River Brynleigh ile birkaç dakika sohbet etmişti ama şimdi kalabalığın içinde dans ediyordu. Brynleigh'i kendisine katılmaya davet etmişti ama vampir içkisini bitirmek istediği için reddetmişti.

"Buyurun, bayan." Barmen Brynleigh'e bir bardak daha kan şarabı uzattı. "Keyfini çıkarın."

"Teşekkür ederim, alacağım." İçeceği kabul eden vampir dansçı kalabalığını inceledi.

River'ı kalabalığın kenarında fark etmek kolaydı, parlak elbisesi siyahların arasında göze çarpıyordu. Partneri, gökyüzüne uzanan uzun, kıvrık boynuzları olan bir elfti. Eğleniyor gibi görünüyordu.

Ryker'ın siyah saçlı arkadaşı Nikhail, birkaç metre ötede kızıl saçlı bir fae ile dans ediyordu. River ve Nikhail pek konuşmamışlardı ama Brynleigh gece boyunca birbirlerine baktıklarını fark etmişti. Bu ilginçti.

Obsidian Sarayı Brynleigh'in sahnesi değildi, burada bulunduğu süre uzadıkça bu gerçek daha da belirginleşiyordu. Şu anda bir filmin önünde kıvrılmış olmayı tercih ederdi ama Ryker'la birlikte olma fırsatını kaçırmak istemiyordu, özellikle de geçirdiği günden sonra.

Jelisette bu sabah Brynleigh'i bir sorunla ilgilenmesi için Batı Bölgesi'ndeki bir yeraltı kulübüne göndermişti. Komplikasyonlar artmış, hedefi karşı koymuş ve bu kanlı görev normalden çok daha uzun sürmüştü.

Brynleigh bu gece için hazırlanmadan önce vücudundaki tüm kanı temizlemek için yaklaşık bir saat boyunca duş almıştı. Sadece işi çok ağır değildi, Zanri de bütün gün güvenli evde takılmıştı. Brynleigh ona River hakkındaki gerçeği anlatmak için yanıp tutuşuyordu. İşleyicisi genç fae'ye zarar verebilsin diye değil, başka biri gerçeği bilsin diye.

Nihayetinde, bu bilgiyi paylaşmanın güvenli olmadığına karar verdi. Dilini tutmak acı vericiydi.

Düğünden sonra işler daha kolay olacaktı. Elbette Brynleigh, Jelisette'in Ryker'ı neden öldüremeyeceğini anlamasını sağlayabilirdi. Ayrıca, o zamana kadar evlenmiş olacaktı.

Brynleigh balayından döndüklerinde güvenli evden çıkıp Ryker'ın dairesine taşınmayı planlıyordu. Birkaç kat boya ve birkaç kırlentle ev gibi hissedecekti. Marlowe ondan hoşlanmış görünüyordu, bu da ona uyum sağlayacağına dair güven veriyordu.

İşe gelince, Brynleigh bu konuyu daha sonra ele alacaktı. Yasalara saygılı kaptanın, karısının boş zamanlarında suçluları öldürmesini muhtemelen sorun edeceğini varsayıyordu, bu yüzden yasaların üstünde yapacak bir şey bulması gerekiyordu.

Ama mutlu olacaktı ve Brynleigh'in tek istediği de buydu.

Evlilik hayatlarının nasıl olacağına dair hayallere dalan Brynleigh, önünde durana kadar Ryker'ın dönüşünü fark etmedi.

"Her şey tamam. Beklediğin için teşekkürler tatlım." Ryker dudaklarını onunkilerin üzerine eğdi, öpücüğü sahiplenici ve sahipleniciydi.

Isı doğrudan Brynleigh'in çekirdeğine gitti ve bacaklarını birbirine kenetledi. Isvana ona yardım ediyordu ama onu o kadar çok istiyordu ki. Düğün gecesine kadar beklemek işkence gibiydi. Arabada geçirdikleri çalıntı anları defalarca tekrarlardı. Parmaklarının içinde nasıl hissettiğini hatırladı ve onun siki olduğunda nasıl hissedeceğini merak etti.

Öpüşmeleri sona erdiğinde "Sorun değil," diye mırıldandı. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallamadan önce Ryker'ın yüzünde bir gölge titreşti. "Evet, sadece Kuzey Bölgesi'nde bazı sorunlar var. İsyancılar... zor davranıyorlar."

Ve sıcaklık gitmişti.

Brynleigh kaşlarını çatı. "Asiler her zaman bu kadar kötü müdür?"

Son iki aydır bu kadar çok soruna neden olduklarını hatırlamıyordu. Eylemlerinde haklı olmadıklarından değil, çünkü Denge Cumhuriyeti'ndeki eşitsizliği gizlemek imkansızdı, ama zamanlamaları garip geliyordu.

"Hayır, genellikle..." Ryker içini çekti ve ensesini avuçladı. "Özür dilerim aşkım. Bu konuda gerçekten konuşamam. Gizli bir konu."

"Anlıyorum." Ve anladı.

Ne de olsa Brynleigh'nin Ryker'la paylaşamayacağı bir dünya sırrı vardı. Koro'ya katılmaktaki gerçek niyetini öğrenirse vereceği tepkiyi düşünmek bile istemiyordu. Bu gerçeği mezara kadar götürecekti.

Ryker gülümsedi ve gözleri parladı. "Teşekkür ederim." Başparmağı kızın çenesini okşadı. "Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?"

Kıkırdadı. "Bundan bahsetmiş olabilirsin."

Brynleigh her zaman elbise giymekten hoşlanmazdı ama bu elbiseyi çok seviyordu. Rahattı, cepleri vardı ve en iyi yanlarını ortaya çıkarıyordu. Bu geceki elbiseyi özellikle Ryker'ı düşünerek seçmişti.

"Kesinlikle göz kamaştırıcısın." Adamın elleri kadının kalçalarına indi ve öpmek için onu kendine doğru çekti.

Adamın sert boyu kıza doğru bastırdı ve kız adamın ağzına doğru soluk soluğa kaldı.

Ryker inledi ve onun yuvarlak kulağının kabuğunu öptü. "Eğer başka insanlarla dolu bir odada olmasaydık," diye fısıldadı, "sana bu elbisenin bana ne yaptığını tam olarak gösterirdim."

Tanrım, bu adamın ağzı.

Brynleigh ona gözlerini kırıştırarak zekice bir yanıt bulmaya çalıştı ama bir el bileğine dolandı ve o daha bulamadan çekiştirdi.

"Gel benimle dans et, Bryn!" River'ın yanakları kızarmıştı, saçları dağınıktı ve kısa süre içinde birkaç alkollü içkinin tadını çıkardığını belli eden bir sırıtışı vardı. "Ryker'ın kışında bir sopa olması eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmez."

River Brynleigh'e teklifini reddetme şansı vermedi. Genç su fae'si onu hareket eden bedenlerin oluşturduğu kalabalığa doğru çekti.

"İyi bir dansçı değilim," diye itiraf etti Brynleigh, bangır bangır çalan müziğin sesini duyurmak için bağırarak.

"Olmak zorunda değilsin!" River başını geriye attı ve güldü. "Bırak müzik seninle konuşsun."

Brynleigh işlerin böyle yürümediğinden oldukça emindi. Yine de River'a hayır demek istemiyordu. Hele de su perisi Brynleigh'e kız kardeşini hatırlatırken. Sarai bütün geceyi dans pistinde, kalçalarını sallayarak ve müziğin onu hareket ettirmesine izin vererek geçirebilirdi.

Brynleigh kız kardeşi için dans ederdi. "Tamam, bir deneyeceğim."

Ve yaptı da.

Onlar dans ederken müzik bangır bangır çalıyor, ritimler düşük ve ışıklar loştu. Ne Brynleigh ne de River konuşuyor, hareketlerini müziğin yönlendirmesine izin veriyordu.

Brynleigh'in üçüncü şarkı civarında eğlenmeye başladığını fark etmesi onu şaşırttı. Pop müzik eşliğinde dans etmek, Ryker'la birlikte balo salonunda dönüp durdukları zamanlardan çok farklıydı. Bu kolaydı. Kimse ona bakmıyordu.

Brynleigh yıllardır ilk kez kendini özgür hissediyordu. Beceriksizdi ama bu müzik tarzında bu engel gibi görünmüyordu. Kısa süre sonra kalçalarını salladı, ritmin içinden geçmesine izin verirken gözleri kapandı. Gölgele damarlarında dans ederek şarkıyı yankıladı.

Bu... güzeldi.

Birkaç şarkı sonra River Brynleigh'in arkasından baktı ve gülümsedi. Başını salladı, sonra da kalabalığın arasına karıştı.

Kafası karışan Brynleigh arkasını dönmeye çalıştı. Bunu yapamadan, bir çift büyük, sıcak el kalçalarına yerleşti. Vampir başını yukarı kaldırdı ve yüz hatlarında bir sırıtma belirdi.

Ryker onun arkasında duruyordu, tüm o düşünceli ve güzel haliyle. "River dans etmek istemediğini söyledi," diye mırıldandı Brynleigh.

Ryker onu kendine doğru çekti, sırtı önüyle aynı hizaya geldi. Kalçalarını tuttu ve yavaşlayan müzikle birlikte sallandılar.

Kaptanın nefesi Brynleigh'in kulağında gezindi. "Tatlım, görünüşe göre senin için tüm kurallarımı çiğniyorum."

Brynleigh' içinden geçen ürpertinin havadaki soğukla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey kışının kabarıklığına bastırılan sertlikle ilgiliydi.

"Ah?" Adamın kollarında iki büküm oldu ve gözlerini ona dikti.

Çakan ışıklar Ryker'ı dönüşümlü olarak mavi ve beyaz renklere büründürerek ona ruhani bir hava veriyordu. Elleri kızın etrafında dolaştı ve poposuna bastırdı. "Evet." Başını eğdi ve kızın ağzının kenarını öptü. "Senin için her şeyi yaparım, Brynleigh de la Point."

Onun bu tavrı karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Tanrım, bu kadar kısa bir süre içinde birine bu kadar değer vermek nasıl mümkün olabilirdi? Artık gerçeği bildiğine göre, Brynleigh gerçek duygularını kendine itiraf edebilirdi. Ryker'dan *gerçekten* hoşlanıyordu ve bunda yanlış bir şey yoktu.

Belki de ondan hoşlanmaktan daha fazlasıydı. Bu düşünceyi kendi başına kaldığında keşfedecekti. Her iki durumda da duygularından cesaret alan Brynleigh, Ryker'ın onu düzgünce öpmesini beklemedi. Ellerini onun boynunun arkasına geçirdi ve kendine doğru çekti.

Ağızları tutkulu bir kucaklaşmayla birbirine çarptı. Birkaç dakika boyunca bu şekilde kaldılar. Öpüştüler. Sallanıyorlardı. Dokunarak. Birlikte olmak.

Bu Brynleigh'in asla unutamayacağı bir andı. Şu anda artık ne kurallar ne de oyunlar vardı. Onları izleyen ya da yargılayan kimse yoktu. Yalnızdılar ve içinde yükselen tüm duyguların kalmasına izin verdi. O... mutluydu ve bunu seviyordu.

Sonunda müzik değişti. Ritim yükseldi ve yeni şarkı vücutlarını hareket ettirmelerini istedi.

Onlar da öyle yaptı.

Ryker'ın tutuşu kalçalarının etrafında sıkılaştı.

Brynleigh kendini ona yasladı ve aralarında daha fazla engel olmamasını diledi.

Tekrar, tekrar ve tekrar öpüştüler. Elleri keşfetti. Dişleri ağrıyordu. Gölgeleeri zonkladı.

Birlikte hareket ettiler ve güneş doğmak üzere olana kadar dans ederek geceyi geçirdiler.

Kural yoktu ve bu iyiydi.

BÖLÜM 32

Düğün Çanları ve Kutsamalar

"R Bunun için hazır mısın?" Nikhail Ryker'in sırtını sıvazladı. Ryker siyah takım elbise ceketini düzeltti, kıpkırmızı kravatını ayarladı ve başını salladı. "Hazırdan da öte."

Ryker ve Brynleigh kısa bir süre düşündükten sonra törenlerini Isvana'nın tapınağında yapmaya karar verdiler. Tapınak ağzına kadar doluydu. Pencereleri siyah perdeler kaplıyordu ama karanlık mekânın güzelliğine gölge düşürmüyordu. Sütunlardan parıldayan ışıklar sarkıyordu. Teknolojinin bir numarası sayesinde tavanda yıldızlar dans ediyordu. Önlerinde sıra sıra sandalyeler dizilmişti ve içleri hevesli bir kalabalıkla doluydu.

Kameralar çoktan yerleştirilmişti. Biri kürsüdeki Ryker'ı, diğeri de Brynleigh'in geleceği tapınağın arka tarafını gösteriyordu.

Düğünleri bir araya getirmek için zaman çizelgesi hızlı olmasına rağmen hiçbir masraftan kaçınılmadı. Süslemelerden kıyafetlere ve bir sonraki resepsiyona kadar her şey ustalıkla bir araya getirilmişti.

Cyrus ve Tertia ön sırada ve Ryker'ın babası geçen geceki kadar uyanık olmasa da oğluna gülümsedi. Onların varlığı Ryker için dünyalara bedeldi. Anne ve babasının yanı sıra, aralarında diğer Seçim katılımcılarının da bulunduğu birkaç tanıdık yüz daha düğündeydi. Çok sayıda silahlı muhafız düğün davetlilerinin arasına gizlenmişti ve daha fazlası da tapınağın her yerinde konuşlanmıştı.

Ryker yeni bir tehdit duymamış olsa da Şansölye Rose işini şansa bırakmıyordu. Ne de olsa düğünler kör aşk yarışmasının en çok beklenen bölümüydü.

Ryker siyah takım elbisesinin üzerindeki görünmez bir kırısklığı düzeltti. Günün heyecanı yüzünden dün gece neredeyse hiç uyumamıştı. Dün Hallie ve Therian'la birlikte bir şarap imalathanesine gitmişlerdi; akşam, bugünkü düğüne güzel ve sakın bir başlangıç olmuştu.

Bu işi bitirmeye hevesli olmadığını söylese yalan söylemiş olur. Brynleigh'i bu gece yalnız yakalamak için sabırsızlanıyordu. Brynleigh'in eşsiz kokusu ve geceleri açan gülleri onu uykusuna kadar takip etmiş ve bütün hafta boyunca rüyalarında başrol oynamıştı.

Kapılar açıldı ve bembeyaz saçlı, uzun boylu bir vampir içeri girdi. Dünkü prova sırasında kendisini Plyana olarak tanıtan rahibe, kenarları kıvıllık ipliklerle süslü uzun beyaz bir cübbe giymişti. Tapınağa adımını atarken cübbe arkasında kaldı. Kalabalık törenin başlamak üzere olduğunu hissederek sustu.

Sahneye çıkan basamakları tırmanan rahibe Ryker'a gülümsedi. "Gergin misin?"

"Hayır." Dik durdu, omuzları geride ve başı dikti "Hiç de değil."

Ryker'ın kaderinde Brynleigh de la Point ile evlenmek vardı. Tanrılar onların birlikteliğini yıldızlara yazmış olsalardı hiç şaşırmazdı.

"Güzel." Plyana göğsünün önünde dini bir jest yaptı. "Isvana ve Ithiar'ın birlikteliğinizi kutsaması için dua ediyorum."

"Teşekkür ederim. Benim de umudum bu yönde." Kuzeye yolculukları sırasında rahiplerden kutsama almak ve Kara Kumlar'a adak adamak için fae tapınağına gideceklerdi.

Sonra, gerginlik zamanı sona erdi. Hoparlörlerden sessizce çalan klasik keman konçertosu, geleneksel bir düğün marşına dönüştü.

Bu bir işaretti. Tören başlamak üzereydi.

Ellerini iki yanında düz tutan Ryker dikkatini tapınağın karşısındaki büyük çift kapıya çevirdi. Doğduğundan beri onu hayatta tutmak için mükemmel bir iş çıkaran kalbi gümbürdedi. Elleri nemli bir hal aldı. Su büyüü sabit bir şekilde atıyordu.

Havada yoğun bir beklenti vardı, ağzının arkasında tatlı ve hafif acı bir tat vardı. Sırtını dikleştirdi ve kapılar büyük bir gürültüyle açılırken derin bir nefes aldı.

Önce River girdi, mavi elbisesiyle göz kamaştırıyordu. Obsidian Sarayı'nda geçirdikleri geceden sonra Brynleigh, Ryker'ın kız kardeşinden baş nedimesi olmasını istemişti. River şok olmuştu ama hemen kabul etmişti. River'ın uzun

Kahverengi saçları narin dalgalarla şekillendirilmişti ve tüm gösterişli piercinglerini elmas küpelerle değiştirmişti. Koridorda yürüyen bir yıldız gibi görünüyordu.

Kız kardeşiyle ortağının bu kadar iyi anlaşması Ryker'ı heyecanlandırmıştı. Bu onların geleceğine bir bakıştı ve gördükleri hoşuna gitti. Geçen hafta iyi bir seçim yaptığını kanıtlamıştı. Brynleigh kendi ayakları üzerinde durabilen güçlü bir kadındı ve Ryker'ı daha iyi bir adam yapmıştı.

River kendinden emin adımlarla kardeşine doğru yürüdü.

Karşısında dururken "Düğün günün kutlu olsun," fısıldadı.

Ryker'ın ağzının bir köşesi yukarı doğru seğirdi. "Teşekkür , River."

Sırıttı. "Sen sormadan söyleyeyim, bugün zaten sihrimi serbest bıraktım, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

Bu konuda şaka yapabilirdi ama Ryker her zaman River için endişelenirdi. Olgunlaştıktan sonra bile ona göz kulak olacaktı. Yine de bunu söylemedi. Hiçbir şey söylemedi çünkü tapınağın girişinde bir telaş vardı.

Ryker'ın bakışları vampirinin üzerine düştüğünde zaman durdu. Onun görüntüsü ciğerlerindeki nefesi çaldı. Denese bile gözlerini ondan ayıramazdı.

Gelini mükemmeldi.

Duvak yerine, gözlerinin üzerine düşen beyaz dantel bir faça takmıştı. Elbisesi straplezdi ve tüm kıvrımlarını sarıyordu. Işık üzerine düştüğünde taze kar gibi parlıyordu, sanki binlerce kar tanesi içine gömülmüş gibiydi. Oniks küpeler kulak memelerinden sarkıyordu. Kolları çıplaktı ve kolyesi ile ona verdiği yüzük dışında hiçbir takı takmamıştı. Sarı saçları karmaşık, bükülmüş bir düğümle zarif bir şekilde şekillendirilmişti.

Kara Kumlar'ın yanında, Brynleigh hayatı boyunca gördüğü en güzel varlıktı. Sırtından iki büyük, simsiyah yarasa kanadı uzanıyordu. Gücünün bir sembolü olarak her iki yanında asılı duruyorlardı. Ayaklarının dibinde biriken gölgeler, giydiği gelin kıyafetiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Sonra bakışları yükseldi ve onunkilerle buluştu.

Nefes bir anda ciğerlerine geri döndü. Birbirlerine baktılar, odanın geri kalanı hiçlikte kayboldu. Ryker'ın dünyasında şimdiye kadar yanlış giden her şey o anda kendini düzeltti. O, Ryker'ın diğer yarısıydı, her konuda ortağıydı, sonsuza dek seveceği kadındı.

Kameralar kapılara doğru kayarken ince bir hareket oldu. Tüm dünyanın gelinine baktığını . Yine de fark etmezdi. Onlar

Çünkü Brynleigh kameralara, kalabalığa ya da rahibeye bakmıyordu.

Gözleri ona kilitlenmişti. Mesafenin bir önemi yoktu. Yakıcı bakışları ona dünyadaki tek erkek olduğunu hissettirdi.

"Lütfen ayağa kalkın," diye emretti Plyana.

Ryker'ın babası dışında herkes ayağa kalktığında kalabalık birbirine karıştı.

Müzik kreşendo yaptı. Brynleigh mermer zemin üzerinde süzülerek Ryker'a doğru ilerledi ve bakışlarını ondan ayırmadı.

Jelisette, vampir geleneğine uyararak, koridorun sonunda yavrusuyla buluştu. Yaşlı vampir, düğünden çok bir cenaze için uygun görünen siyah bir balo elbisesi giymişti. Uzun siyah eldivenleri dirseklerine kadar uzanıyordu ve kulaklarında parlayan siyah elmaslar ışıldıyordu. Tuhaf.

Brynleigh elini Jelissete'in uzattığı koluna atarken bile gözlerini Ryker'dan ayırmadı.

Rahibe Plyana konuşmaya başladı ve tıpkı Şansölye Rose'un Açılış Töreni sırasında yaptığı gibi kalabalığa ve kameralara Seçimin tarihçesini anlattı. Rahibe, Denge Cumhuriyeti'ni birleştiren bu uygulamanın önemini yineledi ve sesi büyük tapınakta yankılandı.

Ryker onun sözlerini zar zor duydu. Dürüst olmak gerekirse, dikkat etmeye de çalışmıyordu.

Brynleigh ona gülümsedi ve o da ona gülümsedi.

Selam, diye mırıldandı.

Vampirin dudakları kıpırdadı. "*Hey*" diye karşılık verdi. "*Buna inanabiliyor musun?*" der gibi gözleri büyüdü.

Kadının ne demek istediğini hemen anladı. İhtişam, tapınak, kalabalık, kameralar, her şey. Hepsi evlenmelerini izlemek için buradaydı. Bu, onun gibi zenginlik ve basınla iç içe büyümüş biri için bile bunaltıcıydı.

Son altı yıldır gözlerden uzak kalmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama gazeteciler bugün onu rahatsız etmiyordu.

Bu onunla ilgili değildi, *onlarla* ilgiliydi.

Plyana Jelissete'e döndü. Sesi artık sessiz olan tapınakta gürledi. "Evlenmeleri için soyunu bu fae'ye teslim ediyor musun?"

Brynleigh rahibenin sözleri karşısında gözle görülür bir şekilde öfkeleni. Ryker vampirinin sesini neredeyse kafasının içinde duyabiliyordu, kendisinden sanki bir insan değil de satın alınacak bir eşyaymış gibi bahsedilmesinin adaletsizliğine isyan ediyordu

ve sattı. Yine de bir şey söylemedi, muhtemelen bu töreni bitirmek için Ryker kadar hevesli olduğu için.

Jelisette'in kadim obsidyen bakışları Ryker'ınkilere kaydı. Su fae'si ürpermek için kendini zor tuttu. Bu kadında onu geren bir şeyler vardı.

"İstiyorum." derken bile onun bakışlarını kırmadı. Ne de olsa beklediğimiz an bu."

Bu sözler başka birinden gelseydi kulağa hoş gelirdi. Jelissete'ten gelince, Ryker'ın derisi çakıl taşı gibi oldu. Hayır, Brynleigh'in Yaratıcısı'ndan hoşlanmamıştı. Umarım gelecekte onunla fazla uğraşmak zorunda kalmazlar.

Ryker merdivenlerden indi ve vampirlerin önünde durarak sağ elini uzattı. Brynleigh elini Jelissete'in elinden çekip onun elini tutarken Ryker'ın bakışlarını üzerinde tuttu.

Dokundukları anda içinden ateşli kıvılcımlar geçti. Adam kızın elini dudaklarına götürdü ve ağzını kızın solgun tenine bastırırken bakışlarını kızıdan ayırmadı.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı.

Vampiri kızardı ve onu sahneye çıkarırken kalabalıktan sevinç sesleri yükseldi.

Brynleigh, Plyana'nın önündeki yerlerini alırken kanatlarını sırtına doğru geri çekti ama gölgelerini ayaklarının etrafında tutmaya devam etti.

Ne kadar çarpıcı bir güç vizyonu.

Ryker evlenmekte olduğu kadına tamamen aşık olmuştu. Tören bir bulanıklık içinde geçerken parmakları ellerinin arkasında geziniyor, nazik daireler çiziyordu.

Yüzüklerini değiştirdiler -Ryker'ınki Brynleigh'in parmağına taktığı narin oniks yüzüğün daha kalın bir versiyonuydu- ve onları karı koca olarak resmen bağlayan yasal belgeleri imzaladılar.

Sonra Ryker'ın an geldi.

İkili Plyana'nın önünde durdu; elleri aralarındaki boşlukta birleşti.

Rahibe, "Gelini öpebilirsiniz," diye ilan etti.

Bundan sonra daha fazla şey söylemiş olabilirdi ama Ryker dikkatini vermeyi bıraktı.

Tamamen muhteşem vampirine odaklanmıştı.

Ryker Brynleigh'e doğru bir adım attı ve parmaklarını sıkıca kavrarken aralarındaki mesafeyi kapattı. Gözleri bir kez daha buluştu ve kalabalık

solup gitti.

Brynleigh başını eğdiğinde onun adını soludu. Dudakları onunkilerin üzerine indi, kendisine ait olanı tatmak için endişeli ve istekliydi.

Ağızları buluştuğu anda Ryker inledi. Bir elini Brynleigh'in boynunun arkasına kaydırarak başının arkasını nazikçe kavradı. Diğer eliyle de onu kendine yakın tuttu.

Onları ayıran her bir santim çok fazlaydı.

Ryker altı hafta boyunca Brynleigh'i görmemiş, ona dokunmamış ya da sarılmamıştı.

Bir daha asla.

Kadın onun, adam da kadınındı.

Öpüşüklerinde Brynleigh'in dudakları onunkilerin altında yumuşacıktı. Bunun bir öpücük olmasını, olacakların sözünü vermesini istemişti ama şimdi o anın içinde oldukları için duramıyordu.

Kadından yumuşak bir inilti yükseldi ve adam kadının boynunu sıkıca kavradı. Onu kendine yakın tuttu, kucaklaşırlarken başını eğdi. Dili dudaklarının kenarlarında gezindi, onu tatmaya niyetliydi.

Onun her şeyiydi. Diğer

yarısıydı.

Seçilmiş ortağı.

Karısı.

BÖLÜM 33

Çikolatalı Pasta, Mutluluk ve Şüpheler

Brynleigh yeni kocasının öpücüğünün aklını başından alacağını bilmeliydi. Ne de olsa Fae'lerle ilgili diğer her şey dünyasının eksenini kaydırmıştı, neden bu da olmasındı?

Ve bu onun beklediğinden çok daha fazlasıydı.

Ryker'ın ağzı onunkiyle birleşti. Bu sadece bir öpücük değildi. Bu bir sahiplenmeydi. Tüm dünyaya onu seçtiğini ve artık ona ait olduğunu ilan ediyordu.

Brynleigh her zaman böyle bir şeyin onu rahatsız edeceğini düşünmüştür. Ne de olsa o bir eşya değil, bir insandı. Görünüşe göre bu onu hiç rahatsız etmemişti. Ryker'da, onun kendisine ait olduğunu iddia etse bile, kendisini güvende ve sevilmiş hissetmesini sağlayan bir şeyler vardı.

Ona sahipmiş gibi onu öpmesine izin verdi çünkü belki de öyleydi. Kalbi onundu.

Yarın nihayet Ryker'a onu sevdiğini söyleyecekti. Doğru zaman gelmişti.

Tanrım, bu adamla evli olmak çok iyi hissettiriyordu. Zeki, iyi kalpli ve bir eşte aradığını bilmediği bir şekilde koruyucuydu. Dün şaraphanede, Hallie'yle yaklaşan düğünleri hakkında okullu kızlar gibi sohbet ederken Ryker ilgiliydi ama zorba değildi. Ryker'ın onu sürekli kontrol etmesi çok tatlıydı ve Brynleigh bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu.

Ryker'in dili dudaklarını yokladı ve o da ağzını açtı. Adam onun tadına baktı. Dilinin onunkine her güçlü dokunuşunda, kadın onun içinde daha da eridi. Ryker'in ceketini kavradı ve tutkuyla sarıldıklarında ona tutundu. İçini ısı kapladı ve kendini onun içinde kaybetti.

Önemli olan tek şey buydu.

Geçen hafta boyunca Brynleigh rol yapma becerilerini mükemmelleştirmişti. Jelissete ve Zanri'nin önünde, onlar Ryker'ı öldürme planlarına son şeklini verirken kayıtsızlık maskesi takmıştı. Zanri'den bir şeyler saklamak ona acı verse de River'ın itirafını açıklamamıştı. Zanri onun idarecisiydi ve son bir hafta içinde farkına varmıştı ki arkadaşındı. Ama Brynleigh onun Jelissete'e fikrini değiştirdiğini söyleme riskini göze alamazdı. Tüm eylemleri gerçekleştirmiş, bu gece, resepsiyondan sonra, hâlâ kaptanı öldürmeyi planlıyormuş gibi davranmıştı.

Ama hepsi . Bir oyun.

Ama bu öpücük? Isvana ona yardım etsin, Brynleigh şu anda rol yapmıyordu. Bu kucaklaşma gerçektir. İçinden geçen duygular gerçektir. Ettiği yeminler gerçektir. İlişkileri gerçektir.

Yalanlar üzerine inşa edilmiş bir şey ne kadar gerçek olabilirse o kadar.

Ama o ve Ryker sarsıntılı başlangıçlarını geride bırakabilirlerdi. Aşmak zorundaydılar.

Brynleigh başka bir alternatifi kabul etmezdi.

Brynleigh bu ilişki için savaşıyordu çünkü Ryker'la birlikte olması gerekiyordu. Bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu. Seçime onursuz niyetlerle girmiş olsa da, yine de Ryker'ın onun olmasını istiyordu.

Dili kızın dişlerine değdi ve kız onun adını inledi. Adamın sertliği ona doğru bastırdı ve içinden bir arzu dalgası gönderdi.

Brynleigh, Ryker'ın elbisesinin altında onu bekleyen sürprizi görmesi için sabırsızlanıyordu.

Seyircilerden biri öksürdü ve Brynleigh'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Oh, Tanrım.

Yalnız olmadıklarını tamamen unutmuştu. Ryker'ın gözlerindeki mahcup ifadeye bakılırsa, o da unutmuştu. Ayrıldılar, ağızları dolgunlaştı ve yanakları kızardı, ama Ryker onun elini tutmaya devam etti.

Rahibe Plyana yeni evli çifti incelerken eğlenmiş görünüyordu. Yanakları kızarmış ve dişleri tamamen ortaya çıkmıştı.

sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sanırım elimizde Seçimin işe yaradığına dair bir kanıt daha var."

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi ve Ryker bile kıkırdadı. Brynleigh'in göğsü ısındı ama daha gülümseyemeden ensesindeki tüyler diken diken . Başını hafifçe çevirdi ve Jelissete'in siyah gözlerinin onu delip geçtiğinden emin oldu.

Brynleigh'in midesinde endişe çalkalandı. Çok mu ileri gitmişti? Yaratıcısı Ryker'a söylediğinden daha fazla şey hissettiğini biliyor muydu? Ya-

Aslında, siktir et. Bir önemi yoktu.

Yarın güneş ufukta belirdiğinde ve Ryker hâlâ nefes aldığında Jelissete, Brynleigh'nin tüm kuralları çiğnediğini anlayacaktı. Bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Brynleigh bir yetişkindi, Yaratıcısının etrafında patronluk taslayabileceği ve her istediğini yaptırabileceği bir kukla değildi. Bu fae ile evlenmişti ve o da onundu. İyi günde de kötü günde de birbirleriyle birlikte olmaya yemin etmişlerdi. Yasanın gözleri altında birbirlerine bağlanmışlardı. seçmişlerdi ve hiç kimse, Jelissete bile onları ayıramazdı.

Plyana siyah bir bezi Brynleigh ve Ryker'ın birleşmiş ellerinin üzerine koydu. Tören neredeyse bitmek üzereydi. "Ay tanrıçası Isvana adına, sizi karı koca ilan etmek benim için büyük bir onurdur. Birliğiniz bugünden son gününüze kadar kutsanmış olsun."

Örtüyü kaldırdı ve kalabalık kükreyerek onayladı. Her şey tamamdı. Evlenmişlerdi.

Brynleigh gergin ya da korkmuş olacağını düşünmüştü ama bunun yerine midesini sıcak, bulanık bir his doldurdu. Koro'ya girdiğinde, düğün gününde böyle hissetmeyi hiç beklemiyordu.

O mutluydu.

Peri Şarabı kadehini yudumlarken Brynleigh'in kafasında hoş bir hafiflik dolaşıyordu. Ryker ve diğer vampir olmayan konuklar aperatiflerini yerken o zaten iki porsiyon kan içmişti ve konuklar akşam yemeklerinin tadını çıkarırken o pembe şaraba geçmişti.

Büyük resepsiyon salonu ona zarif, beş yıldızlı bir restoranı hatırlattı. Alçakta asılı avizeler mekana ışık saçıyor. Kirli beyaz

Masa örtüleri yuvarlak masaları kaplıyordu. Gizli hoparlörlerden klasik müzik sesleri yükseliyordu. Siyahlar giymiş servis elemanları bol miktarda yiyecek ve içecek getirdi. Pencereler çıplaktı ve ay ışığı bu neşeli olay için romantik bir ortam sağlıyordu.

Brynleigh ve Ryker yüksek bir masada birlikte oturuyorlardı, sadece ikisi vardı. Aileleri ve arkadaşlarının yanı sıra konuklar ve birkaç gizli muhafız da salonun dört bir yanına dağılmıştı.

Jelisette resepsiyon alanının arka tarafında durmuş, gölgeler içinde bir adamla konuşuyordu ama Brynleigh henüz Zanri'yi görmemişti. Arkadaşına bir davetiye verilmesini sağladığından beri bu garipti. Ne de olsa düğüne davet edeceği bir ailesi yoktu. Burada olmaması canını yakmıştı.

Bundan daha önemli ne olabilir?

Sıcak bir el Brynleigh'in kalçasına indi ve dikkatini Ryker'a çekti. Gözlerinin kenarları kırıştı ve bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "İyi misin tatlım?"

Tanrım, bu adam çok düşünceliydi. Onu kontrol etmesi hoşuna .

Şarabını yudumlarken dürüstçe "Evet," diye cevap verdi.

Zanri'nin burada olmaması onu rahatsız ediyordu ama onun yokluğunun gecesini mahvetmesine izin vermeyecekti. Yanındaki bu harika adam onun kocasıydı ve düğünlerinin her saniyesinin tadını çıkaracaktı.

"İyiden de öte." Brynleigh *kıkırdadı*, ki bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Açıkçası rahatsız ediciydi. "Çok mutluyum. Hatta memnunum."

Ağzını kapatan Brynleigh elindeki bardağa baktı. Belki de yeterince içmişti. Peri Şarabı'nın en ağzı sıkı vampirlerin bile dilini gevşettiğini herkes .

Kocasının içinden derin, iç ısıtan bir kıkırdama geçti. "Ben de."

Tanıdık bir çift beyaz kanat Brynleigh'in dikkatini çekti. Hallie aceleyle masalarına doğru ilerledi. Seçimin temasını anımsatan yakut rengi güzel bir kokteyl elbisesi ve ona uygun topuklu ayakkabılar giymişti. Therian nişanlısını takip ederken elleri cebinde arkalarından geliyordu. Çok daha iri olan ejderha şekil değiştiren, partnerini cüceleştiriyordu ama birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. Tıpkı Brynleigh ve Ryker gibi. Cennette yapılmış eşleşmeler.

Brynleigh, Peri Şarabı sayesinde hafifçe sallanarak ayağa kalktı ve Hallie'ye sarıldı. "Gelebilmene çok sevindim. Burada bir arkadaşının olması çok güzel."

Servet Elfi gülümsedi. "Düğününüz çok güzeldi."

"Seninki için heyecanlı mısın?" Üç gün sonra gerçekleşecekti. Brynleigh, Ryker'la balayına çıkmadan önce katılmayı dört gözle bekliyordu.

Hallie'nin yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Evet, öyleyim." Arkasından Therian'a baktı. "Evlenmek için sabırsızlanıyoruz, değil mi?"

Therian eğildi ve Hallie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Doğru, aşkım." Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Düğün çok iyi geçti."

"Teşekkür ederim," dedi Brynleigh. O ve Ryker'ın asıl planlamayla pek bir ilgisi olmasa da, Şansölye tarafından sağlanan düğün planlayıcısı onların önerilerini dinlemişti. Brynleigh bu günü sonsuza dek hatırlayacaktı.

"Elbette." Therian Ryker'a baktı. "Kaptan, konuşabilir miyiz?"

Ryker ayağa kalktı ve Brynleigh'e baktı, gözlerinde dile getirilmemiş bir soru vardı.

Sakıncası var mı?

"yok," diye onu temin etti.

Ağzını onunkinin üzerine eğerek bir öpücük çaldı. "Hemen döneceğim." Parmağını kızın köprücük kemiğinde gezdirdi ve içinden kıvılcımlar çıkmasına neden oldu. "Beni bekleyecek misin?"

Dudaklarında bir gülümseme dans etti. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Ryker, Therian'la birlikte masadan uzaklaşırken onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Therian boynunu ovuşturdu. "Ekibimden bir mesaj aldım. İsyancılarla ilgili haberler var. Onlar..."

Sesi alçak bir fısıltıya dönüştü, Brynleigh'in bile duyamayacağı kadar sessizdi. Duymaya da çalışmadı. Ryker'a konuşmayı daha sonra soracaktı. Ryker'ın ona anlatabileceklerini anlatacağından emindi.

Tekrar arkadaşına döndü. "Gelebildiğine çok sevindim, Hallie."

Zanri'nin aksine. Arkadaşının yokluğunu düşünmemeye çalıştı çünkü bu onu sinirlendiriyordu.

"Çok güzel bir gelin olmuşsun." Hallie takdirle elini Brynleigh'in elbisesinde gezdirdi. "Bu kesinlikle göz kamaştırıcı."

Öyleydi. Brynleigh elbiseyi rafta gördüğü anda onun olduğunu anlamıştı.

"Teşekkür ederim." Brynleigh kalçalarını oynattı, elbisesi etrafında sallanıyordu. Evet, şarap kesinlikle aklını başından alıyordu. "İsvana benim seçimimi kutsadı. Bazen bunun bir rüya olduğunu hissediyorum, biliyor musun?"

Bu sonucu asla tahmin edemezdi.

Hallie başını iki yana salladı ve bir ayağından diğerine geçti. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Therian'a bakınca evleneceğimize inanamıyorum. Bu kadar iyi çalışmamız delilik. Bu mantıklı mı?"

Kesinlikle. Brynleigh artık Ryker'sız bir hayat düşünemiyordu.

"Sanki aynı bütünün iki yarısı gibisiniz."

"Evet," diye nefes aldı Hallie. "Kesinlikle. Bunu aileme açıklamaya çalıştım ama bana deliymişim gibi baktılar. Ama onlar Seçim'de değillerdi. Bizim kurduğumuz bağlantıları anlamıyorlar."

Brynleigh omzunun üzerinden yeni kocasının Therian'ın sırtını sıvazladığı yere baktı.

"Tamamen anlıyorum." Hallie'nin elini kendi elinin içine aldı ve arkadaşına doğru bir adım attı. "Sanki bir şeyleri özlüyordun ama onlar tam karşına çıkana kadar bunun ne olduğunu bilmiyordun."

"Evet, bu!" Hallie'nin yüzü güldü ve kanatları çırpındı.

İkili birkaç dakika daha sohbet etti, aralarındaki hava hafifti, sonra bir garson gelip yanlarındaki masaya kocaman bir dilim çikolatalı kek bıraktı.

Brynleigh ona baktı. İnsanlık günlerinden özlediği onca yiyecek arasında -ve birçoğu vardı- en büyüğü pastaydı. Pastanın her türlüsüne bayılırdı ama çikolata en sevdiği idi.

Belki de bunu istemekle hata etmişti çünkü bu çok lezzetli görünüyordu. Yemyeşil, bitter çikolatalı sünger, kalın kahverengi krema kıvrımlarıyla kaplıydı ve yıllardır gördüğü en davetkâr yiyecekti.

Gördüğü manzara karşısında ağzı sulandı. Mantıken, bir ısırık alırsa tadının kül gibi olacağını biliyordu ama *çok* güzel görünüyordu. Keşke Ryker'la randevusunda yediği şahane kanlı yemeği yapan şeften tarifini isteseydi.

Ryker elini Brynleigh'in beline doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Geri döndüm," diye mırıldandı.

Hemen rahatladı ve ona yaslandı. İlişkilerinin büyük bölümünde onu öldürmeyi planladığı düşünüldüğünde, onun varlığında bu kadar rahat hissetmesi delilikti ama adamın ruhu onu çağırıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Onu alnından öptü. "Endişelenecek bir şey yok. Söz veriyorum, gecenin geri kalanında seninim."

Bu sözler onu başka hiçbir şeyin memnun etmediği bir şekilde memnun etti. O

onu memnun etti. Onun bir canavar olduğunu nasıl düşünebilirdi ki?

Therian Hallie'nin elini tuttu. "Benimle dans eder misin?"

Servet Elfi sıırttı. "Çok isterim." Hallie yeni evli çifte baktı, gözlerinde bilmiş bir pırıltı vardı. "Gecenizin tadını çıkarın."

Brynleigh arkadaşına göz kırptı. "Oh, yapacağız."

Brynleigh'in bu resepsiyondan ayrılmak ve kocasıyla yalnız kalmak için sabırsızlandığını söylemek çok hafif kalır.

Ryker bir centilmen gibi Brynleigh'nin koltuğunu onun için çekti. Brynleigh oturdu ve kan şarabı kadehini aldı. "Bu da neydi şimdi?" diye fısıldadı.

Ryker tabağın üzerine uzanarak bir parça kek kesti. "İsyancılar yine harekete geçti," diye mırıldandı. "İşe erken çağrılabilirim."

Brynleigh durumun böyle olabileceğinden şüphelenmişti. Ama bunun sonucunda midesine saplanan hayal kırıklığının acısını tahmin edememişti. Bu, Making'den beri hissetmediği garip bir duyguydu. "Oh. Tamam. Anlıyorum. Dikkatli olacaksın, değil mi?"

Ryker'ın işi tehlikeliydi ama o güçlüydü. Elbette ona bir şey olmazdı.

Eli onun elinin etrafında kıvrıldı. "Bana bak, tatlım." Kızın gözleri üzerinde olana kadar bekledi. "Güvende olacağım. Her zaman güvendedeyim. Askerlerim en iyileridir çünkü benim ekibim bir ailedir. Hiç kimse korumasız değildir. Ben onların arkasını kollarım, onlar da benim."

Mantiken bunu biliyordu. En başta Seçime girmesinin nedeni Ryker'ı yalnız yakalamaktı. Mantıksız bir şekilde, birlikte olamayacakları için onun gitmesini istemiyordu.

Bu çok saçmaydı.

Onun nesi vardı? Brynleigh'in her gün, her dakika kocasının yanında olması gerekmiyordu. Bu aslında imkânsızdı. Birlikte Bağlı değillerdi ve ayrıca, mahremiyetinden hoşlanıyordu.

Peri Şarabı olmalı. Kadehi itti, bir yudum daha içmemeye kararlıydı. Bu onu sanrılara sürüklüyordu.

Resepsiyon salonunda bir bıçak cama vurdu. "Öp!" diye bağırdı bir kadın.

Tüm bu saçma sapan duygulardan uzaklaşmak için. Isvana'ya teşekkür et.

Brynleigh'in dudakları, daha fazla insan kucaklaşmaları için çağrıda bulunan ilahiyi duyunca seğirdi. Geçmişte düğün geleneklerinden pek hoşlanmamıştı ama bunun hiç de zor olmadığını kabul etmek zorundaydı.

Ryker Brynleigh'e döndü, elini sıkarken gözleri parlıyordu. Bakışları Brynleigh'in dudaklarına takıldı ve her ikisinden de baş döndürücü bir arzu kokusu yayıldı. Bazen duyuları gelişmiş bir vampir olmak güzeldi çünkü Brynleigh onun kendisini istediği kadar Ryker'ın da kendisini istediğini şüphesiz biliyordu.

"İstiyor musun?" diye sordu.

Bundan çok daha fazlasını yapmak istiyordu ama şimdilik bununla yetinecekti. "Yani, kalabalık bunu talep ediyor, Ry. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz."

Sırıttı, "O zaman sanırım yapmalıyız."

Ağzını onunkine doğru indirdi. Öpüşmeleri yumuşak ya da nazik değildi, ama yeni kocasıyla ilgili çok az şey öyleydi. Dudaklar, diller ve dişlerle doluydu. Adamın ağzı sanki yıllarca onu en etkili ve tutkulu şekilde nasıl öpebileceğini araştırmış gibi kadınıninkini okşuyordu.

Ryker'la birbirlerini sadece birkaç aydır tanıyor olmalarını imkânsız kılan da bu gibi küçük anlardı. Birbirlerine o kadar iyi uyuyorlardı ki; sanki hep böyle olmaları gerekiyordu.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Ryker'ın ağzı kızın kulağına gitti. Sıcak nefesi tenine değdi ve "Yakında" diye fısıldadı.

Tek bir kelime. Olacaklara dair bir söz. Ve tanrılar, Brynleigh bekleyemedi. Cevap veremeden -ya da yeni kocasını otel odalarına ulaşmak için aceleyle Boşluk'tan geçiremeden- bir sürü siyah gölge yanı başında yere yığıldı.

Yaratıcısı yanında belirmeden önce Brynleigh' sahip olduğu tek uyarı buydu. Jelissete'in siyah elbisesi Brynleigh'in gelinliğiyle ölümcül bir tezat oluşturacak şekilde vücuduna .

Jelissete yavrusunun bakışlarıyla karşılaştı ve sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı.

Brynleigh başını eğdi, bu hareket sadece en anlayışlı vampirin fark edebileceği kadar inceydi. Bu anı tahmin etmişti ama yine de midesi düğüm düğüm olmuştu.

Brynleigh eğilerek dudaklarını Ryker'ın yanağına değdirdi ve "Yakında döneceğim," diye fısıldadı.

Son bir kez rol yapmak zorundaydı. İkisinin de iyiliği için.

Ryker'ın başparmağı elinin arkasını okşadı. "Seni özleyeceğim."

Midesinde Peri Şarabı ile hiçbir ilgisi olmayan kabarcıklar yükseldi.

Bir hafta önce Brynleigh bu duyguları bastırabilirdi ama artık değil. Şimdi, sadece bu sözlerdeki gerçeğin onu yıkamasına izin verdi. O

onu özleyecekti, o da onu özleyecekti.

Yarın, güneş doğduğunda ve görevinde resmen başarısız olduğunda, bu duyguyu paketinden çıkaracak ve ona bir isim verecekti.

İyi, eski moda kan şarabından son bir yudum alarak - dürüst olmak gerekirse bu daha çok bir yudumdu - Brynleigh ayağa kalktı.

Sabit bacakları üzerinde süzülerek baş masadan resepsiyon salonunun arka tarafına yakın gölgeli bir oyuğa doğru ilerledi. Yanında yürürken Jelissete'in topukları tıkırdadı.

İki kadın da konuşmadı.

Yalnız kaldıklarında Jelissete elini büktü. Gölgele avuçlarından kaydı ve yaşlı vampir etraflarında bir gizlilik kalkanı oluştururken, Yaratıcısının büyüünün tanıdık ürpertisi Brynleigh'in üzerine yayıldı. Diğerleri onları görebilecek ama sözlerini duyamayacaklardı.

Brynleigh Jelissete'le birlikte sayısız koğuştta bulunmuştu ama ilk kez Yaratıcısı'yla bu kadar dar bir alanda bulunmaktan dolayı midesinde bir huzursuzluk hissetti. Jelissete'in tehlikeli olduğunu her zaman biliyordu ama fırtınayla ilgili gerçeği öğrendiğinden beri Yaratıcısının başka neler sakladığını merak ediyordu.

Ama şimdi soru sorma zamanı değildi. Bu, Brynleigh'in kocasıyla birlikte ayrılıp geceyi huzur içinde geçirmesinden önceki son sınavdı.

Sınavı başarıyla geçmek zorundaydı. Jelissete tehlikeli, eski bir vampirdi ve eğer soyunun ne planladığını bilseydi...

Bilemezdi.

Brynleigh kocasını hayatta tutmaya karar vermişti ve sonuçlarına yarın katlanacaktı. Belki Zanri düğününü kaçırmasının bedeli olarak iyi bir hikâye geliştirmesine yardımcı olabilirdi.

"Hazır mısın?" Jelissete'in buz gibi ses tonu yüzündeki donuk ve karanlık ifadeyle uyumluydu.

Brynleigh içinden asla hazır olamayacağını haykırıyordu. Jelissete'in bu eylem konusunda neden ısrarcı olduğunu merak ederek bir düzine soru sordu. Chavin'i yok eden River olduğu halde neden Brynleigh'yi Ryker'ı öldürmesi için zorluyordu? Jelissete, Brynleigh'nin bilmediği neyi biliyordu?

Brynleigh dışarıda boş bir maske takıyordu. Hızlıca başını salladı. "Evet, hanımefendi. Benim."

Jelissete'in yüzüne, her türlü nezaketten yoksun olsa da, bir gülümsemenin kuzeni yayıldı. "Bir şeyden şüpheleniyor mu?"

Brynleigh dönüp Ryker'a bakmaya cesaret etti. Atlas onun koltuğundaydı ve iki adam dostça sohbet ediyordu. Su fae'si Brynleigh'nin bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalıydı ki omzunun üzerinden baktı. Onunla göz göze geldi ve el salladı. O da gülümsedi.

"Hiçbir şey. Rolümü mükemmel bir şekilde oynadım."

Jelisette, Brynleigh'i genç vampir ilginç bir böcekmiş ve onu ezip ezmeye karar veriyormuş gibi inceledi. Brynleigh nefesini tuttu ve heykel gibi hareketsiz kalarak, Maker'ına yalan söylediğinden şüphelenmesi için herhangi bir sebep vermek istemedi. Nefesini tutarak gözlerini önüne dikti ve beklerken yüzünü soğukkanlı tuttu.

Jelisette'in çelik bakışları Brynleigh'in her santimetrekaresinde gezinirken saatler geçmiş gibi geldi ve yaşlı vampir sertçe başını salladı. "Anlıyorum."

Brynleigh nefes verdi ve omuzları gevşedi. Başardı. Yaratıcısını kandırmıştı. "Her şey yolunda."

"Güzel." Jelissete'in kırmızı dudakları kıvrıldı ve bir an için dişlerini gösterdi. "Acı verici olsun."

Görünüşe göre bu onun vedasıydı. Jelissete parmaklarını tekrar büktü ve gölgeleri tekrar kendi içine çekti. Bir kalp atışı sonra, bir gölge bulutunun içinde kayboldu. O kadar hızlı gitti ki Brynleigh'in Zanri'yi sormaya fırsatı olmadı. Belki de şekil değiştiren hastaydı.

Brynleigh, yarına kadar bekleyebileceğine karar vermeden önce telefonunu bulup arkadaşını aramayı aklından geçirdi. Ne de olsa bu gece kendisi ve kocası içindi. Sabaha kadar kendilerini oyalayacak pek çok yol bulabileceklerinden emindi.

Ve sonra Brynleigh yaptıklarının ya da yapmadıklarının sonuçlarıyla uğraşacaktı. Ama şu anda bunun için endişelenmiyordu.

Neden yarının sorunlarını bugünden ödünç alalım?

BÖLÜM 34

Onlar Bir Çiftti

TRyker ve karısı son bir kez dans ettiklerinde parti hâlâ devam ediyordu. Sunucuların son tabağı kaldırmasının üzerinden saatler geçmişti ve yaşlı fae'lerin ve diğer parti konuklarının çoğu çoktan ayrılmıştı.

Vampirinin iki sol ayağı olması Ryker'ı çok eğlendirmişti. Karısı kadar beceriksiz biriyle hiç dans etmemişti. Karısı birçok kez onun üzerine basmıştı ama Ryker'ın umurunda değildi. Yanaklarının kızarması çok güzeldi ve gece boyunca düzinelerce öpücük çalmıştı.

Artık her şey bitmişti. Obsidyen Kumları sağ olsun, olay çıkarmadan ayrılabilirdiler.

Müzik daha neşeli bir melodiye geçerken Ryker gelinini dans pistinden çekti. Yakınlardaki bir sütuna yaslanmış bir muhafız, parti misafirlerinin arasına karışmayı başaramamıştı. Ryker karısını dans pistinden uzaklaştırırken gözlerini kaçırdı.

Brynleigh her zaman güzeldi ama bu gece bambaşka bir şeydi. Ryker ona daha fazla aşık olmanın mümkün olduğunu düşünmemişti ama bu gece onu dünkünden daha fazla sevdiğinden emindi. Solgun yanakları kızarmış, altın sarısı saçları yüzünü çerçevelemiş ve siyah gözleri beyaz elbisesiyle çarpıcı bir kontrast oluşturmuştu. Karısı çok zarifti.

Ryker kollarını Brynleigh'in başının üzerinde birleştirerek onu duvara sıkıştırdı. Vücudunu onu gözden saklamak için kullanarak eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Nasıl hissediyorsunuz Bayan Waterborn?"

Tanrım, bu sözler midесinin zıplamasına ve yüzünde bir sırıtış belirmesine neden oldu. Sonunda onun olmuştu.

"Bilmiyorum." Brynleigh'in siyah gözleri parıladı ve onun ne dediğini bildiğini hissetti. "Yorgun olup olmadığını mı soruyorsun?"

Kıkırdadı, çenesini öptü, sonra kulak memesini dişledi. "Belki."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Ne yazık ki, size üzülerek söylüyorum ki en ufak bir yorgunluğum yok."

"Yazık," diye mırıldandı boynunu öpmeden önce. Nefes nefese kaldı ve ona daha fazla yer açmak için başını geriye doğru eğdi. "Seni yorgun olmaya ikna edebilir miyim?" diye sordu.

Ceketinin önünü kavradı ve onu öperken orada tuttu. "Beni her şeyi yapmaya ikna edebileceğinden oldukça eminim, Ry."

O isim. Kendini dizginlemesinin son kısıntısını da kopardı -gerçi geriye pek bir şey kalmamıştı.

"Güzel, o zaman gidiyoruz." Ryker'ın ağzı karısının boğazına son bir kez değdikten sonra doğruldu ve onu kollarının arasına alıp gelin gibi sarıldı. Kadın güldü, Ryker'ın kucağına yerleşirken topukları havada tekmeleniyordu.

"Yürüeyebilirim," diye zayıf bir itirazda bulundu.

"Biliyorum." Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Seni taşımak istiyorum." Bundan sonra tartışmadı.

Ayrılmak hızlı ve acısız bir olaydı. Ryker önce Nikhail ve Atlas'a veda etti. İki adam tanımadığı üç esmer fae ile flört ediyordu. Sonra kız kardeşini aradı. River bir masada tek başına oturmuş, bir kadeh şarap içiyordu. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve el salladı.

Ryker, resepsiyonun yapıldığı otelde kendisi ve Brynleigh için bir oda ayırtacak kadar ileri görüşlü olduğu için minnettardı. Marlowe bir köpek kulübesinde kalıyordu, bu yüzden eve acele etmelerine gerek yoktu. Koridorda kıkırdayan çiftlerin yanından geçip asansörü beklemeleri için geçen beş dakika onlara bir ömür gibi gelmişti.

Brynleigh çelik kutuya adımını atar atmaz onun boynunu öpmeye başladığından beri yolculuk daha iyi geçmedi, tıpkı daha önce onunkine yaptığı gibi. Brynleigh'in dudakları onun teniyle her buluştuğunda, adamın görüşü bulanıklaşıyor ve bacakları titriyordu.

Tanrılar aşkına, ona ihtiyacı vardı.

Sonunda asansörün sesi duyuldu ve çatı katının kapıları açıldı. Bu kattaki iki odadan biri olan balayı süiti bir düğün hediyesiydi.

Therian ve Hallie'nin düğününe katıldıktan sonra eşiyle birlikte Kuzey Bölgesi'ne yapacakları bir ay sürecek seyahat de ailesinden gelmişti.

"Buradayız," dedi huysuzca.

Buna karşılık Brynleigh dişlerini onun boynunda gezdirdi. Aman Tanrım. titreme geçti. Onu kollarının arasında kaydıran Ryker elini cebine attı ve daha önce kendisine verilen küçük anahtar kartını aradı.

"Böyle devam edersen odanın içine giremeyiz," diye uyardı onu kısık sesle.

"Bu... seni rahatsız mı ediyor?" Tekrar boynunu ısırdı.

İnledi, koridorda tökezleyerek ilerledi ve kartla oynamaya başladı. "Bu... fena değil," diye kelimeleri biraz saygın bir sesle zorlayarak çıkarmayı başardı.

Kendi kendine gülen vampir, sonunda anahtarı çalıştırana kadar keyifli işkencesine devam etti. Kapı bipledi ve sonra açıldı.

Ryker Brynleigh'i eşikten geçirdi ve kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. Brynleigh'i ayağa kaldırmadan önce kilit sesini dinledi. "Bir dakika tatlım. Etrafa bakmam gerek."

Şimdi bile, askeri eğitimi onunla birlikte kaldı.

Brynleigh, açık pencereden içeri giren ay ışığının rehberliğinde otel süitinin her santimini incelerken gözlerinde eğlenen bir bakışla onu izledi. Dağ gibi yastıkları, kırmızı yorganı ve etrafa saçılmış gül yapraklarıyla kral yatağının altına baktı. Sonra dolapları ve balkonu kontrol etti. Bunların boş olduğundan emin olduktan sonra banyoya gitti. Kocaman bir küvet ve iki kişiye yetecek büyüklükte bir duş vardı, daha sonra bundan yararlanmayı planlıyordu. Oda boştu.

Kapıya doğru yürüdü ve sürgüyü çevirdi. "Her şey yolunda."

Tam arkasını dönecekti ki, narin bir el sırtından aşağı indi.

"Benim bir vampir olduğumun farkındasın, değil mi?" Brynleigh onun boynunun diğer tarafını öptü ve dişleri derisini sıyrırken titredi. Onu ısırsa nasıl olurdu? "Eğer bir tehdit varsa kendi başımın çaresine bakabilirim."

Onun tehlikeli bir durumda olduğu düşüncesiyle içindeki ilkel bir şey kükredi.

Ryker onun elini kendi eliyle tuttu ve yüzünü ona çevirdi. "Güçlü olduğumu biliyorum." Ryker onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı.

Onu incelerken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ama seninle ilgilenmek istiyorum. Bu benim doğamın bir parçası. Bunu yapmama izin verecek misin?"

Sevdiklerine bakmak Ryker için külfetli bir iş değildi. Sevgisini bu şekilde gösteriyordu. River için hayatı boyunca bunu yapmıştı ve Brynleigh için de aynısını planlıyordu.

Onu incelerken uzun bir an geçti. Vampiri güçlüydü -kısmen bu yüzden onu seçmişti- ama bu onu koruma ihtiyacından vazgeçeceği anlamına gelmiyordu.

"Bana bakabilirsin. Bu... benimle ilgilenmesine izin vermek şöyle dursun, onları içeri alma konusunda bile pek iyi değilim. Ama senin için deneyeceğim." Brynleigh'in yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Senin için her şeyi yaparım."

"Teşekkür ederim, tatlım." Onu usulca öptü. "Bu gece sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aslında bir şey var." Elini çekiştirerek onu odanın ortasına götürdü, sonra bıraktı ve sırtı ona dönük olacak şekilde arkasını döndü. Tırnağının yarısı büyüklüğündeki minik inci düğmeler omurgasından yukarı doğru uzanıyordu.

Omzunun üzerinden baktı. "Bundan kurtulmama yardım etmek ister misin?" "Memnuniyetle," diye homurdandı Ryker.

Bu elbiseyi ilk gördüğü andan itibaren üzerinden çıkarmak istemişti. Elbise çok güzeldi ama üzerinde bir kese kâğıdı da olabilirdi ve bu onun umurunda olmazdı. Sevdigi şey ne giydiği ya da saçını nasıl şekillendirdiği değil, tüm bunların altındaki kadındı.

"Teşekkür ederim." Brynleigh kollarını önünde kavuşturdu. "Düğmeleri yapmak River'ın yarım saatini aldı. Ufak tefek şeyler."

Ryker söylenmemiş meydan okumayı kabul ederek homurdandı. "Seni temin ederim ki bu elbiseyi sana bundan daha kısa sürede getireceğim."

Mecbur kalırsa söküp atardı. Yine de henüz bu tür önlemlere başvurmuyacaktı. Kararlı ve hızlı bir şekilde çalışarak düğmeleri teker teker çözdü. Heyecan damarlarında fokurduyordu ve kendini Kış Gündönümü sabahında hediyelerini yırtıp açan bir çocuk gibi hissediyordu.

Düğmeler yavaşça düşerek Brynleigh'in tenini ortaya çıkardı.

Kusursuzdu. Her santimi, her çili, her parçası Tanrı'nın lanetlediği mükemmellikteydi.

Kıkırdadı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Teşekkür ederim Ryker."

Yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. Utangaç bir şekilde gülümseyerek devam etti. İnci sırasının yarısına geldiğinde, kenarına oturdu.

yatağa uzandı. Brynleigh onunla birlikte yer değiştirdi ve o çalışırken sessiz kaldı.

Beklenti havayı kalınlaştırdı, her bir düğme hareketiyle daha da güçlendi. *Yakında*, her kalp atışı bunu söylüyor gibiydi. *Yakında, yakında, yakında.*

Heves, parmaklarını daha da hızlı hareket ettirdi ve sonunda son düğme de koptu. Elbise esneyerek Brynleigh'in sırtını boynundan kışının kabarıklığına kadar ortaya çıkardı.

Ryker önündeki güzelliği takdir edecek zaman bulamadı çünkü Brynleigh kollarını kaldırdı. Elbise ağaçtan düşen kar gibi yere düştü.

Ryker'ın çenesi düştü ve "Siktir" diye nefes aldı.

Karısı tamamen çıplaktı, güzel vücudu onun görmesi için sergileniyordu.

Ryker pek çok kadınla birlikte olmuştu ve güzelliği herkes kadar takdir ediyordu ama Brynleigh kadar inanılmaz birini daha önce hiç görmemişti. Vücudu kıvrımlıydı, sanki onun için yaratılmış gibi mükemmel bir orantıya sahipti.

Onun çarpıcı görüntüsü karşısında inledi, bunun gerçek olduğuna inanamıyordu.

Vampiri utangaç değildi. Omzunun üzerinden bakıp bilmiş bir kaş kaldırmadan önce ona kendisini görmeye alışması için ancak bir dakika verdi. "Olamaz," dedi nazlı nazlı. "Elbisemin altına bir şey giymediğimi söylemeyi unuttum mu?"

Ryker elini yüzünde gezdirdi. Hayır, bunu ona söyleseydi hatırlardı. Başka hiçbir şeye konsantre olamazdı.

"Bütün gün mü?" diye sordu, görünüşe göre en basit kelimelerden başka bir şey söyleyemiyordu. Beyni kısa devre yapıyordu.

"Bütün gün." Omzunun üzerinden bir süre daha onu inceledi. "Arkamı dönersem bayılır mısın?"

Muhtemelen. Bu noktada, parmaklarını hissedebildiğinden tam olarak emin değildi.

Tüm kanı merkezine doğru akıyordu.

"Yapmamaya çalışacağım." Birlikte geçirecekleri ilk gecenin tek bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

Brynleigh elbisenin içinden çıktı. Gölgeler ellerinden kaydı, giysiyi kaldırıp köşedeki koltuğun arkasına yerleştirdi.

"İyi numara," dedi, hâlâ sözcükleri bulmakta zorlanıyordu.

"Sadece benim değil." Sırtı ona dönük olmasına rağmen sesindeki gülümsemeyi duydu. Altın rengi bukleleri sırtından aŗaęı dklene kadar sağındaki tokaları ustalıkla teker teker çıkardı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve saçlarını salladı.

Sonra Brynleigh yavaŗa arkasını döndü.

Ryker kendini tutamayıp karısına baktı. Bir kere, yatakta oturduğu için göğüsleri yüzüyle aynı hizadaydı. Aktif olarak onlara bakmaya alıŗıyor gibi değildi. Bakıŗlarını davet ediyorlardı. Bir diğeri, durmak istemiyordu.

nndeki güzel manzarayı seyrederken parmakları yorganın etrafında kıvrıldı. Sadece onun için yaratılmıŗ bir Şekilde büyüleyici bir çekiciliğe sahipti. Onun tek bir parçasını bile deęiŗtiremezdi.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçtikten sonra Brynleigh, "Bir Şey söyle," diye fısıldadı.

Kendini ayağa kaldırdı ve aralarındaki mesafeyi yarıya indirdi.

Kadının ellerini avuçlarının içine alarak, ağzını onunkinin üzerinde gezinene kadar alçalttı. "Tek kelimeyle mkemmelsin," diye homurdandı Ryker.

Brynleigh nefesini tuttu, bakıŗları onunkileri arıyordu. "Gerçekten mi?"

Belki de vampiri biraz utangaçtı. İlginç. Bu hiç uygun olmazdı. Ryker'ın son iki aydır sevmeye baŗladığı kadın hiç de çekingen değildi. Onu kendisiyle oynamaya çekmek istiyordu.

"Gerçekten mi?" Ryker'ın nefesi Brynleigh'in ağzının üzerinde alaycı bir Şekilde gezindi. "Seni pebilir miyim?"

Kadın onayını mırıldandı ve sonra adamın ağzı onunkinin üzerindeydi. Tapınaktaki nceki öpücük gibi, bu öpücük de iddialı, güçlü ve yoğun bir özlemle doluydu. O pcğn aksine, Ryker'ın durmaya niyeti yoktu.

Brynleigh'in sesini ilk duyduğundan beri hissettiği her Şeyi bu kucaklaŗmaya döktü ve onu ne kadar istediğini tam olarak bilmesini sağladı. Ellerinden biri kızın saçlarına dolandı ve onu kendine çekti. Gğslerinin uçları hâlâ giyinik olan göğüsüne değdi ve sertleŗti.

Kahretsin, çok duyarlıydı. Onu öpmeye devam ederken, diğer elini aralarına soktu ve meme ucunu parmaklarının arasında nazikçe yuvarladı.

Nefesi kesildi.

"ok güzel." Dudaklarına tekrar sahip olmadan önce bu kelimeyi ağzının içinde mırıldanacak kadar uzun süre pŗmelerine ara verdi. Bir dahaki sefere nefes aldığında, "İnanılmaz." diye ekledi.

Kadın adamın kollarında gevşedi ama adamın onunla işi henüz bitmemişti.
Kız inledi.

Dilini kızın ağzına soktu.

Ağızları birbirine kaynaştı.

Brynleigh' ona karşı erime şeklinden cesaret alan Ryker, dilini bir dişin keskin ucuna değdirdi.

Titredi.

Oh, onun içindeyken bunu yapmasını istiyordu.

Brynleigh onun gömleğini çekiştirdi. "Çıkar şunu" diyecek kadar uzun süre dudaklarını onunkilerden ayırdı.

İşte oradaydı.

"Memnuniyetle." Ryker bir adım uzaklaştı, vücudu aralarındaki mesafenin yasını tutarken takım elbisesinin ceketini çıkardı. "Başka bir şey var mı?"

Brynleigh yatağın kenarındaki yerini aldı. "Pantolonu da."

Mutlu bir şekilde onlardan da kurtuldu. Birkaç dakika içinde üzerinde siyah boxerden başka bir şey yoktu.

"Bekle" dediğinde parmakları bel kemerindeydi. Ryker anında durdu, bakışları onunkilere döndü. "Evet?" Ayağa kalktı ve ona doğru uzandı. "Alabilir miyim?"

Yutkundu, birden kendini yeniden on beş yaşındaymış gibi hissetti. "Elbette," diye mırıldandı. "Bana istediğin gibi dokunabilirsin."

Bu en tatlı işkence olacaktı ve ona isteyerek boyun eğecekti.
Şimdilik.

Brynleigh gülümsedi ve iki parmağını lastiğin içine soktu. İç çamaşırını çekiştirirken siyah gözleri parlıyordu.

Orada durmuş, kızın her şeyini görmesine izin veriyordu.

"Oh, Tanrım." Dudaklarını yaladı ve adamın sertleşmiş boyuna baktı.

Sadece bunu görmek bile Ryker'ı sınıra yaklaştırmaya yetmişti. Kıyafetlerinden sıyrıldı ve vampirine yaklaşırken onları duvara fırlattı. "Brynleigh, seni istiyorum."

Nazlanmanın sırası değildi. Beklemek için yeterince zaman harcamışlardı. Kalbi güm güm atıyor ve damarlarında bir şeylere ihtiyaç duyuyordu.

Mırıldandı, "Ben de seni istiyorum. Düşündüğümünden çok daha fazla."

Onu öperken göğsünde sıcaklık kıvılcımları çaktı. Uzun zamandır saklı keşfederken diller, dişler ve gezinen ellerden oluşan bir arapsaçına dönüştüler.

Kadın inledi.

O inledi.

Dudaklarını ısırđı, dişleri alaycı bir şekilde onu sıyırdı ama asla ısırmadı. Göğsünü avuçladı, meme ucunu parmaklarının arasında yuvarladı.

Eli aralarından kaydı. Parmakları adamın sikini sıyırdı ve adamın beyninde kalan kan resmen çekip gitti.

Ryker kapüşonlu gözlerle Brynleigh'e bakarken öpücükten ayrıldı.

"Bunu beğendin mi?" diye sordu usulca.

Nefes almak için havaya ihtiyacı var mıydı? Damarlarında su akıyor muydu? Bu kadına tamamen aşık mıydı?

"Kahrolası evet," diye inledi, hem sonsuza dek devam etmesini istiyor hem de kendini tamamen aptal durumuna düşürmeden önce durmasına ihtiyaç duyuyordu.

Sanki onun aklının nereye gittiğini biliyormuş gibi kıkırdadı.

"Yeter." Ryker daha fazla dayanamadı. Kadının kalçalarını kavradı ve hızlı bir manevrayla ikisini de yatağın ortasına indirdi.

Brynleigh sanki az önce adamın siki ellerinde değilmiş gibi masumca göz kırptı. "Sorun nedir?"

Bu vampir onun ölümü olacaktı. Bunu şimdi hissedebiliyordu. Ama eğer onunla birlikte olabilecekse, mutlu bir adam olarak ölmekten de mutluluk duyacaktı.

Kadın ona tekrar dokunmak istercesine yatağın öbür ucuna uzandı ve adam homurdandı. Bir eliyle kadının iki bileğini yakalayıp başının üzerine kaldırdı ve orada tuttu. Önünde uzanmış yatağa uygun görünüyordu.

Onun her bir parçasını yalamak, emmek ve tatmak istiyordu.

"Bana böyle dokunmaya devam edersen, bu iş başlamadan biter," diye uyardı.

"Öyle mi?" Kaşları kalktı ve Ryker, Brynleigh'in gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdiğine yemin edebilirdi. "Öyle mi?"

Arsız cevabına karşılık onun dudağını ısırđı. Kalçalarını onunkilere yaslayarak onu yatağa sabitledi. "Öyle ve bu akşamın böyle geçmesini istemiyorum."

Kıpırdandı ve çekirdeğini tehlikeli bir şekilde ona yaklaştırdı. "Oh? Nasıl gideceğini düşünüyordun?"

Karısı tam bir baş belasıydı. Burada kontrolün kendisinde olduğunu mu sanıyordu? Durum öyle değildi.

Brynleigh'in bileklerini yukarıda tutan Ryker, elini bileklerin arasından geçirerek kızın klitorisini buldu ve hafifçe bastırdı. Nefes nefese kaldı, sırtını onun dokunuşuna eğdi.

"Bunun gibi bir şey." Sesindeki erkeksi gururu gizlemek mümkün değildi.

Adam başparmağını daireler çizdirirken kadın onun altında inliyor, sözcükleri anlamsız bir karmaşaya dönüşüyordu. Her yumuşak inilti, her nefes alış, adamın içinde bir heyecan yarattı. Evet, hayal ettiği şey buydu. Arabadaki çalıntı anlarından beri onun parmaklarına nasıl boşalacağını hayal etmişti.

Yine de bu gece orada durmayacaktı.

Ryker başını eğip gelinini öperken bir parmağını da onun sıcaklığına soktu. Kadın çok ıslak ve sıkıydı. Elini yavaşça hareket ettirerek inledi. Kızın nefesi kesildi. Bir parmak daha ekledi, dudaklarını bu şekilde kıvrırken dudaklarına karşı haykırışını sevdi.

Brynleigh onun adını inledi ve aleti neredeyse dayanılmaz bir şekilde sertleşti. İsmi hiç o anda kulağa geldiği kadar mükemmel gelmiş miydi? Hiç sanmıyordu.

Klitorisine daha fazla baskı uyguladı ve alt dudağını emdi.

Nefes nefese, "Çok yakın." dedi.

"İşte bu, aşkım. Benim için gel. Çığlık at. Sana nasıl hissettirdiğimi herkes duysun." Kız onun altında kıvrılırken, umutsuzca serbest bırakılmasını isterken, her kelimeyi bir öpücükle noktaladı.

Brynleigh'in sözleri, onu giderek daha da uçurumun kenarına yaklaştıırken neredeyse tutarsız bir gevezelikten ibaretti.

Daha fazla.

Lütfen.

Sakın

durma.

Hay

sikeyim.

Ry.

Bu sonuncusu onun favorisiydi. Ve boşalırken adını haykırdığında, sıkı duvarları parmaklarının etrafında kenetlendiğinde, olmayı tercih edeceği başka bir yer olmadığını biliyordu.

Parmaklarını kızın sıırsıklam olmuş göbeğinden kaldıran adam, kız iri gözlerle onu izlerken parmaklarını yalayarak temizledi. "Tadın inanılmaz," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Yanıt olarak kalçalarını kaldırdı ve bacaklarını açtı. "Seni istiyorum."

Söylemesi gereken tek şey buydu. Bileklerini bıraktı ve oraya aitmiş gibi kadının arasına yerleşti çünkü aitti. Ucu kadının göbeğine değdi ve neredeyse kendini orada kaybedecekti.

Parmakları adamın omuzlarını buldu ve adam kalçalarını öne çıkarırken kadın ona sarıldı. Başını eğerek onu öptü. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Kadın ona uyum sağlamak için gerilirken, her seferinde bir inç olmak üzere kendini onun içine indirdi. Olabildiğince yavaş hareket ederek kızın kendisine alışmasına izin verdi.

Tanrım, bu Ryker'ın sahip olduğu tüm sabrı tüketti.

Brynleigh'in göğsünden vampirce bir mırıltı yükselirken, adam onu iliklerine kadar doldurdu. Gölgeler ellerinden kaydı ve kalçalarını yuvarlayarak onun altında inledi. "Çok iyi hissediyorsun, Ryker."

Alnı onun alnına düştü ve nefes nefese, "Tüm rüyalarımın daha iyi hissediyorsun," dedi.

İlk başta onun liderlik etmesine, ona alışana kadar yavaş hareket etmesine izin verdi. Onlara.

Artık öyleydiler. Bir çift. Her yönden ortak. Seçim tarafından bir araya getirilmiş ve sonsuza dek birbirlerine aşkla bağlanmışlardı.

Hiçbir şey onları ayıramazdı. Kimse onları ayıramazdı. O buna izin vermezdi.

Sonunda Brynleigh'nin tırnakları sırtını tırmıkladı. "Daha fazla, Ry," diye talep etti. "Daha sert."

Ona iki kez sormasına gerek yoktu. Neredeyse sonuna kadar geri çekilerek tüm gücüyle içine girdi. Bu vampirini kırmaktan endişe etmiyordu. Kadın ondan bile güçlüydü ve ona verdiği her şeyi alabilirdi.

Brynleigh inledi, bacakları onun etrafını sarıyordu. Onun her hareketini kendi hareketleriyle karşıladı. Terden kayganlaşmış tenleri, her biri serbest kalmaya doğru tırmanırken birlikte hareket etti. Tırnakları adamın sırtına battı. Adam ona çarptı. Kadın haykırdı. Adam inledi.

Yaklaştılar, yaklaştılar, unutulmaya daha da yaklaştılar.

"Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum, Brynleigh." Eli aralarına kaydı ve kızın klitorisini buldu. "Şimdi."

Güzelce itaat etti, asla unutamayacağı bir çığlıkla paramparça oldu. Kadın adamın altında parçalandı ve adam da hemen ardından serbest kaldı. O kadar sert boşaldı ki gözlerinin arkasında yıldızlar belirdi.

Daha sonra, duşu test ettikten sonra - gerçekten de ikisi için yeterli yer vardı, özellikle de Brynleigh'i duvara yaslayıp ayakta tuttuğunda - temizlendiler. Karısının arkasından yatağa girmeden önce balkon kapılarını kilitledi ve perdeleri kapattı. Tek ışık komodinin üzerindeki çalar saatin loş ışığından geliyordu.

Brynleigh'nin başı onun göğsüne yaslanmıştı ve tenine daireler çizerken gözleri kapalıydı. "İyi ki Seçime girmişim," diye mırıldandı. "Bu... hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

Onu öptü. "Ben de, Bayan Waterborn. Ben de." Ryker başka birini seçtiğini hayal bile edemezdi. Brynleigh onundu.

Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

Yeni Oyun, Yeni Kurallar

Brynleigh'nin gölgeleri damarlarına çarparak onu çağırıyordu. Rüyalarına girip onu fantezilerinden çekip çıkarıyorlardı.

Ne oluyordu?

Gözlerini kırıştırtarak saatin üzerinde parlayan kırmızı rakamlara baktı. Saat sabahın dördü bile değildi. Ryker'in onu yorma şeklinden sonra birkaç saat daha uyuması gerekirdi. Bir kol onu yatağa bastırdı ve ağır bir kalça onunkinin arasına sıkıştırıldı. Ryker gibi o da çıplaktı ama onu uyandıran şey bu değildi.

Bir şeyler korkunç derecede yanlıştı. Brynleigh'in midesi burkuldu ve gölgeleri kıvrınarak dikkat etmesi için onu uyardı.

Gözleri odada gezinerek bir sorun olup olmadığını araştırdı. Kıyafetleri bıraktıkları yerdeydi. Resepsiyon sırasında teslim edilmiş olan bavulları açık dolaptaydı. Gözleri pencereleri örten perdelerle kaydı.

Bekle. Perdeler.

Uyumadan önce Ryker'in balkon kapısını kilitlediğine ve perdeleri kapattığına yemin edebilirdi ama şimdi kumaş çatırdayarak açılmıştı.

Bu garipti. Belki de klima onları ayırmıştır? Herhangi bir kumaşla sabitlenmiş gibi görünmüyorlardı.

Brynleigh kaşlarını çatarak kocasının elinden kurtuldu. Yataktan kaydı ve pencereye doğru ilerledi. Perdeleri tutarak sıkıca kapattı. Tam arkasını dönecekti ki ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Avuçlarındaki gölgeleri serbest bırakarak topukları üzerinde dönerken omurgası sertleşti.

Bir ev kedisinin neredeyse iki katı büyüklüğünde iri bir tekir kedi televizyon sehпасının üzerinde oturuyordu. Ön pençesinden bir çanta sarkıyordu ve ona bakıyordu. Hayvan tanıdık gelmiyordu, sadece...

O gözler. Onları tanıyordu.

Brynleigh, kediden beyaz bir ışık patlamasıyla boğazında yükselen çığlığı yuttu. Kalbi kaburgalarına şiddetle çarptı ve bir adım geriye sendeledi.

Kedi ortadan kayboldu ve Zanri onun yerini aldı. Çıplaktı ve kedinin pençesinde çok büyük görünen çanta şimdi çok daha küçük görünüyordu.

"Ne oluyor lan?" Brynleigh fısıldayarak bağırdı, bakışları işleyicisi ile Ryker'ın mışıl mışıl uyuduğu yatak arasında gidip geliyordu. "Neden buradasın?"

Panik, düşüncelerinin saatte bir milyon mil hızla koşmasına neden oldu. Sabaha kadar vakti olması gerekiyordu. Hepsi bu plan üzerinde anlaşmıştı. Saat hâlâ erkendi ve güneş henüz doğmamıştı. Nereden biliyorlardı ki? Kendini ele verecek ne yapmıştı?

Zanri gözlerinde acımaya benzer bir şeyle Brynleigh'e baktı. "Fae hâlâ hayatta."

Soru değil. Sesinde hüçün var mıydı?

Belki Brynleigh yalan söyleyerek bundan kurtulabilirdi. Belki de çok geç değildi. "Evet, şimdilik." Zanri ağzını açtı ama o devam etti, "Yine de yapacağım,

Z. Zamanlama doğru değildi." Asla

doğru olmayacaktı.

"Çünkü onu beceriyordun." Şekil değıştirenin bilmiş bakışları onun üzerinde gezindi.

Brynleigh *şimdi* çıplak olmamayı diliyordu. Zanri'nin ona bakışı kendini kirli hissetmesine neden oluyordu, sanki utanılacak bir şey yapmış gibi. Ama yapmamıştı.

"Hayır. Şey. Evet. I..."

Hazır değildim.

Sanırım onu sevebilirim, ki bu beni korkutuyor.

Onu öldürmeyeceğim çünkü sele neden olan kişi aslında kız kardeşi ve ona zarar vermeyi kendime yediremiyorum.

Onu istiyorum.

O benim.

Kelimeler dilinin ucundaydı ama sonunda hiçbirini söylemedi.

Bunun yerine, Zanri ve Ryker'ın arasına girmeye çalışarak yatağa doğru adım attı. Zanri'nin fae'ye zarar vereceğini düşünmüyordu ama yine de emin olmak istiyordu.

Şekil değiştiren onu dikkatle izledi. "Jelisette biliyor."

Kaşlarını çattı ve şaşkınlığı sahte değildi. "Ne?"

"Aşk bize aptalca şeyler yaptırır." Zanri çantaya uzandı ve bir çatırtı sesi duyuldu. "Bilmem gerekirdi."

Brynleigh'in gözleri büyüdü ve şekil değiştirene uzandı. "Ne? Yapma-"

"Özür dilerim, B."

"Hayır-"

Çantadan bir şey çıkardı. Bir gümüş parıltısı ve ardından bir patlama oldu.

Brynleigh'in göğsünde acı patladı. Dudaklarından parçalanmış bir çığlık döküldü. Gölgelelerini çağırdı ama onlar gitmişti.

Yere düştüğünde, karanlık görüşünü sınırlarken, Zanri'nin "Jelisette sana kuralların kural olduğunu hatırlatmamı söyledi" dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Brynleigh haykırmaya çalıştı ama artık hiçbir şey işe yaramıyordu. Ne gölgeleri, ne kanatları, ne büyü ne de sesi.

Ve sonra karanlığa yuvarlandı.

Damla, damla, .

Yere ritmik bir şekilde vuran ıslak bir şeyin sesi Brynleigh'i tüm varlığı haline gelen boşluktan çekip çıkardı.

Ne zamandır baygındı? Bir dakika mı? Bir saat mi? Bir gün ya da daha uzun? Emin değildi. Ama Isvana ona yardım etti, her yeri ağrıyordu. Başından ayak parmaklarına kadar vücudu sanki bir ömür boyu dayak yemiş gibiydi. Acısında anlam veremediği bir ölümlülük vardı.

Brynleigh kendisine neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Bir kez daha, kalın ve ağır bir sis zihnini kapladı. Bu artık yorucu bir tekrar haline gelmeye başlamıştı. Sisinden geçmeye çalıştı ve

kendine gelmeye çalışıyordu. Sanki 'de yüzüyor gibiydi, mürekkepli sular görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

İçgüdüsel olarak kendi içine uzandı ve gölgelerini aradı.

Ama orada değillerdi.

Gitti.

Sonra, büyüsünü aradı. Gitmiş.

Kanatlarını çağırma yeteneği. Gitti.

Sanki hiç var olmamışlar gibi sıyrıldılar.

Geçen altı yıl bir rüya mıydı? Belki gözlerini açtığında Sarai'nin yatağının üzerine eğilmiş, sırtıttığını görecekti. Belki de fırtına bir kabustu. Belki ailesi hâlâ hayattaydı ve-

Dili bir dişe süründü. Çok keskin, çok sivri bir diş. Bir diş.

Hiçbiri rüya değildi. Hepsi gerçektir. Bu da şu anlama geliyordu.

Ailesi ölmüştü. Sarai ölmüştü. O bir vampirdi. Ve Ryker... Oh, tanrılar ona yardım etsin. Ryker.

Her bir anı sisin içinden geçip Brynleigh ile aynı anda çarpıştı. Seçim, düğün, resepsiyon, otel odası ve sonra...

Zanri.

Lanet olası o. Brynleigh onun bir bir kedi şekil değiştiren olduğunu tahmin etmişti.

Kendini taşıma şekliyle ilgili bir şey anlatıyordu.

Zanri ortaya çıktı ve sonra... onu vurdu. Kedisinin taşıdığı çantada özel bir silahı olmalıydı.

Patlama sesini ve ardından gelen acı sesini hatırladı.

Elleri karnına gitti ve bir yara olup olmadığını yokladı. Karnı dokunulduğunda hassastı ama herhangi bir açık yara yoktu. Yine de üzerinde bir gömlek vardı. Malzeme kaşındırıcı ve yabancıydı. Şu anda bunun için endişelenecek vakti yoktu çünkü daha sonra ne olduğunu hatırladı

Zanri onu vurdu ve sonra.

Yere düştü. Bağırışmalar. Bir itiş kakış. Bir silah sesi daha. Ryker haykırdı.

"Hayır," diye inledi Brynleigh. "Hayır, hayır, hayır."

İdarecisi onu vurduktan sonra Ryker'ı öldürmüş olmalı.

Kural kuraldır derken bunu mu kastediyordu? Mantıklı

olan tek şey buydu.

Ryker'ı vurdu, ve sonra... Brynleigh'e bir şey yaptı.

O neredeydi? Bir yanı gözlerini bir süre daha kapalı tutup habersiz kalabilmeyi diledi ama yapamadı. Bilmesi gerekiyordu. Anlamaya.

Acıya rağmen gözlerini açan Brynleigh'in damarlarını buz kapladı. Boğazından bir inilti yükseldi. Gömlek aslında bir gömlek değil, siyah bir tulumdu. Yine de en kötüsü bu değildi.

Gri ve siyah taşlar üç taraftan üzerinde yükseliyordu. Dördüncü duvardaki tek giriş demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Hiç pencere yoktu. Tavandan sarkan tek bir mor Işık Elfi küresi dışında hiç ışık yoktu. Yoğunlaşma taşlardan aşağı damlıyor, daha önce duyduğu ritimle yere düşüyordu. Bir köşede tuvalet ve lavaboya benzeyen bir şey duruyordu. Yatak yoktu. Battaniye yoktu. Başka hiçbir şey yoktu.

Lanet bir zindan.

Brynleigh oturur pozisyona geçerek hücrenin köşesine doğru ilerledi, böylece yanından geçen biri olup olmadığını görebilecekti.

Kalbi tüm vücudunu sarsan bir tokmak gibiydi ama Isvana'ya ya da Ithiar'a haykırmadı. Ay tanrıçasına ya da kan tanrısına yardım için yalvarmanın bir anlamı yoktu. Bu belaya kendisi bulaşmıştı ve kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Brynleigh Denge Cumhuriyeti'nde hâlâ zindanlar olduğunu bile fark etmemişti. Toplumlarının evrim geçirmiş olması gerekiyordu. Tanrılar aşkına, artık teknolojileri vardı.

Ama bu?

Burası yıkılmış Gül İmparatorluğu'nun hikâyelerine aitmiş gibi görünüyordu. Duvarlardan siyah kelepçeler sarkıyordu, karşısındaki hücrede bir iskelet varmış gibi görünüyordu ve esinti kulaklarına belli belirsiz inilti taşıyordu.

Evet, burası kesinlikle bir zindandı ve o da kesinlikle bir mahkûmdu.

Çünkü Ryker...

O... O...

Ölmüştü.

Brynleigh'in nefesleri kısa soluklarla gelmeye başladı. Başı çarpıyordu. Dizlerini göğsüne çekti ve onlara sıkıca sarıldı. Gözyaşları gözlerini yakıyordu.

Kaptan Ryker Waterborn ölmüştü.

Onun yüzünden.

Hepsi onun suçuydu.

Öldü.

Sözcük zihninde yankılandı, gittikçe daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle. Bir yumruk ciğerlerini sıkıştırırken hırıltıyla nefes aldı.

Göğsünde garip bir şey oldu. Kalbinde bir sızı büyüdü. Bunu görmezden gelmeye, duygularını bir araya getirip uzaklaştırmaya çalıştı ama yapamadı.

Kutu kırılmıştı.

Kırılmıştı.

Ciğerleri patlamanın eşiğine gelene kadar sıkıştı, sıkıştı, sıkıştı. Kalbi gümbürdedi. İçinden titreme geçti ve ileri geri sallandı.

Sonra bakışları düştü ve dördüncü parmağındaki yüzüğe takıldı.

İçini titreten, kırık bir nefes kaçtı.

Ruhu *çatladı*. Çatlaklar o noktadan örümcek ağı gibi yayıldı.

Acı onu yuttu.

Öldü.

Milyonlarca parçaya ayrıldı. Sanki yeniden vurulmuş gibiydi. İçine saplanan binlerce tahta kazığının acısı Brynleigh'in kalbinde patladı.

Çılgılık attı, ama çılgılığı kısa sürede çarpıtıldı ve bükülmüş, parçalanmış bir feryada dönüştü.

Kırık kalbinden kaynaklanan ıstırap onu sular altında bıraktı. Ruhunun her yarığını, her çatlağını, her parçasını doldurdu. Bu, ailesi öldüğünde hissettiği gibi sessiz bir keder damlası ya da bir umutsuzluk örtüsü değildi.

Hayır. Bu farklıydı. Daha derindi. Daha karanlık. Daha eksiksiz.

Bu yıkıcı, dünyayı sarsan acı onu yok edecekti. Bundan sonra Brynleigh'den geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Önemli olduğundan değil.

Adam ölmüştü ve kadın yalnızdı. Oh, Tanrım.

İhanet onun içinde acı bir yol açtı. Bunu ona Zanri yapmıştı. Jelissete onu terk etti. Ryker onun üzerinde öldü.

Yalnızdı ve hepsi onun suçuydu. Kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Brynleigh evlilik yüzüğüne bakarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Mücevher, dul kalmadan önce bir günden daha az bir süre evli kaldığını biliyormuş gibi onunla alay ediyordu.

Tek başına.

Ağladı, ılık attı ve boğazı iğnenene ve dişleri ağrıyana kadar ağladı. Ve sonra, artık sesi kalmadığında, ileri geri sallandı.

Brynleigh'in içinden bir acı tufanı geçti; keder, ihanet, ıstırap ve umutsuzluktan oluşan bitmek bilmeyen bir işkenceydi.

Ve kırıldı.

Dakikalar geçti. Saatler. Günler. Zamanın hiçbir anlamı yoktu. Kimse onu görmeye gelmedi.

Bir noktada, uykuya dalmış olmalı. Hâlâ dinlenmeye ihtiyacı olduğu için genç vampir bedenine lanet olsun.

Bir başlangıçla uyandı, hâlâ aynı kâbusu yaşıyordu. Hâlâ ihanete uğramıştı. Yaratıcısı tarafından hâlâ terk

edilmişti. Daha fazla

gözyaşı vardı.

Nasıl bu kadar çok gözyaşı olabilir?

Ryker onun yüzünden ölmüştü. O iyi bir adamdı, hatta harika bir adamdı ve onun ölümüne neden olmuştu.

Bu aptal planı asla kabul etmemeliydi.

Ve bir zamanlar bunun bir oyundan başka bir şey olmadığını

düşünmüştü. O lanet bir aptaldı.

Brynleigh, River'ın fırtınaya karıştığını öğrenir öğrenmez Jelissete'e gerçeği anlatmalıydı. Belki bu Ryker'ın hayatını kurtarabilirdi. Belki Zanri'yi durdurabilirdi.

Belki, belki, belki.

Yapabileceği o kadar çok şey vardı ki, ama hiçbirini onu bu kaderden kurtaramazdı.

Son birkaç ayı zihninde tekrar tekrar canlandırırken zihni daireler çiziyordu. Choosing'e ilk girdiğinde hissettiği sevinci hatırladı. Şu anda içinden akan acıyla korkunç bir tezat oluştuyordu.

Amacına ulaşmıştı. Kaptan Ryker Waterborn ölmüştü. Birkaç ay önceki Brynleigh bu haberi kutluyor olurdu. Ama

Şimdi mi?

Harap olmuştu.

Brynleigh hayatı boyunca ilk kez kendisini gerçekten anlayan birini bulmuştu.

Ve o... Gitmişti.

Aklındaki her bir senaryoyu gözden geçirdi. Her etkileşim, her kelime, birlikte oldukları her an, değiştirebileceği bir şey aradı.

Zaman akıp .

Azı dişleri sızladı ve midesi çukurlaştı.

Sonunda acıktığını fark etti. En son kan içtiğinden beri ne kadar zaman geçmişti? Emin değildi.

Ve sonra hissetti.

zindanındaki hava değişti. Soğuk bir esinti yanından geçti.

Kollarında tüyleri diken diken oldu.

Ayak sesleri her saniye daha da yükseliyordu.

Ve aptalca - o kadar aptalca ki, eğer kırık olmasaydı, böyle bir aptal olduğu için kendine gülerdi - Brynleigh'in midesinde bir umut kıvılcımı canlandı.

"Ryker?" diye seslendi, sesi kullanılmamaktan çatallaşmıştı. "Sen misin?"

Hücresinin ötesinden, kabusların canlanmasına benzeyen acı, kötü niyetli bir kahkaha geldi. Omurgasından aşağı ürperti gönderdi.

"Hayır." Sesi derin ve ölümcül olduğu kadar melodikti de. "O gitti."

Midesi dibe vururken sanki yüksek bir binanın tepesinden düşmüş gibi hissetti. Kendi çılgılığını duydu ve kalbinin bir kez daha paramparça olduğunu hissetti.

uzun boylu, siyah saçlı bir fae onun hücreğine yaklaştı.

Siyah eldivenli parmak uçlarından iki oniks kelepçe ve gümüş bir ağızlık sarkıyordu. Dövüşçü derisi giymişti ve görünürde bir silahı olmamasına rağmen, onu bir kalp atışında öldürebileceği hissine kapıldı.

Fae'yi görünce yutkunarak sırtını duvara yasladı. Gümüş ve vampirler birbirine karışmazdı. Brynleigh ağızlığın ona ne yapacağından tam olarak emin değildi ama bunu öğrenmek de istemiyordu.

Onu süzen askerin gözlerinde şiddet parlıyordu. "Başın büyük belada."

"Lütfen, bunu ben yapmadım." Başını salladı ve gözlerinde daha fazla yaş toplandı. Bütün bu olanlar onun suçuydu ama Ryker'ı o öldürmemişti.

Hıncırca güldü. "Oh, bu eğlenceli olacak."

Namluyu sol eline götürerek cebinden bir torba çıkardı. İçine uzanarak parıldayan siyah bir barut çıkardı ve ona doğru üfledi.

Brynleigh'tenine değdiği anda içinde bir ateş patladı.

Hücreye adımını attı, yüzünde kötü niyetli bir sırıtış vardı. Ve Brynleigh çığlık attı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Sessizliğin Bedeli

Brynleigh bu zindandan asla canlı çıkamayacaktı. Ölümsüz hayatı burada sona erecekti. Bundan emindi.

Muhafızın tozu gümüş ve prohiberis karışımıydı. Tenine değdiği anda fark etti. Duvardaki siyah taşlar gibi, büyüsünü çalmıştı. Peki ya gümüş? Yakıyordu. Etini yedi. Ateşti ve alevleri yüzünden ölüyordu.

Kurtulmaya çalıştı ama çok fazla şey vardı.

Fae ona doğru bir adım attı ve kadın ona zayıf bir tekme attı. Kızın bacağı adamın kaval kemiğine çarptı ve adam küfretti, "Vampir kaltak. Başına geleceklerden kaçamayacaksın. Yaptığının bedelini ödeyeceksin."

Brynleigh ondan kaçmaya çalıştı ama vücudu komutlarına yanıt vermeyi reddetti.

Kızın çırpınışını izleyen gardiyan, onu kabaca yakalamadan önce zalimce, mizahtan yoksun bir kahkaha patlattı. İki eliyle başını tutmadan önce kelepçeleri bileklerine geçirdi.

"Kıpırdama," diye hırladı. "Yoksa bu daha da kötü acıtacak."

"Siktir. Seni." Diri diri yanarken bile Brynleigh onu dinlemedi.

İçinden geçen acıya rağmen bacağına kaldırdı ve adamın bacaklarının arasındaki değerli parçalara nişan aldı. Iskaladı, dizi adamın kalçasına değdi.

"Bu lanet bir hataydı." Kadının kafasını arkasındaki taş duvara çarptı.

Bir kez daha karanlık onu ele geçirdi.

"UYAN, SÜLÜK." Aynı zalim ses onunla alay ediyor, onu acı dolu kâbuslarından çekip çıkarıyordu.

Brynleigh inledi ve uykuda kalmaya çalışırken başını salladı. En azından o zaman şeytani muhafız onu rahatsız edemezdi.

Bir kadın güldü. "Bunu dene."

Sağ tarafta bir yerden bir onay homurtusu geldi ve biri ıslak bir bezi Brynleigh'in burnuna doğru itti. Burun deliklerine buruk, hafif tatlı bir koku sızdı ve hemen ardından boğulmasına neden olan bir acılık geldi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki içindekileri kusuyormuş gibi öksürdü.

Ciğerleri biraz normale döner dönmez etrafına bakındı. Oh, Tanrım.

Bu kötüydü.

Mümkünse, ilk girdiği hücreden daha kötüydü.

Onu boş bir taş odanın ortasındaki demir bir sandalyeye oturtmuşlardı. Hava buz gibiydi. Çatlamış taşları şüpheli pas rengi lekeler boyuyordu. Havalandırma deliklerinden öğürme isteği uyandıran pis bir koku geliyordu. Duvarlardan birinde çift taraflı bir pencere olduğunu düşündüğü siyah bir ayna vardı.

"Günaydın." Az önceki asker onun önünde çömeldi. "İyi uyudun mu?"

Brynleigh hırladı ve ileri atıldı. Ya da en azından bunu denedi.

Gerçekte, çenesini ardına kadar açtığı anda, derisi gümüş ağızlıkla . İçinde alevler patladı. Ateş ağzının etrafını yaktı. Çıglık attı. Peki ya elleri? Demir sandalyeyi pençelediler, kelepçeler onu koltuğa bağladı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Muhafız ayağa kalktı ve geri çekilirken onu dikkatle izledi. "Sorun değil. Bu işi daha eğlenceli hale getirecek."

Bu Brynleigh'in hoşlanacağı türden bir eğlence değildi; bundan emindi.

Sonra yalnız olmadıklarını fark etti. İlk muhafızın arkasında iki kişi duruyordu ve bakışları da onun üzerindeydi.

Soldaki adamın bir elf olduğu belliydi. Kıvrık siyah koç benzeri boynuzları başının üzerinde yükseliyor, onu neredeyse Ryker'ın boyu kadar yapıyordu. Altına dövüşçü derisi, üstüne de siyah bir tişört giymişti ve kollarındaki kırmızı kıvrımlı dövmeleler dikkat çekiyordu.

Bir Ölüm Elfi o zaman.

Ne kadar... tahmin edilebilir.

Elfin yanında, Brynleigh'in daha önce duyduğu kadınsı sesin kaynağı duruyordu. Kadının uzun çilek sarısı saçları ve parlayan mavi gözleri vardı. Brynleigh'e kötü niyetle bakıyordu ve hiçbir yardımı olmayacağı açıktı.

Bu çok kötüydü.

İlk muhafız başını eğdi. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Gerçekten mi? Hayır. Jelissete Brynleigh'i asla böyle bir yere getirmezdı. Onu çürümeye terk etmeden önce acı çektirerek ve yavaşça öldürürdü. Bu o değildi. Brynleigh bundan emindi. Bu hapsin arkasında Yaratıcısı yoktu ama ona ihanet etmiş ve onu ölüme terk etmişti.

Brynleigh yine de bunu söylemedi. Soruşturmacıya gözlerini kırpmadan baktı. Denge Cumhuriyeti'nde hâlâ zindanlar olduğunu bilmiyor olabilirdi ama sorgulamalarla başa çıkma konusunda eğitim almıştı. Ne de olsa, intikam planının hapse girmesiyle sonuçlanma ihtimali her zaman vardı.

Onu masaların, suyun ve avukatların olduğu daha medeni bir hapishaneye koyacaklarını - belli ki yanlışlıkla - varsaymıştı. Ayrıca Jelissete'in onu derhal hapisten çıkaracağını da varsaymıştı.

Belli ki birçok konuda yanılmıştı. İhanet Brynleigh'in ağzını yakıyordu.

Vücudu yok etmek için ilkel bir ihtiyaçla dolup taşıyordu ama yapamıyordu. Kapana kısılmıştı. Savunmasızdı. Maruz kalmıştı.

Ve...

Yalnız

.

Yalnızlığın acısı hiç o anki kadar güçlü olmamıştı.

Bu hapishanede hiçbir şey medeni olmasa da Brynleigh ne yapması gerektiğini biliyordu. İhanetini daha sonra açıklamak zorunda kalacaktı.

Şu anda hayatta kalmaya konsantre olması gerekiyordu. Ağzını kapattı ve tehditkâr üçlüye dik dik baktı. Bunu yapabilirdi.

Onun bir şey söylemesini beklerken saniyeler dakikalara dönüştü.

Konuşmayacaktı. İhanete uğramış ve yalnız bırakılmış olabilirdi ama o güçlüydü. Ailesinin ölümünden kurtulmuştu ve bundan da kurtulacaktı. Bir şekilde. Ya da atlatamayacaktı. Ryker olmadan bunun bir önemi yok gibiydi. Hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Sonunda kadın kıs kıs güldü. "Seninle konuşmak istediğini sanmıyorum Victor."

Ona kelepçeleri takan gardiyan -Victor- başını öne eğdi. "Hayır, öyle görünmüyor." Cık cık etti. "Yazık. Bunu kolay yoldan düşünmüştüm."

Bu kolay mıydı? Brynleigh zor yolun ne olduğunu bilmek istemiyordu. "mi?" diye söylendi Ölüm Elfi. "Çünkü Emilia ve ben ikimiz de biliyoruz ki

Mahkumların konuşmamasını ne kadar çok sevdiğinizi."

Emilia homurdandı. "Onlara işkence etmeyi seviyor demek istiyorsun, Preston." Brynleigh'nin kalbi durdu. İşkence.

Aman Tanrım.

Jelisette ve Zanri'ye onu terk ettikleri için lanet olsun. İhanetleri daha önce de canını yakmıştı ama şimdi kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. Zar zor nefes alabiliyor, zar zor düşünebiliyordu. Korku kanının soğumasına neden olmuştu. Tırnakları kolçağa doğru kıvrıldı.

Brynleigh, Ryker'ı öldürmek dışında Jelissete'in istediği her şeyi yapmıştı ve Yaratıcısı ona borcunu böyle ödemişti. Onu terk etmiş ve işkence görmesi için yalnız bırakmıştı. Brynleigh'nin gözleri yandı ve gözyaşları zorla akmaya çalıştı.

Bu adil değildi. Hiçbiri. O kadar kötü bir evlat mıydı ki, karşılığını mi alıyordu?

Brynleigh'in zihinsel karmaşasından habersiz olan Preston güldü. "Evet, aslında bu anlambilimsel bir şey. Birinin işkencesi diğerinin-"

"Yeter!" Victor tersledi.

Diğer ikisi anında sessizliğe gömüldü.

Muhafız Brynleigh'e doğru eğildi ve ağzından yayılan iğrenç koku karşısında Brynleigh'in burnu kırıştı. Bu adam hiç kişisel hijyen diye bir şey duymamış mıydı? "Haklılar mı ufaklık? Kelimeleri senden zorla mı çıkarmam gerekecek?"

Brynleigh, "Sana asla bir şey söylemeyeceğim," diye öfkelenildi.

Victor onun açıklamasından dolayı endişeli görünmüyordu. Aksine, eğlenmiş görünüyordu. Uzandı ve parmağını Brynleigh'in yanağında gezdirdi.

Ürpermek için kendini zor tuttu.

"Konusacaktır," dedi Fae kendinden emin bir şekilde. "O bir vampir ve prohiberis onun tüm iyileşmesini engelliyor. Tek gereken zaman."

"Ne kadar zaman?" Emilia sorguladı. "Cevapları beklediğini biliyorsun."

O mu? Muhtemelen Şansölye. Gerçi fark etmezdi. Pek bir önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

"Fazla uzun sürmez." Victor bileğini oynatarak kalçasındaki gizli kılıftan gümüş bir bıçak çıkardı. "Ben olsam bir gün verirdim. En fazla iki gün."

Sonra Brynleigh'in takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde silahı havada döndürdü, kabzasını kavradı ve hançeri bacağına sapladı.

Haykırırken görüşünü siyah yıldızlar doldurdu.

DÖRT LANET GÜN. Aşağı yukarı. Saatler geçtikçe zamanı takip etmek gittikçe zorlaşıyordu. Ama en az dört gün geçmişti. Belki de beş.

Hücrede yalnızdı... şimdilik.

Gittiklerinde sandalyeden inmesine izin veriyorlardı ve o da taş zemine kıvrılıp uyumaya çalışmadan önce tuvaletini yapıyordu. Ölüm kokan bu yerde bu neredeyse imkânsız bir görevdi. Onların dönmesini beklerken hem gerçek hem de hayali her ses onu uyandırıyordu.

Hep geri geldiler.

Victor, Preston ve Emilia üçlü bir işkenceciydi. Ona vurdular, kemiklerini kırdılar, bıçakladılar ve hiç Made olmamış olmayı dilemesine neden oldular.

Hiç vazgeçmediler, hiç durmadılar. Her döndüklerinde Brynleigh için daha fazla soru getirdiler. Bir sürü lanet soru.

Seni kim gönderdi? Kimin için çalışıyorsun? Bunu neden yaptın? Bu her zaman senin planın mıydı?

En azından bunları anlıyordu.

Ama sonra diğerleri kafasını her zamankinden daha çok karıştırdı.

Bize isyandan bahset. Lideriniz kim? Kara Gece hakkında ne biliyorsunuz? Orada kaç kişisiniz? Neden Temsilcileri hedef alıyorsunuz?

Brynleigh bu soruları anlamadı. Ryker'ın ölümü için burada değil miydi? Bunun isyancılarla ne ilgisi var? Neredeyse

Maskeli Balo'da bombalarıyla onu öldürdüler. Tabii ki, o onlardan biri değildi.

Eğer işkencecileriyle konuşuyor olsaydı, onlara yanlış yolda olduklarını söylerdi.

Ama o bunu yapmıyordu.

Brynleigh sahip olduğu her şeye rağmen çenesini kapalı tuttu. İçeri girip çıkıyorlardı, sorularını tekrar tekrar soruyorlardı ama o sessizdi.

Kırık ama sessiz.

Bazen başka biri onu izliyormuş gibi hissediyordu ama gördüğü sadece üç kişi işkencecilerdi.

Kalbi acı, buz gibi ve soğuktu.

Gözyaşları günler önce kurumuştu. Çok yorgundu, çok ağrıyordu, çok incinmişti.

Ağla.

Brynleigh kapalı kapıya baktı, kimin geleceğini merak ediyordu. sıradaki. Bıçaklarıyla Victor mu? Ölümcül kırmızı büyüyle Preston mı? Yoksa üçlünün gerçek şeytanı Emilia mı?

Brynleigh'nin diğer kadının güçlü bir cadı olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Emilia'nın büyüü maviydi, siyah tellerle renklendirilmişti ve Brynleigh'in teninin üzerinde dans ederken *yanlış* hissettiriyordu. Yine de asıl işkence büyü içine işleyene kadar başlamadı. Bir an Brynleigh yanıyordu. Sonra buz kesildi.

Fiziksel rahatsızlıktan daha fazlasıydı. Acıdan daha fazlası.

Emilia Brynleigh'in zihniyle oynadı, görebildiği tek şey bu olana kadar ona ölüm ve yıkım imgeleri gönderdi. Hissettiği tek şey. Kırık hissetmediği tek bir parçası bile yoktu.

Her gün gelip oynadılar ve ona işkence ettiler. Her gün kanadı ve çığlık attı.

Her gün konuşmayı reddetti.

Ve her geçen gün daha da zayıflıyordu. Brynleigh'in kana ihtiyacı vardı. Onsuz daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

İstedikinden bile emin değildi.

Üçlü Ryker'ın öldüğünü neredeyse doğrulamıştı. Jelissete onu terk etmişti. Zanri de öyle. Brynleigh onu önemseyen başka kimse olmadığını düşünüyordu. Aslında yoktu. Hallie onun arkadaşıydı ama Servet Elfi ne yapabilirdi ki?

Brynleigh biraz düşününce Jelissete'in oyununda mükemmel bir piyon olduğunu fark etti. Ne ailesi, ne arkadaşları, ne de Jelissete'le bir bağlantısı vardı.

herhangi biri.

Oyuna gelmişti.

Kalbi her attığında, içinden öfke, ihanet ve keder nabızları atıyordu.

Ryker için, aşkları için ve yaşayabilecekleri hayat için yas tutuyordu. Sahip olduklarının yasını tuttu ve yapabileceği başka bir şey olmasını diledi. Bu keder, muhtemelen çok kısa sürecek olan hayatının geri kalanında onunla birlikte kalacaktı.

Ama geri kalanı? Zanri'nin ihanetinden duyduğu acı? Jelissete'in onu kurtarmaya gelmemesinin şoku?

Gitmişti. Victor'un Brynleigh'in kalçalarını iğne yastığı gibi kullandığı, kalçalarına birkaç gümüş uçlu hançer sapladığı ve Brynleigh çığlık atarken onları orada bıraktığı anda ortadan kaybolmuştu.

Şimdi çok öfkeliydi.

Eğer buradan çıkabilirse, Yaratıcısını yok edecekti. Brynleigh kendini biraz zeki bir kadın olarak görüyordu ama Jelissete onu tamamen kandırmıştı.

Brynleigh işkence görmediği her anı son altı yılı yeniden düşünerek geçirdi. Her etkileşimi yeni bir gözle inceledi. Jelissete Brynleigh'i kullanmış ve sonra bir çöp parçası gibi atmıştı.

Siktir et onu.

Brynleigh yumruklarını sıkarak kapıya baktı ve açılmasını bekledi.

Konuşmayacaktı. Bugün konuşmayacaktı. Ne de yarın.

Hiçbir zaman.

37. BÖLÜM

Şuestiens nnb Anssers

"İtiraf etmeliyim ki bu kadar uzun süre dayanacağını hiç beklemiyordum." Victor bıçağının yassı ucunu Brynleigh'in kanlı kalçasına vurdu, burada etine başka bir gümüş hançer saplanmıştı.

Dişlerinin arasından nefes aldı, burun delikleri bir acı saplanmasıyla alevlendi.

içinden geçti. Tekrar sandalyeye oturmuş, bir işkence seansına daha katlanıyordu.

Ağlama, dedi kendi kendine.

Bugün dünden daha kötüydü. Her gün bir öncekinden daha kötüydü. Üç hafta geçtiğini düşünüyordu ama emin olamıyordu.

Brynleigh *çok* acıkmıştı. Midesi içi boş bir boşluk gibiydi. Beslenmenin nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlıyordu. Derisi kendi içine doğru büzülüyordu. Dişleri yanıyordu. Neden konuşmadığını hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu.

Victor topukları üzerinde geriye doğru sallandı, şeytani bakışları onu kurnazca inceliyordu. "Evet, seni kesinlikle hafife almışım." Dudaklarını büzdü. "Ya da belki de seni konuşman için doğru şekilde teşvik etmedik."

Brynleigh fae'ye baktı. Boynundaki atardamar çok güzel nabız atıyordu. Kafası omuzlarından ayrıldığında nasıl görüneceğini merak etti.

Midesi bulandı.

Bağlarının izin verdiği ölçüde öne doğru eğildi, dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekildi.

Victor onun bakışlarıyla karşılaştı ve sırttı. "Aç mısın?" Bu nasıl bir soruydu böyle? Tabii ki açtı.

Victor cevap beklemedi. Ayağa kalktı, ellerini siyah kot pantolonuna sildi ve kapiya doğru yürüdü. Parmaklarından sarkan bir torba kanla geri dönmeden önce sadece birkaç saniye gitmişti.

Brynleigh kendini tutamadı. Anında tepki verdi, hırladı ve prohiberis kelepçelerine karşı savaştı.

Açlık onun içinde yaşayan, nefes alan bir canavardı.

Kendisini bu lanet sandalyeye kilitleyen kelepçeleri çekiştirdi. Ağzından hırladı, ona zorla taktıkları gümüşten nefret ediyordu.

Victor'un yüzünde yavaş, sinsî bir gülümseme belirdi. "Ah. Anlıyorum. Bu harika bir şey. Neden bir oyun oynamıyoruz?" Kanı onun ulaşamayacağı bir yerde tutarak salladı. "Her soruya cevap verdiğinde sana bir yudum vereceğim."

Brynleigh o kıpkırmızı sıvıya bakarken göğsü kabardı. Başka hiçbir şeyin yapamadığı bir şekilde onu çağırıyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Vücudundaki her hücre onun teklifine doğru gerildi.

Çok canı yanıyordu ve çok acıkmıştı.

Başını eğmesi için geçen sürede yıllar geçmiş gibi hissetti.

"Güzel." Victor ağzını işaret etti. "Bunu çıkaracağım ve sen de beni ısırmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Hiç anlamadım.

Brynleigh eline fırsat geçtiği anda Victor'u öldürecekti. Ama aynı zamanda gerçekçiydi. Hayatta kalmak için kana ihtiyacı vardı ve şu anda bunu elde etmek için en iyi şansı buydu.

Bakışları bacağından çıkan gümüş bıçağa kaydı.

Kıkırdadı. "Bunu kaldırmayacağım, canım. Uslu duracağına dair bazı güvencelere ihtiyacım var."

Brynleigh kısa bir an için gözlerini kapattı. Bu nasıl onun hayatı haline gelmişti? Bunun için kendinden nefret ederek tekrar başını salladı. Başka seçeneği yoktu. Aslında yoktu.

Victor ayağa kalktı ve onun etrafında yürüdü. Ağızlığı çıkarırken parmakları hızla çalıştı. Gümüş rengi yüzünden çıktığı anda Brynleigh haftalardır ilk kez nefes alabildiğini hissetti.

Gözüne bir damla yaş geldi ve yanağından aşağı yuvarlanmasına engel olamadı.

"İşte." Victor onu görebileceği bir yere döndü ve duvara yaslandı. Kan torbası parmaklarının arasından sarkmış, onunla alay ediyordu. "İlk soru kolay, böylece uslu durursan ne elde edeceğinin tadına bakabilirsin."

Adam durakladı ve Brynleigh ona etmesini söylercesine kaşlarını kaldırdı. Acıkmıştı ama kan için ona yalvarmayacaktı. Henüz o kadar ileri gitmemişti.

"Nerede doğdun?" Victor sordu.

"Chavin." Sözcük Brynleigh'in ağzından hırıltılı bir şekilde çıkıyordu ve onu çıkarmak için harcadığı çabadan dolayı yüzünü buruşturdu.

"Güzel." Fae yavaşça ona doğru adım attı ve çantanın kapağını açtı.

Ona baktı, yaşamak için ihtiyaç duyduğu değerli damlalar yaklaştıkça salyaları aktı.

"Aç," dedi, sanki bir hayvanmış gibi.

Tanrılar ona yardım etti, ama o yaptı. Ağzını bir kuş gibi açmış, yiyecek bekliyordu.

Dilinin üzerine tek bir damla kan düştü. Tanrıların ambrosia'sıydı, uzun bir kıştan sonra gelen ilk güneş ışığıydı, kuru ve sıcak bir yaz gününden sonra içilen berrak bir suydı. Brynleigh'in ihtiyacı olan her şeydi.

Yutkundu ve daha fazlasını yapmak istedi ama adam çoktan geri çekilmişti. "Şimdi, şimdi, kuralları biliyorsun. Bir soru, bir damla."

bir sızlanma geçti. "Nerede yapıldın?"

"Chavin."

Bir damla daha. Yeterli değil.

"Kaç yaşındasın sen?"

"İnsan yılı olarak mı? Yirmi üç."

Bir damla.

"Ne zaman yapıldın?" "Altı yıl önce."

Bir damla daha.

Sorular gittikçe zorlaşarak devam etti. Her kan damlası Brynleigh'in hem ihtiyacı olan her şeydi hem de yeterli değildi. Bu, midesine saplanan açlık bıçağının en sert tarafını hafifletiyordu ama o çantadaki kanın yeterli olmayacağını fark ediyordu. Katlandığı onca şeyden sonra.

O kadar acıkmıştı ki. Sorular vites değiştirdi.

"Seçime neden girdiniz?"

Brynleigh gözlerini kırptırdı. Yalan söyleyebilirdi. Yalan söylemeliydi. Eğitiminin her zerresi ve öğrendiği her kural ona gerçeği gizlemenin

bundan kurtulmanın en iyi yoluydu. Ama gerçekten öyle miydi? Hapishanedeydi ve bir aydan daha uzun bir süredir işkence görüyordu. Soğuktu, kirliydi ve açtı.

Yalan söylemek ona bir şey kazandırmamıştı. Bunu yapmayı daha önce bırakmış olsaydı, belki Ryker hâlâ hayatta olurdu. Belki de onu öldürtmezdi. Belki hâlâ birlikte olurlardı.

Brynleigh son üç hafta boyunca kocası hakkında çok düşünmüştü.

Victor sonsuz gümüş bıçaklarını ona saplarken Ryker'ın yüzünü hayal etti. Ölüm Elfi kırmızı büyü kordonlarını boynuna sarıp sıkarken Ryker'ın onu yatıştıran sesi. Emilia derisine ölümcül büyüler gönderip zihnini çarpıtırken Ryker'ın etini sıyıran parmakları.

Kocasını hiç tahmin edemeyeceği kadar çok özlemişti.

"Amacım Yüzbaşı Ryker Waterborn'u öldürmekti," diye fısıldadı Brynleigh, dudaklarından dökülen kelimelerden nefret ederek.

Victor'un gözlerinde şok titreşimleri belirdi. "Yine mi geldin?" "Ryker'ı öldürmek için Seçime girdim." diye tekrarladı.

Bir adım öne çıktı ve ona birkaç damla kan verdi. "Neden?" diye sordu.

Brynleigh'in gözlerinden yaşlar süzüldü ve gözlerini kırpmak için elinden geleni yapmasına rağmen bunu başaramadı. "Düşündüm ki..."

"Ne düşünüyorsun?"

O sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ailemin ölümünden onun sorumlu olduğunu düşündüm. Altı yıl önce Chavin'i yok eden selden. Onun büyüğü çok güçlü ve ben sadece... Ben herkesi kaybettim."

Devam etti. Artık başladığına göre durması imkânsız görünüyordu. Victor'a tüm hikayesini anlattı. Bunun için ona kan bile vermedi. En başından başladı ve her şeyi anlattı. Yapılışını, Seçilişini, hatta Ryker'la tanıştığında yaşadığı şaşkınlığı. Bu kadar kötü birinin nasıl bu kadar iyi olabileceğini anlamadığını. Nehir. Her şeyi. Hiçbir şey saklamadı. Neden zahmet etsin ki?

Brynleigh işini bitirdiğinde sandalyeye çöktü. Gözleri kapandı ve gözyaşları yüzünden aşağı döküldü.

"Onu sevebilirdim," diye itiraf etti, çoğunlukla kendi kendine. "Belki de sevmişimdir. Ve şimdi, o gitti."

En uzun süre boyunca odada sessizlik hüküm sürdü. Victor'un bakışlarını üzerinde hissetti ama hiçbir şey söylemedi. O da bir şey söylemedi.

Sözleri sessizlikte yankılandı. İtirafı, kırık kalbine yerleşti. Şimdiye kadar olduğundan daha fazla acı çekmenin mümkün olduğunu düşünmemişti ama yanılmıştı.

Hâlâ canı , hâlâ acı çekiyordu, hâlâ kırılmıştı. Ve

Ryker hâlâ ölüydü.

Brynleigh'in yaptığı her şeyden pişman olmasının ne önemi vardı?

O gitmişti.

"Bana ne istersen yap," diye mırıldandı Brynleigh. "Kimsem yok ve hiçbir şeyim yok."

Victor bir şey söylemedi.

Dakikalar geçtikçe uzadı. İtiraf ettiği her şeyin ağırlığı etrafına çökmüştü.

Ağladı, ağladı ve ağladı.

Biri duvara . Ayak sesleri duyuldu. Kapı kapandı.

Hareket etmeye ya da gözlerini açmaya zahmet etmedi. Victor geri dönecekti, ya da belki Preston veya Emilia. Bunun bir önemi yoktu. Daha fazla acı, daha fazla işkence ve asiler hakkında Brynleigh'in nasıl cevaplayacağını bilmediği daha fazla soru getireceklerdi.

Onu bu sefil varoluşundan kurtarmaya karar verene kadar hayatı buydu.

Kapı tekrar gıcırdayarak açıldığında Brynleigh içini çekti ve bir sonraki acı patlamasını bekledi.

Hiç gelmedi.

Odada iki kişi daha vardı. Bu fazla sessiz ıstırap dolu yerde onların nefeslerini duyabiliyordu ve bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Kim olduklarını bilmiyordu.

Bir zamanlar, prohiberis büyüsunü engellemeseydi, onların kokusunu alabilirdi. Şu anda burnu bir ölümlününki gibi çalışıyordu. O kan damlaları, eski gücünü geri kazanmak bir yana, onu iyileştirmeye bile yetmemişti.

Ayak sesleri Brynleigh'in etrafında dönüyordu. Bir el omuzlarının arkasını sıyırdı.

Sertleşti. Dokunuş tuhaf bir şekilde tanıdıktı ama ne olduğunu çıkaramadı.

Sonra çift ayrıldı. Gittiklerini biliyordu çünkü odadaki hava aydınlanmıştı. Gözlerini kapalı tutarak nefes verdi. Neden onları açmaya zahmet etsin ki?

Victor onu sandalyeden indirmeye geldiğinde, kişisel bakımını yapmadan önce yaralarını kataloglayacak kadar uzun süre bakacaktı.

ve bir köşeye kıvrılıp uyumak.

Kapı tekrar açıldı. Bu garipti. Genelde bu kadar erken dönmezlerdi. Belki bir şey unutmuşlardır?

"Gözlerini aç, Brynleigh."

O ses. O sesi tanıyordu. Haftalardır onunla konuşuyordu. Rüyalarına ve son zamanlarda da kâbuslarına musallat oldu.

Halüsinasyon mu görüyordu? Bu son muydu? Belki de kana ilaç katılmıştı. Belki de onu öldürmeye karar vermişlerdi.

"Bana bak," diye emrettiler. Seslerinde sanki onun için üzölmüşler gibi bir özür vardı. Ama bu doğru olamazdı. Brynleigh yalnızdı ve kimse onu umursamıyordu.

Bir an için cevap vermedi. Veremedi. Donmuş bir şekilde oturdu, şok içinde buz gibi akıyordu. Yine de bilmek zorundaydı.

Peki ya...

Düşüncesini tamamlamadı. Umutlanmasına izin veremezdi. Bu tehlikeliydi. Ölümcül. Bu da başka bir numaraydı. Öyle olmalıydı.

Brynleigh bunu biliyordu ama yine de gözlerini yavaşça araladı.

Çünkü... Ya olursa?

İki kelime kafasının içinde yankılandı. *Ya olursa, ya olursa, ya olursa.*

Bilmek zorundaydı.

Görüşü düzelirken zaman durma noktasına geldi.

İnançsızlık şiddetli bir fırtına gibi içinden akıp geçti. Nefes almak imkansızdı.

Çatlamış dudaklarından bir çığlık koptu. Kalbi kaburgalarına çarptı.

Kırık tırnakları demir sandalyeye saplandı.

"Ryker?" diye homurdandı.

SON... ŞİMDİLİK

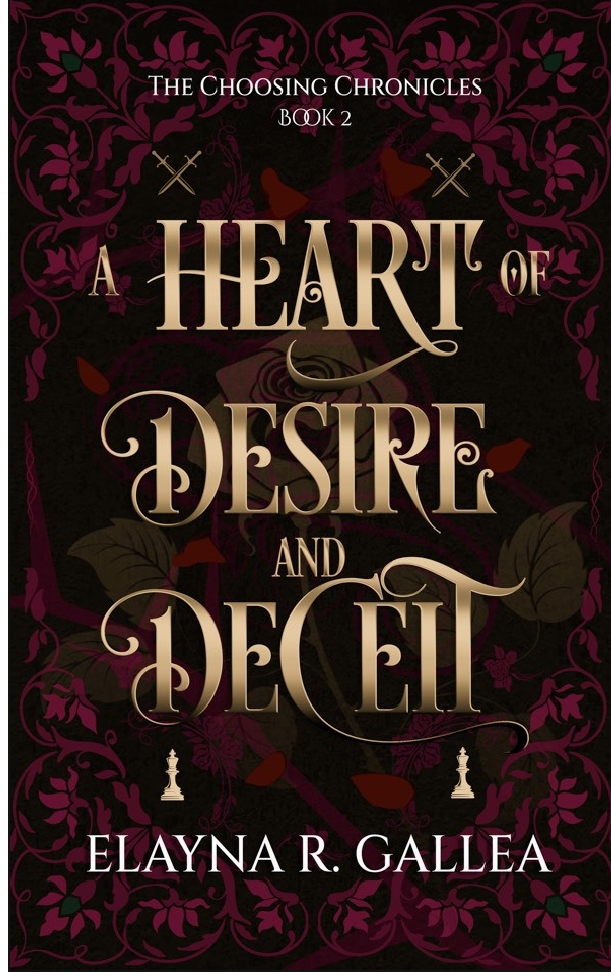
YOLCULUKLARININ İLK YARISINDA RYKER VE BRYNLEIGH İLE BİRLİKTE
GELDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ.

Yorumlar benim gibi bağımsız yazarlar için dünyalara bedeldir. Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur.

Bu son hakkında konuşmak ister misiniz? Gelin benimle ve okurlarımla Facebook'ta takılın! [Elayna R. Gallea'nın Okuyucu Grubuna Katıl](#)

OceanofPDF.com

A Heart of Desire and Deceit

Brynleigh ve Ryker'in hikâyesinin ikinci yarısı [A Heart of Desire and Deceit'te.](#)

İlk bölüme bir göz atmak için okumaya devam edin.

Tarafsız olduğunu umduğu gözlerle kırık karısına bakan Ryker, acıyan, kırık kalbinin çarpıntısını bastırmaya çalıştı. Fae kaptanı üç hafta boyunca, düğün gecelerinde olanlarla ilgili gerçeği kabullenmek istemeyerek ve kabullenemeyerek bir inançsızlık arafında yaşamıştı.

Güzel, zeki, ilgi çekici vampiri ona yalan söylemişti. Daha da kötüsü, onu lanet olası bir aptal yerine koymuştu.

Ryker bunu biliyordu. Bunu, birinin gökyüzünün mavi olduğunu ya da güneşin her gün doğudan doğduğunu anladığı gibi anlıyordu.

Sabah. Bu anlayış, içinden geçen mutlak ıstırabı dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

Her nefes cam parçalarını içine çekmek gibiydi. Kırık kalbinin her atışı yaraya tuz basmak gibiydi. Her saniye bir öncekinden daha kötüydü.

Kırık. O kadar kırılmışlardı ki. Brynleigh, Seçim sırasında dikkatle oluşturdıkları şeyi almış ve paramparça etmişti.

Ryker bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Kalbinin kırık parçalarını gözden geçirdiğinde, onları nasıl bir araya getireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir insan, yanlışlıkla güvendiği tek kişi tarafından yok edildikten sonra hayatının kalıntılarını nasıl toparlayabilirdi?

Hiçbir fikri yoktu.

Brynleigh sanki bir hayaletmiş gibi ona bakıyordu. İyi bir günde solgun olan yüzü bir çarşaf kadar beyazdı. Elleri bağlarına karşı titriyor ve çatlamış dudakları tekrar tekrar açılıp kapanıyordu. "Sen... sen öldün." diye mırıldandı.

Kara Kumlar'ın yanında, Ryker böyle olmasını diledi. Ölüm bundan daha kolay olurdu. Burada, bu acı dolu yerde olmak ve karısını böyle görmek...

Önündeki manzara karşısında acı içinde kıvranıyordu. Siyah ve mavi çürüklerden oluşan bir galaksi Brynleigh'in cildinin açıkta kalan her santimini benek benek sarmıştı. Yüzü ve kolları kurumuş kanla kaplanmıştı. Gözlerinden biri şişerek kapanmıştı. Saçları keçeleşmiş ve yağlanmıştı, uçları paslıydı. Kötü görünüyordu. Ryker bunun normal olduğunu bilecek kadar çok mahkûmla birlikte olmuştu ama sevdiği kadını böyle görmek-

Hayır.

Karşısındaki mahkûm aşık olduğu kadın değildi. Seçtiği kadın bu değildi. Saatlerce konuştuğu ve uğruna kuralları çiğnediği o kadın bambaşka biriydi. Görünüşe göre, hiç var olmamış biriydi.

Tüm seçim lanet olası bir yalandı.

Ryker tıpkı son üç haftadır yaptığı gibi bu sözleri kendi kendine defalarca tekrarlardı. Hâlâ doğru gelmiyorlardı. Brynleigh'nin onunla oyun oynadığını kendine kaç kez söylediğinin bir önemi yoktu çünkü bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Her şey nasıl bu kadar korkunç bir hal almıştı?

"Hayır, ben ölmedim." Sesi kısıktı ama bir önceki sorusunu yanıtlarken penceresiz hücrede yankılandı.

Ryker'ın kendini tutması gerekiyordu. Yüzüne bir soğukkanlılık maskesi takmaya zorlayarak gözlerini sertleştirdi ve kalbini sabit tuttu. Elleri Brynleigh'in gümüş prangalarını koparıp onu kollarına alma ve oradan çıkarma isteğiyle iki yanında titrese de hareket etmeyi reddetti.

Onu öldürmeye çalışmıştı ama yine de bu... bu yanılttı.

Eğer Ryker Victor Orpheus'un bu lanet sorgunun başına getirildiğini bilseydi, bunu daha önce durdururdu. Sadist fae'ye, bırakın Ryker'ın Brynleigh'ini, hiç kimse için bile güvenilmezdi.

Ama Ryker bilmiyordu. Bilmek de istememişti. İşlerin bu hale gelmesinden duyduğu üzüntü son üç haftadır her şeyi kaplamıştı. Kendini işe vermiş ve bunun onu gömmesine izin vermişti. Bu, içinden geçen duyguları hissetmekten daha iyiydi. Şu ana kadar karısını görmemişti. Lanet olsun, onun Çukur'da tutulduğunu bile bilmiyordu.

Ryker bir aptal gibi Brynleigh'i Gümüş ya da belki de Kara Hapishane'ye götüreceklerini düşünmüştü.

Ama Çukur?

Burada korkunç, korkunç, kabus gibi şeyler oluyordu. Burası sadece Cumhuriyet'teki en kötü insanların en kötülerine göre bir yerdi. Ve karısı buradaydı. Bir tutsak.

Yalancı, düzenbaz karısı.

Şaşkınlık Ryker'ın nasıl hissettiğini anlatmaya başlamıyordu bile. Ölüm, şu anda içinde bulunduğu bu cehennemden daha kolay olabilirdi. Hayatı boyunca atlattığı tüm sınavlar arasında, bu şimdiye kadar yaşadığı en zor olanıydı.

Ryker bir kalbin bu kadar acıyabileceğini bilmiyordu. Aşkın bu kadar çabuk bir canavara dönüşebileceğini ve onu içten dışa yok edebileceğini bilmiyordu.

Brynleigh gözlerini kırptırdı, gümüş bir bıçağın kalçasına saplandığı bacağından aşağı kıpkırmızı bir renk akıyordu. "Nasıl?"

Hem de nasıl.

Geri adım atan Ryker çelik maskeyi yerinde kalmaya zorladı. O uğursuz geceden beri o anları yüzlerce kez dehşet verici bir netlikle tekrarlamıştı. "Uyumuyordum."

Olanları ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, hâlâ bir kâbus gibi geliyordu.

Yatağın eğilmesi Ryker'ı uykusundan uyandırdı. Bir gözünü araladı ve güzel vampirinin yırtıcı, sessiz bir zarafetle pencereye doğru adım atışını izledi. Tanrım, Brynleigh çok güzeldi. Birkaç saat önce uykuya dalmadan önce onunla iki kez birlikte olmuştu ama bunun bir önemi yoktu. Onu hâlâ istiyordu. Onu her zaman isteyeceğinden şüpheleniyordu.

Brynleigh perdeyi kapattı ve yatağa doğru döndü. Ama geri dönmedi. Sırtını dikleştirdi ve keskin bir nefes aldı.

Ryker iki gözünü de açarak onun bakışlarını takip etti. Kedinin mobilyanın üzerinde oturduğunu görünce kaşları çatıldı. Bu çok garipti. Rüya görüp görmediğini merak ederek gözlerini kırıştırdı ama gözlerini açtığında kedi hâlâ oradaydı.

Ryker'ın büyüü damarlarında dolaştı. Bir uyarı. Bir haberci. Ama çok azdı, çok geçti. O harekete geçmeden, kedi olmayan kediden beyaz bir ışık fışkırdı.

Ryker'ın dünyası bir anda bir kez daha alt üst oldu. Kızıl saçlı bir adam Brynleigh'in birkaç adım ötesinde duruyordu ve Brynleigh... çığlık atmıyordu. Ne oluyor lan? Ryker yeni geleni Maskeli Balo'dan tanıdı. Brynleigh ile dans eden adamdı bu.

Ryker'ın büyüü damarlarında acil bir çağrı olarak dolaştı ve bir kükreme kulaklarını doldurdu. Brynleigh şekil değiştirene bağırıp gitmesini emretmeyince şok onu olduğu yerde dondurdu. Bunun yerine, şekil değiştirenle sohbet etti. Sanki onu tanıyormuş gibi. Sanki onu bekliyormuş gibi.

Ryker'ın içinden buz gibi bir korku geçti ve onu karısının kendisine ihanet edişini izlemeye zorladı. Güvenebileceğini düşündüğü tek kişi, kalbini verdiği tek kişi, onu almış ve paramparça etmişti.

Hareket edemiyor, düşünemiyor, dinlemek dışında hiçbir şey yapamıyordu.

"Aşk bize aptalca şeyler yaptırır," dedi şekil değiştiren. "Bunu bilmeliydim." Bu ne anlama geliyordu?

Brynleigh protesto edercesine elini şekil değiştirene doğru uzattı. "Ne? Yapma-"

"Özür dilerim, B." Adamın sesi sertleşti ve Ryker onun sesindeki şiddet vaadini duydu.

Fae battaniyeyi üzerinden atmak için hareket etti ama çok geçti.

Brynleigh bağırdı, "Hayır-"

Bir gümüş parıltısı boşluğu doldurdu ve sonra bir şey patladı.

Brynleigh *çığlık attı*. Tiz ses acı doluydu ve Ryker'ın hafızasında sonsuza dek yer edecekti. Ne karısının yere düşerken çıkardığı sesi ne de göğsünden durmadan akan kanla kaplı gevşek bedeninin görüntüsünü asla unutmayacaktı.

Hayatının en kötü anlarını nasıl unutabilirdi? Sonraki birkaç dakika bulanıktı.

Ryker'ın ellerinde buzdan hançerler oluştu. İçgüdülerinin hareketlerini kontrol etmesine izin vererek yataktan fırladı. Şekil değiştirenle dövüştü ve kazandı. Ryker onunla işini bitirdiğinde adam güç bela yaşıyordu ama muhtemelen yakında ölmüş olmayı dileyecekti. Ryker onu bayılttı ve destek çağırmadan önce bağladı. İsteğini sesi titremeden söylemeyi başarmıştı ki bu bir mucizeydi.

Ve sonra Brynleigh'e gitti.

Göğsünden kıpkırmızı kan akıyor ve gördüğü her şeyi boyuyordu. Çok fazla kan vardı. Bir insanın içinde nasıl bu kadar çok kan olabilirdi?

Ryker ne yaptığını ne de onun ihanetini düşündü. Henüz düşünmedi. Brynleigh'in göğsünün içine uzandı ve prohiberis mermisini çıkardı. Büyüyü engelleyen metalin bir vampiri öldürebileceğini sanmıyordu ama bunu öğrenmek de istemiyordu.

Şimdi bile, Brynleigh hala... onun.

Mermiyi odanın öbür ucuna fırlattı ve mermi duvara çarparak şingirdadı. Ryker nereye düştüğüne bakmaya zahmet etmedi. Brynleigh'i kollarına aldı, karnındaki yara yavaşça kendini dikerken kanı ikisini de kapladı.

Diğerleri gelmeden önce bir, belki iki dakikaları vardı.

"Bunu bize nasıl yapabildin?" Ryker'ın sesi çatladı ve sulu bir perdenin ardından Brynleigh'e baktı. Onu tanıdığını sanıyordu. Onu sevdiğini sanıyordu. Onun kendisinin olduğunu sanıyordu.

Yanlıştı. amına koyayım. Yanıt gelmedi.

Ryker'ın kalbi küt küt atmaya başladı ve bu acı göğsünde genişledi. Her nefes acıyıyordu. "Bizi nasıl kırabildin?" diye fısıldadı.

[Buradan ön sipariş verin](#)

OceanofPDF.com

Acknowledgments

Bir Aşk ve İhanet Oyunu, yazın bir gün kocamla araba kullanırken aklıma geldi. Fikir aklıma gelir gelmez, hikayeyi yazmam gerektiğini biliyordum. Beklemediğim şey, dünyanın hızla gelişip büyüyerek şimdi Denge Cumhuriyeti haline gelmesiydi.

Bir yanımda bu distopik geleceği yaratmak için Dört Krallık'ı parçalara ayırdığım için kötü hissetti, ama bu kitabı yazarken o kadar eğlendim ki uzun sürmedi.

Bu kitabı yazarken yanımda olan herkese çok minnettarım. Aktı. İçimden döküldü. Benim bir parçam oldu. Yemek yemeyi ya da uyumayı unuttuğum birkaç an olduğundan oldukça eminim, ancak kocam yardımsever bir şekilde bunların önemli olduğunu hatırlattı. Yazma mağaramın derinliklerindeyken benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim.

Minnettar olduğum o kadar çok insan var ki. Okuyucularım tabii ki. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım.

Yazar grubum, birçok fikrimi dinlediğiniz için. Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Alfa ve beta okuyucularım, bu hikayeyi ham haliyle görüp bugünkü haline getirmeme yardımcı oldukları için. Her bir yorum için minnettarım.

Düzeltilmenim, son dakikada ortaya çıkan sinsî hataları yakaladığı için. Teşekkür ederim.

Ve sana, okuyucuma. Çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım.

OceanofPDF.com

Also by Elayna R. Gallea

The Binding Chronicles (*Dört Krallık'ta geçen bir yüksek fantezi görücü usulü evlilik vampir romantizm serisi*)

[Bağlı](#)

[Eziyetli](#)

[Hazinel](#)

[Sorunlu](#)

The Ithenmyr Chronicles (*Tethered ile aynı zamanda Dört Krallık'ta geçen birbirine bağlı bir seri*)

[Toprağın ve Alevin](#)

[Kanatların Çalıların](#)

[Külün ve Sarmaşığın](#)

[Devedikenleri ve](#)

[Pençeler Şeyl ve Duman](#)

Aşk Efsaneleri (Yeni Yetişkin Bağımsızlar)

[Ateş ve Don Mahkemesi \(Romeo ve Juliet'Yeniden](#)

[Anlatımı\)](#) [in Denizler ve Fırtınalar Mahkemesi \(Küçük](#)

[Denizkızı'nın Yeniden Anlatımı\)](#)

[Rüzgar ve Kanatlar Divanı \(Hades ve Persephone'nin Yeniden Anlatımı\)](#)

Sıralama Günlükleri (Genç Yetişkin) - [Sıralanmış](#) eksiksiz bir seri

[Yıkıcıların Yükselişi](#)

[Kehanetin Sahibi](#)

[The Runaway Healer](#) (bir ön roman)

[OceanofPDF.com](#)

About the Author

Elayna R. Gallea, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Kanada'nın güzel New Brunswick eyaletinde yaşıyor. Saint John Nehri Vadisi'ndeki karlar ve ormanlar ülkesinde yaşıyorlar.

Elayna kafasının içinde yaşamadığı zamanlarda evinde Food Network izlerken, Broadway dinlerken ve bir sonraki yemeğini planlarken bulunabilir.

Elayna bol miktarda çikolata, peynir ve şaraptan hoşlanır. Bu sırayla değil.

Onu her gün Tiktok ve Instagram'da kendini aptal yerine koyarken bulabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

